

ИЗАБЕЛ АБЕДИ ЛУЦИАН

Превод от немски: Анета Илиева, 2011

chitanka.info

*На Алекс Лойек
(1965–2001)*

ПЪРВА ЧАСТ

ЕДНО

Вечерите в сряда си бяха само за нас — за Яне, Врабеца^[1] и мен.

Още от времето, когато бях малко момиченце, ние трите прекарвахме заедно тази вечер от седмицата — с изключение само на ваканциите — на едно и също място: вкъщи, в Хамбург, на улица „Райнвилетерасе“ 9.

Идеята беше на Врабеца, Янената спътница в живота. Наскоро, след като се премести при нас, Врабеца обяви вечерта в сряда за Ladies' Night и дори за случая донесе и корона. Беше от пластмаса, с пъстри стъклени камъчета, от отдела за играчки на магазина, в който работеше тогава.

Врабеца беше и тази, която определи правилата на Ladies' Nights: тази, която беше наред, трябваше да носи короната и да определи как да прекараме вечерта. Единствените условия бяха: трябваше да е нещо, което да правим заедно и да не струва пари.

Бях на четири години, когато си устройохме първата Ladies' Night и аз първа трябваше да сложа короната. Наистина се почувствах царица и назначих Врабеца и Яне за свои камериерки. Яне трябваше да ми приготви любимото ястие, палачинки с горещ шоколадов сос. На Врабеца пък наредих да ми нарисува фантастични животни: дракони, еднорози и грифони, които накрая оцветихме заедно.

В един момент короната изчезна или просто престанахме да си я слагаме. Но Ladies' Nights си останаха и с годините се превърнаха в ритуал, от който се лишавахме само когато се случваше нещо много сериозно.

Междувременно станах на шестнайсет и тази сряда беше ред на Яне да реши какво ще правим през тази Ladies' Night. Мотото на вечерта беше: „разчистване“.

И двете с Врабеца силно изохкахме, когато Яне отвори огромния долап в таванското помещение, но тя почука по въображаемата си корона и оповести:

— Не е вредно да се поотървем от миналото. И така, без възражения, ladies! Захващайте се с вехториите.

Навън бушуваше есенна буря. Удряше като с ледени пръсти по стъклата, но тук горе, под покрива, беше топло и много уютно. Яне беше запалила свещи, от тонколоните звучеше Лунната соната на Бетовен, любимия композитор на Яне, а от кухнята се носеше аромат на пресен ябълков щрудел.

Таванът заемаше цялата горна част на нашето жилище и една поразклатена вита стълба го отделяше от долните стаи. Татко беше рендосал и лакирал дървения под още преди години. Всички обичахме това помещение. То беше нашата семейна дневна, а официалната ползвахме всъщност само когато ни идваха гости. Тук горе имаше по нещо от всяка една от нас. Аз си бях пожелала канапето с многото възглавници, на което бяхме прекарвали безброй вечери с любимите си филми. Стайната липа, която вече беше пораснала чак до напречната носеща греда, Яне купила при раждането ми. Тогава била съвсем мъничко растенийце. Яне се грижеше също в голямата стъклена ваза всяка седмица да има свежи цветя. От Врабеца бяха старият грамофон и рафтът с огромната колекция грамофонни плочи. Мебелите ни, повечето от битака за антики, Врабеца и Яне изнамираха заедно, като Яне беше поела пазарлъка по смъкване на цените им, а Врабеца ги реставрираше. Единствената наследена мебел беше писалището, останало от прабаба ми, на което по-рано Яне си пишеше епикризите.

До писалището на тежка месингова верига висеше птичи кафез. В него живееха Джон Бой и Джим Боб. Двете вълнести папагалчета майка ми беше получила подарък от неин бивш пациент. На трийсет години папагалчетата бяха вече зрели господа, а грижите, които Яне полагаше за тях, бяха затрогващи. Врабеца, за разлика от нея, мразеше затворени в клетка животни. Тя наричаше нашите птички „пандизчиите“, при което винаги беше удостоявана от майка ми със зъл крив поглед.

Джим Боб си беше пъхнал човката под крилото с настръхнала перушина, докато Джон Бой наблюдаваше любопитно отвисоко как клечим пред планината от вехтории и спорим от кои вещи можем, или по-точно казано, от кои не можем да се лишим.

— Не! — крещеше Врабеца с пълно гърло.

Тя направи бърз скок, като се опита да изтръгне от ръката на Яне едно ухилено гумено джудже със синя шапка, което майка ми тъкмо се канеше да пусне в кашона с надпис: „Goodbye Ladies“.

— Как така не? — Яне местеше изумен поглед от Врабеца към джуджето.

— Ами защото лакомникът Антон ми носеше късмет в детството — викна Врабеца възмутено. — Само през трупа ми ще отиде на битака.

Тя хвана Яне за китката и започна да я гъделичка, докато майка ми се предаде, смеейки се, и изпусна гуменото джудже.

— Ела тук, Антоне!

Врабеца го вдигна покровителствено.

— Далеч от царицата с ледено сърце! От днес — тя се усмихна на джуджето — ще царуваш върху нашия телевизор.

— На телевизора ли? Какво ще прави тази вещ върху телевизора? — попитах слисано.

— Вещ ли?

Врабеца изчисти една прашинка от носа си и ме стрелна с такъв поглед, сякаш аз се бях превърнала в джудже, при това — зло.

— Това, което майка ти иска да прати на битака, не е вещ, а крайпътен камък в историята на немската телевизия!

Тя ми тикна джуджето под носа.

— Мога ли да ви запозная? — попита и заклати главата на джуджето. — Ребека, аз съм лакомникът Антон, другар на Майнцелменхен и звезда на телевизионната реклама от седемдесетте. Антон, това е Ребека, истинската й майка е Яне, а аз съм й втората. Кажете „добър вечер!“

— Добър вееееееееечер — изквича гуменото джудже с преправения глас на Врабеца и аз се разсмях.

Яне изпъшка, като отметна падналите на челото й руси коси. Тъмна сянка мина през лицето й, която никак не й отиваше. Моята красива майка, с тяло на състезателка по маратон, дори и да я събудеха внезапно в три през нощта, пак изглеждаше перфектно.

— Е, добре. Докато другарите на Антон не дебнат от засада, той може да остане — каза тя и отново се наведе над кашона. — Това, какво ще го правим?

Яне вдигна един червен пластмасов тромпет и аз изписах:

— Това ми е подарък от татко, не знаеш ли?

Беше след един празник в детската градина, на който Зьорен изповръща половин пържена наденица върху дрехите ми. Смърдях

ужасно и ме беше страшно срам. Вечерта, за утеха, татко ми донесе този тромпет. Да ви изсвиря ли нещо?

— Трутуту — изтръби Врабеца и ми намигна.

— Хора, така никога няма да продължим — възнегодува Яне. — Действието за тази вечер не е игра, а разчистване. Така че изхвърляме ли го, или не?

— Не — оставих тромпета настрана и отворих големия сандък с книги.

Сред специализираните книги на Яне, томовете за изкуство на Врабеца и две-три омазнени готварски книги открих няколко мои стари детски книжки с картинки.

Майка ми седна до мен и разтвори „Където живеят диваците“ от Морис Сендак.

— Тази беше любимата ти книга — каза тя. — Ти ужасно се страхуваше от чудовищата, които Макс посещаваше по време на въображаемото си пътешествие. Но искаше отново и отново да слушаш тази история. — Яне ми се усмихна. — Затваряше си очите и във фантазията си отплуваше с Макс на платнохода. Аз трябваше да се въплъщавам в ролята на диваците. Ти искаше да слушаш ужасяващия им рев и да гледаш как тракат със страшните си зъби, как страшно въртят очи и показват страшните си нокти, докато Макс не кажеше „млъкнете“ и не ги укротеше като с вълшебна пръчка. И помниш ли, Вълченце? Ти знаеше целия текст наизуст.

Сложих глава на Яненото рамо и се загледах в платнохода, на който седеше малкият Макс във вълчата си кожа. Хартията беше вече съвсем пожълтяла и от нея се носеше този неопределен мирис на стари книги.

— Да, още си го спомням — казах аз и погледнах към Врабеца. — А ти ми нарисова кораба. Само че в него не седеше Макс, а Ребека.

Така и продължи. Всяка вещ, която изваждахме от сандъка, се появяваше с историята си. Тук беше и убийствената носия с червената престилка, която баба ми донесе, когато тръгнах на училище. В плата, точно над лявата плешка беше забравена една безопасна игла. Първия и последен път, когато сложих тази скапана носия, безопасната се отвори и както си играехме в училищния двор, някой ме бутна и острият край на иглата се заби в кожата ми. Тук беше и усмихнатото махащата котка на щастието от позлатена пластмаса, сувенир, който

Врабеца беше донесла на Яне от Азия. В същия ден Яне купи билет от моментната лотария и спечели трийсет евро.

— А помните ли как с Ребека отидохме на панаира пред Хамбургската катедрала и се изгубихме в залата с огледалата?

Сред вехториите беше и Шарки, моят стар надуваем дюшек. Врабеца ми го подари, когато бях на четири години и още не можех да плувам. Дюшекът имаше глава на акула с отворена паст и огромни гумени зъби. Една стара дама щеше да получи инфаркт от ужас, когато в басейна се насочих с Шарки към нея.

В една кутия, върху която Врабеца беше нарисувала мъртвешки череп, бяха струпани коледните подаръци от майка й, в друга пък пазеше кутийките с насекоми. Извадих най-горната и се загледах в нея. Вътре под стъклото се виждаше едно от първите произведения на изкуството, създадени от Врабеца. Един плетен камбанообразен полип от оцветена в розово и зелено памучна прежда.

Тъкмо бях минала във втори клас, когато Врабеца започна тази серия. Нарече я „Моряшка прежда“ и месеци наред плетеше морски анемонии, коралови звезди и камбанообразни полипи, които аз след това полагах в подобни на кубчета кутийки за насекоми и ги затварях под стъклени похлупаци.

Междувременно Врабеца се беше заела с една кутия с надпис „Джунджури“. Тя отдели настрана едно радио за баня с дизайн на радиоточка, сребърно ръчно огледалце и оцветена в розово вампирска челюст, после измъкна и една снимка в рамка.

— Вижте, малката сирена от Калифорния — каза тя и засмяна ми подаде снимката.

На снимката бях аз на около пет години. Две ръце ме държаха над водната повърхност на едно езеро. Бях разперила ръце като в полет, сякаш ще се пръсна от щастие.

— Това е на езерото Насименто — каза Яне. Гласът й прозвуча меко. Тя взе снимката от ръката ми и избърса прахта от стъклото. — През лятото, в което се научи да плуваш. Баща ти трябваше да те подхвърля във въздуха отново и отново, за да скачаш от ръцете му във водата.

Вгледах се в детското си лице и се замислих, че това беше единственото ми посещение в родината на татко. Всъщност, макар и

смътно, все още си спомнях тази ваканция. Постоянно наричах езерото „Езеро на драконите“.

— Е, ще ме продадеш ли на битака?

— Не, мисля, че тази част от миналото трябва да си остане при нас — заяви решително Яне и отдели снимката встрани.

От кухнята се чу пронизително извъняване.

— Зън-зън — извика Врабеца. — Важно съобщение. Малкият ябълков щрудел много иска мамчето да го извади от пекарския рай. — И тя хвърли на Яне невинен поглед.

Прихнах, но смехът на Врабеца ме заглуши. Янената спътница в живота беше много дребничка и изключително крехка, с кафяво миша коса, винаги рошава, и с големи златистокафяви очи. Само смехът ѝ беше пълна противоположност на външността ѝ. Той дрънчеше като чувал, пълен с празни ламаринени кутии, който се изсипва по стълбите надолу и волно или не, повлича всичко със себе си.

— Е, милата мама тръгва — каза накрая Яне. Тя изтупа прахта от джинсите си и огледа хаоса, който бяхме сътворили през последния един час.

Врабеца изпитваше нужда от свой собствен хаос, който цареше предимно в нейната работна стая. Всекидневните неща, като данъчни декларации или общуването с компютъра, я съсипваха напълно, докато Яне определено притежаваше организационен талант, а и почти нищо не можеше да наруши спокойствието ѝ.

С едно-единствено изключение: домашният безпорядък. Разхвърляни вещи, неприбрани съдове или трохи по плота в кухнята можеха да превърнат иначе невъзмутимата ми майка в разбит от нерви кораб.

— Без паника — казах аз, като видях ужасения израз, появил се на лицето ѝ, — донеси щрудела и после ще разчистим. Обещаваме!

Яне кимна с благодарност, проби си път между кашоните и слезе надолу.

Не след дълго се върна с отрупана табла.

— Да ви със сладко, дами! — каза тя и нареди чиниите върху голямата бамбукова маса. — Но после никакви оправдания. Да не ми е името Яне Волф, ако тази боклукчийница не бъде оправена. Тя размаха ножа във въздуха. — След час кашонът за битака да е напълнен.

Изядохме целия ябълков щрудел с ванилов сос, като аз унищожих половината, докато Яне и Врабеца си поделиха другата половина. После короняхахме Яне като царица на щрудела на Ladies' Night, но се провалихме ужасно с разчистването.

Докато в кашона за битака се беше събрала скромна купчинка от Янените специализирани книги, настолни игри и CD-та, то планините от вещи, които искахме да запазим, ставаха все по-високи.

Врабеца трупаше блажено своите стари видеозаписи от филми на Годар и Хичкок (непременно трябва да купим още едно видео, докато не е станало късно). Аз пък нареждах старите си книжки като табуретка под задника си. В това време Яне извади от последната кутия нещо малко и бяло и аз изведнъж усетих как нещо ме прободете. Съвсем леко, почти неосезаемо, сякаш някой ми извади с пинсета косъмче, пораснало навътре. Лек тласък, сетне отмина. Това, което остана, беше една странна празнота, която не можех да си обясня. Приписах го на късния час — беше станало вече полунощ, а и тя изчезна, когато Яне сложи в скута ми едно малко мече.

— Това беше първият ти подарък, след като се роди — каза тя.

Мечето беше от овча вълна, доста по-измърляно и не по-голямо от шепата на Яне. Очите му бяха две тъмнокафяви кръгчета от филц. Малкото носле беше от черно клъбце вълна, а на белите му бузки се мъдреше петно от шоколад.

— Със сигурност не помниш — продължи тя. — Подари ти го Мома, когато се върнахме от родилния дом. То трябваше да бди над съня ти, но ти не го изпускаше от ръце и през деня. Навсякъде го мъкнеше със себе си и когато веднъж го забравихме в гръцката таверна, ти рева толкова дълго, че накрая позвъних и събудих господин Папатрехас, който изпрати мечето ти с такси. Дори му беше измислила име. Как беше... Ли или Ла...? — Яне сбърчи чело.

— Лу — прошепнах.

Нямах никаква представа, как това име ми се изплъзна от устата. Та аз не си спомнях дори малкото мече.

От кафеза се чу потракване. Идваше от Джон Бой. Той усърдно си точеше човката върху малка тъмнокафява обелка. Бях се втреничила в зеленото вълнесто папагалче, без всъщност да го виждам, и когато изпляска с криле, кой знае защо потреперих.

— Ей — Яне ме погледна загрижено. — Много си пребледняла. Добре ли си, Вълче?

Кимнах, но не беше вярно. Изведнъж се почувствах ужасно изтощена.

— Май трябва да си лягам — измърморих. — Утре сутринта първия час имаме английски.

Врабеца ме погледна състрадателно.

— Добре ще го наредя аз твоя мистър Тайгър, ако пак те вземе на прицел. Следващия път лично ще се появя в приемния час и ще му изпълня един марш на стария ти тромпет.

— Добра идея — изръмжа Яне. — Отдавна трябваше да го направим.

Учителят ми по английски не беше любимата ни тема. Яне и Врабеца мразеха някой да ми усложнява живота, особено когато нямаше никакъв повод за това.

Аз се надигнах от пода и хвърлих на Яне изпълнен с разкаяние поглед.

— Ще може ли... само до утре... да оставя моите вектори тук?

Напълно реторичен въпрос. Беше ми съвсем ясно, че утре няма да има следа от нашата акция. Все едно дали ще е късна вечер, или пък ранна утрин, Яне никога нямаше да си легне, докато не „подготви кораба за бой“. Това, че не участвахме в домакинската работа, на майка, разбира се, не й беше приятно, но днес тя заяви изненадващо:

— Аз ще оправя. И ще ти оставя нещата пред вратата, става ли?

— Благодаря ти!

Целунах Яне и кимнах на Врабеца, която отново се беше вгълбила в изучаването на видеокасетите си. Държеше касета с надпис „Черният Орфей“.

— Прекрасен филм — промърмори. — Наистина трябва да си купим видео. Във видеото има нещо толкова романтично.

— Лека нощ, Врабец — казах и се обърнах към птичия кафез. Междувременно и Джон Бой беше заврял човка под крилото си.

Меките му перца бяха разперени и гърдният му кош се повдигаше и отпускаше в плавен ритъм.

— Лека нощ, Джон Бой, лека нощ, Джим Боб!

Врабеца ми махна вяло, а Яне ми се усмихна.

— Лека нощ, Вълче. И сънувай нещо хубаво.

Когато в стаята си започнах да се събличам, забелязах, че още държа в ръка мечето. Взех го със себе си в леглото и изгасих светлината. Особеното чувство в гърдите ми не ме беше напуснало. Не можех точно да преценя, знаех единствено, че ме беше обзело внезапно.

Стаята ми беше на първия етаж. Чувах стъпките над мен, тежките стъпки на Яне и ситнещите на Врабеца. И дъждът не спираше. Биеше по стъклата. Обичах този шум, както и мигът преди заспиване. Тези магически секунди, в които преминаваш в друга действителност, съм ги усещала винаги като нещо необикновено. Понякога беше сякаш пропадах, друг път като че ли потъвах, но днес ми се струваше, че сънят ме тегли грубо с нетърпеливи припрени пръсти. Някъде в далечината избуча корабна сирена и аз се отнесох.

Сънят ме обори като силен наркотик. Лежах в едно помещение върху плюшен тъмнозелен килим. Стените бяха облицовани с дърво, имаше и едно легло, застлано с постелка на цветя. Над него висеше картина с отвратително кичозен планински пейзаж. Над мен мъждукаше кристален полилей, а до мен имаше парчета от нещо счупено. Те бяха навсякъде, по корема, по ръцете ми. Миришеше на нещо метално и сладниково. Установих с ужас, че беше кръв.

Моята кръв ли беше? Мъчех се да си поема въздух, но в помещението като че ли го нямаше, или пък може би аз не можех да вдишвам. Задушавах се, стенех, исках да се раздвижа, но не можех да помръдна, дори пръстите не ми се подчиняваха.

Къде се намирах? Това помещение ми беше непознато. Какво правех в него? Сама ли бях? Не, имаше някой, усещах го, но не можех да различа никакво лице. Моля те, не, моля... не ме оставяй...

Дори думите се усещаха като счупени парчета, студени, остри, внушаващи страх. Едва сега осъзнах, че се молах за живота си. Помещението, чуждо, грозно и безлично, се разтегли, а после се сви, стените все повече ме притискаха. Стана ми студено, замириса на пот.

Събудих се от собствения си вик.

При мен седеше мама, държеше ръката ми и отмахваше кичурите коса от челото ми. Бях вир-вода и сякаш през мъгла чувах шептенето на Яне:

— Сънувала си, Вълченце. Хей! Всичко е наред. Свърши се.

Опитах се да поема въздух. Не. Не беше свършило. Огледах стаята, моята стая, която ми беше толкова позната. Сякаш за да се убедя, очите ми зашариха наоколо. Черният чувал за седане. Трофеите от състезанията ми по плуване върху рафтовете. Ярочервената бонбониера, която Себастиан беше напълнил за мен с дражета „Смартис“. Бюрото ми със стария „Apple“ на татко, голямата табела, на която една госпожа от петдесетте беше повдигнала синия си комбинезон. „We can do it“, беше написано отгоре с големи букви.

Окей, това наистина си беше моята стая и до мен седеше моята майка, която говореше, успокоявайки ме, сякаш бях малко дете. Вдъхвах парфюма ѝ, който се смесваше с топлината на нейната кожа. Но защо сърцето ми не преставаше да тупти бясно? Почти ми прилоша от миризмата на собствената ми пот. Нещо се беше впило в гърдите ми. Усещах го като желязна ръка, която ме душеше. Страхът, че не мога да дишам, ставаше все по-голям, толкова силен, че аз панически се борех за глътка въздух. Вече не чувствах ръцете си, а лицето на Яне изглеждаше така странно отдалечено, въпреки че седеше пред мен.

— Ребека? Ребека...

Опитвах да се концентрирам върху гласа на Яне, но и думите ѝ звучаха в ушите ми някъде отдалеч.

— ... Съкровище, чуй ме...

Опитвах се трескаво, отварях уста, но не можех да отговоря.

— Окей, Ребека. — Гласът на Яне стана по-висок, по-професионален, но все още спокоен.

— Искане ми се да издишваш. — Тя сложи ръка на гърдите ми. — Усещаш ли? Остави дъхът ти да достигне тук, така, добре, още малко, издишай. Изтласкай въздуха надолу. Става. Виждаш ли? Още веднъж. Да, така е добре.

— Аз... — най-накрая гласът ми се възвърна. Беше горко изхриптяване. — Сънувах, че... умирам. Май че беше някакво помещение. Със зелен килим. Имаше легло. Кристален полилей. Всичко беше... толкова истинско.

Отново се опитах да поема въздух, впилах поглед в лицето на Яне.

— Имаше парчета стъкло. *При мен имаше... някой, точно до мен. Той... то... не можех...*

Спрях се. Приказките не помагаха. Напротив, дишането ми ставаше все по-ускорено. Яне стисна ръката ми, опита се да стане. Чух я да пита дали да отвори прозореца, но аз поклатих глава и впих нокти в ръката ѝ.

Яне отново сложи ръка на гърдите ми, но този път не почувствах облекчение. Ръката ѝ беше твърде тежка.

— Милинко, та това е било само сън, чуваш ли?

Чувах какво ми казва, но нищо не чувствах.

— Ребека — сега гласът на Яне звучеше нежно и настойчиво. — Потиска ли те нещо? Това, което стана със Себастиан ли? Или има нещо с баща ти и Мишел? Сънищата са следствие на нещо, Вълченце и понякога помага да се разбере, какво ги е предизвикало.

„Не — крещеше нещо в мен. — Няма нищо такова“. Това със Себастиан беше преди около шест седмици, а с татко всичко беше наред. По дяволите, всичко при мен си беше супер.

Яне се вглеждаше в мен. Този изучаващ поглед беше изпълнен със загриженост, но изведнъж ми се прииска да престане да се взира в мен така.

Майка ми е психоложка и що се отнася до сънищата, е абсолютен специалист. Въпреки че навикът ѝ да търси причината за всяко нещо ме изнервяше, знаех, че винаги ме подкрепя, и то не по начина „аз съм твоята най-добра приятелка“, а наистина майчински. Исках да попитам дали е нормално да сънуваш собствената си смърт и дали един такъв сън може да въздейства толкова реално. Но не проговорих, защото изведнъж нещо ми подсказа, че майка няма да може да ми помогне.

За пръв път в живота си се почувствах сама.

— Всичко е наред, майко — с усилие казах аз. — Оправих се... благодаря. Струва ми се, че просто трябва да се опитам да заспя отново.

Концентрирах всичките си сили, за да започна да дишам спокойно, и постепенно това ми се удаде.

— Добре съм — казах най-накрая по-уверено. — Наистина.

— Е, хубаво — каза колебливо Яне. — Ще оставя отворена вратата на стаята си. Ако има нещо, само ме викни, окей?

— Благодаря, мамо. Приятни сънища.

— Приятни и на теб. — Яне остана още малко на вратата, после бравата тихо изщрака.

Свих ръцете си в юмруци. Не беше окей. Паниката обаче все още дебнеше съвсем наблизно, като тигър, готов за нападение. Мислех отчаяно какво да направя. Яне беше оставила лампата в стаята запалена. Никога не съм могла да спя на светло, но само при мисълта да я изгася страхът моментално изваждаше нокти.

Отметнах завивката със замах и реших да отворя прозореца. Нощният въздух най-малкото щеше да прогони отвратителния мирис на пот. Ставайки от леглото, стъпих върху нещо меко. Беше малкото мече. Сигурно беше паднало, докато съм спяла. Вдигнах го, притиснах го към гърдите си и се заклатушках към прозореца.

Бурята беше отминала. Нямаше и най-малък полъх. Затова пък се беше спуснала мъгла и въздухът беше сивкав и влажен. Домът ни беше в края на улицата, от прозореца си виждах Елба. В далечината проблясваха светлините на „Queen Meгу“ големия круиз кораб, който вчера беше пуснал котва в Хамбургското пристанище. Бях там със Сузи и още около хиляда други любопитни.

Ядохме сандвичи с риба, пихме горещ шоколад и аз едва не умрях от смях от глупавите вицове, крило Сузи разказваше. Това, което бих искала най-много, беше да се обадя на най-добрата си приятелка. Или на Себастиан. Изведнъж усетих копнеж по него.

Улицата под мен беше замряла. Сигурно беше много късно. Всички прозорци на къщите бяха тъмни и даже изпод паркираните коли пълзеше мъгла. Само уличният фенер пред нашата къща, излъчваше мътна, потрепваща светлина.

И тогава го видях.

Облегнат на фенера, една подобна на сянка фигура. За секунда ми мина абсурдната мисъл, че е Себастиан. Но не. Беше някакъв непознат, възрастен или младеж, не можех да различа, но бях сигурна, че е мъж.

В тъмнината изглеждаше много слаб. Стоеше облегнат и гледаше нагоре към мен. Лицето му беше като бледо петно, а косата му — по-черна от нощта. Дългото палто изглеждаше твърде голямо върху тесните рамене.

Стоеше като закован. Единственото, което се движеше, беше мигащата светлина на фенера, която ту светваше, ту гаснеше, трепкаща и мъждукаща. Дори когато погледът ми се спря на него, непознатият не помръдна, продължаваше да гледа право към моя прозорец, сякаш ме чакаше.

Беше невероятно странна картина, но още по-странно беше, че аз не изпитвах абсолютно никакъв страх. Напротив, гледах фигурата под фенера и усещах, че нещо в мен се успокоява. Паниката прибра нокти и се оттегли, а аз изведнъж се почувствах страшно уморена.

Стоях неподвижна, не правех нищо, не мислех нищо, само гледах непознатия. После се върнах обратно в леглото, свих се под завивката и затворих очи.

Този път сънят дойде съвсем кротко. Зави ме с нежните си невидими пръсти. Прозорецът беше широко отворен и последното, което усетих, беше дъждът, който започна отново, шепнейки и ромолейки като приспивна песен.

---

[1] Der Spatz — врабец. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Някъде отдалеч в ухото ми нахлу звънът на будилника. Чувах го все по-близо, ставаше все по-пронизителен и по-настойчив, докато накрая не започна да се забива в главата ми като бургия. Когато отметнах завивката, се почувствах някак променена. В стаята ми цареше арктическа температура, в ръцете си още държах малкото мече. Зъзнеца, тръгнах към прозореца, който зееше широко разтворен. Оглеждайки улицата, погледът ми падна първо върху фенера. Мястото под него беше празно. Един от съседите ни тъкмо излизаше от вкъщи, качи се в колата си и потегли. На тротоара цвърчеше Ласе, малкият юнак от партерния апартамент, защото си беше изпуснал сандвича, а под едно дърво беше вдигнал крак рошав помияр.

Улицата изглеждаше такава, каквато беше всяка сутрин. Но защо тази всекидневна гледка ме притесняваше повече от тази през миналата нощ. Непознатият се беше взирал директно в моя прозорец, което, погледнато на дневна светлина, наистина изглеждаше плашещо. Фактът, че мястото под фенера беше празно, всъщност трябваше да ме успокои, но не беше така, напротив.

Тръснах глава, за да се отърва от обсебилото ме усещане.

Какво ставаше с мен?

Вероятно кошмарният сън ме беше извадил от релси. Човекът, който сънуваше в нашето семейство, всъщност беше Врабеца, на която дори завиждах за нощните авантюристични пътувания, докато аз сутрин почти никога не можех да си спомня какво съм сънувала.

Трябваше ли тъкмо този да е сънят, който да остане в паметта ми с всички подробности. По странен начин в един ъгъл на мозъка ми се бяха запечатали особено ярко цветовете на това помещение. Този плюшен зелен килим, постелката с шарените цветя — червени, жълти, виолетови. Засмях се измъчено. Божичко, да умирам в облицована с дърво стая с пъстра постелка и зелен плюшен килим, това действително беше кошмар.

Как ли ще го приеме Сузи?

Откъснах се от прозореца, влязох под душа и завъртях докрай крана за топлата вода. Горещата вода помогна, факт! Когато излязох от банята, се почувствах — е, не като новородена, както ми се искаше. Но все пак доста по-добре.

Наврях се в дънките от вчера, навлякох една блузка и един пуловер с качулка отгоре и отидох в кухнята. Врабеца седеше на масата за закуска, облечена в черно кимоно. Косите ѝ стърчаха на всички страни, а с мъничките си ръце беше обгърнала чаша за супа, пълна с топло мляко. Над ръба на чашата тя ми хвърли един от своите погледи, тип „Врабец“, с които можеше да разкаже цели романи. Особено сутрин, когато беше още сънлива и ѝ беше трудно да говори. Днес погледът ѝ казваше: Яне ми разказа какво ти е било през нощта. Надявам се да си по-добре. Закуската ме чакаше. Яне беше ранобудница. Когато сутрин в пет и половина будилникът ѝ иззвъняваше, тя навличаше екипа за джогинг, правеше една обиколка край Елба и беше готова за деня. Първите си клиенти приемаше обикновено в седем и половина. Така беше и тази сутрин.

Извадих клечката за зъби от сусаменото хлебче. В горния край се мъдреше листче с нарисувано озъбено човече: . „Покажи тигъра на Тайгър, милион целувки, мама“ — беше написано отдолу. Засмях се, главно на рисунката. Познанията на Яне по рисуване бяха на нивото на петгодишна.

Не се подигравай на бедната си майка. Тя се труди половината сутрин над това произведение на изкуството, — говореше погледът на Врабеца.

Отхапах пробно от хлебчето и когато стомахът ми не се разбунтува, натиках в устата си парче салам и лъжичка салата от раци, не толкова от глад, колкото с тайната надежда да преодолее празнотата в гърдите си, която все още не ме напускаше.

Започвахме училище в осем, но аз излязох от вкъщи малко по-рано от обикновено и пресякох улицата. Облегнах гръб на фенера пред нас и погледнах нагоре към моя прозорец. Опитвах се да си представя какво е гледал непознатият или по-скоро, кого е търсил. Мен?

Очите ми слязоха един етаж по-долу. „Или пък госпожа Дункхорст?“, изрекох високо и опитах да се отърся от убийственото

настроение, в което бях изпаднала. Което ми се удаде веднага.

Госпожа Дункхорст беше хипохондричка, от която всички обитатели на къщата изпадаха в ужас и избягваха да я засичат по стълбището. Миналия месец Врабеца не беше успяла да се спаси навреме и трябваше в продължение на половин час да слуша за опасните симптоми на една изключително рядка очна болест, която уж била налегнала госпожа Дункхорст. Като притваряла очи, виждала танцуващи черни мушички и изхождайки от този симптом, смятала, че всеки момент може да ѝ се отлепи ретината. Няколко пъти в седмицата госпожа Дункхорст викаше „Бърза помощ“, а веднъж сама си беше поставила диагноза „спукване на далака“.

Засмях се и решително се обърнах. Окей, нещата се изясниха. Този тип от миналата нощ трябва да е бил някой изнервен санитар, който под прикритието на мрака е търсил начин, как да очисти госпожа Дункхорст.

Отидох в гаража, отключих велосипеда и няколко минути по-късно бях вече на път.

Когато влязох в класната стая, учителят ми по английски вече седеше зад катедрата. Казваше се Мортън Тайгър. С прошарената си коса, високо чело и лазурносините си будни, неспокойни очи той приличаше на стар английски аристократ, попаднал по грешка в друга епоха. Както винаги, пред носа му се мъдреше книга, в ръцете си държеше чаша димящ чай и беше облечен в старомоден тъмносин костюм, със светлосиня копринена папийонка. От джоба на самото се показваше златният ланец на Тайгърския джобен часовник, без който никога не бях го виждала.

С това, че на моето „Good Morning“ отговори с високо повдигната вежда, също бях свикнала. И въпреки това всеки път сякаш ме рязваше със сабя. Тъпо е тъкмо този учител да те има за кръгла нула по предмета си. Би трябвало английският да ми е най-силният, тъй като благодарение на баща си бях отраснала, говорейки и на двата езика, и никога не се измъчвах със зазубрянето на нови думи, както правеха моите съученици.

А в уроците на Тайгър те винаги бяха в добро количество. Освен това той никога не се придържаше към учебните планове и към

съдържанието на нашите учебници по английски. Вместо това четяхме разкази или романи, предимно science fiction или пък книги на ужаса от английски писатели. Как успяваше да наложи този начин на преподаване, беше загадка за всички ни. Но явно беше, че дори нашата строга директорка не дръзнаше да се противопостави на този своенравен учител.

Когато седнах на мястото си до Сузи, Тайгър ме изгледа още веднъж иззад книгата. Но този път погледът му се задържа по-дълго върху мен и на високото му чело се появи малка бръчица:

— Помощ — пророни Сузи, която също ме изгледа. — да не си закусувала дрога? Изглеждаш така, сякаш си дъвкана и изплюта.

— Благодаря ти. И аз те обичам.

Измъкнах от чантата си пособията за писане. Класната стая се напълни. Когато Себастиан мина покрай чина ми, звънецът иззвъня.

— Хай, зомби, хубаво ли прекара тази Ladies' Night? — попита моят бивш приятел, минавайки покрай мен. Ироничните забележки на Себастиан през последните седмици обикновено будеха у мен угризения на съвестта. Но днес ме ядоса.

— Целуни ми задника — изръмжах през стиснати зъби.

— What an interesting remark, miss Wolf — Тайгър разтвори дневника. — Бих искал да запомня този израз, за да го предоставя на следващите поколения. — Той извади сребърния си молив. — Ребека Волф ни въвежда в днешния урок по английски с думите „Целуни ми задника“. Светлите очи на Тайгър ме фиксираха. — Как е на английски „Целуни ми задника“, Ребека?

„Kiss my ass“, преведох мислено и се помъчих да придам безразличен израз на лицето си.

„Eat my shorts“ — чу се отзад. Гласът на Себастиан. Той беше живял пет години при майка си в Лондон, преди да се премести при немския си баща в Хамбург. — Също и „sod you“ или „bugger me“...

— Lovely, Sebastian, that should be enough for now — отвърна Тайгър с перфектното си оксфордско произношение и кимна благосклонно към Себастиан.

— Американският английски — продължи той, като ми хвърли язвителен поглед — се различава от истинския британски английски основно в произношението и словесното богатство. Тази тънка разлика се разпростира дори и във вулгарния език. Американците предпочитат

да се изразяват доста елементарно, като изобщо не се опитват да въведат в речника си различни идиоматични изрази от британския английски, какъвто е случаят например с литературно колоритно звучащия израз „eat my shorts“, който напълно се различава от баналния „kiss my ass“.

Зад гърба си чух тихото кискане на Себастиан.

Тайгър продължи да ме гледа, докато Сузи забиваше ноктите си в бедрото ми. От болка ядът ми се изпари. Преценявах дали да изясня на Тайгър, че изразът „eat my shorts“, който Себастиан употреби, със сигурност не беше взет от британския английски, а от американския сериал „Семейство Симпсън“, но се отказах.

— А сега, да се заемем с фактическата тема, предвидена за този час.

Той издърпа златния ланец и извади джобния си часовник. Всеки път, когато го поглеждаше, лявото му око потрепваше.

— Избрах ви една кратка история от Амброз Ловел — оповести той. — Едно от най-ранните му произведения. — Шейла, би ли била така добра да ми помогнеш? Надявам се, че можеш да ходиш с тези ботуши? — и той връчи на Шейла голям топ хартия. Този път въгълчетата на устните му потрепнаха.

Сузи едва се сдържаше да не се изкикоти, а на мен ми олекна. „Нова жертва, нов късмет“, ми мина през ума. Но по случая с Шейла Хамени бях напълно съгласна с Тайгър. Когато Шейла тръгна из класната стая, ходейки като на кокили с белите си ботуши, с тънки като игли токчета, за да раздаде листовете, тя приличаше на измъчена кокошка на кокили, но това не и пречеше да поклаца малкото си дупенце.

Сузи държеше листа с разказа пред лицето си.

— Моля те, напомни ми да регистрирам нова група в ученическия фейсбук под името „Нямам предразсъдъци, но тя носи бели ботуши“.

Стиснах устни, за да не прихна, и се съсредоточих върху листа си. „The Bell in the Fog“ от Амброз Ловел. Съфолк, Англия 1889–1950.

Преди Тайгър да вземе нашия клас, никога не бях чувала за този писател, но впоследствие научих много за него. Изглежда Тайгър притежаваше всичките му произведения, включително и ръкописа на

единствения незавършен роман на Ловел, от който веднъж ни дари с малък откъс. В повечето случаи обаче ни четеше разкази от този автор.

Ако трябва да съм честна, признавам, че това бяха любимите ми часове. Тайгър имаше прекрасен глас на разказвач, дрезгав, дълбок и приятно провлечен. Но днес той помоли Себастиан да чете, като поиска да извадим всички непознати думи и ги наизустим за следващия час.

В новелата на Ловел се разказваше за един английски лорд, който в тъмна мъглива нощ минавал през едно мочурище и изведнъж чул странно звънтене.

Себастиан владееше английския почти толкова добре, колкото нашия учител, беше и умел четец, но въпреки това се концентрирах с мъка.

Що се отнасяше до съня, със сигурност принадлежах към групата на лалугерите. Осем часа сън бяха моят минимум, всичко под него разрушаваше нервната ми система и не само нея. А и днес се чувствах някак особено. Мислите ми започнаха да странстват и докато се осъзная, пред очите ми отново се появиха ужасният изкуствен плюшен килим от съня ми, цветната постелка, стъклените парчета и многото кръв. Прибави се и усещането, че някой се навежда над мен, някой, когото умолявах да ме остави жива.

Слепоочията ми болезнено затуптяха. Пробвах да затворя очи, но тогава се появи следващата картина: тъмната фигура, която се подпираше на фенера и втренчено гледаше нагоре към мен.

Отворих очи, защото започна да ме избива пот.

Това, че Тайгър отново ме гледаше, не помогна. Опитах се да избегна този поглед, по нещо в израза му беше по-различно от обикновено. Ако не познавах толкова добре учителя си по английски, щях да си помисля, че е загрижен за мен.

— Какво става с теб, Беки? — попита ме Сузи в обедната почивка. Както всеки ден седяхме на бара в „Doris Diner“ и чакахме да ни донесат обяда. — Заради Тайгър ли си такава? Този задник. Защо те мрази толкова? Само защото баща ти е американец? Какво всъщност казва татко ти по въпроса? Говорила ли си с него за това? Какво би се случило, ако някой път го изпратиш при Тайгър в приемния му час? Нали искаше да идва в Германия преди Коледа?

Прозях се и се засмях едновременно. Моята най-добра приятелка можеше без никакъв проблем да наниже три дузини въпроси, без да изчаква отговорите. Този път обаче тя се върна към темата.

— Сега сериозно. Защо си толкова бледа като лорда на Тайгър от мъгливото мочурище?

— Сигурна ли си... — започнах.

— Да ти дам ли огледало? — Сузи пое чикъпбургерите с пържени картофи. — Попитай Шейла, може да ти даде някое от своята колекция.

— Благодаря ти, Сузи, знам как изглеждам. — Исках да кажа: „Сигурна ли си, че искаш да чуеш защо съм така?“

— Хайде, не увъртай! Карай направо. Заради... него ли? Съжالياваш ли?

Сузи кимна към масата до вратата. На нея седеше Себастиан, заобиколен от цялата фракция „мацки“ и тъкмо си вадеше един косъм от окото. Себастиан имаше гъсти извити мигли и най-чувствените устни, които някога бях виждала. Миналото лято в сладкарницата на „Шанце“ го попитах как би усетил сладоледа с яйчен ликьор върху езика си. Дявол знае какво ме беше прихванало. Веднага след това избухнах в истеричен смях и ми се поиска да потъна в земята от срам. Но Себастиан повдигна едната си вежда и направи крачка към мен. А после отговори на въпроса ми.

Сега, както си чаках бургера и отвърщах на присмехулния му поглед, този спомен изведнъж оживя отново. Не само целувките, но и всички тези месеци, които последваха, след моя въпрос, наистина ме изпълваха и правеха щастлива. Да.

И все пак нещо липсваше. Когато преди пет седмици и половина задържах ръката на Себастиан, която се пъкна под завивката ми, той ме погледна в очите и каза:

— Не е от страх, че ще те изоставя аз. Страхуваш се, че ще го направиш ти. Затова не искаш да спиш с мен. Нали?

Когато зарових глава между раменете му, той нежно ме отблъсна. После стана и си тръгна.

Така отново беше на разположение на „Жулиетките“, които му се лепяха като мухи на мед. А и Себастиан престана да се съпротивлява.

— Ето ти бургера.

Сузи ми тикна таблата в ръцете и двете се отправихме към нашата маса. Когато минахме покрай групата на Себастиан, Шейла така се вторачи в мен, сякаш искаше с този поглед да ме изстреля на луната. Тя едва не седеше в скута на Себастиан.

— Хей, Бек, съжалявам за днес сутринта — издума Себастиан. За пръв път, от както се бяхме разделили, ме наричаше Бек. — Не исках...

— Но го направи — изсъска Сузи. — Следващия път си налапай „Келвин“ слипа, та да си затвориш човката.

Шейла пое дълбоко въздух. Върху розовия ѝ блясък за устни се беше лепнало късче месо.

Себастиан се усмихна на Сузи. Още докато бяхме двойка, те постоянно влизаха в словесен бой, но по принцип хранеха симпатии един към друг.

— Тъй! — Сузи седна срещу мен на една от масите отзад и облиза оплесканите си с кетчуп пръсти. — Хайде сега разказвай какво стана.

На стената цъкаше часовник. Беше във формата на бургер, секундарната стрелка пък беше във вид на пържен картоф. Следях я с очи: на три, на шест, на девет...

— Ако до две секунди не си отвориш устата, ще се разкрещя — заплаши Сузи и измъкна парченце краставица от пилешкия бургер.

Започнах да топя картофите си в кетчупа и заразказвах какво ми се беше случило миналата нощ. Когато свърших, пилешкият бургер лежеше недокоснат в чинията. Беше изстинал и изглеждаше толкова гаден, че при вида му ми се доповръща.

— И стоеше долу пред фенера? И се взираше точно в твоята стая? Сигурна ли си, че не е бил Себастиан?

Сузи се настани на моята пейка при прозореца и се загледа през улицата отсреща.

Себастиан седеше с другите в час по биология, в който госпожа Донер, дребничка учителка с бузки на хамстер и посивял кок, вероятно тъкмо се беше отдала на любимата си тема — „Легални и нелегални дроги“.

Сузи ме беше придумала да избягаме последните часове. Току-що се беше обадила в секретариата с преправен глас, за да ни извини.

— Сто на сто съм сигурна — чух се да казвам.

— Беки, та това е ужасно! Кой стои по нощите под чуждите прозорци и наблюдава обитателите?

Сузи потрепери.

Без да се замисля, тя бързо реши, че кошмарът е следствие от свръхдозата ябълков щрудел. Но това с непознатия под фенера направо развихри фантазията ѝ.

— Може да е този, беглецът от лудницата — прошепна тя с широко отворени очи.

— Кой, кой, моля?

— Този, смахнатият, с маската от розов чорап, за когото съобщиха по телевизията. Нощем се качва при самотни жени и сяда на ръба на леглото им. Докато спят, той ги гали по бузите и когато унесени си отворят очите, ги...

— Сузи! — изкрещях ужасена. — Ще престанеш ли, за бога, с тези гадости? Това няма да направи съня ми тази нощ по-спокоен, чуваш ли?

Откъснах приятелката си от перваза. Странно, през целия ден мислех постоянно или за своя кошмарен сън, или за странната фигура под моя прозорец. Но и като говорех за това, не ми ставаше по-добре. Напротив, нещо ми подсказваше, че правя голяма грешка. Изказано на глас, се създаваше впечатление за стечение на поредица от странни случайности. Но не беше така, поне не и за мен. Защото това странно усещане в гърдите, тази празнота — бяха реални, въпреки че не можех да си ги обясня.

— Я по-добре разкажи как мина вчерашната репетиция на групата? — попитах Сузи.

С дълбока въздишка приятелката ми се тръшна върху мекия чувал и темата на следващия час беше Димчо Ямал, фронтмен на ученическата банда „Д-р Но и болните сестри“ и Сузин блян в безсънните нощи. Според моите разбирания Димчо беше един арогантен мухльо, но това мнение благоразумно го пазех само за себе си, защото Сузи не би се съгласила с него.

Преди три месеца Димчо беше взел приятелката ми в отбрания кръг на беквокалите. Оттогава Сузи започна да взима уроци по пеене и заиграваше сериозно с мисълта да се подложи на пластична операция.

За мен си остава загадка, защо хората се опитват да се изявяват тъкмо там, където най-малко ги бива. При това, що се отнася до външността, съдбата беше надарила Сузи точно толкова щедро, колкото и Себастиан.

Визуално Сузи беше почти пълна моя противоположност. Кое то не означава, че до нея се чувствах като грозното пате. Но с моите закръглени бедра, дебели крака и голям бюст бях вероятно същински кошмар за болните от анорексия.

И докато аз, също като татко, бях чернокоса и с кестеняви очи, Сузи имаше светлоруси, дълги до задника, навити като тирбушон къдрици, очите ѝ бяха светлозелени, тялото ѝ — като на елф.

Единственият недостатък, който имаше, го знаехме само четирима: гинеколожката на Сузи, майка ѝ, Яне и аз. Сузи имаше различни по големина гърди. Дясната, е размер В/С, а лявата — е А на чашката.

За да прикрие разликата, Сузи си беше поръчала специални сутиени, на които едната от чашките беше подплатена със специален, подобен на гума материал. Така можеше да носи и тесни фланелки, без да се забелязва разликата в гърдите. Въпреки това тя страдаше ужасно. Когато имахме физическо, винаги напускаше съблекалнята последна и с мен за бодигард. А колко часове бяхме прекарвали в интернет форумите по въпроса, просто не мога да изброя. Междувременно научих наизуст всички подробности, или по-точно плюсовете на операциите на гърдата. За минусите грижата имахме ние, Яне и аз.

След като Сузи подробно и възторжено разказа за песните на Димò, за гласа на Димò, за дупето на Димò и за белега по рождение върху челото на Димò, отново се върнахме на нейния комплекс и отново си опитах късмета да направя препратка към момичетата, които имат много по-сериозни проблеми с гърдите. Безнадеждно начинание.

— Лилит Хопф се е родила със зурла — контрира ме Сузи. — Имала е цял живот да свиква с нея. А моите гърди си бяха съвсем еднакви. Защо, по дяволите, дясната беше толкова недоволна от това, та тръгна да расте още.

— Погледни го и от друга гледна точка — опитах да се пошегувам. — Ако на Димò му харесват малки гърди, ще можеш да го ощастливиш. Ако му харесват големи — пак ще го направиш щастлив. Ти си, така да се каже, „две в едно“.

— Много смешно — Сузи скръсти ръце пред своите така недолюбвани от нея части на тялото си. — По-добре да умра като стара мома, отколкото да си разголя недъгавото тяло пред Димо. Поне да бях болна от рак, тогава щях да имам някакво извинение, а то...

— Сузи, не говориш сериозно!

— Не, говоря съвсем сериозно!

Станеше ли дума за нейния бюст, Сузи нямаше граници. Но беше невъзможно да ѝ се сърдиш. Никой досега не бе успял да ѝ се сърди повече от пет минути.

След като се успокои, влязохме в You Tube, чухме новото CD на Кулио „Steal Hear“, след което изпратихме от джиесема на Сузината майка зов за помощ към нейния данъчен съветник. От половин година те двамата имаха интимна връзка. Затова и бащата на Сузи се изнесе от тях преди няколко седмици, а Сузи мразеше новия на майка си, сякаш беше чумав.

— Скъпи, колата ми се повреди — диктуваше ми Сузи, защото аз пишех по-бързо. — Аз съм на отбивката за почивка, първия изход от магистралата за Хановер. „Пътна помощ“ ще дойде чак след три часа. Можеш ли да ме спасиш? Копнея за теб. Твоето охлювче.

— Охлювче ли? — пригнах аз. Майката на Сузи беше висока, стройна жена, която провеждаше семинари по мениджмънт за ръководни кадри в Хановер. — Тя нарича себе си охлювче? А всъщност къде е в момента?

— Болна, в леглото — отвърна Сузи с триумфираща усмивка. Грабна джиесема от ръката ми и натисна „изпращане“. — Хващам се на бас, че след десет секунди отговорът ще пристигне. — Сузи постави джиесема върху дланта си и ето че отговорът пристигна.

„На път съм. Не мърдай от мястото си. Спасението идва.

Твой: Цифров жребец“

Гледах втрещено дисплея. Наистина беше написал „Цифров жребец“.

— Призля ми — казах и изпратих безмълвна благодарност към Господ, че ме е предпазил от такива семейни проблеми. Сузи наистина

имаше много по-големи грижи от тази с разликата в гърдите, но се радвах, че в случая проявяваше чувство за хумор.

Само като си представихме как „Цифровият жребец“ на „Охлювчето“ яхва в този момент спортната си кола и отпрашва с 200 км към ХанOVER, се запревивахме от смях. Кулио продължаваше рапа „Keep in Gangsta“.

А когато Яне се върна от работа и подаде глава от вратата на моята стая, ние и разказахме за SMS-а.

Тя също се разсмя.

— Ако милата ти болна майка разбере, ще те приютим у нас. Нали знаеш, Сузи?

Сузи кимна. Отдавна предполагах, че за нея Яне е майката, за която винаги е мечтала. Със Сузи се познавахме още от основното училище и нашето жилище беше неин втори дом. Тъкмо донесох две чинии със суфле, когато джиясемът ми иззвъня. Бащата на Себастиан. Беше шеф на фирма за кетъринг и в началото на годината Себастиан ми беше осигурил работа при него. Помагах, когато имаше следобедни сбирки или пък партита в края на седмицата, но за днес нямах нищо отбелязано в тефтера си.

— О, господи, колко хубаво, че те намерих! — изпъхтя той. Гласът му звучеше така напрегнато, като че беше в прединфарктно състояние. — Имаме коктейл по случай едно откриване, суперважен клиент! Една от сервитьорките се разболя. Можеш ли да я заместиш? Магазиът се казва „Lights on“. Големият булевард край Елба, в „Щилверк“. Откриването е в девет. Плащам двойно. Не приемам отказ. Какво ще кажеш?

Казах „да“, макар че от последната нощ още се чувствах зле и щеше да е най-добре да си легна рано. Но бащата на Себастиан звучеше така отчаяно, че не ми даде сърце да му откажа.

След като Сузи си тръгна, си взех още един душ — този път леденостуден. Уверих Яне, че със сигурност ще се прибера в единайсет, и тръгнах.

„Lights on“, както показваше името, беше магазин за осветителни тела в „Щилверк“ — доста шикозен мол до рибния пазар. Когато пристигнах, гостите бяха вече там. Бащата на Себастиан ми подаде

облеклото, което беше пожелал клиентът, и аз бързо се преоблякох в тоалетната. Къса черна рокля с дълбоко деколте и бяла престилка, към тях високи токчета. Ей! Надали можеше да е по-курвенско.

Но бях твърде уморена, за да се ядосам. Когато хвърлих поглед в огледалото, се изплаших от себе си. Очите ми бяха зачервени и смъдяха, кожата ми беше бяла като сирене и инак по-скоро кръглото ми лице сега изглеждаше изпосталяло. Ощипах се по бузите и се залових за работа.

Гостите бяха жени и мъже на около четирийсет, които Врабеца би сложила в раздел „новобогаташи“. Те стояха наоколо, седяха по червените кадифени канапета или върху хромирани високи табуретки на бара и чакаха хапките, които аз и още две сервитьорки трябваше да им поднесем. До щанда за продажби бандата засвири лайф. Дует от две засукани певици, които за подгриване изпълниха песента на АВВА „Lovelight“. Светлините в магазина, които бяха намалени, изведнъж светнаха с пълна сила: стотици дизайнерски лампи грейнаха едновременно и направиха шоуто наистина бляскаво. Аплици, стоящи лампи, настолни осветителни тела, полилеи в най-различни размери и форми. Тези ярки светлини ми опъваха нервите, а и многото хора съвсем влошаваха положението. Магазинът, огромен хангар с каменен под и висок таван, беше претъпкан.

Със стиснати зъби се провирах през тълпата. Само за тази униформа заслужавах тройно заплащане. Обувките ми стягаха, дрехите ме дразнеха и един плешивец в костюм на ситно райе беше забил нагъл поглед в деколтето ми, докато си взимаше фаршировани яйца, китайски кюфтенца и скаридени шишчета от таблата ми. С удоволствие бих запратила таблата към голото му теме. „Ако имаше преддверие на ада, такива като него биха стояли в първата редица“, помислих си отвратена.

— Какво те е зяпнал тоя? Приятел ли ти е? — прошушна ми в ухото малката червенокоса сервитьорка, когато се засякохме.

Тъкмо се канех възмутено да кимна с глава, когато забелязах, че келнерката не сочи гологлавеца, а в съвсем друга посока.

И ето че се появи отново; това странно усещане на спокойствие, някъде дълбоко в мен. Почувствах го, преди да го видя.

Стоеше облеганат на стената, съвсем отзад, в ъгъла на магазина. Веднага познах бледото лице с черната коса. Сега видях, че беше

младо момче, малко, може би съвсем малко по-голямо от Себастиан. Около него нямаше никой. Голямата стояща лампа от лявата му страна имаше формата на дърво и лампичките — дузина мънички листенца от бяло стъкло — висяха над него върху метални клони и клончета. И докато другите в залата обикаляха насам-натам, стояха един до друг, жестикулирайки, или пък налапваха по някоя хапка, той стоеше съвсем кротко, сякаш позираше за портрет на невидим художник. И погледът му беше неподвижен. Той беше насочен единствено и само към мен, сякаш освен мен в магазина нямаше никой.

— Кой е този? — шепнеше колежката ми. — Във всеки случай не прилича на поканените тук гости. Божичко, какъв е мършав. — Тя се изкиска. — Но пък е и някак секси. Как ли е влязъл тук?

Поисках нещо да кажа, но думите заседнаха в гърлото ми. Беше издължен, слабичък и като че ли имаше нещо котешко в него. Черната му коса беше леко разрошена, чертите — остри. Носеше черен пуловер с дупка на левия лакът и протрити дънки, прилепнали по бедрата му. Не можеше да се каже обаче, че е хилав — това не беше точната дума.

Изглеждаше някак отчужден, някак различен.

Погледът ми се плъзна обратно към тясното му лице. Още продължаваше да ме гледа втречено. Не можех да различа дали очите му са кафяви, или сини, но дълбоките сенки под тях се виждаха и оттук. Той имаше високи скули и изведнъж се сетих за едно напълно идиотско допитване, на което се натъкнахме със Сузи, сърфирайки в интернет: „Ей момичета, намирате ли момчетата с високи скули секси?“

В този случай — определено „да“.

Но не беше само външността. Може би тя играеше роля, но имаше и нещо друго — една странна, почти трескава енергичност, едно безпокойство, което излъчваше, макар и да не мърдаше от мястото си. Докато досега ми беше студено от умората, изведнъж се сгорещих. Двете момичета от групата запяха: „Everything around is love light, you’ re shining like a star in the night I want let you out of my sight...“ И непознатият изкриви в иронична усмивка устните си.

— Ей, малката, искам още една фурма с шпек.

Стреснах се. Гологлавият стоеше отново пред мен и ми закриваше гледката. Колежката в това време беше потънала в

гъмжилото. Противният тип грабна рулцето си от таблата и го пусна съвсем преднамерено в деколтето ми.

— У-ух. Съжалявам, мога ли да ви...

Плешивецът протегна дебелите си като кренвирши пръсти, но изведнъж се вкамени. Една ръка се беше впила във врата му. Беше непознатото момче. То стоеше плътно зад гологлавия, черните му коси бяха паднали върху челото, лицето му беше неузнаваемо.

— Остави момичето или ще ти се случи нещо.

Гласът на младежа беше тих, суров и леко пресипнал, сякаш отдавна не беше говорил. Но в него се долавяше заплашителна нотка.

Плешивецът опитваше да си поеме въздух. И този път наистина изпуснах таблата. Тя издрънча на пода. Някой от гостите, май жена, изписка пронизително и след секунди се появи бащата на Себастиан.

Изведнъж в магазина настъпи суматоха и докато се осъзная, непознатото момче беше безследно изчезнало.

Оркестърът подхвана нова песен, след нея търговският управител държа реч:

— Уважаеми гости, за мен е чест да ви поздравя с „добре дошли“ при нас.

И прочее, и прочее...

Изкарах някак си вечерта и когато малко след десет се озовах на чист въздух, едва стоях на крака от изтощение. Пъхнах в джоба си банкнотата от сто евро, която бащата на Себастиан ми даде като обезщетение за инцидента с плешивеца, който, естествено, не беше изгонен от празника.

— Такси ли желаете?

Една ръка ме хвана за рамото. Този път тази, която изпищя, бях аз. До мен стоеше Себастиан, който усмихнат отметна светлата си коса. Все още уплахата ми беше по-голяма от изненадата да видя тук бившия си приятел.

— Да не си откачил? Може ли да се примъкваш така, да ме убиеш ли искаш?

Усмивката му стана още по-широка.

— Напротив. Наредено ми беше да те спася. Баща ми позвъни преди малко. Каза, че трябвало да те заведе вкъщи, за да не те похити някой.

Себастиан ми подаде каската и скоро след това се озовах на Веслата зад него. Обвих ръцете си около кръста му и сложих глава на гърба му. Изпод каската на Себастиан се подаваха косите му, които ме гъделичкаха по носа. Държах се толкова здраво, колкото можех, но усещането за празнота отново ме беше обхванало толкова силно, колкото снощи. Сякаш в гърдите ми се беше отворила дупка.

— Ей, Бекс, трябва ли да се тревожа? Наистина, не изглеждаш никак добре — каза Себастиан, когато спряхме пред вратата на моята къща и тръгнах да се сбогувам. Той сложи длани на бузите ми. Пръстите му се усещаха леденостудени, но изглежда това докосване го изплаши толкова, колкото и мен.

— Та ти гориш! — възкликна той и ме изгледа загрижено. — Да нямаш температура?

Поклатих безмълвно глава. Зад нас паркира кола и светлината на фаровете падна върху лицето на Себастиан. Беше първият път, в който отново се озовахме толкова близо един до друг. Погледът му ме изследваше и знаех, че би искал и още нещо. Бих му го дала с удоволствие, но не и след това, което се случи днес.

Моят прозорец беше тъмен и паниката отново започна да ме обзема, тихо, почти незабележимо, но достатъчно, за да ме накара да изрека нещо ужасно непочтено.

— Себастиан?

— Какво има?

— Ще останеш ли да спиш при мен?

ТРИ

— Пак ли се събрахте?

Беше неделя сутрин и майка ми седеше до мен на един сгъваем стол в халето, на някогашно рибно тържище, където всяка втора неделя от месеца се организираше битпазар.

Яне изчисти една прашинка от стария тренчкот на Врабеца, който висеше на стойката до другите якета, блузи и дрехи. Върху дългата сгъваема маса пред нас бяха наредени вещите от тавана. Впрочем беше се получила забележителна колекция. До радиото за баня във вид на радиоточка, до старите ми карнавални костюми, сребърното огледалце и книгите на Яне бяхме изложили кутията с подаръците от майката на Врабеца: похлупак за сирене — кафява керамика, комплект за пунш, три чинии за стена с музициращи ангели, зелена кристална кутийка за клечки за зъби и пастелно оцветени пръстени за салфетки с патешки мотиви.

Яне и аз излязохме от къщи малко след седем, но изобщо не бяхме сред първите. Повече от петдесет маси бяха вече разгънати в огромното хале.

Все още беше ранна утрин, но се бях наспала и отново се чувствах добре.

Изад прозорците, в розово-виолетовото небе се издигна ято чайки и малко след това първите слънчеви лъчи пробиха стъкления купол. Те рисуваха върху каменния под златни чертички и закачливо играеха по тежките стоманени трегери. Старото хале на рибното тържище, със своите исторически тухлени зидове и сводестия таван от стъкло и желязо, беше една от причините, която накара майка да се реши купи жилище в близост до пристанището.

Миналата година ние със Себастиан празнувахме тук Нова Година. Свиреше една група за хип-хоп и когато Себастиан ме целуна в полунощ, на езика му беше поставена сребърна обеца във формата на сърце, която премина от неговата уста в моята и оттам на лявото ми ухо.

— Ребека, слез на земята. Чуваш ли ме? Ребека, приземи се...

Яне ме сръга с лакът и ми подаде един донът. Беше прибрала русата си коса на конска опашка и както винаги, когато не беше на работа, беше без грим.

— Ако не искаш да говориш за Себастиан... тогава ще оставя тази тема.

Захапах донъта, въздъхнах и срещнах Янения поглед. Светлосиньото поло правеше очите ѝ още по-лъчезарни от обикновено и както ставаше често, се замислих колко малко приличах на майка си. Яне имаше сериозно ведро лице, което сякаш предразполагаше към размисъл дори когато се смееше. Даже на снимките като дете тя имаше същото изражение. Беше от тези хора, които с годините почти не се променят и които от деца изглеждат някак си зрели...

Изтупах пудрата захар от пуловера си.

— Отговорът е „не“ — казах. — Със Себастиан не сме пак заедно, във всеки случай не както си мислиш ти. Просто сме... приятели.

Между веждите на Яне се появи малка бръчка.

— Окей, окей! — завъртях очи аз и облизах мармалада от пръстите си. — Или нещо такова. Но не правим секс, ако това е, което искаш да знаеш.

Сега тази, която въздъхна, беше майка ми.

— Вълче, скоро ще навършиш седемнайсет, сексуално си просветена и аз ти имам доверие. Единственото, което желая, е да бъдеш щастлива. Но някак си не изглеждаш такава.

Тя направи кратка пауза.

— Говорихте ли за вас? Имам предвид за вашата връзка?

— Ами да, поговорихме си малко.

Оставих донъта, вдигнах един кашон със стари CD-та и го поставих върху масата. Вчера следобед ние със Себастиан ги бяхме подредили по азбучен ред, така че рапърът Бушидо беше след приказката за слончето Бениамин Блюмхен, а групата „Хеле Енджълс“ преди историята за малката магьосница Хексе Лили.

В петък вечерта Себастиан стана моят ангел спасител. Той не ми задаваше въпроси, а аз се въздържах от обяснения, защото просто не знаех какво да кажа. Мислите ми се въртяха само около едно. Виждах пред себе си непознатия да стои там, в магазина за осветителни тела под лампиона-дърво.

„Това не е случайност — мислех си. — Не беше възможно да е случайност.“

Не вярвам, че щях изобщо да заспя, ако при мен не беше Себастиан. Той ме държеше в прегръдките си, докато най-сетне очите ми се затвориха. Ухаеше така хубаво, така успокояващо на... Себастиан. И действително тази нощ спях, без да сънувам. Страхът ми не беше изчезнал. Той дебнеше скрит в някой ъгъл, но присъствието на Себастиан го държеше там, в ъгъла, а също и мислите ми за непознатия.

На следващата сутрин положих невероятни усилия да забравя всичко това и да прогоня чувството за празнота от гърдите си. Накрая гузната ми съвест спрямо Себастиан надделя.

През цялото време мислех за мистериозния непознат, който се появяваше от нищото и после така и изчезваше, а в промеждутъка не правех нищо по-добро от това да давам нови надежди на бившия си приятел.

Дълбоко разкаяна, се извиних, като се опитах да му обясня, че се нуждая от още мъничко време. Не беше за вярване, че Себастиан реагира така. Той ме щипна по носа и започна да ме уверява, че всичко било окей и че бихме могли да бъдем само приятели. Само очите му издаваха, че лъже.

— Майко, как беше, когато се разделяхте с татко? — попитах.

Мама тъкмо лепеше етикети е цените върху книгите си.

— Имам предвид, как го прие, той? Това, че те е обичал и че за теб... и че вече е нямало да бъдете нещо повече от приятели.

Мама и татко се познават още от тригодишни. Били съседни и фактически отраснали заедно.

Майка ми още като момиче знаела, че е лесбийка. За мен това беше нещо съвсем естествено. Бях отраснала с такова съзнание и въпросът, дали в това отношение приличам на нея, никога не беше поставян. Въпреки това и въпреки че Яне никога не го беше признавала гласно, предполагах, че плакатите на поп звезди — мъже, които лепях по стените в пети и шести клас, също както и увлечението ми по учителя по музика в седми са били за нея доказателство за моята сексуалност, което е приемала с облекчение.

Яне се засмя.

— Баща ти ми беше нещо много повече от приятел и ти го знаеш. — Тя измъкна един цент от малката купичка с дребни пари и започна внимателно да я върти между пръстите си.

— С татко ти бяхме като двете страни на една монета още от съвсем малки. Увеличахме се по една и съща музика, по едни и същи книги. Усещахме как се чувства другият дори когато бяхме далеч един от друг.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

Яне се вгледа в мен.

Не мога да го обясня съвсем точно — каза тя и вдигна рамене. — Но когато по време на следването получих криза от възпаление на апендикса, баща ти беше на почивка в Америка. Точно в момента, когато влизах в интензивното, джиясемът ми иззвъня. В същия момент баща ти си беше помислил за мен и за това, дали съм добре. — Усмивката ѝ изглеждаше малко тъжна. — Такива неща не се случват често в живота — каза тя. — Любовта има толкова много лица, а нашата любов с баща ти беше платонична, поне що се отнасяше до мен. Единствената нощ, в която преспяхме заедно, беше нощта, в която те създадохме. Беше прекрасно, но преди всичко заради това, че от нея произлезе ти. Няма никакво значение какво е сега, аз ще му бъда вечно благодарна за това.

Когато вдигна очи, в погледа ѝ смъртно просветна нещо подозрително. Тъкмо щях да я попитам кога последно е разговаряла с баща ми, когато ни прекъснаха.

— Колко струва това? — една жена с червени очила държеше пред носа ми една книга. На корицата беше изобразено лицето на възрастен мъж. Той имаше високо чело, твърде пронизителен поглед, а устата му излъчваше някакъв цинизъм. Заглавието на книгата беше „Забравеният литературен критик. Автопортрет“.

Погледнах въпросително към Яне.

— За три евро е ваша — отговори тя на клиентката.

Жената попрелисти книгата и я остави встрани. Докато погледът ѝ обикаляше вещите, изложени на масата, аз взех томчето и зачетох текста на задната корица:

„Всяващ страх, респектиращ и обичан от малцина, Уилям Алек Рийд, английският титан на словото и литературен критик, разказва своя живот и разкрива в изненадващ аспект душата на един човек,

който приживе си беше спечелил името «Човекът със смъртоносното перо». Рийд, роден в Америка и приятел на влиятелен писател, започнал кариерата си в «Дейли таймс» в Лос Анджелис. Но несъмнено става световноизвестен като критик в Лондонския «Таймс», чиято литературна редакция оглавява и ръководи почти двацет години. Рийд умира в родината си Америка през 1969 на около деветдесетгодишна възраст.“

Уилям Алек Рийд? Отново обърнах книгата и се вгледах в слабото лице. Алек Рийд беше името на баща ми. Дядо ми, който почина миналата година от инфаркт, се казваше Уилям Рийд.

— Този човек... Родственици ли сме? — прошепнах на мама, посочвайки с поглед книгата.

Тя кимна.

— Това е працядо ти — поясни.

Втренчих се в Яне.

— Съжалявам — оповестих, когато жената протегна отново ръка към книгата. — Майка ми се е заблудила. За съжаление този екземпляр не се продава.

Жената се нацупи.

— Така никога няма да спечелите пари. Е, хубав ден.

Тя си тръгна, а аз възмутена изгледах Яне.

— Мамо, та това е историята на семейството. Никога не си ми разказвала, че татковият дядо е написал книга! И ти сега искаш да я продадеш?

— Съжалявам — Яне вдигна отбранително ръце. — Не знаех, че се интересуваш от такива неща. Този тип трябва да е бил голям тиранин. Веднъж дядо Уил ми разказа за него. Той не можел да го понася, а баща ти никога не го е споменавал. Той няма никак да се разсърди, ако я продадем. Но, ако ти държиш...

— Да, взимам я.

Разтворих книгата и прелистих приложението, където бяха отпечатани няколко критики, направили працядо ми толкова известен. Спрях се изненадана, когато погледът ми попадна на името Ловел.

— Ха! Та това е любимият автор на Тайгър! — засмях се аз. — Утре ще му занеса книгата. Много ми е любопитно какво ще каже.

— Може би ще е по-добре първо да прочетеш какво е написал працядо ти за този човек — предупреди Яне. — Мисля, че е хвалил

само тези, които са се били възнесли вече на небето. Останалите ги изяждаха с парцалите. Не че твоят армаган ще се отрази на оценката ти по английски.

— Съвсем вярно.

Разсмях се, когато хвърлих поглед на пренебрежителните редове, които моят пращядо беше написал за произведенията на Ловел. Текстът на задната корица не беше пресилен. „Смъртоносно перо“ беше наистина твърде точно определение.

— Може би ще подаря книгата на Тайгър след матурата, когато дипломата ми ще е вече в джоба — казах и затворих томчето. — Но дотогава ще остане при мен.

Сложих книгата на сигурно място, в чантата си, доядох донъта и си духнах в дланите. Халето не беше особено отоплено. Ако останехме тук целия ден, нямаше да е никак приятно.

— Как мислиш, какво да поискам за това тук? — Яне тикна под носа ми тъничка книжка джобен формат. „Сънищата като израз на вътрешни усещания“ — беше написано върху тъмносин фон до голяма пълна луна. Автор на книгата беше Яне. Беше я написала наскоро след завършването на университета и изданието по онова време се беше продавало добре. Но от няколко години книгата се беше изчерпала и доколкото знаех, Яне беше подарила последните бройки на свои пациенти.

— Нямам представа — измърморих.

Да мисля за сънища беше последното, което имах желание да правя.

— Голям студ е тук — казах. — Мисля да отида да си взема едно кафе. Ти искаш ли?

— По-добре чай. И не се бави много, че стига да мога, ще взема да продам и други вещи, които би предпочела да запазиш. Сигурна ли си, че няма да ти трябва похлупакът за сирене?

— Ама че си зла! Е, до скоро.

Станах и тръгнах да търся къде продават напитки, но не стигнах далеч. Битаците ми харесваха. Яне и Врабеца още от малка ме водеха с тях. С часове можех да се ровичкам из вехториите, докато си намеря нещо интересно. И днес сърце не ми даде да мина просто ей така край другите щандове и с всяка крачка ми ставаше все по-леко на душата.

„Хей, Бекс — мислех си доволна аз. — Добре дошла отново.“

Освен обичайните порцеланови статуйки, ракиени чашки, стари часовници и антики на пазара имаше наистина супер неща. На един щанд с доста очукани US-army вещи открих чифт черни ботуши за езда с извезани рози и с розови връзки. Стояха ми като излети, но за съжаление надвишаваха значително бюджета ми и аз с въздишка ги върнах. Затова пък се сдобих с филмов плакат на Pulp Fiction, две CD-та на Мандо Диао и с мъркащия космат будилник на Лорелай от „Gilmore Girls“. Естествено, не беше оригиналният от филмовото студио, но момчето, което ми го продаде, го беше изработило за бившата си приятелка. Доста помислих дали да не го подаря на Врабеца, но после намерих нещо по-подходящо за нея: една плоча на любимата ѝ певица Джоан Арматрейддинг, която притежателката ми продаде за три евро. На друг щанд пък открих наръчник за художници на маски и гримьори. Беше идеалният подарък за Сузи, която скоро имаше рожден ден. Тя страшно ми завиждаше за това, че баща ми и неговата съпруга Мишел работят във филмовата индустрия, и не проумяваше защо не ги посещавам в Лос Анджелис. Баща ми имаше фирма за рекламни филмови продукции, докато Мишел ръководеше посредническа агенция за лични асистенти на филмови звезди.

Виждах се с баща ми в Германия. Посещаваше ме три, четири пъти в годината, но аз отказвах да прекарвам ваканциите си при него в Америка. Причината беше Мишел, с която баща ми се премести да живее в Лос Анджелис преди седем години. Ако някога променях мнението си по въпроса, щях да взема със себе си и Сузи, за което тя ме заклеваше непрекъснато. В замяна трябваше да ми обещае, че няма много-много да шуми около професията на Мишел. Да ме разпитват за това, за мен беше истински ужас.

— Петнайсет евро — отговори младата жена на въпроса ми, колко иска за книгата. Цената ми се стори твърде висока, но жената не намаляваше, пък книгата изглеждаше хубава. Като указание бяха показани фотоси за изработка на рани, уродливи израстъци и всевъзможни хорър маски. Сложих петнайсетте евро на масата и тъкмо се канех да сложа книгата в чантата си, когато чух дрезгав глас.

— Загубила си си нещо.

Гласът се чуваше някъде близо до лявото ми ухо и аз веднага го познах.

„Не е случайност — крещеше нещо в мен. — Не е случайност.“

Обърнах се много бавно.

Зад мен стоеше непознатият. Върху разтворената му длан лежеше червеният ми iPod shuffle, който допреди малко стоеше закачен на якето ми. Не можех да отроня дума.

Когато посегнах да си взема iPod-а, ръката ми трепереше. Дланта на младежа ми се стори някак странна, но той бързо я отдръпна.

Държах своя iPod и усещах как пулсът ми тупти, но в гърдите ми отново се появи това, другото чувство, което трудно можех да опиша. Нещо в мен се успокои, макар думите да профучаваха като вихър през главата ми.

Непознатият не казваше нищо, само ме гледаше. На ръст беше горе-долу колкото мен, така че очите ни бяха на едно ниво. Отново усетих този трескав, като че ли електрически заряд, който се излъчваше от него. Гъвкавото му като на котка тяло създаваше усещане за пъргавина и бързина, сякаш движението на открито беше нещо съвсем естествено за него. Излъчваше мирис на свеж въздух, на вятър и пресъхнал дъжд.

Този път беше облечен в черно кожено яке, в стил „пънк“, украсено със сребърни катарамии и различни стикери. Беше се снабдил и с подходящи джинси. Носеше тъмни кецове „Докс“. Гъстата му черна коса, паднала на челото, го правеше (да го кажем с думите на червенокосото момиче от магазина за осветителни тела), не някак си, а безсрамно секси. Стояхме точно един срещу друг. Очите му имаха дълбок, почти до черно, син цвят. Не можех да различа къде свършват зениците и къде започват ирисите. По едно време осъзнах, че не бива да се вирам с часове, за да разбера това.

Изкашлях се.

— Беше ли... преди няколко дена... в сряда през нощта, пред къщата ми? — промълвих.

Устните на момчето потрепнаха леко. Долната устна беше малко по-плътна от горната, което придаваше на лицето му някаква дързост.

— Мисля, че да — отговори той с дрезгавия си глас.

Преглътнах.

— Мислиш? Какво значи това „мисля“?

— Не знаех, че е твоята къща. — Той разтегна устни в усмивка и на лявата му буза се появи трапчинка.

— Но какво... какво правеше там?

Нещо беше заседнало в гърлото ми и не можех да преглътна.

— Не знам точно. А ти какво правеше?

Тъмносините му очи не се откъсваха от мен. Изглежда и той ме възприемаше така, както аз него. — Защо стоеше на прозореца?

„Това не те засяга. Какво искаш от мен? Как ти дойде на ум да ми задаваш такива въпроси?“ Би следвало да отговоря някак така.

— Беше ме страх — отговорих.

Непознатото момче кимна много бавно и почти незабележимо. Той все още не откъсваше поглед от мен, само усмивката беше изчезнала.

— Значи си имала нужда от въздух — отвърна тихо той. — А аз от светлина. Въздух и светлина. Двете действат добре срещу страха.

Светлина?

— Затова ли беше дошъл в магазина за осветителни тела?

Момчето вдигна рамене.

— И за това.

— И за какво още?

— Чух, че ще има хубава храна. — Усмивката отново се появи. — Как е плешивецът с костюма? Намери ли си фурмата?

Момент! Какво означаваше това? Тръгна да ми се подиграва ли?

— Не е смешно! — сопнах му се аз, радостна, че най-накрая отново проговорих нормално. — А и не ми отговори на въпроса. Какво търсеше на това парти? Какво правиш тук? И ако си решил да ме преследваш, внимавай!

Някакъв младеж ме блъсна грубо и аз отскочих встрани. Той балансираше с огромен порцеланов тигър на раменете, докато спътницата му (блондинка с тигрово палто) ситнеше възбудена след него.

— Чуваш ли, Роберт, само внимавай да не падне, иначе...

Момчето ги изпрати с весел поглед.

— Ако не се лъжа, това тук е обществено място — обърна се той отново към мен. И допълни с иронична нотка в гласа: — Бих могъл да те попитам същото. Преследваш ли ме? — Очите му ме гледаха изпитателно.

— Луд ли си? — изгледах го разярена. — Не, разбира се, че не! Кой си ти изобщо?

Той прокара ръка през тъмните си коси. Изведнъж стана някак несигурен. На лицето му се появи някакво изражение на ранимост, сякаш зад фасадата се бе отворила малка пукнатина. Не се беше отворила. Аз я отворих.

— Е, хайде, казвай сега — притиснах го. — Как ти е името?

Момчето наклони глава.

— Ти ми кажи.

— Какво? — Отстъпих крачка назад. — Как се казвам аз ли?

— Не, аз.

Сърцето ми спря.

— Ти с всички ли си?

Продавачката, пред чиято маса стояхме, се наведе загрижено към мен и попита дали всичко е наред.

Кимнах, после двамата направихме крачка назад в перфектен синхрон, като че ли изпълнявахме някаква хореография.

Момчето отново ме заоглежда някак объркващо. Имах усещане, че сякаш търси нещо. Нещо върху или до мен. Не можех да схвана.

— Забрави. Не го казах сериозно — рече той.

Това момче психично болно ли беше? Или дрогирано? Или пък аз нещо не бях в ред? Погледът му мина по лицето ми, после се плъзна надолу. Тъмните му вежди се събраха, изглеждаше учуден, нещо повече, уплашен. В какво се беше вторачил пък сега? Някакъв обрив ли имах?

Следващият му въпрос съвсем ме извади от релси.

— *Carpe diem*? — Прозвуча като въпрос.

Той протегна ръка, сякаш искаше да хване нещо на врата ми. Усетих пръстите му по плата на ризата си, съвсем леко, надали беше и истинско докосване, но все пак го почувствах.

Отдръпнах се.

— Какво?

Инстинктивно хванах медальона, който висеше на шията ми на сребърна верижка. Беше слънце, почти толкова голямо, колкото монета от две евро. Подари ми го татко, когато бях на шест години. За първия учебен ден. Думите бяха гравирани във вътрешната част на слънцето.

— „*Seize the day*“ — продума момчето. — Използвай деня. Това значи, нали?

Устата ми изведнъж пресъхна. Да, това означаваше. Между другото, този израз беше употребяван хиляди пъти в рекламите. Но за мен и татко тези думи още много преди това имаха особено значение, а по начина, по който момчето ги изговори, не личеше да ги е прочело в някое суперлуксозно списание.

Той фиксираше слънцето на шията ми, сякаш искаше да направи дупка в него.

Взех украшението в ръка.

— Какво искаш от мен? — прошепнах.

Момчето замига с очи и за първи път сведе поглед. Захапа долната си устна, сякаш не знаеше дали трябва да произнесе думите, които му бяха на езика.

— Ей, Беки!

Трепнах и хвърлих бърз поглед през рамо. Сузи! О, боже, точно сега ли? Тя стоеше на около двайсет метра от нас и махаше с две ръце, докато се провираше през навалищата.

Не й обърнах повече внимание, а отново се извърнах към момчето. Но нямаше вече никой, то беше безследно изчезнало.

След миг Сузи беше при мен и ме зяпаше втренчено.

— Какво става пак? Да не получаваш инфаркт?

Тя ме дръпна за ръкава и едва успях да скрия зад гърба си наръчника за маски. За щастие изобщо не попита за момчето, може би въобще не го беше забелязала. А и на мен в момента ми беше невъзможно да говоря за него.

— Всичко е окей — казах с усилие и се опитах да придам нормален израз на лицето си, макар да знаех, че Сузи няма да се хване. Но ми стана ясно защо моята най-добра приятелка не започна да ме бомбардира веднага с въпросите си.

— Беки, имам срееца — пропя тя. — Димò ме кани другата събота на кино. Прати ми SMS, можеш ли да повярваш? Ето — тя отвори джиесема си и ми го завря под носа.

Вгледах се в дисплея.

— Супер — промърморих.

— Само супер? — Сузи щракна джиесема. — Това е галактическо, Беки! Сега единственият въпрос е как ще издържа през следващите дни. По дяволите, не може ли събота да е утре? Или сега веднага? Трябва по някакъв начин да ме разсееш. Ела с мен на

панаира, в залата с восъчните фигури! Или в кафенето на плажа. В църквата. В клиниката за пластична хирургия. Някъде. Най-добре на шопинг! Спешно се нуждая от нови дрехи.

Усмихнах се леко.

Сузи носеше панталони от рипсено кадифе, на тюркоазнокафяви райета и тюркоазно пончо от напа. На ушите ѝ се полюляваха обеци, направени от ключодържатели, от магазина „Слугини и ратай“. През рамото ѝ висеше оранжева кожена чанта със секретна ключалка. В случай, че не осъществеше намерението си да стане художник на маски, нямаше да е проблем да работи като моден дизайнер.

— Поогледа ли вече наоколо? — попита тя, без да изчака отговора ми. — Отзад има страхотен магазин „втора ръка“. О-оп, кой е тук...? — Сузи посочи наляво. За частица от секундата сърцето ми спря, но когато погледът ми проследи протегнатата ѝ ръка, изпухтях разочаровано. Беше Шейла. Тя клечеше с Жени и Паула от нашия клас на един метален парапет и така се беше смачкала, сякаш животът беше свършил. Особено вулгарно изглеждаше червената ѝ рокля, чието деколте Сузи беше изкоментирала с думите „виждам сърцето ти“. С протегнатата ръка Шейла зяпаше в посока към нас.

— Кудкудяк, кудкудяк, днеска снесох, утре пак — изкудкудяка Сузи пронизително и се разсмя, а трите Грации гледаха като че нарочно в друга посока.

— Хайде, Беки, да се махаме от тези надути кокошки.

Мълчаливо се оставих приятелката ми да ме влачи между сергиите. Все още бях твърде объркана и за пръв път в живота си благодарна за нещо на Димо. Той обсебваше вниманието на Сузи до такава степен, че тя да не забележи какво става с мен.

По едно време минахме край някакъв часовник и чак тогава ми светна, че Яне чака за чая си вече повече от час.

— Не беше необходимо да ми донесеш чая чак от Индия — каза майка ми, когато пълна с угризения сложих чашата чай на масата. Дребните монети в купичката видимо бяха намалели, а изглежда, че похлупакът за сирене си беше намерил нов притежател.

Яне обви с ръце чашата и задуха чая.

— Здравсти, Сузи — поздрави тя приятелката ми. — Как е положението вкъщи? Жребецът на цифрите завърна ли се от Хановер?

Сузи изпъшка:

— Не ми говори за тях. Той се опита да убеди майка ми да ми наложи домашен арест за цял месец, когато всичко се разбра.

— Значи акцията ви беше успешна? — засмя се Яне.

— И още как — Сузи се тръшна на стола ми. — Идиотът обиколил седемнайсет пъти бензиностанцията, докато се сети, че има нещо гнило. Естествено, не вдигнах джиесема, когато се обади. За жалост обаче той позвъни и на стационарния. Както и да е, във всеки случай си направи малка обиколка. — Сузи се изкиска. — За късмет, съвестта на майка ми относно любовния й живот е толкова гузна, че ми прости. Е, как е при вас? Продадохте ли нещичко?

— Ние не, но аз... — Яне извади от джоба си няколко банкноти и посочи стойката за дрехи. — Две кожени якета, тренчката на Врабеца и твоята стара носия „убиец“, Ребека, само в оригинал, с безопасна игла. — И ми намигна. — Ах, да, и още моята книга за сънищата. Току-що подарих последния екземпляр.

— Подари ли го? — попита Сузи.

Яне повдигна рамене.

— Човекът искаше непременно да я има, а изглежда нямаше и цент в джоба. Дадох му я.

Това беше една от чертите на моята майка — не познавам никой друг, който да е толкова щедър колкото Яне. Макар че не парадирала много с това.

— Мога ли да ви помогна? — обърна се тя към възрастната дама, която държеше в ръцете си кутийката за клечки за зъби.

— Възхитително нещо — изгука госпожата. — Колко искате за него?

— Петдесет цента и е ваше — отговори радостно Яне и започна да си съчинява някаква измислена история за създаването на това произведение.

Междувременно не бях обелила нито дума. Пък и какво да разказвам? Хей, мамо, Сузи, чуйте, един чудак постоянно ми се изпречва на пътя... и ми действа някак объркващо? Но и някак си ме вдъхновява? Все едно как щях да го опиша, знаех, че нямаше да мога да изразя с думи това, което действително чувствах.

Взех огледалото, за да огледам татковото украшение. Слънцето беше от чисто сребро, а за очи имаше две малки рубинчета. Но в огледалото видях още нещо, или по-точно не го видях.

Надписът „Сагрс діем“, който ми прочете непознатото момче, не се виждаше. И то, защото беше гравирен върху задната страна на медальона.

Преди изобщо не се замислих за това, но естествено, че беше така. Напразно се опитвах да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми. Може би украшението да се е обърнало по някакъв начин? Обръцах го, но то веднага се завърташе обратно. Връхчетата на лъчите бяха свързани с верижката. Не можеше да се извърти, беше невъзможно!

Как тогава, за бога, момчето би могло да знае какво е изгравирано на задната страна на медальона?

Погледът ми препускаше из огромното хале. Стотици хора се движеха между сергиите.

Но този, когото търсех, беше изчезнал.

ЧЕТИРИ

„Мисля, значи съществувам“ — Тайгър духаше димящия чай. — Каква асоциация ви идва на ум?

Беше сряда сутрин и фактически пред нас на катедрата трябваше да е учителят ни по философия, господин Хопенкамп. Темата, която имахме, беше за Рене Декарт и днес трябваше да се занимаваме с биографията на френския философ. Но господин Хопенкамп беше болен и учителят по английски го заместваше.

— „Cogito ergo sum“ — взе думата Ленарт. Ленарт ни беше съученик — мой и на Сузи — от основното училище. И моята най-добра приятелка го смяташе за кръстоска между жираф и Хайно^[1], защото отвореше ли уста, дългият му блед врат ставаше на червени петна. А Ленарт го правеше често, въпреки това неприятно изчервяване.

— Така гласи преводът на тази сентенция — продължи усърдно Ленарт. — С това Декарт е искал да каже, че ние можем да се съмняваме във всичко на този свят, освен и единствено в собственото си мислещо „аз“. Той смятал...

— Не попитах за изложението на темата според Декарт — прекъсна го безмилостно Тайгър. — Попитах на какви мисли ви навежда вас тази сентенция.

— Способността да мислим ни прави изключителни и неповторими — обади се Лилит Хопф, момичето с носа зурла. — Тя ни отличава от по-нисшите същества, животните.

— Трябва ли това да значи, че животните не съществуват?

Сузи погледна презрително Лилит.

— Не вярвам хамстерът ми да философства, докато се върти във въртележката си, но си е съвсем жив.

В класа се чу приглушено хихикане.

— Способността да мислим е наше драгоценно притежание — обади се Супер Марио. Баща му беше говорител на родителите в нашия клас. Яне го мразеше заради безкрайните дебати, които провеждаше. — Дали сме дебели, или слаби, богати или бедни, това в

края на краищата е без значение — задълбочи той своите съждения. Един умен безработен на социални помощи струва много повече от един богат дебелак, в чиято глава има само идиотии.

— Идиотите обаче също мислят — включи се Себастиан. Той беше единственият ученик, на когото Тайгър разрешаваше да говори, без да е вдигнал ръка. Жени и Паула, които седяха от дясната му страна го зяпаха в устата, дори Шейла се обърна към него. — Аз мога да мисля например колко бири ще обърна, колко жени съм свалил миналия месец или пък как да избия зъбите на съседа си турчин. Е, няма да получа Нобелова награда за целта, но в крайна сметка това също са мисли.

— Миислите са свободни — запя Шейла и застана в поза, сякаш беше пред журито на „Мюзик айдъл“. — Никой не може да ги разгадае...

— А това в някои случаи е голяма благословия — изкоментира Тайгър. — Има ли още интелигентни асоциации? Кажете, Аарон!

— *Coitus ergo sum.*

Клоунът на класа се огледа ухилен наоколо и пожъна бурен одобрителен смях. Дори се поусмихна. Само Шейла сбърчи чело от напрежение. Тя поиска да узнае какво е *coitus* и когато Аарон ѝ обеща да ѝ го покаже при първа възможност, класът експлодира. Засмях се и аз, въпреки че днес сутринта отново с мъка се надигнах от леглото и от умора едва държах очите си отворени.

Перспективата да имаме два часа при това хапче за сън, наречено Хопенкамп, не беше най-добрият стимул, но ако знаех, че любимият ми учител ме чака в клас, определено нямаше да се появя. В осем сутринта да заваря Тайгър, и то без предупреждение, е, това ми дойде вече твърде много.

Докато класът бавно се успокояваше, сините му очи бързо се заковаха върху мен.

— Какво става с теб, Ребека? Ще бъдеш ли така любезна да споделиш разсъжденията си по тази тема с нас?

Въртях в ръцете си молива, с който в последните минути бях надраскала поне дванайсет *Carpe diems* в тетрадката си. По темата? Опитах да се концентрирам, за да мога да съставя някакво що-годе сносно изречение. Невероятно, но изречението се формулира в главата ми, без изобщо да се замислям.

— Според мен тази сентенция на Декарт е само едната страна на истината — чух се внезапно да казвам.

— Аха? — Тайгър повдигна едната си вежда. — А каква е другата, ако ми разрешиш да ти досадя още малко?

Този път не обърнах внимание на иронията в гласа му. Нещо в израза на лицето му ме накара да взема въпроса на сериозно.

— Че... ние понякога сме много повече ние, когато не мислим — продължих аз. — Когато чувстваме или когато... просто... сме.

За един кратък миг очите на моя учител се впиха дълбоко в мен. Но в следващата секунда студеното изражение се появи отново.

— Тогава да опитаме — каза той, като се поусмихна надменно. — Един малък експеримент — Тайгър извади часовника от жакета и го отвори. — Затворете очи! — нареди той. — Хайде, затворете ги.

Отново се чу хихикане.

— Събуди ме, ако заспя — срита ме Сузи.

Изведнъж се разсъних. Направих каквото каза Тайгър — затворих очи. Почти веднага усетих спокойното пулсиране в слепоочията си.

— А сега — гласът на Тайгър прониза ухото ми — престанете да мислите! Давам ви три минути време. Започнете!

Още след първите секунди някои прихнаха. Чуваше се тропане на крака по пода, шумолене на хартия, някой нарочно похъркваше. Чак когато Тайгър се изкашля, духовете се поуспокоиха. Опитах да изпразня главата си от мисли, но мозъкът ми не се подчиняваше. И като машина, чието стоп копче е блокирало, той започна да превръща усещанията в думи и да изплюва думите една след друга.

Сузи ухае на мандарини. Пръстите ми са студени. Някой е с отвратително миризливи изпотени крака. Себастиан има право. И това също са мисли. Мисля за миризливи крака, значи съществувам? Помощ! Какво става с него в последните дни?

От понеделник почти не ми е проговорил. Дали аз нещо... Стоп, Ребека, не мисли!

Но беше невъзможно. Имах усещането, че вътрешно се стремя с всички сили да държа шлюза затворен срещу напора на връхлитащите ме мисли. Съпротивата беше безсмислена. Предадох се. Шлюзът се отвори и мислите, които исках да възпра, ме заляха.

Кой си ти? Какво искаш от мен? Защо се появяваш сякаш от нищото, за да изчезнеш веднага след това? И какви бяха тези страни неща, които ми наговори? Откъде знаеше какво е написано на обратната страна на медальона ми? Защо преведе написаното на английски? Ти каза „Seize the day“ . Баща ми говори на английски с мен, но ти не познаваш баща ми, нищо не знаеш за него. Или все пак знаеш? Защо постоянно мисля за теб? О, господи, това е лудост! Не искам да си го помисля, аз...

Изщракването на часовника, който Тайгър затвори, ме върна отново в класната стая. Въобразявах ли си, или учителят ме беше гледал през цялото време?

— Не успяхте — каза той и това не беше въпрос. — Все едно дали в главите ви са витаели бели ботуши, следващото парти или съпротивата срещу тази задача, вие мислихте. Всяка частица от секундата. Дори и желанието да не мислите беше само по себе си мисъл. Забележката на Ребека в основата си съвсем не беше глупава. Да не мислим и въпреки това да съществуваме може да е някакво спасение, но за съжаление вие не притежавате тази способност.

Учителят пусна часовника в джоба на жакета си.

— Писателят Ловел подготвил края на живота си, защото мъчителните мисли не го напусkali — изрече той. — Вие съществувате, значи мислите. Вие сте единствените същества, които трябва да се борят със своето недоволство, със съмненията и страховете си. Ще престанете да мислите едва когато умрете.

— Това подтикване към самоубийство ли беше? — попита Сузи, когато в междучасието се запътихме към „Doris Diner“. — Божичко, той яко се беше задълбал, нали?

— Знаем ли — промърморих. Занимаваше ме най-вече това, което Тайгър каза в края на часа. „Вие съществувате, значи мислите.“

— Направи ли ти впечатление? — попитах Сузи. — Когато говореше, че не можем да спрем да мислим, той казваше „вие“ и „вашите“. Сякаш той не е един от нас.

— Леле! — сръга ме Сузи. — Какви неща ти правят впечатление само! И то в осем и половина сутринта. Лично на мен тези неща, особено в момента, са ми твърде сложни, ако трябва да съм честна.

Умирам от глад. А и ей там някой май иска да говори в прав текст — Сузи кимна към бистрото. Там, до вратата, чакаше Себастиан със скръстени ръце.

— Днес през целия ден те гледаше мрачно — прошепна ми Сузи. — Какво става? Да не сте се карали?

— Ами и аз не знам — отвърнах несигурно. Бях казала на Сузи, че сме се срещнали и тя го беше приела, сбърчвайки чело.

— Е, добре тогава — тупна ме тя по рамото. — Прималява ми, отивам да ям. Викай за помощ, ако сметнеш, че имаш нужда от мен. — Стисна ми ръката и хлътна в бистрото.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Себастиан, когато останахме насаме. — Или по-скоро някой, за когото да знам?

Неволно се сниших при този въпрос.

— Не знам какво имаш предвид — отвърнах колебливо.

— Черна коса — каза Себастиан. — Висок горе-долу колкото теб. Черно кожено пънкарско яке. Е, достатъчно ли ти е? Или ти трябва още подробности?

Зяпах го безмълвна, сърцето ми се разтуптя.

— Ти си го видял?

— Шейла — отвърна кратко Себастиан. — И не е видяла него, а вас. Според думите ѝ сте били твърде вгълбени в незначителния си флирт. Трябва да ти кажа, че го намирам твърде грубо от твоя страна. С удоволствие ще те оставя да размислиш, Бекс. Но не и с някой друг. Това можеш да го забравиш.

— Да я вземат дяволите тази Шейла Хамени — изругах аз, когато отново си я представих там, в халето, в неделя, как ме гледа, сочейки с ръка. — И ти вярваш на всичко, което тъпата крава разказва? Това не беше флирт. Това...

— Да — гледаше ме Себастиан. — Не е нужно да заекваш. Аз те слушам.

— Загубих си iPod-а, окей? — викнах неочаквано силно. — Типът го беше намерил и ми го тикна в ръката. Благодарих му и това беше всичко. Дори не знам името му. — Поне това отговаряше на истината.

— Аха. Е, щом е така... — физиономията му беше каменна.

— Да, така е. А ако не ми вярваш, не мога да ти помогна.

Себастиан повдигна рамене. Изведнъж стана някак безпомощен.

— Все едно. Забрави. Хайде да влезем.

Последвах го и почувствах как всичко в мен се стяга. Имаше право. Това, което правех, беше всичко друго, но не и честно, спрямо него.

Но пък от друга страна, бях виждала това момче, на което наистина не знаех името, всичко на всичко три пъти. И то всеки път съвсем за кратко. Тогава защо имах усещането, че Себастиан има право да ревнува?

— Бекс, идваш ли? — Себастиан се беше усмихнал, за да прикрие може би своята несигурност. Държеше ми вратата, докато влизах.

— Странно беше това, което каза Тайгър в края на урока, нали? Защо не включи и себе си, говорейки как мислите ни измъчват? Смяташ ли, че има някаква тайна рецепта? Би му подходило.

Не съм заслужила. Просто не съм заслужила Себастиан да е така мил с мен. Но усещах почти физически облекчението. Себастиан беше най-добрият ми приятел и за нищо на света не исках да го загубя. Вкопчих се в него.

— Братко — казах, — и аз се запитах същото.

Седнахме на масата при Сузи. Тя вече си беше поръчала и поглъщаше пържените си картофи. Себастиан поръча един сандвич с пуешко за себе си и един вегетариански бургер за мен, като плати и двата. И докато дъвчехме, Сузи се грижеше за разговора. Точно след десет дена щеше да празнува рождения си ден и се надяваше денят да е горе-долу топъл, та да може да направи грил парти на брега на Елба както миналата година. Молеше се Димо да дойде. Вчера бандата имаше репетиция и Димо беше донесъл тениски за беквокалистките — бели, с червен кръст и надпис „Болни сестри“.

Всеки път, когато Сузи споменаваше името Димо, трепкаше с клепачи и Себастиан ме сритваше с крак под масата.

„Окей“, мислех си. Всичко е както си беше. Всичко си е както винаги. Въздъхнах, облегнах се назад и видях черния перчем на бара.

Задавих се от вълнение и започнах да кашлям като луда. Докато Себастиан ме тупаше по гърба, аз разпознах тясното лице с тъмните очи.

Той седеше на бара съвсем навътре, в ъгъла, и държеше чаша кола във въздуха. Изглеждаше, сякаш ми казва „наздраве“.

Хърках. Парче маруля беше заседнало в хранопровода ми. Сълзи ми излязоха на очите, но аз не отвърщах поглед.

Сега момчето се хлъзна от табуретката на бара и тръгна през пълното бистро към нас. Лицето му имаше съсредоточен израз. Въпреки че вървеше бавно, движенията му бяха леки и гъвкави като на диво животно, което приближава с тихи стъпки своята жертва. Явно нито Сузи, нито Себастиан го бяха забелязали, което се дължеше може би на моя пристъп. Момчето беше вече на няколко крачки от нашата маса. Демонстративно пое дълбоко въздух, при което не ме изпускате от очи. Ъгълчетата на устните му се разтегнаха в крива усмивка и то отмина.

Бих се затичала след него, но в този момент най-после отново си поех въздух и когато изтрих сълзите от лицето си, той беше изчезнал зад ъгъла.

Сузи ме гледаше загрижено, а Себастиан ми подаде чашата си.

— Ето, пийни нещо. Господи, Бекс, червена си като рак! Така по добре ли е?

Отпих, преглътнах, след което кимнах. Това, че пулсът ми играеше като луд, не се дължеше на задавянето ми.

— Идвам веднага — казах аз, когато Сузи и Себастиан най-после станаха и върнаха таблите си. — Трябва да отида за малко в клозета. Вие тръгвайте!

Когато вратата след тях се затвори, аз се спуснах към бара.

— Извинете — обърнах се към сервитьорката. Тя имаше яркозелена коса и татуиран саламандър на ръката. — Момчето, което седеше преди малко тук — прокашлях се, — случайно да знаеш името му или да си го виждала друг път?

Зеленокосата обърна глава към мястото, където беше седял младежът. Чашата от кола и чинията все още бяха там, макар и празни, само едно листо от салата лежеше самотно на ръба на чинията.

— Мамка му! — извика тя. — Този задник не си плати! — Когато се обърна отново към мен, лицето и беше зачервено от ярост. — Не, не му знам името. Ако му го знаех, щях да извикам ченгетата. Мръсник! И на тебе ли ти е откраднал нещо?

Когато поклатих безмълвно глава, тя смръщи чело.

— Я, чакай. Ти не седеше ли там отпред до вратата? Нали ти се задави?

— Амиии... да — заекнах аз.

— Супер! — изфуча зеленокосата. — И този тип ме питаше за тебе. Искаше да знае дали често идваш тук. И дали този рус Чико, който те тупаше по гърба, е приятелят ти.

Зави ми се свят.

— И... ти какво му каза?

— Какво му казах ли? — зеленокосата сложи юмруци на кръста си. — да не съм бюро за запознанства. Казах му да пита теб. И за благодарност се измете. — Тя поклати глава. — Мамка му! И аз въобще не загреях, че се е изнесъл!

Поех дълбоко въздух.

— Колко?

— А? — светлите вежди на зеленокосата се събраха.

— Яденето — кимнах към празното място на бара. — Колко?

— Ах! — състрадателна усмивка се появи на устните на сервитьорката. — Май много си хлътнала, момичето ми. — Но моля, вместо да си плащам от джоба... — тя протегна ръка. — Шест и деветдесет. Без бакшиша.

— Ето — отворих портмонето си и мушнах в ръката на зеленокосата седем евро. — Така е окей.

— Благодаря. И за десетте цента да те ориентирам лекичко. Стой далеч от такива. Само проблеми ще имаш.

После зеленокосата ми обърна гръб и изчезна в кухнята.

След обедната почивка имахме още един час френски, в който правихме тест (за него не бях учила) и два часа английски, в които Тайгър ни прочете една история на ужасите от Ловел, от която не схванах и дума. „Черна коса — мислех си, — висок горе-долу колкото мен. Пънкарско кожено яке.“ Трябваше ли ми още описания? Да, доста, но нямаше как да споделя това със Себастиан. По дяволите, Тайгър имаше право. Какво не бих дала, за да престана да мисля.

Веднага след училище се отправих към закрития плувен басейн в Алстер. Тук бях тренирала в продължение на седем години, три пъти седмично. Треньорът ми възлагаше големи надежди, но с всяка изминала година съотборничките все повече ме дразнеха. Нещо не се вписвах. Някак не се вписвах. Бедрата ми бяха твърде закръглени,

гърдите ми твърде големи — но въпреки всичко бях сред най-добрите, което не допринасяше особено за това да ме обичат. След като навърших шестнайсет, напуснах клуба и не съжалих нито за секунда.

Но плуването беше единственият спорт, който обичах. Тренирах за себе си, измервах бързината с хронометър и подобрявах своята кондиция с всеки месец.

За щастие днес нямаше много хора, така че имах на разположение цял коридор. Започнах с бруст, после плуване по гръб, за замявка. Сетне преминах в кроул и по някое време се потопих в истинския смисъл на думата. Тук, във водата, всичко беше по-леко, безтегловно, въздушно. Не само тялото, но и мислите ми. Най-вече мислите.

За мен плуването беше летене без криле. По едно време достигнах до онова върховно опиянение, при което не усещах собствените си усилия, а само ритъма на движенията във водата, това единство между движение и отпускане. Едва след като усетих твърдото дъно под краката си, забелязах какво съм постигнала. 6,2 километра за 72,22 минути. Сега вече усещах всеки мускул на тялото, а пулсът ми шумеше в ушите. Но в главата ми най-последно се възцари спокойствие, поне за момента.

По пътя за вкъщи се заех твърдо с прогонването на непознатия от съзнанието си. Отново беше сряда и ставаше точно седмица, откакто го бях видяла за пръв път. Край на безплодните размишления, край на мъчителните въпроси, които ме караха да си задавам, или на случайностите, които отново и отново ни срещаха.

Днес царица на вечерта бях аз и с Врабеца и Яне щях гледам „Oceans Eleven“. Ще ям, ще се наслаждавам на филма и ще спя, а утре ще се опитам логично да помисля по въпроса.

Жилището ни миришеше на Хиляда и една нощ. Според думите на Врабеца Яне беше прекарала повече от четири часа в кухнята. С ориенталските предястия, които беше приготвила, би могло да се изхрани цяла армия или пък, както отбеляза Врабеца, цял харем.

Яне беше шеф готвачът на семейството и биваше ли стресирана в работата, готварските ѝ изпълнения стигаха до извращения. Когато нейни колеги, с които двете с Врабеца се бяха сприятелили, идваха на

гости, Врабеца всеки път ги умоляваше да посредничат на майка ми в по-тежките случаи. Аз обаче винаги решително протестирах. Врабеца можеше да яде, колкото си иска, без да сложи и грам. При мен обаче всеки по-тежко психясал пациент на Яне ми гарантираше преместване на колана с една дупка навън.

Днес отново трябваше да се настроя за нещо такова. Почти две дузини купички бяха наредени върху дългата маса до канапето. В кафеза Джим Боб и Джон Бой се караха за почетното място върху прясната пръчка от просо. Върху телевизора се беше настанил царствено лакомият Антон, а от екрана Даш оповестяваше на съучастниците си: „Задници, затънали сме в лайна. Ако не се изнесем в Монако, сме свършени.“

— Задник! — прозвуча Врабеца в синхрон с Даш.

Гледахме този филм за втори път през тази година, а Врабеца, що се отнася до най-глупашките и гадни вицове, имаше добра памет. Това по всяка вероятност се дължеше на втората ѝ професия. Работеше като суфльорка в театъра.

Тя седеше с подвити крака върху широкото канапе на нашия таван. От седмица плетеше първото произведение от новата си колекция „Sronglia bcatiîcas“. Все още не се разбираше съвсем как шантажиращите златни конци ще се обединят в едно цяло, но Врабеца беше се въодушевила страхотно и възнамеряваше с тази серия да направи първата си изложба. Кълбото прежда лежеше в скута ми и аз внимавах да не го разбъркам.

Яне седеше от дясната ми страна и докато Врабеца поне с ушите си следеше случващото се на екрана, то майка ми беше някъде другаде. Също като мен, беше ѝ трудно да се концентрира върху филма.

Тя си изяде препълнената чиния със салата и кускус, протегна се и стана.

— Мили дами, нали няма да ми се разсърдите, ако ви оставя да изгледате филма без мен? Утре сутрин трябва да ставам рано.

Врабеца вдигна поглед от плетивото.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено и Яне кимна.

— Съвсем наред, просто имам нужда от малко сън. Лека нощ и на двете. Лека нощ, Джон Бой. Лека нощ, Джим Боб.

Тя ни изпрати въздушна целувка и се отправи към стълбата.

— Нали ще съберете съдовете? — чухме я да казва на слизане.

— Тежък случай ли? — попитах Врабеца, без да извърна поглед от прозореца.

— И аз не знам — отвърна ми тя.

Врабеца беше единственият човек, на когото Яне се доверяваше за това, какво се случва в работата. Майка ми беше радетел за служебната тайна.

Яне никога не беше продумвала и дума пред мен за проблемите на пациентите си. Но аз, разбира се, знаех какво ѝ струваше да изслушва професионално. Нямах предвид хора като нашата съседка госпожа Дункхорст, които по всяка вероятност използваша часовете при Яне само за да описват безбройните симптоми на своите болести. Сред пациентите на Яне имаше жени, които са изнасилвани, или такива, които в детските си години са били малтретирани, а също и хора, които не можеха да обуздават агресията си. За Яне те също бяха жертви. Преди няколко години присъствах на това, как по мобилния за спешни случаи говореше с един мъж, изпаднал под влиянието на фантазии за насилие.

Не знаех кое е по-силно у мен: от една страна отвращението от това, че майка ми се отнасяше с такова разбиране към тези болни типове, но пък от друга, не можех да не ѝ се възхищавам за същото. Често се питах как издържа.

Натиснах стопа на дистанционното. Изведнъж изгубих желание да гледам филма. Но не ми се искаше и да си лягам. Имах нужда от компанията на Врабеца, нуждаех се да ме разсее.

— Хайде да чуем твоята плоча! — предложи тя. — Чудесна е.

Кимнах. Врабеца остави нещата за плетене и взе плочата на Джоан Арматрейддинг, която ѝ донесох от битака в неделя. Не бих казала, че това е моята музика, но в тихото изпукване на плочата имаше нещо успокояващо, а и певицата имаше прекрасен звучен глас.

Песента се казваше „Save те“. Врабеца ме погледна и изражението на лицето ѝ се смекчи.

— Слушах тази песен вечерта, когато се запознах с майка ти — продума тя с тънкото си гласче. — Звучеше по радиото, когато в кафенето до детската болница взимах нещо за хапване.

Кимнах. Нямах спомени за този ден, била съм много малка, но естествено знаех тази история. Като дете исках да я слушам отново и

отново. И до ден-днешен се удивявам, че тъкмо аз съм била причината те двете да се срещнат.

Врабеца затвори очи и ние се вслушахме в песента на Джоан Арматрейддинг.

*Like a moth, with no flame to persuade me
Like blood in the rain, running thin
While you stand on the inside, looking in
Save me...*

— Разкажи, разкажи ми още веднъж тази история — замолих Врабеца.

Тя обви колене с тънките си ръце и ми се усмихна.

— Наистина ли искаш?

— Да — отвърнах аз.

Историите от моето детство, и особено тази, винаги ми въздействаха по един и същ начин — те излъчваха нещо, в което намирах разтуха. А именно от такава имах нужда тази вечер.

— Е, добре тогава. Ти беше на три годинки...

Взех си още една скаретка и отново се облегнах на дебелия възглавници.

— ... и седеше в люлката на голямата детска площадка в градския парк. Беше чудесен есенен ден. Яне, облечена в синьото си вълнено палто, те люлееше. „По-високо, мамо“, викаше ти все по-силно и по-възбудено. „По-високо, по-високо! Чак до небето!“ Яне стоеше зад теб и тласкаше люлката все по-силно, докато ти ликуваше. Седях на поляната и рисувах, но вие двете ме разсейвахте, не, разсейваше ме Яне.

Врабеца се усмихна.

— Тя не виждаше нищо и никого, само теб. Радостта ти я правеше щастлива. Слънцето падаше върху косите ѝ, трептеше в тях, а очите ѝ блестяха. И изведнъж като гръм от ясно небе изпусна люлката ти. Беше литнала високо във въздуха и ти падна. Изведнъж времето сякаш спря. Беше един от тези моменти, в които всичко беше като на стоп кадър: ти във въздуха, Яне зад теб, протегнала ръце, за да те хване. Кое то, разбира се, беше абсолютно невъзможно. Ти се строполи

и главата ти изкъртя върху каменната плоча. Чу се ужасно тупване, след което ти повече не помръдна.

Врабеца затвори за миг очи и лицето ѝ се удължи.

— Яне извика и викът ѝ беше още по-страшен от твоето тупване. Беше някакъв пронизителен, сърцераздирателен, нечовешки стон. Видях струйка червена кръв изпод главата ти, а на мен ми мина една абсолютно идиотска мисъл, че червената кръв и белият камък никак не си пасват.

Врабеца поклати глава.

— Какви глупости ражда мозъкът в такива моменти. Както и да е. На площадката имаше много народ и за секунда около вас се събра цяла тълпа. Някой извика „Бърза помощ“. Когато се промъкнах през тълпата, Яне те държеше в ръцете си. Никога дотогава и никога оттогава не бях виждала толкова ужас, изписан по лицето на човек. Ръчичките ти висяха безжизнени надолу и беше ясно, че ако ти умреш, тя също нямаше да може да живее.

Врабеца помачка замислено гъбата на щастиято.

— Никой бездетен не може да разбере истински, какво чувства една майка в такива моменти — промълви тя тихо. — Но аз го разбрах.

Тя направи малка пауза и ме побутна.

— Знаеш ли, понякога ми става мъчно, че не мога и аз да почувствам нещо такова...

Кимнах. Врабеца си нямаше свои деца. Не го правеше на голям въпрос, но знаех, че ѝ беше болна тема.

— Ти и майка ти бяхте обградени от хора, които без съмнение бяха добронамерени — продължи тя. — Мъжът, който беше повикал от джиесема си линейката, се чувстваше ужасно важен. По онова време малко хора имаха джиесеми и той през цялото време го размахваше, за да го види всеки.

Врабеца остави гъбата настрани и ми се усмихна.

— Този тип беше ужасно неприятен. Носеше най-ужасния костюм, който някога бях виждала. И малко преди линейката да дойде, телефонът внезапно иззвъня и той, моля ти се, започна да говори на висок глас с някакъв свой клиент.

Врабеца се наежи и започна да имитира мъжа: „За да бъда честен, Вашето позвъняване ме сварва в малко неудобен момент, тъй да се каже, зает съм по лична работа...“ — Врабеца извъртя очи.

— Държанието му беше наистина неадекватно, но въпреки това ми идваше да го целуна по пооплешивялото теме. Та нали в крайна сметка беше спасил живота ти? Жалко, че беше такъв смотан маймуняк. — И Врабеца започна звънко да се смее. — Полуоплешивата целувка — продължи тя — естествено си я спестих.

Вместо това вдигнах малкото ти бяло мече, което лежеше до люлката.

— Мечето от Мама — казах аз и си спомних последната сряда, когато Яне го измъкна от сандъка. Оттогава то отново лежеше в кревата ми.

— Точно така — кимна Врабеца. — Най-сетне линейката пристигна. Ти все още беше в безсъзнание и когато санитарите те взеха от ръцете на Яне, за да те сложат на носилката, майка ти изглеждаше така, сякаш ѝ бяха изтръгнали сърцето. Беше се вцепенила от болка. После погледите ни се срещнаха. Аз стоях с малкото мече в ръцете. Яне протегна ръка, за да го поеме. И по някакъв начин разбрах, че нямаше предвид само мечето.

Врабеца замълча за миг.

— Без да пророня дума, аз тръгнах с нея. Качихме се в линейката, която тръгна с виеща сирена. Ти лежеше на носилката, санитарят ти беше сложил кислородна маска на носа и устата. Ти изглеждаше толкова мъничка, а Яне така объркана.

Врабеца се покашля.

— В болницата всичко стана много бързо. Откараха те в интензивното отделение, където Яне не можеше да те придружи. И когато вратата след теб се затвори, тя рухна. Просто се свлече на колене, без да издаде звук, без да каже нещо. Не изглеждаше толкова театрално, колкото звучи, а така, сякаш буквално подът се изплъзна изпод краката ѝ. Отидох при нея, седнах и така чакахме цяла вечност. — Врабеца сплете пръсти. — Яне държеше малкото мече, гледаше го през цялото време и шепнеше, че трябва да е при теб, че не бива да си сама. След това започна да повтаря името на баща ти. Алек, Алек, Алек... — Попитах дали да му се обадя, но тя знаеше само, че е на снимачната площадка и няма номера.

Врабеца нави кичур коса на пръста си.

— Продължи цяла вечност. Ядосвах се на всички сестри, но накрая вратата се отвори. Лекарят, млад човек с червена коса и

лунички, коленичи пред нас. Още си спомням колко ме развълнува този жест. Той взе ръцете на майка ти в своите и каза, че всичко ще бъде наред. За няколко секунди положението ти е било критично, но си била вече вън от опасност. — Тя тръсна глава. — В този момент майка ти затрепери с цяло тяло и не престана, докато не се озовахме при теб в реанимацията. Приличаше на мъничка Снежанка в леглото, с бледа кожа, черна коса и тъмни устни. Но ти се усмихваше, Ребека.

Затворих за миг очи.

— По-късно се събуди, но за малко. И първото, което каза, беше: „Къде е Ду?“ Яне сложи мечето на гърдите ти, но ти още беше замаяна и не преставаше да питаш за него, всеки път, когато се стряскаше в неспокойния си сън. „Патриция прибра Лу“, все повтаряше майка ти нежно и стискаше ръката ми. По едно време ти наистина дойде в пълно съзнание и ме видя за пръв път. — Врабеца остави кичурите да се изплъзнат от пръстите. — И каза: „Патц^[2] се грижила за мама.“

Тя скръсти ръце и вдигна поглед към тавана.

— От Патц стана Шпац. Така и си остана името ми.

Когато си отидох в стаята, отдавна беше минало полунощ. В седем будилника ми щеше да звънне, но аз бях отдавна будна. С Врабеца бяхме останали още дълго на тавана, слушахме стари плочи и аз се молах да остана, да не си лягам още. Но по едно време, малко преди тя да задреме на дивана, сама се предадох.

Трябваше да си изясня нещата.

Поседях още малко, обмисляйки какво бих могла повече да направя, за да прогоня измъчващите ме мисли. После грабнах слушалките, надух iPod-а докрай и седнах на компютъра да си проверя мейлите.

Имах два непрочетени. Първият беше от татко, вторият от Себастиан. Беше пристигнал преди няколко минути.

Отворих първо този от Себастиан.

„Мислих над думите ти, това, което каза в час. Че понякога сме повече живи, когато чувстваме. Убеден съм в това. Вече съм го преживявал. С теб. Приятни сънища.“

С.“

Кликнах на „отговор“.

„Мили Себастиан, толкова съжалявам, че в последно време...“

Пауза, блекаут, засечка в мисленето. По случайно избраната станция вървеше песен на „We Are Heroes“.

*„Не зная как ще е нататък, не знам къде сме точно.
Не зная как ще е нататък, оттук нататък
слепешката...“*

Натиснах „отказ“.

В мейла си татко пишеше:

Здравей, малко вълченце, как я караш? Защо не ми пишеш? Всичко наред ли е там, от другата страна на земното кълбо? Приключих изморителни снимки с един опърничав модел и изнервени клиенти, а вкъщи малката ти сестра също се погрижи атмосферата да е нервна. В понеделник учителката ѝ позвънила на Мишел. Вал накара ла съседа си по чин да изпие мастилото от нейната мастилница. По-точно му разказа, че мастилото е вълшебно и може да го направи невидим. Мъникът бил откаран в болница, а майка му искала да подаде иск срещу нас. Радвам се, че поне едната ми дъщеря е сваятна. Инак тук всички са в предизборна треска. Стискай палци за Обама. И „Seize the day“.

С обич, твой тати „хххххххххх“.

Прочитайки историята за моята полусестричка, не можех да не се разсмея. Вал приличаше на русо ангелче, но само външно. В душата ѝ обаче се криеше поне един малък демон, да не кажа цяла гвардия. Яне твърдеше язвително, че това нейно характерче не е наследено от баща ѝ, но аз знаех, че го казва само защото беше наранена. Татко си беше мълчал за бременността на Мишел. Когато ни изпрати съобщението за раждането на сестра ми, Вал беше вече на няколко месеца и Яне ужасно му се разсърди. От този момент говореше за Мишел с още по-голяма неприязън и приятелството ѝ с баща ми вече не беше същото.

Да си призная, аз също бях наранена. Но сега вече баща ми изпращаше редовно снимки по мейла и ми разказваше какви ги върши Вал. Още в детската градина Валери беше кошмарът на всички възпитателки. Тя пускала пантофи в тоалетната и мъртви голи охлюви в тенджерите със супа. А на по-свитите и страхливи деца в деня, в който идвали за пръв път, разказвала, че възпитателките са зли вещици, които по време на следобедната почивка си избират някое от спящите деца, за да го изпекат във фурната.

Питах се от време на време дали пък начинът на възпитание от страна на Мишел и татко имат нещо общо с това, но по този въпрос баща ми упорито мълчеше. А темата „Мишел“ и без това биваше винаги заобикаляна.

Изпратих отговор на татковия мейл и веднага получих отговор.

„О, вълче, ти си още будна? Тъкмо си мислех за теб! Получавам мейла ти на езерото Насименто. Наслаждавам се на кратка почивка и ти изпращам няколко снимки. Котката, която виждаш на първата, сама пристигна при мен, макар че всъщност като че ли аз се настаних при нея. Когато пристигнах тук в понеделник вечерта, котката вече спеше върху люлеещия се стол, чувствайки се като у дома си. От време на време излиза, но отново се връща. Малко ми напомня на теб, с черната козинка и блестящите очи.

Помниш ли още лятото, когато бяхме тук? Ти се научи да плуваш и постоянно повтаряше, че когато пораснеш, ще преплуваш цялото Драконово езеро от

главата до края на опашката. Как мислиш? Достатъчно ли си голяма вече?“

„Wish you were here. Love, Dad“

Аз измислих името „Драконово езеро“ за езерото Насименто, когато татко ми го показва на картата за пръв път. То наистина имаше формата на дракон, с дълга назъбена опашка. „Нашата къща е тук“, беше казал тогава татко, като посочи гърдите на дракона.

Заразглеждах снимките, които ми беше изпратил. На първата се виждаше верандата на татковата вила. Котката спеше върху люлеещия се стол. Беше се свила с гръб към камерата и приличаше на черна рошава топка.

На следващата снимка се виждаше езерото през нощта. Атмосферата на снимката беше недействителна и някак мистична. На черно-синьото небе, между белите воали от мъгла светеше пълната луна и лъчите ѝ се отразяваха някак царствено върху повърхността на водата. Тръстиките край брега просветваха сребърни и една дъсчена пътека между тревите водеше към езерото. Беше боядисана в яркочервено и приличаше на дълга стрела. Докоснах екрана с мекото на пръстите си. Когато ги отдръпнах, бях оставила отпечатък върху огледалната повърхност на водата. Можеха да се различат дори фините браздички на пръстите ми.

Станах, взех малкото си бяло мече от леглото и тръгнах към прозореца. Музиката беше спряла. В стаята беше тихо.

— Лу — прошепнах аз и отместих поглед от черните му очички към празната улица. — Какво става с мен, по дяволите, Лу?

---

[1] Откъс от патриотична немска песен. — Б.пр. ↑

[2] Патц — от Патриция, се римува с Шпац — Врабец. — Б.пр. ↑

ПЕТ

През следващите дни не се случваше нищо, освен че Сузи ставаше от минута на минута все по-нервна заради срещата с Димо и ме уговори в събота сутринта да излезем на шопинг, та часовете до вечерта да минат по-лесно. В замяна аз пък поисках да дойде с мен в петък след училище в Алстер, на басейна, за да ми засича времето.

Наистина опитвах да погледна логично на това, което ми се беше случило. Но за съжаление опитите ми се проваляха. Просто нямаше разумно обяснение за загадъчната поява на непознатия — поне такава, което да ми помогне. Да се отвличам с други неща беше единственият изход от положението.

Когато влязох под душа преди плуване, нарочно завъртях крана на най-горещо, за да мога, като се гмурна, да усетя още по-интензивно студената вода. Това шокиращо съприкосновение, когато за частица от секундата дъхът ти спира и веднага след това цялото ти тяло настръхва, не можеше да се сравни с нищо. Може би този Довел, за когото постоянно говореше Тайгър, е трябвало да опита с плуване.

Докато Сузи по бикини и фланела седеше на ръба на басейна и пляскаше с крака, аз започнах своите обиколки. От всички дисциплини най-много ми харесваше кроул.

При бруста имах усещането, че непрекъснато отхвърлям водата от тялото си, докато кроулът беше повече като оране и движенията се усещаха много по-леко и целенасочено с тези кратки смени на краката, отколкото с жабешките при бруста.

Сузи стоеше с хронометъра в ръка и ми съобщаваше времето. Днес за съжаление не бях в най-добра форма, което може би се дължеше и на това, че беше петък и имаше много народ. Шумотевицата се отразяваше от облепените с плочки стени на басейна и аз постоянно трябваше да се пазя от един дебелак, който се правеше на умрял наред моя коридор. Когато обаче започна да ме занася, защото съм го бутнала по рамото, аз изръмжах и с решителни движения се гмурнах под водата. Загльхна цялата шумотевица от крясъци на деца, наставления на треньори и рева на момчетата от

трамплините. Всичко остана далеч, далеч от мен. Най-добре щеше да е да си остана завинаги тук долу. Но по някое време дробовете ми не издържаха. Когато отново се показах на повърхността, би трябвало вече да съм без дъх. Вместо това обаче ме заля вълна от енергия. Тя идваше отвътре, минаваше през вените ми и сгряваше цялото ми тяло.

Концентрирах цялата си сила и я вложих в движенията, които сега бяха спокойни и същевременно бързи. Намерих отново своя ритъм, всяко замахване следваше предходното, докато накрая сякаш аз самата изчезнах и от мен остана едно устремено плавно движение. Никой не препречваше пътя ми, но сигурно и това не би ме спряло.

— У-ау! — Сузи ми показва хронометъра. — Какво ти стана? С какво се зареди там долу? Това беше най-най-доброто ти време, Беки.

Ухилих се, измъкнах се от водата и изтръсках капките от косата си. За пръв път от толкова дни, наистина се почувствах добре.

Прекарахме вечерта у нас. Настанихме се удобно горе на тавана с огромна купа пуканки. Врабеца беше в театъра, а Яне отново работеше извънредно. Сузи не спираше да говори за Димò, разкъсана между върховната радост от предстоящата среща и паническият страх от различната големина на гърдите си, а аз се опитвах, доколкото, разбира се, това беше възможно, да я успокоявам. След като изредих всички свои аргументи, предложих да се поразвлечем с „Анатомията на Грей“, любимия сериал на Сузи, и този номер мина.

Остатъкът от вечерта убихме пред телевизора. Вратичката на птичия кафез беше отворена. Така че хранихме Джон Бой и Джим Боб с пуканки и по едно време Джим Боб се настани на рамото ми и закълва мекото на ухото ми.

— Е, затворнико, всичко наред ли е при теб? — пошепнах му аз.

Той изцвърча тихичко в отговор. Винаги съм имала по-голяма слабост към него, отколкото към Джон Бой. Имаше такъв един нежен начин на общуване. Понякога имах чувството, че разбира какво му говоря.

По едно време Сузи заспа на канапето. Спеше с отворена уста и тихичко похъркваше. Завих я грижливо с едно вълнено одеяло.

видимо се чувствах по-добре след плуването и не усещах никаква умора. Тези дни можех да заспя и права, но нощем не можех да затворя очи. За да се занимавам по някакъв начин, атакувах хладилника и измъкнах плячката: студена лазаня от предишната вечер,

половин багета с масло и билкови подправки, салам с черен пипер, осем шоколадови мини бомбички, като добавка „Pulp Fiction“ във видеото. Яне се върна в единайсет и половина твърде изтощена, за да води разговори. В дванайсет и половина чух Врабеца да трополи в кухнята, а в два и половина угасих телевизора и се търколих на една страна върху канапето с ужасни болки в корема. Когато приятелката ми отметна завивката малко след осем, молах за милост.

— О, никакви такива. Сама си си виновна, като се тъпчеш по нощите до пръсване — каза тя строго. — Днес ще трамбоваме, и то из града.

За закуска изпих само чаша чай от лайка и Сузи ме помъкна из пасаж „Европа“ в центъра на града, където изпробва осем дюзини парцалки в дванайсет магазина на три етажа.

Когато ставаше дума за такъв грандиозен шопинг, приятелката ми нямаше равна. Аз се усмихвах извинително на продавачките, гледайки как те бързо събираха и нагъваха огромните купчини дрехи, които Сузи нахвърляше, за да ги подредят по рафтовете. С удоволствие бих им помогнала, за да не заспя права. След четири часа Сузи направи най-сетне първия си избор — тюркоазен копринен слип от „Women’s Secret“.

— Не го мислиш сериозно — продумах изтощено. — Смятах, че търсиш нещо за обличане, а не за събличане.

— О, правя го, колкото да се занимавам нещо — отговори Сузи. — В тези маркови магазини има само боклуци. Боя се, че ще трябва да отидем в Urban Outfitters. Или пък в „Шанце“. Или пък и в двата. В магазина „втора употреба“ на „Шултерблат“ със сигурност ще намерим нещичко.

— Не — заявих аз.

— Да — контрира тя с глас, който не търпеше никакви възражения. — И то бързо. Димо ще ме вземе от вкъщи в седем, така че разполагаме с точно четири часа. Нали ще дойдеш с мен, Беки, и ще ме подкрепяш, докато той дойде, нали?

— Ако дотогава съм още жива — изпъшках.

Сузи ме почерпи кафе с мляко и понеже коремът ми беше вече в състояние да приема — и с няколко сладки пастички в португалската сладкарница на „Шултерблат“.

В магазина „Втора ръка“ отсреща тя като по чудо само за пет минути си избра супер минипола от светлокафява кожа, зелено ластично поло с буфан ръкав и широка вратовръзка в стил „шейсетте“, шоколадовокафява на оранжеви точки.

— Охо — казах, — тази връзка ще дрогира всекиго, който я гледа повече от десет секунди.

— Супер! — рече Сузи доволно. — Това ще отвлече вниманието на Димо от гърдите ми. А сега хайде към вкъщи!

Сузи живееше с майка си в новопостроена кооперация в Епендорф. Взехме метрото и когато се озовахме в препълнения вагон, аз се загледах завистливо в една детска количка, където малко бебе сучеше в съня си шарено биберонче. Бях се хванала здраво за една свободна дръжка.

— И Беки иска нани — замънках и сложих глава на рамото на Сузи. Тогава изведнъж отново го усетих. Нещо в мен се сви. Стана ми топло, почувствах това невероятно спокойствие, което ме обземаше цялата, и в същото време сърцето ми се разтуптя до пръсване.

— Той е тук! — чух се да казвам.

— Какво? — Сузи ме зяпаше неразбиращо, но аз не ѝ обръщах внимание и въртях като луда глава на всички страни. Поне вагонът да не беше толкова препълнен! Проврях се покрай детската количка, разбутвайки хората, настъпих една жена, но дори не спрях да ѝ се извиня. С всеки сантиметър, с който се придвижвах напред, чувството се усилваше. Зад мен прозвуча гласът на Сузи.

— Хей, Беки... чакай...

Но мен никак не ме беше грижа за нея.

— Извинете... аз трябва да... може ли... моля... търся, благодаря...

— Спри се, млада госпожице! — един огромен като гардероб мъж с боядисани сякаш с бронз моржови мустаци ме хвана за ръката. — Не бързай толкова, контрола!

Пътниците бяха започнали вече да ровят из джобовете си, но мен ме връхлетя вълна на отчаяние. Влакът спря и вратите се отвориха: „Хелуфтбрюке“. Аз се отскубнах от хватката на контрольора и борейки се, се отправих натам. Но беше вече твърде късно.

С тласък влакът потегли отново. Докато притисках лицето си до прозореца, момчето остана на перона. То ме гледаше и в неговото лице

се отразяваше моята собствена обърканост.

— Но, Беки, та това е повече от ужасно — изрече Сузи, когато седнахме на пъстрата холивудска люлка в стаята ѝ. Това огромно чудо заемаше почти цялото пространство. Тя изскърцваше при всяко движение, но Сузи не искаше да се раздели с нея. По-рано, когато още бяхме в основното училище, си играехме тук на Хайди и Клара от мултипликационната филмова серия. Аз бях болната от носталгия Хайди, Сузи — парализираната до кръста Клара, а холивудската люлка беше нейната инвалидна количка. Това, че тя беше една твърде голяма количка, ни беше абсолютно все едно. Майката на Сузи я представяхме като строгата госпожица Ротепмайер, а баща ѝ беше добрият господин Зеземан. Когато той се връщаше от дългите си пътешествия (в действителност от офиса) вкъщи, ние му звъняхме с малка камбанка на всеки няколко минути и го умолявахме да ме заведе обратно в планината, при Гайсл и Швенли (козленцето и прасенцето), при Гайсенпетер и при дядо ми Алм-Йохи. Бащата на Сузи почти винаги играеше с нас, веднъж дори метна на гърба си Сузи и я понесе из къщата, а аз подскачах до него и йоделувах^[1], радвайки се, че ще се върна на моите зелени поляни, където ме чакаше само щастие.

Междувременно бащата на Сузи се беше върнал в едностайния си апартамент в Хамерброк, а майка ѝ отново пътуваше нанякъде с Жребца на цифрите.

— Той знаеше ли за гравюрата на медальона? — Сузи изплю снопчето коса, което дъвчеше през цялото време.

След случката в метрото не издържах повече. Трябваше да говоря затова, което ми се случваше, имах нужда от някого, който да ми каже, че не откачам. А и за какво иначе ми беше най-добрата приятелка? Сузи ме слушаше и колкото повече научаваше за моите странни срещи, толкова повече светлите ѝ вежди се събираха.

— Откъде може да е знаел за надписа?

Вдигнах рамене. В последните дни си бях задавала този въпрос около стотина пъти.

— И че винаги се появява от нищото и те дебне? И че краде храна от нашето бистро? Не намираш ли всичко това за абсолютно психо?

— Знам, че е налудничаво — изпъшках. Това, че му бях платила обяда си го премълчах за всеки случай. — Но още по-налудничаво е

това, което усещам, когато се появява.

— И какво усещаш?

Сузи ме гледаше така, сякаш и бях предложила да хвърлим карти Таро.

Зарових глава в ръцете си.

— Звучи наистина абсолютно откачено — казах. — Но всеки път усещам странно спокойствие в себе си. Усещам се някак... *изпълнена*. Преди малко в метрото пак усетих същото. Не го видях, но почувствах, че беше там. По дяволите! Ти си права. Май съвсем съм превъртяла.

Млъкнах и загледах Сузи, която беше наклонила глава. Непрекъснато хапеше горната си устна.

— А как изглежда на външен вид, Беки?

— Какво имаш предвид? — Стъписах се. „Галактически“. Това беше първото, което ми дойде на ум. Ядосах се на себе си.

— Ами... той има гъста черна коса — замърморих аз. — Слаб е, но атлетичен. — Усетих, че започвам да се увличам. Беше толкова възбуждащо да говоря за него, че бих го описала с най-малки подробности. — Лицето му е тясно, с високи скули и дълбоки сенки под очите. Но не изглежда уморен, а някак изтощен и в същото време буден, неспокоен, като че ли бяга от нещо. Той...

— Той беше на плувния басейн, Беки — прекъсна Сузи моите словоизлияния. Тя се плесна по челото. — При трамплините за скокове. Петият беше затворен, но въпреки това той се беше изкатеририл. Във всеки случай седеше горе на дъската и гледаше надолу към нас, по-скоро към теб. Беше точно в момента, когато ти изскочи от водата. Искях да ти го кажа, но ти внезапно даде газ като дрогиран делфин. — Сузи поклати глава. Изведнъж доби истински объркано изражение. — По дяволите, Беки! Този тип погледна надолу към теб, когато ти се изстреля. Точно в същия момент.

Загледах се в тоалетката за гримиране, която беше претъпкана с кутийки и тубички. На магнитната дъска бяха налепени дигитални снимки на произведенията, създадени от Сузи: отворени рани, мехури от изгаряне и маски на ужасите. За някои от тези снимки бях позирала аз.

— Беки, мисля, че трябва да поговориш с Яне — каза Сузи настойчиво. — Нещо не е наред. Има нещо комплетаменто сбъркано, включваш ли? Знаем ли, може пък просто да си хлътнала по него.

Усетих нещо като конвулсия. Дали? Не, съвсем определено не бях хлътнала. Но какво ли ставаше с любовта, любовта от пръв поглед? Не вярвах, че има такава. Това, което любовта означаваше за мен, беше нещо съвсем различно. Нещо, което виждах да се случва като реалност при Врабеца и Яне, а преди това — при Яне и баща ми. Нещо такова всъщност бях преживяла и аз — със Себастиан. Това е съвкупност от толкова много дребни детайли, които изграждат цялостното чувство. Невъзможно е да го усетиш с един напълно непознат, или?

Сузи ме изгледа загрижено.

— Този тип те следи, и то не само през деня. Стоял е през нощта под прозореца ти. Знае къде живееш. Той направо си е криминален престъпник. Крал е храна — първо на онова глупаво парти, после в бистрото. Замисляла ли си се защо не ти казва името? Може би го издирват, може да е избягал от лудницата. Може и да е убил някого. Ако питаш мен, случаят е за пол...

— Не! — усетих как подскачам.

Люлката изскърца. Хамстерът на Сузи, Ози, се стресна в клетката си. Цвърчейки, се измъкна от къщичката.

— Сузи, трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого — накарах приятелката си да се закълне. — Че няма да говориш за това с никого, окей? Обещай ми!

Сузи дълбоко въздъхна.

— Обещавам. Но и ти ми обещавай, че ще ми разказваш всичко. Че ще внимаваш. И че ако нещата загрубят още, ще говориш с Яне. Трябва да ми се закълнеш.

— Ей, не драматизирай толкова нещата. Честна дума! Не се притеснявай.

Понечих отново да седна при нея, но погледът ми падна върху часовника.

— Хей, Сузи, ще ми се закълнеш ли за още нещо? — попитах.

Сузи сбърчи чело.

— За какво?

— Че от сега нататък няма да губим и секунда повече за моите проблеми — заявих строго. — След пет минути ти е срещата.

— По дяволите!

Сузи също скочи от холивудската люлка и се втурна към торбата с покупките. За щастие Димѝ закъсна с няколко минути. Ухаеше на

тоалетна вода за бръснене, а дългите си до раменете къдрици беше вързал на опашка.

— Страхотно парче! — изкоментира той вратовръзката на Сузи.

Тръгнахме заедно.

— Искаш ли да те закараме донякъде? — попита ме той, когато излязохме на улицата.

— Не, няма нужда. Ще взема метрото. Приятно прекарване!

Прегърнах Сузи, която изглеждаше така, сякаш от напрежение ще литне. Тръгнах към вкъщи, като се питах как беше възможно да ме разбере толкова погрешно. Посвоему най-добрата ми приятелка винаги намираще начин да ми помогне, когато изпадах в трудно положение. Защо сега не го направи? Защо не можех да ѝ обясня какво чувствам?

Когато се прибрах вкъщи, Яне явно правеше опит да се откъсне от някой свой тежък случай. По кухненския плот бяха пръснати безброй подправки, половин чаша сметана стоеше до почти изпита бутилка вино и една празна чаша. До умивалника се издигаше малък Монт Еверест от картофени обелки, върху печката вдигаха пара различни тенджери, а във фурната цвърчеше месо. Подът беше покрит с брашно и трохи от земели. Но изглежда майка ми изобщо не забелязваше хаоса около себе си. Врабеца седеше на масата и си играеше на настолен футбол с една стафида. Пред нея също имаше чаша вино.

— Здравей, Ребека! — поздрави тя. „Надявам се да си гладна“ — говореше погледът ѝ.

Погледът ми се премести от нея върху майка ми, която, запретнала ръкави, разбъркваше на тесто цяла планина настъргани картофи с яйца и брашно върху кухненската маса. По бузите ѝ имаше брашно, а в косите ѝ се бяха заплели парченца картофи.

— Къде се забави толкова? — попита тя нервно.

— Бях при Сузи. — Сбърчих чело. — При вас всичко наред ли е? Яне кимна и се върна отново към картофите.

— Не ти ли се прииска да я изядеш? — попита Врабеца.

Погледнах във фурната. Какъв превъзходен аромат се носеше отвътре.

— М-мм! — казах. — Мариновано печено по рейнски с домашно приготвени кнедли.

Врабеца се облиза, а аз усетих, че ми куркат червата.

— Майка ти пригответи сама дори галетата. Ако имахме адреса на пациента, можехме да му изпратим благодарствено писмо или да го помолим да откачи още мъничко. В крайна сметка от неговите проблеми печелим ние. А ако заприличаме на угоени пъдпъдъци, ще трябва да го молим за милост.

— Смяна на темата, момичета!

Яне изтри с лакът потта от челото си. Каза го уж си така, на шега, но усетих, че го мислеше сериозно. Докато правеше кнедлите, аз ѝ доставих удоволствието да разкажа за нашата одисея по магазините и за срещата на Сузи. Пропуснах само случката в метрото и нашия разговор с приятелката ми.

— Апропо, като каза среща — заговори Врабеца, — преди малко се обади Себастиан. Искаше да знае дали имаш време тази вечер. Казах, че ще му звънеш.

Усетих, че губя кураж. Не бях сигурна, че точно сега ще мога да преживея един разговор със Себастиан. Но нямах друг избор. Тъкмо Яне изпадаше в истерия, че кнедлите ѝ се бяха разварили в кипящата вода, когато джиесемът ми иззвъня.

— Хей, скитнице, къде се губиш? Обаждах се и на стационарния.

— Вкъщи съм. — Тръшнах се на леглото. — Тъкмо идвам от Сузи.

— Готова ли си за една подводна разходка в безкрайния океан?

— Моля? — попитах.

Себастиан се разсмя.

— Днес следобед ми се обади Аарон. У тях е абсолютно свободно. А има и огромен киноекран. Можем да пробваме новата ми Wii игра „Endless Ocean“.

— О, не, забрави! — казах бързо, като леко повиших тон. — Бях със Сузи на endless shopping, за днес ми стига. Направо съм смазана. Яне е сготвила, а и искам да погледна нещичко за училище.

— В събота вечер?

Мамка му. Мразех да лъжа. Мразех да причинявам болка някому, още по-малко на Себастиан. Но днес не исках да го виждам.

— Слушай, може би утре, а? Яденето е готово. Трябва да приключвам.

— С мен ли? — гласът му звучеше саркастично. — Мислех, че отдавна го направи.

— Себастиан — изпъсках, — ще ти се обадя утре. Ако имаш желание, можем...

— Знаеш ли — отвърна Себастиан, — мисля, че утре няма да съм в настроение. Имаш право, трябва да затваряме.

Той затвори и секунда по-късно на джиесема ми пристигна SMS.

„Той целува като бог. О, Беки, какво да правя?“

Хлопнах джиесема и затворих очи. „И аз това се питам“, помислих си.

---

[1] йоделуване — алпийски стил на пеене. — Б.пр. ↑

ШЕСТ

През следващата седмица температурите отново се повишиха до необичайните осемнайсет градуса и почти всеки ден грееше слънце. Сузи явно щеше да има късмет с партито край Елба за рождения си ден. Тя сякаш летеше в облаците, защото Димо беше приел поканата ѝ. И не само щеше да дойде на рождения ѝ ден, а щеше и да помогне в подготовката. След киото се бяха срещали още много пъти. Димо ѝ телефонираше всяка вечер, а в обедното междучасие идваше с нея в бистрото, където постоянно говореше за бъдещето на бандата, изброяваше клубове и барове, в които евентуално да свирят, а и за наемане на репетиционно помещение. Дори смяташе да наеме агент, за да може „Д-р Но и болните сестри“ най-сетне да завладеят и други сцени отвъд рамките на малката ученическа аула.

На мен доста ми ходеше по нервите, но Сузи беше на седмото небе. Докато в час по биология гледахме филма „Ние, децата от спирка Зоо“^[1] и Кристиане Ф. повръщаше по кахлените стени на клиниката за наркомани, моята потънала в мислите си приятелка тананикаше „Oh, such a perfect day“ и драскаше с края на пергела си сърца върху чина. По едно време спря за малко и ме попита паникьосана какво трябва да направи, ако Димо поиска нещо повече от това да се натискат. Досега успешно го беше държала далеч от опасните зони. Но, вайкаше се тя, това надали щяло да продължи още дълго.

— Ало? — попитах. — Какво в случая значи дълго? Та вие сте заедно само от няколко дена, типът би могъл все още да се сдържа.

Сузи ме погледна със завист.

— Тук става дума за д-р Но, Беки. Не за Себастиан. Имаш страхотен късмет с него. Надявам се, че го оценяваш.

Въздъгнах. Да, знаех.

И въпреки това се държах, сякаш беше обратното. В неделя успяхме отново да стопим леда помежду си. Трябваше да звъня три пъти на Себастиан, докато го предумам да направим едно кръгче с Веслата. Минахме през Елбебрюкен, после през Хамбургското пристанище до вратите на терминалите за контейнери, зад които

товареха и разтоварваха тежкотоварните презокеански гиганти. Като дете Себастиан често беше идвал тук, водейки дядо си на работа.

Сега тук, на крана за контейнери, работеха само шепа мъже. Останалото го извършваше модерната техника. Но все още си беше цял спектакъл да видиш как само за минути едно контейнерно съоръжение само с един кран повдига от борда товар до двайсет и осем тона и го сваля на сушата. Небето беше стоманеносиньо и огромните кранове над пъстрите контейнери ми изглеждаха като извънземни. На залез-слънце поканих Себастиан на по един коктейл в бара на кулата, а вечерта играхме пред нашия телевизор „Endless Ocean“ — игра, която наистина беше супер. Гмуркаш се във виртуален воден свят и се плъзгаш между шарени рибки, кръстосвайки дълбините, под звуците на феерична музика. На киноекран сигурно щеше да е още по-впечатляващо. Но това изживяване си го провалих сама.

Сузи имаше право. Имах голям късмет с него.

„Направи го заради него, Беки — мислех си. — Престани да се оглеждаш по улицата, да си постоянно нащрек като войник. Това, с непознатия е не само страшно — но и не си струва заради него да поставяш на карта приятелството си със Себастиан.“

Що се отнася до физическия контакт, Себастиан все още се въздържаше, но във всяко друго отношение нещата си бяха както по-рано, а може би дори и по-добре. Със Сузи се забавлявах, дърдорейки си глупости, а със Себастиан ми беше добре и като мълчахме.

Когато във вторник Врабеца влезе в стаята ми, за да ни поздрави, аз си седях на бюрото и рисувах, а Себастиан четеше някакъв роман, разположил се удобно на моя пуф стол. Той беше абсолютен книжен плъх и фен на английските истории, които нашият Тайгър ни даваше за четене. Не бяха редки случаите, когато след часа се застояваше при катедрата, дискутирайки с него дадена творба или задавайки му някакъв въпрос.

Тази седмица Себастиан беше подготвил реферат за живота на Амброс Ловел, любимия автор на Тайгър. Той го прочете в петък, в последния час, по повод 80-годишнината от смъртта на английския писател.

Тайгър предостави на Себастиан мястото си на катедрата, а той зае неговото място на съседния до мен чин. В ръцете си въртеше

златния джобен часовник, а в илика на сакото му беше забодена бяла роза.

— Ловел е роден на 3 март 1881 година в английското графство Съфолк — започна разказа си Себастиан. — Баща му бил пастор, но Ловел израснал в атмосфера на домашно насилие. В църквата пасторът проповядвал Божиите заповеди, а в собствения си дом посягал на жена си и на децата. Когато най-малкият брат на Ловел се самоубил от страх пред насилника баща, Ловел напуснал дома си. По това време бил на тринадесет години и се прехранвал като ваксаджия из тесните лондонски улички. Седемнайсетгодишен написал първите си къси разкази, които били публикувани от един от най-известните по онова време издатели. През следващите години Ловел, сякаш в еуфория, работел ден и нощ, често забравяйки дори да се храни. Издателството възлагало големи надежди на него, а книгите му излизали във все по-големи тиражи.

През 1921 година Ловел срещнал младата балерина Емили Стенфорд, която няколко месеца по-късно станала негова съпруга. На нея той посветил единствените си любовни стихотворения.

Жени и Паула се изкискаха, но Себастиан не им обърна внимание.

— Няколко години по-късно Емили родила син. Ловел го нарекъл Давид, на името на починалия си брат. Годишите на брака си с Емили и на своето бащинство той отбелязва като най-щастливите в своя живот. Но синът му умира още дете, едва четиригодишен е поразен от пневмония. А през юли същата година жена му Емили загива при нещастен случай. Била прегазена от автомобил в Лондон и умряла в ръцете на писателя.

— А-уу — обади се Шейла.

Себастиан ѝ хвърли яден поглед. В същия момент Тайгър удари с длан по чина, силен камшичен удар, който незабавно накара Шейла да млъкне. В класа цареше тишина. Дори Аарон не пускаше глупавите си шегички.

— Смъртта — продължи Себастиан — слага отпечатък не само върху живота на Ловел, но става и основен мотив в неговите творби. Особено ярко тя е описана в неговия недовършен роман „Последният посетител“. Героят, самотен писател, който една нощ бива посетен от собствената си смърт, несъмнено е прототип на самия Ловел, се казва в

едно възпоменателно слово. Когато Ловел започва да пише този роман, вече е изпаднал в тежка депресия и става алкохолик. Състоянието му е допълнително утежнено от унищожителните критики на най-влиятелния по онова време литературен критик на Англия. Името му било Уилям Алек Рийд, американец по произход, но живее в Лондон. Пишел за „Таймс“.

И Себастиан прочете цитат от критиката: „Единственото, което човек може да научи от ужасните разкази на Ловел, е неописуемият език и мъчителният тромав стил на автора. Завърши ли едната история, читателят вече настръхва от ужас пред баналността на следващата.“

Разтреперих се цялата и бях доволна, че учителят ми седеше с гръб към мен. Можех да видя само профила му. Погледът на Тайгър беше отправен към Себастиан, който явно се беше готвил задълбочено и беше издирвал интересни материали. Книгата на моя пралядо седеше прибрана в нощното ми шкафче. Явно Себастиан беше почерпил знанията си от други източници.

— След смъртта на Ловел — продължи реферата си Себастиан — влиянието, което са оказали статиите на Рийд за книгите на писателя, било внимателно проучено и определено като значително. Рийд бил известен с това, че имал своите фаворити сред писателското съсловие, които постоянно удостоявал с внимание. Първоначално Ловел също се числял към тях и дължал своя успех не на последно място на хвалебствените рецензии на критика, чийто възторг по някое време се превърнал в нещо коренно противоположно. Унищожителните критики на Рийд относно романите, пиесите и разказите на Ловел излизали периодично в продължение на около шест години. Явно те определено допринесли за това издателят на Ловел полека-лека да се дистанцира от някогашния си любим автор. По-старите книги на Ловел не били преиздавани, а новите му произведения изобщо не се публикували и авторът потънал в забрава. На 17 октомври 1928 година писателят се обесил на корниза над бюрото си. Било на четирийсет и седмия му рожден ден и последното изречение от наполовина написания роман гласяло: *„Трябва да има място, където човек да се избави от всичко, което отравя душата му, и ето че настъпи моментът да потърся това място“*.

— С тези свои прощални думи — завърши Себастиан доклада си — Ловел ни дава да разберем, че в смъртта той вижда избавление,

вижда една действителност, по-добра от тази, в която е живял. Дали я е намерил, това ние никога няма да разберем. Но му го пожелавам.

— Божичко, наистина беше потресаващо — коментираше Сузи по пътя. — Видя ли ръцете на Тайгър?

Да, бях ги видяла. Те трепереха. Рефератът на Себастиан засегна дълбоко и мен, особено когато спомена за ролята на критика.

Когато Ловел се е обесил на корнизата, е бил горе-долу на годините на баща ми.

Бях много доволна, че послушах Яне да не показвам книгата на Тайгър. По-добре щеше да не казвам нищо за нея и на Себастиан. Вместо това реших аз да ѝ хвърля един поглед, когато намеря свободно време.

След обяд Димò ни качи в раздрънкания си Опел и ни закара в Метро, за да напазаруваме за утрешното парти на Сузи. Тя тотално превъртя и заквича от смях, когато Димò пъкна в количката на една възрастна госпожа пакет кондоми.

Аз не се разсмях, което Сузи забеляза моментално. От време на време ми хвърляше по някой подозрителен поглед, но не повдигна въпрос, а и аз не започнах да го обсъждам.

Удържах на решението си от неделния ден. Престанах да се оглеждам по улицата и да търся момчето под прозореца си, в бистрото и където и да било другаде, но то просто не излизаше от главата ми. Лицето му постоянно се появяваше в моето въображение, постоянно усещах погледите, които ми хвърляше, и върха на пръста му върху моя медальон. И всеки път, когато това ми се случваше, се питах къде, по дяволите, остана онази, предишната Ребека, която просто с пренебрежение щеше да махне с ръка на тая глупост.

Според прогнозата събота щеше да е най-топлият октомврийски ден и наистина, сутринта, когато започнахме да режем домати за салатата, термометърът показваше двайсет градуса. Когато следобед се прибрах вкъщи, за да се преоблека, Врабеца се подготвяше за театъра.

— Ако само беше казала, Дездемона — чуруликаше тя, — днес нямаше да те викам на работа.

— Какво, какво?

Врабеца се разсмя.

— Главната изпълнителка си забрави текста тринайсет пъти. След представлението някой от гостите казал, че трябвало веднага да качат на сцената суфльорката. Да знаеш случайно къде е Яне?

Поклатих отрицателно глава. Бях спала у Сузи.

На масата в кухнята намерихме бележка и малко пакетче.

„Имам още един пациент. Ще се върна към осем. Приятно забавление, Вълче. Пакетчето е за Сузи. Прегърни я от мен. И нали няма да закъснееш много? Цун-цун за теб и Врабеца.

Мама Яне“

Примигнах. Да не закъснявам много. Какво означаваше това? Яне знаеше, че може да се разчита на мен. Никога досега не се беше налагало да ми нарежда каквото и да било, дори когато бях по-малка.

След като Врабеца тръгна, аз обух един дочен панталон, облякох червеното си плетено поло, натъпках едно топло яке, чифт дебели чорапи и вълнено одеялце в раницата и излязох навън, където вече ме чакаше Себастиан. Когато го видях да стои нехайно облеган на фенера, с ръце в джобовете на протритите си дънки и с кривата усмивка, крайниците ми се вдървиха. Себастиан ни най-малко не приличаше на момчето, напротив, беше негова пълна противоположност. Но въпреки това за миг останах вцепенена.

Себастиан сбърчи въпросително чело.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се. Съвсем наред.

При опита да се усмихна усетих устните си като опънат ластик.

— Хм — Себастиан докосна бузата ми. Пръстите му бяха топли, завибрираха върху кожата ми и той ги отдръпна. — Толкова си сладка. Червеното ти отива.

— Благодаря — прошепнах аз. — Хайде да вървим. Сузи сигурно вече сто пъти е превъртяла.

Потеглихме с Веспата на Себастиан в посока Бланкенезе към плажа Фалкенщайн, където по обяд си бяхме запазили най-хубавото място. Предложението да празнуваме тук беше мое. Обичах това място. В последните години край Елба откриха множество бийч

клубове с коктейлбарове, музика и приятни местенца за грил. Но всички те не можеха изобщо да се сравнят с девствения плаж на Фалкенщайнския бряг, поне така смятах аз. Този бряг, който при отлив ставаше широк цели сто метра, беше все още девствено място без постройки и туристически атракции. Пясъкът беше бял и мек и през лятото, когато слънцето грееше, човек наистина имаше усещането, че е на Зюдзее. От другата страна на брега се простираше Несзанд, един равен пясъчен остров, който още през петдесетте е обявен за природно защитен обект. А по склона към Елба огромните дървета преливаха в по-ниски широколистни храсталаци. Те блестяха в есенни багри, червени, оранжеви, златистокафяви. Когато със Себастиан се запускахме по тясната пътечка, изведнъж си спомних за следобедите, които прекарвах с моите родители, докато татко още живееше в Хамбург. Седяхме на пясъка, хвърляхме камъчета във водата и брояхме презокеанските кораби, които се плъзгаха толкова близко, на хвърлей разстояние от нас. Понякога Яне успяваше да ни накара да се разходим по пътеката за туристи към Елба, която преминаваше под стръмния склон. Когато биваше много горещо, по черните камъни се припичаха гущерчета, малки същества в преливащ зелен цвят, на които приписвах магическа сила. Искях да ги хвана, за да ги занеса вкъщи, но в момента, в който протягах ръка, те се шумгуваха в цепнатините на камъните.

Слънцето беше вече залязло, но плажът все още беше пълен. Навсякъде се виждаха двойки и малки групички, дошли на пикник. Те слушаха музика и си правеха грил. Няколко мъже ритаха футбол, по брега се гонеха две кучета, а вляво от нас група бразилци си строяха щанд за кайпириня.

Мястото за партито на Сузи беше най-голямо и отдалечено от другите. С помощта на баща ѝ бяхме донесли две големи маси за напитките, салатите и месото за грила. Бащата на Себастиан беше прибавил и няколко предястия от кетъринга си, а Димò беше донесъл една огромна уредба, заедно с боксовете и усилвателите за музиката. Навсякъде висяха разноцветни лампиони и няколко момчета трупяха дърва за огъня.

Сузи палеше факлите, с които в голям полукръг бяхме оградили нашия участък. Беше с каубойски ботуши, трептяща оранжева рокля,

обшита с прозрачни пъстри стъклени перли. Когато се хвърли на врата ми, къдрите ѝ се разпиляха по раменете, а бузите ѝ горяха.

— С цялата си любов, за теб — казах и ѝ подадох подаръците.

Сузи разкъса опаковката на моята книга за маските и ми се усмихна.

— Ха, веднага си помислих, че ще е за мен, когато те спипах на битака. Страхотно, Беки! Казах ли ти, че за Хелуин ще има маскен бал в „Зли и опасни“? Трябва да отидем. И за теб ще измайсторя най-страхотната маска за този случай.

„Зли и опасни“ беше клуб в бункера на „Фелдщрасе“. Бях съвсем наясно какво разбираха под „маскен бал“ тези, които го организираха.

Пакетчето на Яне съдържаше тюркоазна тениска с щампован златен ангел, който много приличаше на Сузи. Той имаше малки дяволски рогца и лукава усмивчица.

Приятелката ми засия.

— Майка ти е страхотна. А ти си още по-страхотна! Ах, Беки, днес е най-прекрасният ден в живота ми! Отбележи си, окей? И ми го припомни, ако някога ти кажа отново, че животът е толкова скапан и скучен. Искаш ли да видиш какво ми подари Димò? Ела с мен...

Сузи ме помъкна към масата, където баща ѝ тъкмо приготвяше месото за грила. Майка ѝ не се виждаше никъде и ми стана жал за него. Беше едър стеснителен човек с рядка коса и топли честни очи.

Сузи се обърна с гръб към баща си и започна да рови из чантата си. Накрая измъкна нещо, увито в червена копринена хартия.

— Е, какво ще кажеш?

Когато извади яркочервените гащички с бял кръст на задната страна, аз просто онемах. Устните на Сузи, разтегнати досега в ослепителна усмивка до ушите, започнаха опасно да треперят. Димò стоеше при уредбата, не много далеч от нас, прокарваше пръсти през черните си коси и поглъщаше Сузи с поглед. Когато улови моя поглед, той ми намигна. И аз бързо отместих очи.

— Ти не го харесваш, нали? — Сузи отпусна рамене.

Мамка му! Да разваля рождения ден на приятелката си беше последното нещо, което исках.

— Ти си най-добрата ми приятелка — казах възможно най-убедително. — И Димò е супер. Гащичките са секси. Със сигурност ще ти стоят много добре.

С крива усмивка Сузи уви подаръка в хартията.

— Е, добре — тя тръсна глава и къдриците ѝ се разпиляха отново. — Идвай да се веселим.

Такова беше и моето намерение. Твърдо бях решила да се забавлявам. А и вечерта беше като по поръчка.

Сузи беше поканила половината випуск, бандата на Димò и още няколко души извън училище, така че бяхме доста голяма група.

Огънят беше запален. С пукане и пращане съчките лумваха една след друга. Златисти искри прехвъркваха в тъмнината, по Елба се носеха кораби. Малко по-късно вълните заляха пясъчната ивица.

Пекохме месо на грила, наденички и картофи, увити във фолио, и по някое време Димò, наричан още д-р. Но, събра бандата си. Барабанистът и китаристът щяха да са абитуриенти следващото лято, а двете болни сестри бяха от XI с, паралелката, съседна на нашата. На едната, Дьорте, изсушена като скумрия блондинка с безброй пиърсинги, Сузи даваше уроци по математика. Чрез нея тя се беше свързала с групата. Музиката на тази група беше някакъв безумен микс между „Лекарите“ и „Герои на револвера“^[2].

Бандата обичаше силното, високо свирене, „галактическо“, както би казала Сузи. И ето че сега акордите прогърмяха в нощта. Димò коленичи с бас китарата си, дръпна струните и започна да пее, като отметна коси.

„Ще експлодирам, ще стана на парчета, когато с теб ще подлудявам цялата планета...“

Когато болните сестри се включиха — „ще експлодирам, ще експлодирам, ще експлодирам...“, Сузи, с вихрено въртящите си във въздуха ръце, наистина приличаше на ракета преди изстрелване. Себастиан ме хвана за ръката, нещо ми шепнеше в ухото, но не можех да разбера какво, на едно повалено дърво се беше облегал бащата на Сузи, вплел ръце една в друга, с отнесено изражение на лицето, и за един кратък, безумен момент в мен се появи усещането за *déjà vu*, сякаш този момент го бях изживявала вече веднъж.

След пет парчета и бурен аплауз д-р Но и болните сестри завършиха своето шоу на открито и малко по-късно започнахме да танцуваме под музиката от уредбата. Димò беше направил добро смесване от хип-хоп, техно и рок. Имаше и няколко стари хевиметъл парчета от седемдесетте. И аз като Сузи си събух обувките. Деряхме се

на парчето „Параноя“ на Блек Сабат, коленичехме един пред друг, а когато Димò пусна песента на Хайди от анимационния сериал да гърми от колоните, нещо като бонус за рождения ден, ние със Сузи станяхме неудържими.

„Хайди — пееше с пълен глас Сузи в съпровод от див кикот. — Хайди, твоят свят са планините! Тъмните сили, зелените ливади, облени от слънцето, Хайди, Хайди, ти имаш нужда от това, за да си щастлива...“

Приятелката ми ме хвана за ръцете и ме завъртя в кръг, докато огънят, лампионите и преминаващите кораби се свързаха в един бърмчащ сателит, който се въртеше около главата ми.

Ние крещяхме „Холахидихолахиди“ и когато прегърнати се строполехме в пясъка, Сузи ме целуна по устата и ми каза, че умира от щастие.

С ъгълчето на окото забелязах как Себастиан ни снима. До него стоеше Димò и се смееше, и този път изглеждаше, че просто се радва, че Сузи се чувства добре. В този момент почти ми стана симпатичен.

Беше вече доста късно, когато ние, в една вече по-малка групичка, седнахме пред огъня върху надуваеми дюшеци и увити в топли одеяла. Себастиан седеше зад мен и ме беше обгърнал с ръце, а Сузи беше сложила глава в скута на Димò. Аарон беше донесъл „Black Stories“, серията игри на карти със страховити загадъчни истории, които трябваше да се разрешават с отговори „да“ или „не“.

Точно ставаше дума за един мъж, който пътувал обезглавен по улицата. Аз извиках напосоки, че мъжът е бил на мотор, Себастиан продължи, че става въпрос за нещастен случай, и накрая Димò разреши загадката. Един камион, пътуващ пред мотоциклетист, бил натоварен с метални плочи. Когато мотоциклетистът решил да го изпревари, една от плочите се изхлузила и му отделила главата от тялото.

— Отвратително — каза Сузи. — Не може да се каже, че е хубава смърт.

— Имам и друга — Димò вдигна следващата карта. — Ромео и Жулиета лежат мъртви на пода. Около тях има парченца стъкло, а до тях — локва. Прозорецът е разтворен. Какво се е случило?

Стана изведнъж. Картините се нижеха във въображението ми като на филм. Помещението, облицованите с дърво стени, кристалният

полилей минаваха — отново всичко се появи. Плюшеният зелен килим, покривката с ужасните цветенца. Фигурата над мен, която усещах, без да виждам. Аз самата на пода, скимтяща, умоляваща.

„Дявол го взел!“ Свих юмруци. Не исках да си спомням. Беше такава хубава вечер, чувствах се супер — защо да мисля за цялата тази гадост?

Ръцете на Себастиан галеха косите ми, другите около мен се надвикваха, докато намерят решението на загадката. Ромео и Жулиета бяха две рибки в аквариум, който беше на перваза на прозореца. Една котка се промъкнала през него и бутнала аквариума, който се счупил.

Измъкнах се от прегръдката на Себастиан и измърморих, че трябва да отида до тоалетната. Тук, разбира се, обществени тоалетни нямаше, затова се шмугнах в храстите, а като излязох, вместо да се върна при другите, тръгнах по брега в обратна посока срещу течението. Иззад дърветата просветваше връхът на Витенбергския фар. Беше станало доста по-хладно и ветровито, но беше хубаво да усещаш чистия въздух. Усещах го в дробовете си, вдишвах го и с всяка крачка отблъсквах натрапчивите мисли. Колко често Яне повтаряше, че никога не бих могла да върша нейната работа. Ако бях терапевт, щях по всяка вероятност още на третия сеанс да започнала се карам на пациентите, че се оплакват, и да ги накарам да се стегнат. Точно това правех сега със себе си.

Първите метри извървях, тупайки здраво по пясъка. Краката ми оставяха следи в него. Имаше отлив. Луната беше бледа и полупълна и водата се беше отдръпнала толкова, че камъните на вълнолома се издигаха от реката като огромни черни езици. Там, където беше зялят от водата, пясъкът беше безформен и проблясваше като течен живак. Отново си спомних за татко, който по време на разходките ми беше обяснил какво са приливите и отливите.

„Едно време хората нямали представа, как се образуват приливите и отливите“ — разказваше ми той. — Сега вече се знае, че това явление е свързано с притеглянето между Земята и Луната. Гравитацията на Земята притегля Луната. Гравитационната сила на Луната пък притегля Земята. Между тези две гравитационни сили се образуват приливите и отливите.

— А какво е гравитацията? — попитах го аз. Сигурно съм била на осем години и просто не съм можела да си представя какво има

предвид.

— Гравитацията — обясни татко — действа така, сякаш Земята и Луната са свързани с невидима лента.

— Значи са нещо като едно цяло ли? — пак попитах аз. — Макар че са толкова далеч една от друга?

Баща ми кимна, а на мен това ми се стори много тъжно.

Потънала в мислите си, се спрях. Полека-лека взех да се чувствам много по-добре. Разходката беше тъкмо това, което ми беше нужно. Бях се успокоила и отново страхът от кошмара ми се стори смешен.

Божичко, кога се беше случило? Преди десет дена или преди две седмици?

Огледах се. Малкият фар беше само на метри от мен. От няколко години той беше обявен за исторически паметник и според татко се числеше към най-старите фарове, построени от стомана. Но аз намирах в него нещо приятелско, нещо, което ми вдъхваше радост. Горната му част беше боядисана в червено и бяло, но в долната беше оцветен като морето при Зюдзее, в синьо и с много пъстроцветни рибки. Разбира се, знаех, че вече е изрисуван и с всякакви графити, но в тъмнината те не можеха да се видят добре. Само светлите прожектори на кулата просветваха в тъмното като бдителни очи.

Плажът около мен изглеждаше опустял. Грамадните дървета се издигаха черни до небето, а в далечината като малки точки виждах да блещукат светлините на пристанището.

Нямах представа, колко време беше минало, но ако не исках да се притеснят за мен, трябваше лека-полека да се връщам обратно.

Вместо това продължих да вървя още малко. Малка пътечка опасваше фара. Вдясно се разклоняваше един туристически път, оттук можеше да се стигне до Ведел. Мен обаче ме влечеше напред към малкото заливче под скалите. Тук растяха няколко дребни, обрулени от вятъра храсти. Клоните им се протягаха като змийчета във въздуха. Малко по-нататък, съвсем до брега, гореше огън, край който седеше някой.

Когато различих кой е този някой, дори не се изненадах. Напротив, стори ми се напълно логично.

Той се извърна към мен и остана да седи неподвижен, докато не заставах точно пред него. С ръце в джобовете на коженото яке и леко

наклонена глава той погледна нагоре към мен. Черните коси падаха на челото му и пламъците хвърляха сенки върху бледото му лице. До него, върху разстлан спален чувал лежеше раница. Той я взе, сложи я настрана и ми посочи освободеното място.

— Седни — каза. И сетне добави: — Сега вече имам име. Нали него искаше да знаеш?

---

[1] Филм по едноименната автобиографична книга на Кристиане Ф. — Б.пр. ↑

[2] Немски рок групи. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Седяхме толкова плътно един до друг, сякаш малкият плаж беше претъпкан с хора. Но нямаше никой, освен нас двамата. Коленете ни се докоснаха.

„Туптенето на сърцето ми“, помислих си. Беше навсякъде, във връхчетата на пръстите, в стъпалата ми, в сгъвките на коленете. В гърдите.

— Името ми е Луциан — изрече той много тихо, много бавно, сякаш задаваше някакъв въпрос.

Гледаше ме отстрани, отново с този напрегнат и търсещ поглед, който така ме беше обърнал и при срещата ни на битака. Гръдният му кош се повдигаше и спускаше и коляното му притисна моето малко по-силно.

— А ти коя си?

— Ребека.

Искаше ми се да кажа нещо повече и най-вече да разпитвам. Но главата ми се беше изпразнила. Някакво подобие на думи блещукаше някъде, но не можех да направя свързано изречение, да подредя думите така, че да имат някакъв смисъл. Някъде изпищя птица, див пронизващ крясък, ние потреперихме, същата тръпка премина и през коленете ни, те се отдалечиха едно от друго, после пак се намериха.

Да докосвам Луциан, да се опирам в него, дори и с тази малка частица от тялото си, беше единственото, което имаше някакъв смисъл.

— Това е толкова... странно — чух се накрая да казвам. — Би трябвало да бягам от теб.

— А вместо това тичаш след мен. — И устата му се разтегна в онази крива усмивка.

— Глупости!

Ядосах се, че с тези глупави приказки прекъсна необикновената магия, но едновременно почувствах и облекчение.

— Не — казах натъртено аз, — изобщо не знаех, че си тук!

— А какво правиш тук тогава?

Тонът му беше насмешлив, но после се прокрадна и нещо друго.

— Моята най-добра приятелка днес има рожден ден — промърморих. — Партието е хей там — посочих в тъмнината наляво.

— А ти? Ти не празнуваш ли? — Погледът му се плъзна по лицето ми.

Забавляваше ли се? Или беше любопитен? Или пък арогантен? Не можех да го разбера. Гледах бледата кожа, големите очи с тъмни сенки под тях, изпъкналите скули, устните, които сега се разтегнаха във въпросителна усмивка.

— Стоп! — казах и поклатих глава. — Сега е мой ред да питам. Ти какво правиш тук? Къде са *твоите* хора?

— Всичко, което имам, е тук — отвърна той.

Държеше един камък и го въртеше между тънките си пръсти.

— Престани с тези глупости! — Сама се изплаших от толкова много гняв в гласа си. — Престани с всичко това. Не искам да играя тази игра. Искам да знам кой си! Окей? Не вярвам да е толкова трудно. Да ти покажа ли как става?

Поех дълбоко въздух:

— И така. На шестнайсет години съм и уча в Алтонската гимназия, в единайсети клас. Живея, както вече знаеш, на „Райнвилетерщрасе“ 9. По обяд, както също вече ти е известно, ходя често с приятелите си в снек бистрото „Doris Diner“, където неотдавна се беше измъкнал, без да си платиш сметката. Няколко пъти в седмицата ходя на плуване, което също не ти е безизвестно.

И когато се качвам на метрото, обикновено си купувам билет. Виждаш ли? Всичко е съвсем просто.

Стрелнах го с поглед и веднага усетих, че гърлото ми се свива. Чувствах, че не се справям със ситуацията, а не бях свикнала да е така.

— Е, Луциан, слушам те.

Той взе кичура коса, паднал на челото ми, между пръстите си и с много внимателно движение го прибра зад ухото ми. Когато връхчетата на пръстите му докоснаха кожата ми, и двамата отскочихме назад, сякаш ни удари електрически ток.

Погледът му стана тъжен и лицето му доби онова меко, уязвимо изражение както тогава на битака, но много по-осезаемо. Изглеждаше, сякаш стои върху тънък лед или сякаш между нас се е ширнало замръзнало езеро, а той стои на единия бряг, а аз на другия.

И изведнъж го почувствах — желанието му да дойде на брега, на който бях аз. Почувствах и страха му, че тънката ледена покривка ще се счупи и ще го въвлече в смъртоносната студена бездна. Беше налудничаво, но аз наистина усещах неговите чувства. Само мислите му оставаха скрити за мен.

Загледа се в ръцете ми, с отпуснати върху бедрата, обърнати нагоре длани. Изглеждаше, сякаш търси отговора в дланите ми.

— Не знам — отвърна беззвучно, — не знам кой съм.

Една искрица се откъсна от някаква цепеница. Издигна се във въздуха и угасна. Луциан се загледа след нея. После запрати във водата камъка, който бе държал в ръка.

Чух лекото изпляскване, после отново всичко стихна.

— Какво искаш да кажеш с това? — прошепнах.

— Точно това, което казвам. — Сега гласът му прозвуча гневно. — Бях под един мост. Някъде на пристанището. Това е последното нещо, което си спомням. Аз... аз бях гол. На няколко метра от мен спеше някакъв скитник. До него стоеше количка от супермаркета, пълна с вехтории. Старо палто, чифт панталони, един пуловер, износени ботуши. Облякох ги. И побягнах. По едно време се намерих под твоя прозорец. После прозорецът светна. — Той ме погледна в очите. — Е, как ти се струва всичко това?

Наведох глава.

— Не особено хубаво.

Кое то беше чиста заблуда. Всъщност си умирах от страх.

— Е, много добре — каза Луциан. — Значи намерихме нещо общо. Аз също го намерих доста... откачено, ако трябва да говоря с твоите думи. Не знам дали мога да ти се доверя. Не знам дори дали мога да имам доверие на себе си.

— А името ти? Луциан? — Вслушвах се как изговарям това име. Повтарях си го на ум, много пъти. Звучеше чуждо и мрачно, и меко, и красиво. Луциан. Името му подходеше.

— Откъде го имаш? — попитах.

— Измислих го — отвърна той. — Липсва ми презимето и подходяща възраст. Как мислиш? Колко години би ми дала?

Може би трябваше да прозвучи като шега, но аз не го възприемах така.

Колко невероятно, мислех си и се опитвах да смея думите му. Що за усещане трябва да е това — да не знаеш кой си и откъде идваш? Какво му оставаше, ако всичките му спомени бяха изчезнали — за родители, братя, сестри, приятели? За приятелка?

Последната мисъл сякаш ме жегна, кратко и силно. Несъзнателно задържах дъха си.

— И никой... не те е потърсил?

Огънят изпращя. Луциан беше вперил поглед в пламъците и вдигна рамене.

— Не знам.

— Защо не отиде в полицията?

— Вече бях там. — Луциан бутна един запален въглен обратно в огъня. — Макар и не доброволно. — Дрипите на вехтошаря не ми бяха много по вкуса, така че си набавих други. В магазина „втора ръка“ имаше доста богат избор и след като извадих късмет при първия опит, се надценех. И когато поисках да си тръгна от пасажа с няколко тениски и бельо, ме изловиха. За съжаление полицаите не се показаха особено отзивчиви. Повече ми задаваха въпроси, отколкото да отговарят на моите.

Преглътнах. Имаше предвид магазина „втора ръка“ на Шанцата ли? Същия, в който бяхме ние със Сузи? Не се реших да го попитам.

Луциан гледаше дланта ми. Проследих погледа му и отново забелязах нещо странно.

Той събра длани в юмруци и ги пъкна в джобовете на коженото си яке.

— Подслонът в полицията също не ми се стори особено привлекателен — продължи той. — И затова реших да изчезна.

— Избягал си?

— Би могло да се каже.

Бях слисана.

— Как го направи?

Той се усмихна криво.

— Нямам представа. Когато момчетата се обърнаха с гръб, аз духнах. Стана съвсем лесно.

Спомних си за деня, в който Луциан се беше измъкнал от „Дорис“. В неговите гъвкави, пъргави движения имаше нещо почти призрачно.

— А къде... къде живееш сега? — попитах подозрително.

— И тук, и там.

Луциан прокара ръка по спалния чувал, който вероятно също беше отмъкнал отнякъде. Гласът му звучеше уклончиво. Беше ясно, че не иска да ми каже нещо повече от най-необходимото.

— А от какво живееш? — Сетих се за съвета, който ми даде зеленокосата келнерка. — Сигурно излизаш с номера от нашия снек и другаде?

Погледна лукаво.

— Да не те е грижа — каза. — Не знам на колко съм години, но мога да преценя, че съм достатъчно голям, за да се оправям. Днес ще ношувам тук.

Той вдигна глава нагоре. Луната беше се издигнала още по-високо и звездите светеха още по-ярко.

Луциан обърна лице към мен.

— А сега си пак ти на ред — каза той усмихнато. — Между другото, наистина те гледах, докато плуваше. За световно ли тренираш?

Засмях се.

— Не, определено не. Няколко години бях в клуба. Но беше изнервящо, сега тренирам за себе си. Искам някога да преплувам езерото Насименто.

— Кое да преплуваш?

— Това е едно езеро в Калифорния. Баща ми живее там.

— Доста далечко. Колко често виждаш баща си?

— Винаги когато идва тук.

— А ти често ли ходиш при него?

— Не много — изкривих лице. — За да съм точна, изобщо не ходя при него.

— Че защо?

Поколебах се.

— Заради мащехата ми — промърморих.

— Зла ли е?

И отново това тихо хихикане.

— Лошо момче — направих физиономия. — Естествено, че не. По-скоро... мисля, че е ревнива.

— Ревнива ли? — Луциан огледа лицето ми. — Защото ти си най-красивата при седемте джуджета, зад седемте планини?

Побутнах го.

— Вече знам кой си — моето огледалце на стената!

Засмях се, но в същото време усетих, че се изчервявам.

Никога не съм била силна в комплиментите, а сега пък съвсем.

— Това с мащехата — казах бързо, — то по-скоро има връзка с истинската ми майка.

— Това не го разбирам.

— Ами тази история е малко по-дълга.

— Разкажи ми я. — Луциан се облегна и скръсти ръце зад главата си. — Аз имам време.

— Моите родители никога не са били истинска двойка — започнах аз колебливо. — Майка ми е лесбийка. С баща ми са били приятели още от малки. Ходели са заедно на училище, а и по-късно били неразделни. Тя казва, че били нещо като сродни души. Все пак на майка ми ѝ се доцяло да си има дете. И баща ми изпълнил нейното желание.

— Значи си била желано дете — каза Луциан. Сега очите му се смееха.

Погледнах го учудена.

Това наистина беше така и сама не бих могла да го изразя по-добре. Не знаех вече какво трябва да кажа. Бях смутена и объркана и се чувствах така, сякаш разкривах нещо от себе си, с което сама не бях съвсем наясно.

— И защо са се разделили? — попита сега Луциан. — Сигурно баща ти е изчезнал, щом е изпълнил желанието ѝ?

— Луд ли си? Разбира се, че не! — Погледнах го възмутено. — Баща ми се е радвал толкова, колкото и майка ми. Гледали са ме заедно. Първите години дори живееше с нас. Изнесе се, когато майка ми се запозна със своята приятелка Патриция. Струва ми се, усещаше, че е нещо сериозно. Но го прие спокойно. Въпреки всичко се виждахме постоянно. А и за Патриция не беше проблем, че родителите ми бяха толкова близки. — Въздъхнах. — Ситуацията стана трудна, когато баща ми се влюби.

— Трудна за кого? — Луциан ме гледаше изпитателно. — За теб? Или за майка ти?

— Не — поклатих глава. — Всъщност... — замълчах. — Много е сложно.

— Опитай се да го изразиш. — Очите на Луциан отново се смееха.

Зарих глава в ръцете си, опитах да пренебрегна ударите на сърцето си и да намеря точните думи. Що се отнася до Мишел, майка ми никога не беше крила мнението си. Тя подиграваше баща ми с неговата калифорнийска кукла Барби, докато не се намеси Врабеца, която смяташе, че майка ми прекалява. А с Мишел винаги е била много учтива. Мишел обаче...

Въздъгнах.

— Майка ми изобщо не харесваше татковата приятелка — казах накрая аз. — А татковата приятелка пък не успя да приеме нашите... семейни отношения. Смяташе за болестно състояние, че майка ми е лесбийка и въпреки това е искала да има дете. Но това не беше истинската причина. — Преглътнах. — Смятам — продължих тихо, — че татко просто никога не е преставал да обича майка ми. И си мисля, че Мишел го е усетила. Във всеки случай правеше живота му ад, когато искаше да ни види, и след време успя да го убеди да се върне с нея в Америка.

Луциан повдигна вежди.

— Значи все пак се е изнесъл.

Отговорът му не прозвуча подигравателно, но аз се разгневих.

— Не, не е — възпротивих се аз. — Пишем си по интернет, той редовно идва да ме види и някой ден аз също...

Млъкнах. Защо всичко, което казах, прозвуча, сякаш защитавам баща си?

— Нещо не схващам — казах. — Разказвам ти цялата си семейна история, а ти...

Луциан замълча за момент.

— С удоволствие бих направил същото — довърши той изречението ми. — Но се боя, че ще трябва да те разочаровам. — Той ми смигна, но това ми подеждва натоварващо. — Кой знае? Може би някоя зла мащеха ме е омагьосала и ми е откраднала паметта?

Погледът му отново падна върху малкото слънце, което татко ми беше подарил за първия учебен ден. Гузно, като хванат на

местопрестъплението, той отмести поглед и грабна един клон, паднал в пясъка.

— Откъде знаеше какво е написано на медальона ми? — попитах шепнешком.

Луциан рисуваше малки кръгчета в пясъка, после хвърли клона в огъня. Той изпраща и пламъците се нахвърлиха лакомо върху новата храна. След няколко минути погълнаха дървото.

— Не знаех — каза ми той.

— Което и за миг не мога да повярвам — избухнах аз. — Ти дори го преведе на английски. Баща ми говори на английски с мен. Но ти не познаваш баща ми, нали? Или? — Изведнъж сърцето ми отново заби силно.

— Не — отвърна Луциан, — не познавам баща ти. Иначе изобщо нямаше да те питам за него.

Въпреки че въпросите пареха на езика ми, няхах повече сили да се ровя. Всичко това беше толкова объркващо, толкова болезнено, толкова... различно. Обгърнах с ръце коленете си.

Гледахме мълчаливо как огънят догаря. Беше застудяло. Отдясно към нас се приближаваше кораб. Беше товарен кораб, голям и черен. Той бавно се плъзгаше по тъмната река.

— Наистина ли няма нищо, за което да си спомняш? — попитах тихо. И след като не получих отговор, продължих: — Неща, които обичаш? Музика? Книги? Нещо друго?

Корабът приближи. Той разплиска вълните към брега и студен полъх премина през косите ми.

— И изведнъж се появи кораб — чух Луциан да казва. Гласът му беше колеблив. — Беше само за Макс и той пътуваше с него ден и нощ, седмици, почти година до мястото, където живееха диваците. И когато пристигна там...

— Престани — процедих аз, — престани с тази история.

— Но защо? — Луциан ме гледаше спокойно. — Ти ме попита за книги, които ми харесват. Тази, която разказвам, е от тях. Преди няколко дена я открих в една книжарница. Казва се...

— ... „Там, където живеят диваците“ — довърших неговото изречение. — Знам тази книга. Беше ми любимата в детството.

— Ето, видя ли? Значи намерихме нещо общо.

Той се разсмя, а на мен цялото ми тяло се разтреса от възбуда.

— И какво харесваш още? — попитах.

Луциан вдигна ръка. Погали ме по бузата толкова нежно, че почувствах мъха на кожата си по неговите пръсти.

— Теб — каза меко той. — Харесвам теб. Когато си близо до мен, се чувствам добре.

Корабът беше отминал. Гледах след него как пътува по тъмната река, нагоре срещу течението, към морето.

Когато отново се обърнах към Луциан, на лицето му се беше появила усмивка.

— Търсят те — съобщи той.

— Моля?

— Телефонът ти.

Стресната затърсих из чантата си. Наистина, звънеше моят джипсесем. Много силно. Изобщо не бях разбрала. Извадих го и погледнах светещия дисплей. „Яне“._ По дяволите! Изключих и уплашена си погледнах часовника. Два и половина. Ужас, ужас, ужас! Мамка му.

После чух и гласовете. Далечни, но викаха името ми. Разпознах Себастиан. Сузи и... Яне! Гласът ѝ беше пронизителен, изпълнен с паника дори от разстояние.

— Трябва да изчезвам — прошепнах, скочих и хванах ръката на Луциан. Беше гладка и мека като коприна и ми даде сила.

„Когато си до мен, се чувствам добре“.

Този път не го каза, но аз го почувствах.

— Искам пак да те видя — издумах. — Трябва да те видя отново. Непременно. Кога? Къде?

Гласовете се чуваха все по-близо, някой изхлипа, дочух думата „полия“.

Луциан се отдръпна, трепвайки. Изведнъж заприлича на диво животно, готово за скок.

— Няма да е добре да ни видят заедно — каза бързо. — Никак.

Гласовете се приближиха още повече. Луциан се отскубна от ръката ми и в същия миг почувствах студенина. И усещането на празнота отново се появи в гърдите ми, болезнено, като отворена рана. Погледнах Луциан в очите. Сега лицето му наистина приличаше на огледало. Четях усещанията си в него.

— Хелоуин — казах бързо. — Има бал. Бал с маски. Клубът се казва „Зли и опасни“, на четвъртия етаж в големия бункер, точно до Хамбургската катедрала. Моля те, ела!

Гласовете бяха вече съвсем близо. Кънтяха в ушите ми уплашени, изпълнени с паника.

Луциан вдигна ръка и ме погали още веднъж по бузата.

— Ей сега ще се появят.

После се обърна, взе си нещата и потъна в тъмнината. Аз се затичах в обратната посока, откъдето идваха гласовете. Студенината не ме напускаше, само бузата ми, която беше докоснал, гореше.

— Тук съм...

Когато заставах пред майка ми, тя цялата трепереше.

— Ребека! Къде беше? Добре ли си? Звънях ти толкова пъти! Никаква връзка. Когато най-сетне те набрах, затвори. Мислех, че...

Яне се разплака. Бащата на Сузи, който стоеше зад нея, сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре съм, мамо — измънках гузно и погледнах крадешком Себастиан, който ме гледаше със свъсени вежди. Сузи, която стоеше до Димò, дъвчеше кичур коса и отбягваше погледа ми.

— Добре съм — повторих малко по-високо. — Бях просто... просто се разхождах.

Яне ме зяпаше с отворена уста.

После замахна и ме зашлеви с длан по бузата.

ОСЕМ

Бях под домашен арест. За пръв път в живота си. Никога досега майка ми не беше губила самообладание и никога преди не ме беше удряла. Яне мразеше насилието и не признаваше наказанията. Но разбира се, и аз рядко ѝ давах повод.

Приличах изцяло на нея. Не взимах дрога, не се напивах до безсъзнание по разни партита и ако някоя вечер закъснеех (което се случваше рядко), ѝ се обаждах. Когато имах някакви проблеми, които не можех да реша сама (което също се случваше рядко), тя винаги ме подкрепяше. До вчера.

Окей, наистина беше станало страшно късно. Бях напуснала партито, без да кажа дума, посред нощ, на безлюдния бряг на Елба. Със сигурност и другите са се опитвали да се свържат с мен. Листата с „неприети повиквания“ беше пълна: Сузи, Себастиан, Яне бяха опитвали многократно. По всяка вероятност на мястото, където се намирах, не е имало обхват и явно са се побъркали от притеснение. Само преди няколко дена някакъв сериен убиец се беше погрижил да създаде работа на вестниците, а пък миналата седмица в гората край Елмехорн беше намерен трупът на малко момиче. Можеше и на мен да ми се е случило нещо, да, бях наясно и много съжалявах. Но трябваше ли Яне да ме третира като някаква престъпница? В колата тя отново ме заразитва какво, по дяволите, съм правила толкова време. И ако тонът ѝ не беше толкова невероятно остър, може би щях да ѝ кажа истината. Вместо това отново заразкавах историята с разходката, при което тя стисна устни и впи нокти във волана. Като се върнахме у дома, обяви наказанието.

До края на октомври трябваше след училище да се прибирам веднага вкъщи, и то по най-прекия път. Никакви партита, никакви излизания за шопинг със Сузи, дори плуването ми беше забранено. Ако не бях толкова нерешителна, сигурно щях да ѝ се изсмея. Беше направо налудничаво. Моята отворена, с широки разбирания майка психолог, изведнъж започна да се държи като всички други родители, от които инак и двете се дразнехме. Най-лошото беше, че този път аз

наистина имах проблем, с който бавно, но сигурно ставаше ясно, че не мога да се справя. Но в случая Яне беше последната, на която бих се доверила.

Освен това, ако Сузи я хванеха истериите и се разприказваше, майка ми наистина щеше да приеме Луциан за психопат.

Говорих със Сузи и Себастиан и им разказах същото като на Яне. Естествено те не повярваха и дума. Сузи ме врънкаше с въпроси, но и тя намираще реакцията на Яне за прекалена. Докато Себастиан остана хладен и сдържан.

В неделя се окопах в стаята си и прекарах времето, като търсех в интернет актуални обяви за изчезнали. Във Вестервалд малко момиченце не се беше върнало от училище. Млада жена търсеше годеника си. Младеж на петнайсет, червенкос, атлетичен, беше избягал от къщи. И това беше само началото. Мрежата гъмжеше и от чуждестранни регистрации на загрижени членове на семейства. Във всички възможни държави изчезваха хора. Някои съобщения бяха нови, други от много отдавна. Но не намерих нито едно, което поне приблизително да съответстваше на личността на Луциан. След няколко часа се отказах и си легнах обезкуражена. Не ставаше и дума да заспя, не бях и гладна, вместо това мислите ми кръжаха все около него.

Луциан.

Никога досега не се бях чувствала толкова изтощена и същевременно толкова неспокойна.

За да се разсея, се вгълбих в книгата на моя пралядо. Чудно, но беше тъкмо това, от което се нуждаех. Първо прегледах отгоре-отгоре критиките в приложението. Стилът му беше интелигентен, духовит и забавен и когато пускаше стрелите си, никога не го правеше директно, а по много фин начин. Успяваше да накара читателите да се разсмеят. Много добре разбирах защо се е издигнал толкова високо като журналист.

Вероятно само онези, чиито произведения пралядо ми безжалостно е сривал със земята, са гледали на него с други очи.

Също така безпощадно той описваше и собствения си живот. Уилям Алекс Рийд бил единствено дете, баща му бил хирург и директор на санаториум. Когато пралядо ми станал на три години, майка му умряла под скалпела на собствения му баща при

несполучлива операция. Моят пралядо коментира с думите, че мъжете в неговата фамилия никога не са били дарявани със занаятчийски умения и че Храбрият шивач, както той титулува баща си, преди всичко се упражнявал в пиянското изкуство.

Но той, пишеше пралядо ми, наистина бил само облагодетелстван от всичко това. Как иначе щял да има всички тези възхитителни бавачки и на първо място онази прелестно красива францужойка, с която в нощта на четиринайсетия си рожден ден бил загубил своята девственост? Казвала се Лусил и освен огромните й гърди той оценявал като предимство звучния й акцент. „Четенето след това“, така беше нарекъл разказите, които му четяла Лусил и му разкривала света на книгите.

Книгите и жените останали главната тема в живота му.

Като юноша пралядо ми харесвал произведенията на Чарлс Дикенс и Луис Карол. По-късно дошъл редът на Едгар Алън По, Жул Верн и още на Х. Г. Уелс, с когото били близки приятели.

В тези години пралядо ми си бил извоювал вече име на литературен критик и между другото пишел и за един вестник в Лос Анджелис, както и за „Ню Йорк Таймс“. Животът му по това време изглежда се е състоял предимно в това да се забавлява по различни партита с известни журналисти и други величия на културния свят.

Той прекарал няколко години в Европа, забавлявал се още повече, срещнал се с още по-големи величия в Лондон, където заел своята длъжност в „Таймс“. А после срещнал жената на своя живот. Написал го е буквално така.

Обрисувал я е само с няколко изречения, но те звучат поразително сериозно.

За пръв път, пише той в книгата си, трябваше да преживея това, което се казва „да искаш да умреш от любов“.

Младата англичанка му е дала всякакво основание за това, когато в нощта преди сватбата го напуснала заради друг мъж. Пралядо ми не посегнал на живота си, но явно се убедил в правотата на циничното си отношение по темата живот и любов. Което не го спряло да има безброй любовници, а и почти толкова жени.

Достатъчно по темата „любовна мъка“, помислих си, и запрелиствах към последната част на книгата. И там се натъкнах на

снимката на баща ми. От коя съпруга на працядо ми води семейната нишка, не можех да разбера, но снимката моментално ме заплени.

На нея беше баща ми като малко дете, което седеше до працядо ми на един кей и ловеше риба с въдица. Клечаха рамо до рамо, слети с природата около тях.

В края на книгата той споменава баща ми и на това място, както и след него, имах чувството, че працядо само в няколко реда разкрива нещо от себе си, което в останалата част от книгата прикрива зад своя цинизъм.

В своя внук Алек отново намерих нещо, което аз самият бях изгубил, извечната вяра да бъдеш обичан за това, което си.

Знаех какво е имал предвид. Моите родители, а също и Врабеца, ми бяха предали това чувство и то беше като броня срещу всичко, което можеше да ме нарани, надеждна и непробиваема.

Въпреки партитата, известните личности и успехите в същността си моят працядо е бил твърде самотен човек, поне в моите очи.

Оставих книгата да падне от ръцете ми. Навън започна да вали. Сякаш прозрачен воал, изтъкан от най-фини нишки, се стелеше от небето. Времето се беше променило. Гледах през прозореца и си мислех за Луциан. Изведнъж осъзнах, че всъщност изобщо не бях преставала да мисля за него; дори и в последните часове, докато четях книгата, той стоеше свит в едно тгълче на мозъка ми.

Погледнах към пристанището, към Елба, сива като небето. Въздух и вода се сливаха, изглеждаха така, сякаш някой ги беше обезцветил.

Къде ли се намираше сега? Какво точно правеше? И къде ли ще прекара тази нощ? Мислите ми се върнаха към срещата ни при огъня. Беше невероятно, безумно. Такива неща не се случваха. Но все пак ми се беше случило и все едно какво си мислех, усещах, че е истинско.

Затворих очи, за да мога да си го представям по-добре; овалното лице, тъмната коса, дълбоките сенки под очите.

Харесваш ми. Когато си близо до мен, се чувствам добре.

А когато не бях до него? Към кого в миналото е имал такива чувства? Какви хора са били около него и кои са го наранили?

И най-вече защо не можеше да си припомни нищичко?

Сетих се за една статия от вестник, бях я чела преди няколко години. Пишеха за мъж, който се събудил на плажа и нямал никакви

спомени. Бил гол и не продумвал дума, но в психиатрията изведнъж засвирил виртуозно на пиано. Яне предполагаше, че е преживял голям шок и се е опазил физически само защото е пропъдил спомените. Какво беше се случило после с този мъж и какво точно се е криело зад неговата история, така и не научих.

А Луциан? И той ли е изживял шок? Все едно, случаят беше подобен на този с мъжа от Англия — събудил се на брега. Гол.

Гол означаваше не само без дрехи. А и без име, без адрес, без собствен живот.

Как всъщност се казваше Луциан? На колко години беше? Какъв е бил животът му, който не помни? И най-важното — каква връзка трябваше да имам аз с всичко това? Защо не ме напускаше усещането, че играех някаква роля, въпреки че и при най-добро желание не можех да си обясня каква?

Замислих се за илюстрираната книжка с Макс и диваците, от която Луциан цитира текста, дума по дума. Дали наистина я беше открил в книжарницата? Или разиграваше някаква сценка пред мен, но защо?

Изведнъж ме хвана яд, че не му дадох номера на джиесема си. До този бал с маски имаше още седмици, а и бог знае дали изобщо щях да отида на него. Но пък знаеше адреса ми. Знаеше къде живея, къде се отбивам. Ако наистина искаше да ме види, можеше да ме намери.

Не е добре да ни виждат заедно.

Това беше казал, когато гласовете се приближиха. Тогава изобщо не се замислих. Чак сега осъзнах какво точно означаваше.

От какво се страхуваше? Ако наистина беше загубил паметта си, значи нямаше нищо, което да крие.

Изведнъж всичко ми се стори изцяло сбъркано. Никой, който е загубил своята памет, не би се държал така! Така можеше да се държи само човек, който по някаква причина се чувства виновен.

Сетих се за Сузи, която предполагаше, че може да е някакъв психопат.

Психопатите стигаха далеч, твърде далеч, бях го чела и винаги го намирах ужасно. Може би се беше осведомил за някои неща от моя живот, а собствената си история просто я беше измислил? Но можех ли да се заблуждавам до такава степен по отношение на даден човек?

Стреснах се, когато неочаквано по коридора чух стъпки, първо тихи, после по-силни, приближаваха се все повече, докато накрая спряха пред вратата ми. За момент стана тихо, после видях дръжката бавно да се движи надолу. Придърпах одеялото на гърдите си и се обърнах към стената.

— Ребека?

Беше Яне. Вдъхнах парфюма ѝ и усетих нейното присъствие в стаята. Сигурно стоеше на вратата и гледаше към мен.

Цялата се напрегнах, толкова силно се стараех да остана неподвижна.

„Изчезвай — казах гневно наум. — Махай се. Само ме остави на мира.“

Гневът ми се беше загнездил дълбоко в мен, толкова дълбоко, колкото изобщо беше възможно. Майка ми ме беше ударила по лицето пред моите приятели. Беше ми наложила домашен арест. И което беше най-лошо — не ми вярваше.

Как можеше да ме предаде точно в момента, в който аз наистина имах нужда от нея? По някакъв начин чувствах, че и тя се пита точно същото, и се наслаждавах на гузната ѝ съвест. Заслужаваше си го.

Яне си тръгна, без да каже дума.

Когато вечерта отново се промъкнах в кухнята, чух майка да плаче в спалнята. Врабеца тихо ѝ говореше нещо. Не разбирах думите, но останах да слухта до вратата, докато риданията на Яне не стихнаха. През нощта сънувах:

Плувах в едно езеро. Беше тъмно. Водата беше приятно хладна и усещах тръпки по кожата си, докато ръцете ми ме тласкаха напред, все по-далеч и по-далеч. Тъмната вода се разпенваше пред очите ми, блестящи капчици се пръскаха из въздуха като сребърни перли. Чувствах се безтегловна, плувах, без изобщо да се напъвам; беше като плъзгане, бях освободена от собствените си движения. Бях сама, но същевременно усещах, че имаше някой при мен, някой, когото не можех да видя, но който се плъзгаше по водата до мен. Над главата ми шумеше вятърът, а после започна да вали. Първите капки падаха някак колебливо и тежко, докато накрая цялата вода се раздвижи. Усещах вода навсякъде, тя ме заливаше с все по-силни барабанни удари и това прекрасно усещане, че имах някой до себе си, не ме напускаше, докато не се събудих от шума на дъжда.

Бавно, сякаш изплувайки от водата, осъзнах, че съм в леглото, че дъждът идваше отвън и че бях сама. Усетих го с една странна, обезпокоителна яснота, която ме изплаши. Отметнах завивката и тръгнах безшумно из смълчаната къща.

Горе на тавана още светеше. Изкачих се по витата стълба и внимателно отворих вратата.

Врабеца седеше на канапето и се усмихна, като ме видя.

— Готово — каза и ми тикна под носа трепкащото нещо, което току-що беше завършила. — Моята първа *Spongilia beatificaе*. Какво ще кажеш?

Взех внимателно в ръце нежното гъбесто телце. То цялото беше от плетени бримчици и блестеше златисто. Бримчиците приличаха на пори, пропускащи въздуха и водата. Стори ми се, че тази малка гъбичка, която се гушеше в дланта ми, е сякаш наистина дишащо същество.

— Прекрасна е — казах.

— По този повод си измислих и една историйка — каза Врабеца. — Искаш ли да я чуеш?

И без да дочака отговора ми, тя измъкна от джоба на самото си един намачкан лист, разгъна го и започна да ми чете написаното.

— Отдавна е известно, че в подводния свят има голям потенциал. Особено клас „гъби“, който е със символично значение. Гъбите са майстори в защитата срещу токсините, а техният генетичен код е много подобен на човешкия. От предполагаемите шейсет хиляди вида гъби на биолозите, занимаващи се с морска флора, досега са известни около пет хиляди. Едва наскоро беше намерена една изключителна находка: *Spongilia beatificaе*, гъбата на щастието.

Засмях се. Гласът на Врабеца трептеше като пеперуда, току-що налетяла на нектар.

— За разлика от другите гъби от този вид — продължи да чете тя, — *Spongilia beatificaе* притежава сетива, с които може да открива или да усеща предполагаемо щастливи моменти и щастливи места.

С магическа бързина и по напълно необясним начин тя се появява точно там и стимулира вниманието на участващите в дадената щастлива ситуация. Освен това химическата защита, която притежава тази гъба е специално насочена към тревожни и деструктивни мисли, в

резултат на което, намирайки се в близост до нея, те нямат никакъв шанс да оцелеят.

Врабеца отпусна листа. Изглеждаше, сякаш гъбата на щастиято беше избрала нея за гостоприемник^[1].

— Това е само мостра, трябва да поработя още по нея — каза. — Е, как мислиш?

— Мисля си, че може да запълни и някоя ниша в пазара — отвърнах, смеейки се. — Дали с тази гъба не могат да се почистват и тенджери? Тогава ще има не само идеалистично, но и практично приложение. А такова нещо се харесва на германците.

Врабеца направи гримаса.

— Окей. Дотук с елиминирането на деструктивните мисли. — Тя се наведе нежно над своето произведение. — Хайде съкровище, да се поупражняваме още малко — обърна се тя към гъбата.

Изкисках се.

— Като те познавам, мисля, че ще я усъвършенстваш за нула време.

Врабеца се протегна и се прозя.

— Може пък този път да се получи с изложбата — каза с надежда тя. — В театъра чух, че се търси наемател за арт ателие в Санкт Георг. Ще се опитам още утре да се занимая с това.

— Би било прекрасно. — Погалих още веднъж гъбата по златистата ѝ повърхност, преди да я положа в ръцете на Врабеца. От години тя търсеше подходящо ателие, в което да подслони и изложи произведенията си. — Желая ти късмет — казах ѝ.

В кафеза Джон Бой беше скочил на люлката. Цвърчейки, той ни наблюдаваше с черните си очички. Караше ме да мисля за домашния си арест.

Врабеца ми хвърли един от своите погледи.

— Добре ли си, затворничке? — добави.

Завъртях очи.

— Естествено. Може би ще трябва да кажа да ми изпратят от аптеката няколко хапчета за смаяване. Тогава ще се настаня до Джон Бой и Джим Боб зад решетките. Дали тези двамата знаят, че имат крила? И за какво служат?

На свой ред Врабеца се разсмя, но после изведнъж стана сериозна. Погледна ме с неспокойните си златистокафяви очи и със

сбърчено чело. После ме погали по бузата.

— Не се сърди на майка си, Ребека. Точно сега тя изживява нещо.

„Аз също — помислих си. — Но не шамаросвам никого, нито налагам прекалени наказания.“

Сложих ръка на рамото ѝ.

— Лекичка, Врабец! — казах.

— Лекичка, Ребека. Спокойни сънища.

Случките през следващите седмици не заслужаваха никакво внимание и тъкмо това ме влудяваше. Ако имах да върша нещо и ако животът ми течеше както обикновено, може би щях да мога да се отклоня от мислите си. А така непрекъснато се концентрирах върху себе си. Бях под домашен арест, но в същото време и мислите ми бяха арестувани в мен. Те ме довеждаха до амок, лишаваха ме от сън и от малкото самообладание, което все още притежавах.

Врабеца беше безмерно щастлива, защото след толкова търсене изглежда най-сетне беше намерила ателие. Тя ми разказваше за сдружението на художниците в Санкт Георг, което обитаваше една стара машинна фабрика и се наричаше „Хайката“. Художници от всички краища на Германия работели там в ателиетата си и един от тях действително се интересувал от пренаемане на неговото. Той пожелал да се срещне с Врабеца, все още необвързващо, но поне беше първа крачка.

Изглежда щастието са беше усмихнало и на Сузи. Това, че бях изчезнала от рождения ден, без да кажа, вече ми го беше простила. Както не можеше дълго да се гневи, така не успяваше да се справи и с това да се сърди дълго някому. Признавам ѝ като голяма заслуга, че не направи повече опит да разбере какво се беше случило. Сузи ми се доверяваше, за разлика от Яне.

Междувременно Димò беше намерил репетиционно помещение за — както се изрази Сузи — галактически нисък наем. За щастие това развитие на нещата държеше Димò постоянно в състояние на еуфория, така че срещите им със Сузи преминаваха изключително в кръга на групата. Само веднъж се беше приближил опасно близко до сутиена ѝ, и то към дясната страна, без подпльнка.

— Пръстите му вече ме докосваха — каза тя и извъртя очи. — Беше абсолютно решен, когато джиесемът му иззвъня и собственикът на репетиционната му съобща, че можем да отидем да подпишем договора. По дяволите, Беки. Смяташ ли, че предварително трябва да говоря с него. Но какво да му кажа? Какво би направила ти на мое място?

„Ако ме тормозят такива въпроси“, помислих си. Мъдрият отговор би бил вероятно, че Сузи трябва да си потърси приятел, за когото това щеше да е без значение. Но щеше ли тя наистина да се чувства по-добре? Много се съмнявах.

Отвърнах безпомощно:

— Бих изчакала, Сузи. Когато настъпи моментът, вече ще знаеш какво да правиш!

Сузи въздъхна, а аз се надявах този момент да се поотложи.

Единственото спасение в този период беше училището. Никога не бих повярвала, че ще мога да кажа такова нещо, но аз копнеех да отида там. За мой късмет учителят по испански ни бомбардираше с граматика и нови думи и за разлика от английския, трябваше системно да зубря по този език. По биология писахме контролно за влиянието на дрогите върху нервната система. Аарон, за подготовка, беше изпафкал през обедната почивка огромен тлъст джойнт и сега гледаше като хипнотизиран заек празния лист пред себе си. Шейла нервно дъвчеше химикалката си и наблюдаваше Себастиан, който беше навел глава над тетрадката и с бясно темпо изпълваше страница след страница.

Получавахме и тонове домашни по математика, а Тайгър ни даде една от своите специални задачи, която този път нямаше никаква връзка с Амброз.

— Изберете първото изречение от някой роман или разказ, което намирате за заслужаващо внимание — каза той. — Ако е от немска книга, преведете го на английски. Напишете съчинение на тема, как ви въздейства това изречение. Дали то ви говори нещо, дали звучи обещаващо, дали ви въвлича в разказа и ако е така, защо?

Той се спря за момент пред чина ми и отново ме загледа по този странен начин, от който вече започваше да ми става неприятно.

— Нещо не е наред ли? — попитах изнервено, но той само вдигна рамене и продължи нататък.

Следобеда прекарах предимно в ровене из книгите на Яне и Врабеца, наредени по рафтовете. Аз самата не притежавах много книги. Четенето, в повечето случаи, ме изнервяше, след няколко страници изпитвах настойчива необходимост да се движа и обикновено нищо не можеше да ме спре да изляза. Прелиствах романите на Барбара Вайн, любимата авторка на Яне, извадих няколко тома на Достоевски и накрая се спрях на книгата на Дафни дю Морие „Ребека“. Беше стара книга със съвсем пожълтели страници.

Първото изречение гласеше: *Тази нощ сънувах, че съм отново в Мандърлей.*

Потреперих и оставих книгата на мястото ѝ. Най-накрая взех „Процесът“ на Кафка. Романът му започваше с думите: *Някой трябва да е наклеветил Йозеф К., защото без да е направил нищо лошо, една сутрин беше арестуван.*

Ето, помислих ядовито, това е подходящо. Занесох книгата в моята стая, но отложих съчинението за по-късно. Реших задачите по математика, говорих по телефона със Себастиан, който също като Сузи не спомена и дума повече за вечерта край Елба. А и ми олекна, защото не звучеше толкова студено. После започнахме да си пишем мейли с татко.

Валери току-що се научила да пише и се упражнявала прилежно, като си пишела домашните буквално върху масата за хранене. С химикалка „Единг“ тя изпонадраскала повърхността от старинно розово дърво с думи като cat, fat и hat.

Какво ново при теб?, искаше да знае баща ми.

Домашния арест и причината за него ги премълчах. Вместо това го попитах за праядо ми. Не си представях, че ще помни нещо от толкова малък, но ме интересуваше.

Отговорът дойде още на следващия ден:

О, да. Биографията на дядо Уилям Ал значи е при вас? Не мога да повярвам, че Яне е искала да я продаде на битака. Отлично, браво, че героично спасяваш нашата семейна история.

Ухилих се и зачетох по-нататък.

Бях още малък, когато той почина. Може би на шест или седем. Баба ти казваше, че изяждал всички с парцалите, но мен явно ме обичаше. Странно, че в книгата си е поместил точно снимката на езерото Насименто. Единственият спомен, който съм запазил от него, е от посещенията ми там. Не съм ли ти казвал, че ми завеща къщата? Все едно, последните години от живота си ги прекара там и съвсем сам. Той ме научи да хвърлям въдицата от кея при езерото. Един път на куката се хвана огромна пъстърва. Крещях като луд и когато взе да се мята по дъсчената пътека до мен, пралядо ти ми подаде един прът. Каза да я цапардосам, за да я зашеметя. Трябва да ти кажа, че ми беше доста гадничко. Но беше само началото. Пралядо ти ми даде ножа си. Каза, че трябва да я пробода между хрилете, по посока на главата. Там съм щял да улуча сърцето, тогава рибата наистина щяла да е мъртва. И аз го направих. Но когато рибата втренчи в мен изцъклените си очи, се разревах... Пралядо ти искаше да знае дали ми е дожеляло за рибата. Но не беше това.

Бях се разплакал заради усещането, което предизвика намушкването с ножа. Беше нещо като опиянение. Ужасно се засрамах и го казах на дядо си. И тогава той ме погледна с един поглед, мисля си, че затова си спомням още всичко така ясно. Той ми обясни, че има много начини да убиваш. Но че този е почтен. А това, че съм усетил такова опиянение, било нормално. И че не би трябвало да се срамувам.

Когато сега се замислям над това, ми се струва ужасно. Но тогава обяснението ме удовлетвори.

Препрочетох мейла няколко пъти. Това, че баща ми е наследил къщата на езерото Насименто от моя пралядо, не го знаех — или най-малкото, не си спомнях. Но много повече ме занимаваше въпросът, какво е имал предвид с „много, различни начини на убиване“.

Мислите ми се върнаха към критичните статии от приложението в книгата, към славата му на литературен критик — човекът със

смъртоносното перо, и към самоубийството на любимия автор на Тайгър, чието творчество унищожил прадядо ми. Замислих се дали да пиша за това на баща си, но вместо това го попитах за предизборната борба. Той ми разказа подробно, че за първи път се ангажира политически. Беше твърдо убеден, че Обама ще излезе пред Маккейн, но истинската борба тепърва предстои. И че повече не може да се заблуждаваме по отношение на икономическата криза.

Както обикновено, мейлът завършваше с думите. *Wish you were here, little wolf*, но точно днес се беше заинтересувал в PS: „А как е голямата вълчица?“

Въздъгнах. Хмм, как ли ще е? Тя готвеше. Щом се върнеше от работа, Яне превръщаше кухнята в ресторант с три звезди с гурме — ястия от цял свят. Всеки ден на масата се появяваше ново празнично блюдо: черни спагети с кокосово мляко и скариди, рагу от сърна със сос от червено вино и черешов сок, морски език с манатарки, картофи и бешамел, *Loup de Mer* със салца от домати и кайсии, пълнени пилешки гърди в сос „Марсала“ върху спаначена горгонзола. По време на хранене мълчанието беше толкова дълбоко, че и хапка не можех да преглътна. За разлика от Сузи, аз можех да бъда доста злопамятна, когато смятах, че постъпват несправедливо с мен.

Положението сега обаче беше съвсем различно. Разприте ни с Яне биваха обикновено нещо като лятна буря: бързо, силно избухване и отново небето се проясняваше. Сега обаче това мъгляво потискащо нищо беше някакво ново нещо за нас двете, или по-точно — за нас трите.

Аз и Яне седяхме на масата с наведени глави над чиниите и след като Врабеца беше хвърляла почти сто от нейните погледи, тя почукваше с вилицата по масата и заявяваше, че ѝ е писнало, и то много.

Е, и на мен също. Но нямах абсолютно никакво желание да направя първата крачка. Яне не беше права и колкото и да се чумереше, изобщо не се чувствах отговорна. Последната ни *Ladies' Night* се беше провалила, но и това ми беше безразлично. Единственото, което с всеки изминал ден ме занимаваше все повече и повече, беше как да отида следващия петък на маскения бал.

След срещата ни на плажа Луциан изобщо не се беше появявал. Все по-силно в мен се насаждаше чувството, че изобщо не иска да ме

види. И шансовете той да се появи на Хелуин в този клуб бяха точно толкова малки, колкото и моите да напусна къщата. 31 октомври беше последният ден на моя арест. Бях го отбелязала с малко червено кръстче в календара и колкото повече приближаваше, толкова по-нервна ставах. Всеки ден го поглеждах и когато го правех, се тормозех още повече.

— Може пък Яне да те пусне да отидеш — реши Себастиан, когато ме посети в края на седмицата в килията. В последните телефонни разговори, които имахме, лека-полека се бяхме сближили отново.

Седяхме на леглото ми, ядохме „Тако“ с топено сирене и играехме на нашата стара игра Disco for two. Тя се състоеше в това да избираме различни песни от моята С колекция или от колекцията на Себастиан. После пускахме песента и се опитвахме да я свържем тематично с предишната, при което понякога като луди прескачахме от жанр в жанр. Накрая правехме микс от избраните песни, записвахме го на CD, като слагахме съответната дата, и го озаглавявахме Becks и Bastis Best of times. Междувременно нашето „специално издание“ наброяваше вече 10 CD-та. Току-що Себастиан беше изтърпял, пъшкайки, моята песен „Thriller“ на Майкъл Джексън. Сега пък той пусна „Sawdust“ — диска на Килърс.

Навън валеше, както и през изминалите дни. Елба преливаше, вчера дори предупредила и по радиото за евентуално наводнение.

Естествено не бях казала на Себастиан защо толкова искам да отида на бала.

— Забрави — изръмжах в отговор на предположението му, че Яне може и да ме пусне. — Питам я вчера.

Струваше ми ужасно много да се преододея, а отговорът на Яне ми подежда като нова плесница. Не. Никаква дискусия. Може ли да сменим темата?

— Добре — отвърна Себастиан. — Нямам чак толкова голямо желание да отида и не мисля, че ще загубиш кой знае какво.

Мълчахме, лапахме Тако чипс и хрупахме в такт с „Read my mind“, когато неочаквано Себастиан каза: „През лятото на 1963 се влюбих и баща ми се удави“.

Спрях да хрупам и го погледнах учудено.

— „Солена вода“ от Чарлз Симънс, поясни Себастиан. — Това е първото изречение от романа му, в което е концентрирано цялото съдържание. Гениално. Знаеш за какво става дума и в същото време изгаряш от любопитство да продължиш да четеш. Всички факти са налице, повярвал си веднага в тях, смяташ, че става дума за първа любов, имам предвид истинска, голяма и съдбоносна. Знаеш и че някой ще умре — не някой, а бащата на писателя. Единият обича, другият умира. Двете са свързани. Усещаш, че този, който разказва историята, се явява в края ѝ, а там е друг, различен от този, който е бил в началото. В общи линии знаеш вече всичко, но все още не си го прочел. Сякаш авторът с това първо изречение отваря една врата и те хвърля в огромно тъмно помещение. Ти предполагаш къде може да са мебелите. Тук е масата, там леглото. Ти виждаш сенките им, но не цветовете и контурите. Мислите ти бродят, но все още без посока. Страхотно. Искане ми се и аз да го можех.

Погледнах Себастиан.

— Да пишеш?

— Да.

— Опитвал ли си?

Себастиан изсипа още една шепа Тако в устата си. Песента още не беше свършила.

*Can you read my mind?
The good old days, the honest man
The restless heart, the promised land...*

— Смяна на темата — обяви Себастиан.

Аз също налапах шепа Тако.

— Окей. За какво искаш да говорим?

Себастиан се ухили.

— За кашкавала в ъгълчето на устата ти. Или как да го махнем по най-добрия начин оттам.

— Къде е? — сбърчих чело и раздвижих ъгълчетата на устата си.
— Вляво или вдясно?

Себастиан повдигна с ръка брадичката ми и съвсем леко обърна лицето ми наляво, така че погледите ни се срещнаха.

*I got a green light
I got a little fight
I'm gonna turn this thing around
Can you read my mind...*

Себастиан се засмя, но в очите му проблясваше. Страхове и желаниа се смесваха в погледа му. После се наведе напред, докато устните му се долепиха до моите. Миришеше на Тако и на себе си, този така познат Себастианов мирис, който можех да разпозная сред хиляди.

Ръката ми лежеше върху гърдите му, усещах ударите на сърцето му, бързи и силни. С връхчетата на пръстите си го държах на разстояние.

Can you read my mind...

— Недей разваля всичко — шепнех аз. — Моля те, не го разваляй. Дай ми още малко време.

Себастиан прехапа устни. Усещах разочарованието му, като че ли бях вътре в него. Усещах и собствената си тъга, която беше по-дълбока, отколкото ми се искаше.

Себастиан отвори уста, но преди да успее да каже нещо, вратата се отвори.

— Джиесемът ти. О... Извинявайте!

Яне стоеше в стаята. Гледаше ни двамата със Себастиан. Ние се отделихме един от друг. И тъкмо щях да се тросна, че домашният арест не изключва и посещения, когато забелязах, че Яне сияе цялата. Изглеждаше, сякаш товар беше паднал от гърба ѝ.

Спрях плейъра.

— Съжалявам — каза бързо Яне. — Колко глупаво от моя страна да нахлуя така. Здравей, Себастиан. Джиесемът ти звъни, Ребека. Бащата на Себастиан. Ще говориш ли?

Изтръгнах телефона от ръката ѝ. Не ми го побираше акълът как Яне просто беше вдигнала телефона ми и после се държеше, сякаш нищо не се е случило.

Бащата на Себастиан ме търсеше по работа. Една актриса от Хамбург беше починала и погребението било в четвъртък в гробището Олсдорф. Траурното тържество, което щяло да е организирано от

неговия кетъринг, трябвало да се състои във вилата на починалата. Но поради недостиг на места на паркинга бащата на Себастиан предложил ескорт сервиз. След погребението аз трябваше да заведа присъстващите до автобуса, а по време на траурното празненство да помагам като сервитьорка.

По принцип исках да откажа, но Яне, която вече изчезваше в коридора, припряно ми даде да разбера, че ще е окей, стига след това незабавно да се прибера в къщи.

С джисема в ръка се завтекох към бюрото, за да си запиша часовете, после се сбогувах и затворих.

Обърнах се към Себастиан. Той все още беше на леглото ми, вдигнал крака, и гледаше през прозореца.

— Е, какво искаше баща ми? — попита, без да ме поглежда.

Преглътнах.

— Да сервирам на едно погребение.

За секунда се поколебах какво да кажа.

Най-сетне той ме погледна.

— Би ли дошла при мен? — попита ме сериозно.

Колевливо приседнах на леглото до него.

Себастиан стана, застана пред леглото и се вгледа в мен.

„Да го вземат дяволите!“ Как можах да прецакам нещата. Как, по дяволите, да му дам да разбере какво става с мен? Не беше както преди, когато ми се струваше, че нещо между нас липсва. Сега всичко беше много хубаво, много по-хубаво от когато и да било преди. Как можех да обясня на Себастиан, че този път съм го отблъснала заради някакъв тип с психични проблеми, който след последната ни среща повече не се беше появявал, а по всяка вероятност нямаше и да се появи повече?

— Сега ме слушай внимателно, Бекс! — започна Себастиан.

О, чудесно, значи няма да опитвам да се обяснявам първа. Е, това беше, Бекс. Стиснах пръсти.

Изречението на Себастиановото лице стана още по-мрачно. Той свъси вежди. И после зашептя с дълбок нисък глас:

*The foulest stench is in the air
The funk of forty thousand years*

*And grisly ghouls from every' tomb
Are closing in to seal your doom...*

Тялото на Себастиан се вкамени. С широко отворени очи и протегнати ръце тръгна като препариран към мен. И докато аз се кисках неудържимо, той заклати бедра, коленичи пред леглото ми, грабна предполагаем микрофон и закърши глас:

Cause girl, this is thriller, thriller night...

После издуха светлия перчем от челото си и ми се ухили.

— Приятно забавление на погребението, бейби. Пък аз, за разлика от теб, още не съм мутирал в мрачна мумия. И докато от горест, че ме караш да те моля и умолявам, тръгна да обикалям гробищата, ще минат, уви, още няколко хилядолетия.

Той ме закачи по носа.

— Окей?

— Окей — отговорих и едва не се разревах от облекчение.

В четвъртък след училище взех автобуса до гара Алтона, качих се на S1 за Олсдорф, минах по Фулбютелер алее до главния вход на гробището. Идвах тук за пръв път и когато видях огромната гробищна площ зад черните железни врати, силно се впечатлих.

Предишния ден бащата на Себастиан ми беше изпратил информационна брошура по мейла, в която прочетох, че със своите четиристотин хектара площ това е най-голямото парково гробище в света. Но не ми стана съвсем ясно какво точно означаваше това.

Имаше цели горички от розови храсти, идилични езерца, пътечки, оградени с широколистни дървета, които водеха до гробниците на най-различни хора. Кметове, сенатори, поети и музиканти бяха намерили в това гробище своя покой. В брошурата прочетох и за детски гробища, за градина на пеперудите, за гора на вечния покой, около които бяха групирани поставки за урни. Гробището имаше дори свой собствен автобусен транспорт.

Отново валеше като из ведро, но дърветата се противопоставяха на дъжда със своите огнени есенни багри и аз реших да потичам по пътя до гроба. Прелестни статуи на ангели обграждаха пътя. Те

приличаха на хора с крила и аз самата не можех да си обясня защо изведнъж започнах да мисля за Себастиан и за това, колко ли усилия му е струвало да излезе от положението в моята стая, шегувайки се.

Докато през безсънните нощи си блъсках главата как да се измъкна от къщи на Хелуин и дали Луциан щеше да дойде на маскения бал, какво бих казала, направила или попитала в случай, че се появи, и как бих се оправяла, ако това не се случеше. Себастиан ли беше единственият, когото имах. Защо това не ми беше достатъчно?

Когато съм при теб, ми е добре.

Отнякъде се чу камбана и един поглед към часовника ми подсказа, че доста закъснявам. С брошурата в ръка забързах към историческата водна кула, която маркираше входа към градината на жените. Кулата беше малка и бяла, с красиви фронтони и малки прозорчета. За миг почувствах, че отново съм там, на фара на фалкенщайнския бряг.

Пристигнах в прекрасна градина с огромни рододендронових храсти и бели надгробни камъни, край които растяха пъстри цветя. Жените, погребани тук, според брошурата бяха допринесли за историята на Хамбург. От бащата на Себастиан бях научила, че починалата актриса е била десетилетия наред в състава на Хамбургския театър. Самата аз никога не бях чувала за нея, но от многобройните гости, събрани край отворения гроб, ставаше ясно, че е имала много голям кръг почитатели. Ковчегът беше вече спуснат в гроба. Планини от цветя и пъстри венци го обграждаха. Деца тичаха наоколо, две момиченца играеха на гоненица, докато възрастните в траурни дрехи се изреждаха, за да си вземат последно сбогом. Няколко души плачеха, а вляво до гроба стоеше възрастен мъж със снежнобяла коса. Кой знае защо си помислих, че е вдовец. Лицето му беше много спокойно, изглеждаше сдържан, но в очите му се четеше дълбока тъга.

Започнах да се оглеждам за шофьора, с когото щяхме да отведем присъстващите до автобуса, когато сред тълпата открих мъж с посивяла коса и старомоден костюм. Стоеше малко встрани до един дъб и се вглеждаше в небето, по което облаците започваха да се разпръсват.

Беше Тайгър. Трепнах. Какво правеше тук моят учител по английски? Познавал ли е актрисата? Един слънчев лъч пробива облаците и изведнъж всичко се обля в златиста светлина. Багрите

припламнаха толкова чисти и ярки, че не можех да реша дали да се чувствам прекрасно, или ужасно.

В този момент Тайгър отправи погледа си към мен. Усмиваше се. После вдигна ръце и заръкопляска. Да, той аплодираше. За момент тълпата от опечалени застина.

После някои последваха примера му, някак колебливо, сетне се включиха и други. След малко всички аплодираха в спокоен, почтителен ритъм. Сълзите рукогнаха от очите ми. „Била е актриса“, помислих си. Тази жена, която изобщо не познавах, е била дълги години на сцената. Това тук беше последното спускане на завесата, последният аплауз за нея.

Не бях единствената, която плачеше. И по бузите на стария господин със снежнобялата коса се стичаха сълзи. Беше сключил молитвено ръце.

Когато аплаузът стихна, отново погледнах към дъба, но Тайгър беше изчезнал.

Когато в ранната вечер тръгнах да се прибирам, в мислите си бях още на траурното тържество, така че първоначално не възприех гласовете, които идваха от дома ни. Изтичах в хола и там, на пода пред витата стълба, видях да лежи Яне. Лицето ѝ беше разкривено от болка. Тя стенеше. Врабеца беше коленичила до нея. С един скок се озовах при тях.

— Паднах — охкаше Яне, — не мога, май че... мамка му!

— Ребека, повикай линейка! — обърна се към мен Врабеца.

След половин час седяхме в лекарския кабинет на пристанищната болница. Майка ми си беше счупила левия глезен и лекарят искаше да я остави тази нощ в болницата, за да я оперира утре. Яне се съпротивяваше с всички сили, но решението не подлежеше на обсъждане. Трябваше да остане два-три дена в болницата.

Едва сдържах злорадата си усмивка. Макар и веднага да почувствах угризения на съвестта, помислих, че сега Яне ще е под арест.

Двете с Врабеца останахме при нея докъм десет. Биха ѝ инжекция за болките. Лежеше в двойна стая, но леглото до прозореца беше празно. Някак странно беше да седиш тук, сякаш след някакво

принудително примирие. Яне изглеждаше ужасно напрегната. Ръцете ѝ неспокойно оправяха завивката. При най-малкия шум тя се стряскаше.

Знаех какво изпитваше. За моята фанатично контролираща се майка, която беше в постоянно движение, това място със сигурност беше истински кошмар. Макар и да цареше абсолютен ред — той не беше нейният.

Врабеца правеше всичко по силите си да разведри атмосферата. Докато приемаха Яне, тя беше отишла да купи от цветарския магазин долу огромен букет магнолии, любимите цветя на майка ми.

И не спираше да говори, сякаш от това зависеше животът на Яне.

Първо ни разказа за срещата с художника, която се беше състояла днес. „Той смята, че все още има голямо търсене на кухненски гъби, и вече се радва да поздрави в ателието ни феи, които разчистват пътя към щастието“ — каза тя, като ме погледна и се разсмя с възможно най-заразителен смях, към който ние с Яне се помъчихме да се присъединим. След като ни разказа с пълни подробности за машинната фабрика, в която се намираха ателиетата, на ред дойде погребението. Врабеца се беше възхищавала много на артистката. Тя я беше гледала много пъти в различни роли, а освен това знаеше, че е писала и пиеси. Всичко това го разказа също с най-големи подробности, докато накрая се предаде с дълбока въздишка. Врабеца не намираше повече какво да каже.

След мъчително мълчание Яне ме попита дали всичко в училище е окей.

— Да — отговорих.

Попита как е Сузи.

— Добре — отговорих.

На свой ред попитах дали я боли.

— Малко — отговори.

Попитах я дали има нужда от още нещо.

— Благодаря, не — отговори ми тя.

Най-сетне Врабеца се надигна от стола.

— Е, май е време да тръгваме полека-лека — каза тя.

Ние с Яне дружно се съгласихме.

Когато излязохме навън, и двете с Врабеца поехме дълбоко въздух, сякаш в стаята на Яне той не достигаше.

Когато на следващия ден отгърнах календара, срещу мен светна червеното кръстче. Беше 31 октомври и ми беше толкова нервно, че чак свят ми се зави. Врабеца ме взе от училище. Когато пристигнахме в болницата, Яне току-що беше излязла от упойка. Левият ѝ крак беше гипсиран, а лицето ѝ беше изострено и бледо.

— Хей — възкликна тя. — Вълче, Врабче. Толкова се радвам да ви видя.

Седнах до нея, взех ръката ѝ и хвърлих поглед към жената, която днес лежеше на леглото до прозореца. Върху коленете ѝ имаше лаптоп, джиесемът ѝ беше на ухото и тя непрекъснато даваше някакви указания на човека в другия край на линията. Говореше за недвижими имоти, саксийни цветя, данъчни декларации и час за ботокс.

Ухилих се, а Яне извъртя очи.

— Лелката ме разбива! — изръмжа тихо тя.

Врабеца беше седнала до главата на мама. Тя махна кичур коса от лицето ѝ и я целуна по челото.

— Как мина операцията? — попитах я аз. — Имаш ли болки?

— Нищо не разбрах — отговори Яне. — Дадох ми нещо. Но съм гладна.

Помъчих се да се засмея.

— Можеш да ги попиташ дали няма да те пуснат в кухнята. Ще зарадваш другите пациенти.

Яне въздъхна.

— Ще трябва доста да почакам. Трябва да държа крака си нависоко. През следващите седмици ще се наложи да ми готвите вие. Ще се радвам, ако поне мога да започна работа. При вас как е положението? Ще правите ли нещо интересно довечера?

И хвърли дълъг настойчив поглед към Врабеца. Знаех какво иска да каже с него и стиснах зъби.

— Днес следобед ще ходя на среща с бъдещия си хазяин в „Хайката“ — започна Врабеца. — Искаме да видим как ще разделим ателието и може да закъснея. Дъщеря ти ще трябва да се позанимава сама.

Постояхме още около час, след което влезе сестрата с обяда. Хляб с кашкавал и колбас, кисело мляко и сок от портокали. Яне направи физиономия. Жената до нея беше заспала над лаптопа.

Когато на тръгване леко целунах Яне, тя задържа ръката ми.

— Мога да разчитам на теб — каза тя.

Прозвуча като заплаха. Кимнах.

Към седем часа Врабеца се приготви да тръгва за театъра. На вратата се звъня лудо няколко минути. Малки вещици, вампирчета и дяволчета питаха има ли нещо сладко или кисело и аз бях доволна, че Яне се беше погрижила да ни запаси преди инцидента. Преди да излезе, Врабеца надникна в стаята ми.

— Ще бъда много уморена, като се върна — каза тя. — Веднага ще се мушна в леглото. Ще се видим утре на закуска. Бодри и весели, нали?

Идеше ми да я разцелувам.

— Разбира се — отговорих.

---

[1] Гостоприемник (зоол.) — вид животно, събиращо върху себе си паразити. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Когато Сузи отвори вратата, ми трябваша няколко секунди, за да се убедя, че съществува, облечено в черен костюм от винил, наистина беше най-добрата ми приятелка. Погледът ми шареше от високите до коленете ботуши, по късата работна престилка, закачена с куп верижки на късата топ блузка, също от винил. Ръцете до лактите бяха в черни еластични ръкавици. В лявата си ръка държеше спринцовка, голяма колкото компресорен чук, а върху тупираните къдрици се мъдреше черна лачена касинка с кървавочервен кръст.

— Voila — Сузи разпери ръце и се завъртя на високите си токчета, така че да видя гащичките от Димон, подчертаващи още по-добре задните ѝ части.

— Поздравявам те, сестро... — измърморих. — Кого искаш да обслужиш? Доктор Джекил или мистър Хайди?

— В момента лекувам д-р Но — засмя се Сузи. — Той е вече на смъртния одър и си чака макиажа. Какво става с теб? Колко мило от страна на Врабеца, че те пусна. А имаш ли костюм?

— О, yes.

И показах торбата от „Fairy Tale“, магазина за костюми под наем в Алтона. За рекордното време от седем минути и половина намерих точно това, което исках: старомодна копринена бална рокля с цвят слонова кост, с много дантели, с клоширани ръкави и дълбоко изрязано остро деколте. Към нея бях добавила бели дантелени ръкавици, сребърни гребенчета, маска за очите от сатен с цвят на седеф и със сребърни пайети.

— Като каква ще се маскираш с това? — попита Сузи.

— Като Снежанка по венециански — отвърнах.

Сузи смръщи чело.

— Не смяташ ли, че е малко сладникаво?

— Ох — отговорих, — докато си до мен, ще се допълваме. Е, сега мога ли да вляза?

— Sorry.

Приятелката ми ме покани с ръка. От стаята ѝ гърмеше *Killer Kaczynski* на Мандо Диао.

— Къде е майка ти? — изревах, докато я следвах по дългия коридор. Разбрах само *жребец* и *хотел*. Не исках и да знам повече. Димѝ лежеше в холивудската люлка. Беше облечен в тюркоазен костюм на хирург и с бутилка бира в ръката.

— Здравсти — каза той, след като Сузи намали музиката до стайни децибели. — Е как е? Как се чувстваш като избягал затворник?

— Прекрасно! — отвърнах.

Последното нещо, което ме занимаваше, беше разговорът. Беше ми толкова весело, че изобщо не можех да се концентрирам, най-малко върху мъдростите на Димѝ.

— Къде е русият ти любовник? — попита той.

— Наистина — Сузи остави спринцовката. — Къде е Себастиан? Седнах върху леглото на Сузи. До него беше кафезът на хамстера. Ози отново правеше своите безкрайни обиколки с колелото.

— Нямахме настроение — отвърнах уклончиво. — Знаеш какъв е. Не си пада по такива партита.

— А ти каза ли му, че ще ходиш? — Сузи ме фиксираше. Почувствах се неудобно, а нямах и никакво желание да се оправдавам. Но тя беше права. Себастиан предполагаше, че и аз ще си остана вкъщи. Щеше да се сърди. За момент помислих да помоля Сузи да не му казва нищо. Но не намирах причина. Или по-точно казано, причина, за която исках да говоря. Дали Луциан щеше да дойде? Дали щеше да е маскиран? И дали щях да го позная? И ако не дойдеше, дали изобщо щях го видя някога...

— Хей! — Сузи смръщи чело. — Какво става? Проблеми? Още? Пак ли?

Димѝ се поизправи на холивудската люлка.

— Тоя саунд нещо ме тормози? Май трябва да изляза.

— Всичко е окей — казах бързо. — Дори супер. Сега ще му звънна.

— Добре.

Сузи коленичи пред люлката, измъкна подвижната масичка с гримове и извади от някакъв несесер малка тубичка с прозрачна течност, която приличаше на универсално лепило.

— Това е специална гума — обясни тя компетентно, докато направи дебела черта по челото на Димò. — Бързо се втвърдява и се моделира лесно.

— Интересно — изшептя Димò.

Сузи цялата се изчерви. Аз се захилих. Коментарът сама си го беше измислила. Тя размаза една гнойно жълта паста по лицето на Димò и се зае с декоративната рана на челото му. След като от изсъхналата гума оформи една голяма цицина, тя я боядиса в червено и с по-малка спринцовка впръска изкуствена кръв.

— Уффф — обади се Димò, когато червената течност потече по дясната страна на челото му.

Сузи се закиска.

— Затвори очи! — изкомандва тя. Превърна лявото око на Димò в синьо-лилава теменужка и му изрисува още няколко декоративни сенки отдолу.

В това време Димò злословеше по адрес на песента на Linkin Park, която вървеше в момента.

— Тия за нищо не стават — каза той. — Естествено ще се оправдават, че наблягали на силните си страни и затова избягват експериментите. Но ако продължават така, ще мутират в един вид Nu-Metal-Modern-Talking. Този Mainstream — миш-маш, е просто нечестен. Къде остават нюансите? Истинската красота не е перфектна. Такова поне е моето скромно мнение.

Сузи спря работата си и ми хвърли един поглед. Прочетох мислите й, но този път не се изсмях. Дори Димò да имаше право, мразех псевдопрофесионалистите, които издават такива присъди, сякаш те самите правят нещо повече. Взех „Щерн“ от нощното шкафче на Сузи, където основната тема беше, „Кени под ножа“ — моята приятелка определено не я бе избрала случайно за четиво преди сън. Сузи ми хвърли сърдит поглед и стисна устни.

— Хей — обади се Димò, — вярно ли е, че мащехата ти работи с филмови звезди. Наистина ли познава Анджелина Джоли?

Сега аз стрелнах с поглед Сузи, която вдигна смутено рамене. По дяволите! Тя добре знаеше, колко мразя да ми говорят за Мишел.

— Готов си, Димò — каза тя, преди да успея да му отговоря. — Искаш ли да се видиш?

Когато Димò стана от люлката, свирнах одобрително с уста. Сузи наистина си разбираше от занаята. От дясната скула на Димò висяха парчета раздрана кожа. От носа му се беше проточила струйка засъхнала кръв. А насиненото око и раната на челото бяха ужасни.

— „Оскар“ за най-добра маска, получаваш ти, сестро — каза той, след като се беше огледал подробно в огледалото.

— Ти си на ред, Беки — Сузи цъфна в усмивка. — Няма ли да се преоблечеш?

Вдигнах вежди.

— Ами... — продумах.

— Ясно, разбрах — Димò стана и си взе бутилката бира. — Доктор Но чака в дневната. Ребека, ако мащехата ти има нужда от асистент за Анджели...

— Вън — извика Сузи и го заплаши със спринцовката.

Когато Димò затвори вратата след себе си, тя ми съобщи:

— Родителите ми се развеждат.

Затворих списанието и забравих, че се бях ядосала на приятелката си.

— Божичко, Сузи — казах аз истински смутена и усетих как гузната ми съвест ме загриза.

Не бях единствената, която имаше проблеми и изведнъж се засрамах, че в последно време се занимавах само със себе си.

— Сигурно е много болезнено.

— Да — Сузи със замах изсипа всички кутийки и тубички в несесера. — Ужасно боли. Снощи баща ми беше тук. Говориха пет минути за датата и после се разправяха цял час за еспreso машината. Това ли им беше проблемът? След двайсет и три години брак? Да се карат за една лайняна кафемашина?

Помислих си за Яне. Наричаше такива случаи *заместващи конфликти*. Един наистина сериозен проблем бива заместен с нещо банално. Защото е много по-лесно да се спори за банални неща, отколкото за тези, които те измъчват. Дали зад плесницата и домашния арест не се криеше някакъв друг, по-сериозен проблем? И ако е имало, защо аз не знам за него? По дяволите! Пак взех да се занимавам със себе си. Нали ставаше въпрос за Сузи? Очите ѝ бяха пълни със сълзи и долната ѝ устна подозрително трепереше.

— Толкова ми е мъчно за татко — прошепна.

Стиснах ръката ѝ.

— Не, на мен ми е мъчно за теб — казах решително. — Ти наистина не можеш да направиш нищо. Сигурно е ад за теб да участваш във всичко това. Слушай, ако ти падне пердето, просто идваш у нас, нали? И ако искаш да изплачеш мъката си, аз съм насреща.

Сузи кимна. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в плач. Но после си пое въздух и се овладя.

— Ах, Беки — продума с крива усмивка. — Благодаря ти! А сега трябва бързо да се преоблечеш. — Тя се пресегна към торбата с костюма ми, но се сети нещо. — Почакай, нали щеше да се обаждаш на Себастиан?

Покорно извадих телефона от чантата.

— Ще му изпратя SMS — казах.

Врабеца ме пусна. Отивам на партито. Ще дойдеш ли?

Р.

Отговорът дойде веднага.

Вече съм се уговорил за друго. Приятно прекарване.

С.

— Е?

— Не може да дойде.

— Хубаво — Сузи ме погледна. — Не виждам да си много натъжена... Беки? — Тя ме хвана за лакътя. — Знаеш, че и аз винаги съм готова да те изслушам, нали?

— Разбира се — тръснах рязко глава.

— Не ме занасяй! — заяви тя. — Нещо премълчаваш. Не мисля, че е честно, но разбира се, нищо не мога да направя. Всичко е наред. Дай да видим сега какво ще направим от теб.

Тя извади костюма от торбичката. Все още не изглеждаше убедена, че изборът ми е добър, но когато след половин час се завъртях пред огледалото, ме одобри.

— Не си за този свят, бейби. Боже, много си красива!

Усмихнах се на отражението си в огледалото. И когато сложих маската на очите си, действително изглеждах като непознато същество от света на приказките.

Сузи беше направила лицето ми бледо, нанесе кървавочервено червило по устните ми и разресва косите ми, докато не паднаха равни и лъскави по раменете. След това ми забодя сребърните гребенчета и накрая с машата зави нагоре няколко кичура коса. На лявата ми буза се мъдреше мъничка рана с капчици кръв. Това беше единственият детайл за Хелюин, за който приятелката ми настоя. На себе си Сузи си направи няколко мехура от изгаряне и една огнестрелна рана в средата на челото, от която стърчеше гилза от патрон. Очите ѝ бяха изрисувани с катраненочерен въглен.

— Яко! — отсече Димо, когато го отлепихме от телевизора и го доведохме в стаята. — И двете изглеждате убийствено. Изчезваме ли? Часът е десет и половина.

Клубът се намираше на четвъртия етаж в стария противовъздушен бункер. Естествено пускаха официално от осемнайсет часа, но Димо беше работил в *Amptown*, музикалния магазин на първия етаж, и познаваше охраната, така че влязохме безпроблемно.

Организаторите бяха превърнали и без това мрачния като гробница клуб, с неговите зали и тесни стаички на кулата, в каменен бастион на ужаса. В стелеща се по пода мъгла до колене ние прецапвахме край прашни криви огледала, набучени черепи и средновековни уреди за инквизиция, докато влезем в първата зала, където балът беше в разгара си. Лакът и латексът изглежда бяха модният писък на деня, или по-точно — на нощта. Сузи установи с разочарование, че не беше нито единствената, нито най-дръзката, „болна“ сестра тази вечер. Половин дузина от този тип мина покрай нас още първите минути. Лекарите на ужаса също имаше в добри количества. Естествено не липсваха скелети, готик пънкери и

всевъзможни видове други създания. Ужасни зомбита, върколаци, вампири. Вещици с жартиери, вещици с камшици, гривестата с мрежести чорапи, зли феи с развени поли.

В огромен кафез, спускащ се от тавана, клечеше един манекен във вид на Ханибал канибала, а на сцената гърмеше някаква нова ню уейв банда.

Шумът беше чудовищен. Музиката веднага влезе под кожата ми, завибрира в костите, усещах я дори във венците си.

Проврях се през тълпата до бара, над който висеше гигантски кръст от горящи свещи. Един келнер, пременен като пингвин, попита какво желая. Поръчах си кола и се намръщих ядосана, когато пингвинът ми се ухили състрадателно.

— Умопомрачително! — изкрещя Сузи, която се намести на табуретката до мен. — Много е яко. Да си виждала Димò?

— Не.

Поне сега имах причина да огледам тълпата.

— Ей го там!

Посочих към дансинга, вдясно. Димò стоеше облеган на една колона, превърната в бесилка. И обясняваше нещо, жестикулирайки с ръце и крака, на една двойничка на Amy Winehouse. Когато се приближиха, разпознах барабаниста на бандата. Казваше се Лерой. Той наведе огромния си изкуствен бюст над бара, поръча си водка с лимон и вдигна към мен наздравица.

— Абе, майка ти всъщност Марияне Волф ли се казва? — изкрещя той в ухото ми.

Това пък какво значеше? Кимнах объркана.

Лерой се засмя и килна настрани русата си перука.

— Сестра ми започна преди три месеца терапия при нея. Депресии, мисли за самоубийство, всякакви такива. Лежеше в леглото и хленчеше. Но изглежда майка ти се е справила. През последната седмица сестра ми за пръв път отново...

Края на изречението го погълна музиката. Лерой повдигна засмяно рамене, оправи си деколтето и ми посочи въпросително празната чаша. Поклатих глава. Сканирах нервно тълпата. Оттук входът се виждаше сравнително добре. Непрекъснато в залата се стичаха нови твари. Цяла войскова част от диментори^[1] се изсипа на дансинга. След тях се включиха ангели на смъртта, облечени в дрипи,

крещящи черепи, цяла тумба Michael Meyers, разни монаси и разбира се, скелети — жътвари с коси, в най-различни варианти.

Но нито един Луциан. Звучи налудничаво, но точно както усещах всеки път, че е край мен, така сега усещах, че го няма.

Между две парчета Сузи ме побутна.

— Погледни там! — кресна тя. — Не е ли страхотен?

Проследих пръста на Сузи и изпухтях. Някакъв шегаджия се беше маскирал като огромен бял заек. В плюшения костюм от бяла кожа, с червените си, прилични на лъжици уши и огромни зелени мигащи очи плюшеното чудовище подскачаше по дансинга. В ръцете си държеше гигантски морков. След като известно време се кълчи между дименторите и ангелите на смъртта, той дойде на бара, сложи огромния морков на плота, бръкна в кожения си джоб и извади оттам бележник и молив. Той взе да драска нещо в бележника си, изкривил глава. После заподскача към нас и ми поднесе бележника.

Прочетох:

Искаш ли

а) да си хрупнеш от моркова ми?

б) да подскачаш с мен на дансинга?

в) да се гушнеш в козината ми?

г) да играем на криеница?

Моля, отбележете правилния отговор с кръстче!

Боже господи! Наистина нямах никакво настроение да се занимавам с подобен род свалки.

Пък и той, бедният, сигурно се решаваше на нещо такова само защото никой не виждаше истинското му лице. Отбелязах „г“ и написах отдолу в скоби: *Ти търсиш пръв. Затвори очи и брой до един милион.*

Поне сега имах оправдание да се махна. Дадох знак на Сузи, че искам още малко да се поогледам, но тъй като Димò и Лерой се бяха вгълбили в разговор, или по-точно, в надвикване, тя се закачи за мен.

Промъкнахме се по дълъг коридор нагоре по стълбите, минахме през разни входове и ниши, покрай натискащи се двойки, групички, самотници, изгубени, скучаещи, подскачащи, седящи, креещи.

Къде беше? Къде беше Луциан? Ставах все по-нервна.

Втората зала беше още по-голяма от първата. Вдясно беше опънат огромен екран. Вървеше *Midnight Madness* — видео на *Chemical brothers*: един *Disco Ам-Гъл*^[2] в бляскав златист костюм изскочи от един контейнер за боклук с надпис *Commercial Waste* и се залюля като някакъв побъркан супермен над покривите на заспалите къщи. Пред екрана, на дансинга се движеха духове, лордове — мъртъвци и разни други служители на злото. Дали Луциан беше един от тях? Дали изобщо беше тук? Дали щеше да се появи?

Дансингът беше като театър, обграден от високи балкони, над които само можеше да се предполага, че има таван. Затърсих стълба, която да води още по-нагоре, но Сузи ме дръпна за ръкава и ме замъкна на дансинга, зад който двама DJ пускаха своите *Dance House Mix*-ове.

Оглушително цъкване, едно изпъшкване, един вик, музиката си поемаше дъх, едно безкрайно дълго и дълбоко вдишване. Барабанен трилър, после само басы, заплашителни и набиващи се, увлякоха ме.

One night in Bangkok and the world is your oyster... Това беше някакъв див агресивен ремикс на стара диско песен. Затанцувах. Впуснах са в танца, затворих очи и се отдадох на този притъпяващ транс, който изключва всякаква мисъл. Набиващият се ритъм беше единственото, върху което трябваше да се концентрирам. Единственото, което имаше значение тук и сега.

One night in Bangkok, one night, one night...

Поотворих очи и погледът ми падна върху белия заек в края на дансинга. Той беше вторачил мигащите си очи в мен, след това загъделичка с огромния морков врата на една латексова вещица, която възмутена вдигна камшика си.

Аз се смеех, очите на Сузи блестяха, тя се кълчеше наоколо, къдрите ѝ се мятаха из въздуха, перлени капчици пот падаха върху голата ми ръка. И моята коса беше влажна от пот, бях махнала гребенчетата... Пот се стичаше по гърба ми, стичаше се и в деколтето ми между гърдите.

Музиката ставаше все по-агресивна и все повече ни увеличаше. По някое време Сузи ми направи знак, взе да сочи между краката си, отвори уста. Трябваше да отиде до тоалетната, аз обаче не. Аз исках да остана тук и да танцувам.

Парчето беше безкрайно. Разперих ръце, завъртях се в кръг с вдигната нагоре глава и ето, че той се появи.

Стоеше горе на балкона. Горната част на лицето му покриваше черна маска на птица с дълъг изкривен клюн. Брадичката, скулите и устата светлееха под нея. Наведе глава към мен. Беше нещо като поклон, но отново примесен с лека ирония. Той бавно вдигна ръката си за поздрав.

И аз си помислих: „Той е тук заради теб, само заради теб“.

Затворих очи и по тялото ми се разля топлина. Чувствах, че идва долу на танцовата площадка и когато отворих очи, той стоеше само на няколко метра от мен.

Птичата маска проблясваше призрачно в светлината на прожекторите. Носеше дългото черно палто от първата нощ. Извехтелият плат беше общит тук-таме с бяла перушина, сякаш баба Хола беше изтръскала възглавницата си върху него.

Тръгнахме един към друг като на забавен кадър, през кълчещата се навалица, която ставаше все по-агресивна и се движеше в съвсем друг ритъм. Движихме се бавно като под вода.

Пръстите ни се докоснаха, после Луциан взе ръцете ми. Привлече ме към себе си и така останахме за момент неподвижни, опрели гърди, усещайки ударите на сърцата си.

Мислех си, че той ми е толкова чужд, толкова невъзможно чужд и в същото време — толкова ужасно близък. Вдишвах миризмата на палтото му, вдишвах праха, пръстта и някакъв дъх на изсъхнало лепило, с което по всяка вероятност Луциан беше закрепвал перата си. Заврях лице в тъмния плат и изведнъж се разкихах.

По лекото вибриране на гърдите му разбрах, че се смее. Ръцете му лежаха на гърба ми, пръстите странстваха, изследвайки и опипвайки гръбнака ми. Започнахме да се въртим бавно, въпреки че музиката изискваше тъкмо обратното. Насред лудешки танцуващата тълпа, ние се въртахме на място в пълна хармония.

— Здравей — изшептя Луциан в ухото ми след цяла една вечност. — Здравей, Снежанке. Липсваше ми.

— И ти на мен.

Чак сега можех да си призная колко много. Признах си го за пръв път, без да се противя.

През рамото на Луциан видях Сузи. Беше се върнала на дансинга с Димò на буксир. Погледът ѝ шареше из тълпата, търсейки ме. Бързо се наведох и дръпнах Луциан в другата посока.

— Да вървим някъде другаде, а?

На най-горния, трети етаж на клуба бяха балконите. Оттук можеше да се наблюдава дансингът. Видях огромния бял заек. Безпомощен, той се луташе по танцовата площадка, където сред врящата тълпа се вихреха Сузи и Димò.

Разрошените къдрици на Сузи се мятаха из въздуха. Тя беше вирнала глава и се смееше. Бях доволна, че оттук тя и Димò изглеждаха малки и почти недостижими. Не исках да ме виждат с Луциан, пък дори и маскирани.

От другата страна на балкона имаше различни малки помещения, където също свиреше музика, но много по-спокойна. Тук се ядеше, почиваше се, хората се целуваха, пиеха и разговаряха. На покрива имаше голяма тераса с газови топлеци лампи и високи масички, на които бяха поставени пепелници. Отидохме там, все още хванати за ръце. Две вещици, един Фреди Крюгер и три зомбита стояха вляво и пушеха. Отидохме вдясно, плътно до една лампа. Въздухът беше студен, но лампата грееше.

И Луциан топлеше.

Той пусна ръцете ми, поотдалечи се на крачка и ме загледа.

— Не мога да откъсна поглед от теб — каза тихо.

Преглътнах и усетих как топлината се превръща в плам, който изведнъж обхвана цялото ми тяло.

Аз също не можех да откъсна поглед от него.

Изглеждаше така невероятно. Възбуждащ. Красив. С маската на лицето ми ставаше още по-ясно, че трябва да го пазя в тайна.

— Не си сама тук, нали?

Кимнах, погледът ми се плъзна по него. Перата потрепваха от вятъра. Няколко се откъснаха и литнаха през парапета на терасата като бели снежинки в нощта. Гледах след тях как се носят и отдалечават, докато се превърнат в малки точки и накрая изчезнат.

Под нас минаваше улицата, която водеше към Хайлигенгапстфелд, Санкт Паули и Милернторстадион, където следващата седмица отново щяха да построят панаира. При предишните ни срещи Луциан винаги ми беше изглеждал

недействителен, а сега беше обратното. Изведнъж всичко наоколо ми се стори нереално, само той беше истински.

— Караха ли ти се онази нощ? — попита ме той.

Кимнах.

— Майка ме наказва с домашен арест за пръв път в живота ми.

За плесницата си премълчах.

— О! — облегна се той на перилото.

— А, ти? — попитах на свой ред. — Как прекара последните седмици?

— Без теб — Луциан наклони глава. Под маската устата му се разтегли в усмивка и открих трапчинката на бузата му. — Но поне ми беше спестен домашният арест.

— Това безспорно е огромно предимство — разсмях се, но веднага станах отново сериозна. — Имаш ли... дом? Някаква стая? С какво живееш? Къде спиш?

Луциан се поколеба.

— При някой.

Думите му ме накараха да трепна.

— Не прави това.

Казах и си знаех, че не бих могла да го понеса, ако отново започне да говори с недомлъвки.

Луциан бръкна в джоба на палтото си и извади пакет цигари, запали една, всмукна дълбоко, след това изпусна дима. Белият пушек замъгли маската.

— Не мисля, че съм бил пушач — каза той. — Първата ми беше отвратителна. Но се свиква. Ти пушиш ли?

Безмълвно поклатих глава.

Луциан всмукна още два пъти.

— Запознах се с един тип — заговори той. — Даде ми стая и ми намери работа.

— Работа? Като какъв?

Луциан изтръска пепелта от цигарата си.

— В един бар. Да чистя, да нося каси бира, да закупувам, да поправам. Разни такива неща.

Усетих как разочарованието пропълзява в мен. Защо отново се дистанцира? Защо ми нямаше доверие?

— Един бар — започнах аз. — Един тип, една стая. Това ли е всичко?

— Чуй... — Луциан взе цигарата между палеца и средния си пръст и я изтръска през парапета. — Не знам дали това е добре.

Сбърчих вежди.

— Кое?

— Това тук — Луциан извърна глава. — Което става с нас.

Гласът му прозвуча сурово.

Какво? Не вярвах на ушите си. Думите му се врязаха в съзнанието ми и в следващия миг всички страхове от последните седмици отново се появиха. Стоях с трепереци колене, с това разяждащо ме чувство в гърдите и се питах колко още бих искала да играя на „иди си, ела ми“.

— Така ли? — опитах се да преглътна топката, заседнала в гърлото ми. — Казаното преди малко ми звучеше съвсем различно.

Очите на Луциан играеха зад тесните отвори на маската. Виждах бялото на очните ябълки и се чувствах като упоена.

— Ребека, аз... — Луциан зашепна. — Страхувам се да не те въвлека в неприятности. Не е добре да знаеш много. Дори... дори вероятно не е добре, че се виждаме.

— Защо? — почти изкрещях. — Защо тогава го правим?

Луциан вдигна рамене, после ги отпусна отново, но това не беше небрежно повдигане, а по-скоро жест на безпомощност.

— Ние правим нещо, което не можем да не правим. Поне така смятам аз — добави той тихо.

Отпуснах рамене. Чувствах се изтощена.

— Слушай, Луциан — проговорих, — не мога да издържам на всичко това. Ти се появяваш в живота ми, обръщаш всичко наопаки, а после ме оставяш да се лутам в тъмница. Това е, което ме въвлича в неприятности. През последните седмици не можех да престана да мисля за теб. Притеснявах се, искам... Но, по дяволите! Хайде да спрем този разговор! Но ако не знам нищо за миналото ти, то поне трябва да науча какво става сега с теб. Искам да знам как живееш, какво правиш.

Направих крачка към него. Мразех да съм толкова откровена, но не можех да се преодолея.

— Моля те — започнах аз и се почувствах като хленчещо дете. — Поне ми кажи дали междувременно си си спомнил нещо. Или нещо, което си разбрал за себе си.

Луциан мълчеше. От другата страна на терасата се разнесе силен смях. Едното зомби беше разказало някакъв виц и другите реагираха шумно.

След това всичко стихна. Само колите профучаваха по улицата под нас, някъде в далечината прогърмя сирена и накрая зад затворената врата прозвуча нова песен.

Луциан се надвеси над парапета и се загледа надолу.

— Мразя банани — гласът му прозвуча в тъмнината. — Гади ми се от стек, но пък обичам агнешко. Обичам яйца на очи и пържени яйца, но само рохки, жълтъкът да е мек, а белтъкът — твърд. Обичам черен зърнест хляб и солено масло. Харесват ми зелените, а не червените ябълки. Черният шоколад може да ме убие. Марципанът има божествен вкус. Бирата е горчива, пяната — противна. Обичам еспресото с много захар. От уискито ми става топло и след няколко чаши забравям, че не мога да си спомня нищо. Хашишът не е толкова приятен. Струва ми се, че дрогите не са за мен.

Той вдигна глава и ме погледна право в очите.

— Но най-странното обаче е, че каквото и да ям, каквото и ли пия, каквото и да опитам, имам усещането, че е за първи път. Споменът ми за вкусовете е притъпен. Нямах и спомен какво е усещането при допир, когато... — Луциан прокара пръст по бузата ми, — когато те докосвам, чувството е неописуемо. Сякаш никога не съм докосвал някого.

Пръстите му продължаваха да се плъзгат по скулите ми, по брадичката, надолу към шията.

Затворих очи. Не можех да повярвам, че толкова леко докосване може да се усети така силно. Бели светкавици преминаваха по жилите ми, проблясваха в стомаха ми и се забиваха в корема. Когато усетих, че Луциан иска да отдели пръсти от кожата ми, задържах ръката му, но той се освободи с леко движение.

— Не обичам хип-хоп — продължи той, — техно и всички тези електроники. — Той кимна към вратата. — Направо ми скъсват нервите. Скоро по радиото имаше клавирен концерт. Лудвиг ван Бетовен. Много ми хареса. Веднага изтичах до библиотеката, изчетох

всичко за него и си откраднах едно CD. Деветата симфония е най-хубавото нещо, което някога съм слушал. Знаеш ли, че той написал това произведение, когато бил напълно оглушал.

— Да — отговорих. Яне ми го беше разказала. — Майка ми с абсолютно побъркана на тема Бетовен — добавих. — Има всичките му произведения, но и на нея най-й харесва Деветата.

— Какво съвпадение — Луциан се ухили. — Тогава ще се покания у вас. Може и да ми заеме някое и друго CD.

Прехапах устни и се загледах през парапета към пристанището, където в болницата лежеше Яне. Утре щяха да я изпиша!

— Май това не е никак лоша идея — казах. — Може би наистина трябва да те представя на майка си. Когато се запознаете, може би ще може да ти помогне. Тя...

Луциан сложи пръста си на устните ми.

— Не — каза той твърдо. — Не смятам, че е добра идея. Не познавам майка ти, но след неприятностите, които си имала с нея в онази нощ, не мога да си представя, че ще пожелае дъщеря и да общува с тип като мен.

— Тя иначе изобщо не е такава — натъртих аз. — Нямам представа какво става с нея в последно време. Пък кой знае? След като Бетовен ти харесва толкова, може би и ти самият си бил известен композитор?

Спомних си историята за пианиста и се засмях.

— С това наистина би я впечатлил.

— Звучи примамливо — засмя се Луциан. — И на мен ми мина такава мисъл. Разгледах нотите в библиотеката. За съжаление не ми говореха нищо. Бетовен загубил слуха си, но не и паметта. Той е слушал музиката с душата си. Или със сърцето си.

Той сложи ръце на раменете ми. После се наведе, докато устата му не докосна моите устни. Много леко. Усетих дишането му, докато моето се ускоряваше.

— Не ми се иска да те плаша — каза тихичко.

— Защо го казваш? — попитах и хванах ръцете му. — Та аз не се страхувам от теб. Напротив. Чувствам сигурност, когато си при мен. В близост до теб се чувствам добре. Ти усещаше съвсем същото онази вечер на Елба. Или... — гласът ми затрепери, — или може би нещо се е променило?

Луциан се откъсна от мен. Направи крачка назад и ме загледа. Крайчето на устата му потрепна отчаяно.

— Не, нищо не се е променило — промърмори. — Само че... има още нещо. Не мога да го обясня. Това, което чувствам към теб е... твърде силно, Ребека! Страхувам се от самия себе си и от това, което съм забравил. Какво ще стане, ако е било нещо ужасно?

Той направи още една крачка назад, докато не опря гърба си на парапета.

— Може би съм някой лош човек — шепнеша. — Опасен, с болен мозък може би... — изглежда не намираше как да завърши и изречението. — Можеш ли да разбереш?

— Не — избухнах аз. После додадох: — Не знам. Може би.

Отново се сетих за статията от вестника и за теорията на Яне, че тялото се предпазвало при шокови случаи, като изключвало мъчителните спомени.

Дали беше прав? Какво би било, ако при Луциан този шок се е получил от това, че самият той е извършил нещо ужасно? Че той, да се изразим с думите на Яне, е станал жертва на собствената си агресия?

Наведох глава.

— Да — прошепнах накрая, — разбирам.

Луциан ме погледна. Дори и през маската забелязах колко се натъжи.

— Виждаш ли? — промълви тихо.

— Не! — Направих крачка към него и отново хванах ръцете му. — Нямах точно това предвид. Аз разбирам какво си мислиш ти. Но се заблуждавах. Ти не си лош. Знам това. Чувствам го.

Преди да успее да ми отговори, продължих припряно.

— Трябва да потърсиш помощ. Да намериш някой, на когото да се довериш. Някой, който разбира от тези работи.

Потиснах въздишката си. Майка ти много я бива, беше казал Лерой. Да, без съмнение. Но да разкажа на Яне за проблемите на Луциан или да го изпратя при нея, изведнъж ми се стори абсолютно немислимо.

Почувствах невероятно облекчение, че пред нея не бях споменала и дума за Луциан.

Ако Луциан беше някой си, някой чужд, да кажем съученик или пък познат... Но не беше. Той ме вълнуваше много повече от всеки

друг, когото бях срещала в живота си. А изглежда имаше към мен същото усещане. Ако Яне започнеше да нарежда пъзелите в неговата история и я разгадаеше, щеше да разбере как се бяхме запознали, как беше стоял посред нощ под прозореца ми и какви страхове го обземаха, и първо повече нямаше да ме пусне да мръдна от къщи, а за него щеше да съобщи в полицията.

— Има някой — прекъсна Луциан мислите ми.

Уплашена, погледнах през рамо. Трите зомбита си бяха тръгнали и там бяха останали само Фреди Крюгер и двете вещици. Едната се беше облегла на перилото, докато Фреди Крюгер се натискаше с другата.

Луциан се разсмя.

— Нямах предвид тези — каза той. — Има някой, на когото съм разказал за себе си. И няколко неща, които успях да разбера.

Имал някой? Кой? Имаше предвид типа с бара ли? Не, определено не. Или пък? Започнах да не разбирам дали чувствам облекчение, или ревност. Защо се е доверил на някого си, а не на мен?

— И кой е той? — попитах. — И какво откри?

Луциан си пое дълбоко въздух. Наведе глава. Заприлича на маска. После ме погледна.

— Мога ли... да те попитам нещо?

Едва чувах гласа му.

— Да — отговорих бързо. — Да, разбира се.

— Баща ти — започна той — на английски ли говори с теб?

Стъписах се.

— Да. Е, и?

Вече му го бях казала.

Луциан сложи пръста си върху малкото слънце, което и днес, носех на врата си.

— Това украшение — продължи той — по случай тръгването ти на училище ли ти го подари баща ти?

Преглътнах. Това не му го бях казала. Или? Нямах представа.

— С рокличка ли беше? — шепнеше Луциан. — Синя? От светлосин хавлиен плат? И щампована златна рибка?

Гърлото ме стегна.

— Не знам.

Сега вече шептях и аз. Наистина не знаех. Но ми се стори познато. Сърцето ми заби по-учестено.

— Защо ме питаш за това?

— А ученическата ти кесийка? — продължаваше Луциан, без да ми отговори. — Червена ли беше? На бели точки?

Сърцето ми спря, после отново затупка.

— Не помня. Почакай. Ти не си ли, не сме ли...?

Като светкавица ме прониза мисълта за възможно обяснение.

— Да не си *Леон*?

Изведнъж пред очите ми се появи образът на слабото чернокосо момченце, с което ходех в основното училище. За първия учебен ден го бяха облекли в сив костюм на тънко райе. Водеше го винаги баба му, сандвичите му бяха с варени яйца и гъсти пикантни сосове. Цялата класна стая се умирисваше.

— Възможно ли е — повторих аз и започнах да се смея глупашки — да сме ходили на училище заедно и ти?

Луциан отмести поглед от мен и застина. Този път се обърнах съвсем бавничко с надеждата, че така моите опасения ще се изпарят във въздуха. Но не беше така. Сузи ме беше открила. Тя стоеше на вратата на терасата и от ужасения ѝ поглед разбрах, че е познала Луциан. Но това, което беше по-объркващо, беше този тип в заешкия костюм. Той напираше да застане пред Сузи. И ето че си махна маската.

Беше Себастиан.

Почувствах се, сякаш някой ми беше изкарал въздуха с кроше в корема.

— Какво правиш ти тук? — успях да кажа.

Себастиан се изсмя. Трябваше да прозвучи ехидно, но вместо това смехът му беше по-скоро жален. Лицето му беше червено и запотено. Косата му беше залепнала на челото. Изглеждаше гротескно в белия плюшен костюм и ужасно наранен.

— И аз това се питам — отговори той. — Не можех да зная, че вече си си избрала друг съиграч за криеница. Себастиан премести погледа си от Луциан върху мен.

— „Не разваляй всичко, хм! Дай ми още малко време“. По дяволите, Ребека! За какъв ме смяташ? За пълен идиот ли?

— Не — проговорих смутено. — Себастиан, моля те. Мога да ти обясня!

Себастиан тръсна глава и се хвърли напред. Докато Луциан се наведе, Себастиан дръпна маската от главата му. После се обърна към Сузи, която досега стоеше като вкаменена.

— Той ли е?

Очите ѝ се плъзнаха по лицето ми. „Моля те — умолявах я безмълвно. — Моля те, не прави това.“

— Да — отговори тя. — Това е психопатът, който преследва Ребека навсякъде.

До мен Луциан се мъчеше да си поеме въздух. Ръката му лежеше върху парапета и за миг ме обзе панически страх, че ще се хвърли долу.

Себастиан сви ръцете си в юмруци.

— Не! — изкрещях аз и понечих да се вмъкна между тях. Но Себастиан ме отстрани.

Той бутна с пръст Луциан в гърдите.

— Би трябвало да ми е безразлично. — Той едвам се сдържаше. — Но не е. Това, което ще ти кажа, няма да го повторя: Остави Ребека на мира! Да не си се мярнал повече около нея. Инак ще извикам полиция. Разбра ли ме?

Луциан кимна.

— Напълно — отвърна той. — А сега бихте ли ме извинили?

С тези думи той си взе маската от ръката на Себастиан, плъзна се покрай него и изчезна.

Стоях като прикована.

Сузи дойде при мен.

— Беки — каза тя, — не се сърди, моля те. Не трябва да се сърдиш и на Себастиан. Загрижени сме за теб. Искане да ти помогнем.

Не ѝ отговорих. Просто я оставих и побягнах.

Пред бункера, в една осветена локва, лежеше птичата маска на Луциан. От него самия нямаше и следа.

---

[1] Диментор — демон от „Хари Потър“. — Б.пр. ↑

[2] Ам-Гъл — герой от романи на Дж. Толкин. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Косът беше твърде тежък за този клон. Беше кацнал на него, изпърха уплашено, когато той изпука, но после се захвана отново и усърдно заподскача нагоре към някой по-надежден клон. Вече наместил се там, той наклони глава и започна да ме гледа през гладкото стъкло на прозореца. В следващия миг, разпери крила и литна в сивото небе. Загледах се след него.

*Can you hear me, can you hear me
Through the dark night, far away...*

Гласът достигна до ушите ми като през мъгла. Звучеше тихо, дрезгав и леко ироничен. Познавах мелодията. Знаех и текста. „Sailing“ на Род Стюарт. Зад мен прозвуча изкисване.

С мъка откъснах поглед от прозореца. Усетих как кръвта ми се качва в главата. Обектът на общото забавление бях аз. Тайгър пееше тази тъпа песен и ме беше направи за резил пред целия клас. Как беше възможно да не го чуя? Но къде беше Тайгър? Не седеше зад катедрата, нито при прозореца, нито при стената до вратата.

Can you hear me, can you hear me...?

Кискането в класната стая премина в неудържим смях. Всички погледи бяха отправени към мен, с изключение на Себастиан, който демонстративно беше вгълбил в книгата си. Дори Сузи се сдържаше с мъка. Тя допря коляното си до моето и ми посочи скрито с пръст назад. Тайгър стоеше точно зад моя стол, толкова близо, че ако се обърнех, щях да докосна с лакът светлосивия му костюм.

— Hello there, miss Wolff — каза той с ироничната си усмивка. — Е, завърнахме ли се от безмоторното летене в облаците? Би било добре

да останеш на земята с мислите си. А още по-добре в класната стая. Нали не искаш да пропуснеш нещо?

— Не — отвърнах раздразнено.

— Very well — сложи ръка на рамото ми Тайгър. Това беше коренно противоположно на студения тон в гласа му. — Тогава ти предлагам да се концентрираш върху „тук и сега“. Има хора, които, зареяни в мечтите си, минават пред движеща се кола. Не е почтено да се съсипва по този начин животът на другите.

Поех възмутена въздух, но Тайгър вече се беше върнал при катедрата. Отпи от чая си и попита има ли желаещи да прочетат съчинението си. Моето не бях го и започнала, но се надявах до края на часа Тайгър да ме остави на мира.

За мое учудване Шейла беше тази, която вдигна ръка. Тайгър повдигна едната си вежда, когато ѝ даде думата. Шейла беше избрала първото изречение от романа на Оскар Уайлд „Портретът на Дориан Грей“. За да не остарява никога и да остане красив завинаги, Дориан Грей бил готов да жертва душата си. Романът започваше с думите: „Ателието беше изпълнено със силния аромат на рози“, и Шейла описа с ужасния си акцент, но пък без грешки, ирландският писател Оскар Уайлд в това първо изречение, като даваше ясно да се разбере, че естествената красота е преходна. „Ароматът, който в момента е силен, щеше да изчезне. Розите, които сега разцъфтяват, щяха да увехнат. Дори само разбирането на това ги правеше по-красиви, а ароматът по-силен.“

— Excellent work — отбеляза Тайгър, когато Шейла прочете написаното. Но погледът му не беше отправен към нея, а се насочи в друга посока.

— Себастиан, какво получи в замяна? Или хубостта на Шейла беше достатъчен стимул да ѝ направиш тази услуга?

Отново приглушеното хихикане в стаята премина в силен смях. И аз не успях да сдържа усмивката си. Че това съчинение не беше написано от Шейла, беше кристално ясно, но че Тайгър беше разкрил истинския автор с такава сигурност, изненада и самата мен.

— Не знам какво имате предвид — каза Себастиан с възможно най-безизразна физиономия, но Шейла се бе изчервила до корените на косата си.

— Сама го написах! — защити се тя.

— Не съм се съмнявал в това нито за секунда — съгласи се с най-доброжелателен тон Тайгър. — да направим така. Ти ще ми дадеш съчинението и ако си преписала действително без грешка черновата на Себастиан, ще поставя след двойката ти и един плюс като жест на истински спортсмен. Съгласна ли си?

Без да чака отговора, Тайгър загърби борещата се със сълзите си Шейла.

— А коя книга избра за себе си, Себастиан?

Себастиан се поокашля. След това зачете своето съчинение, за което вече ми беше разказал миналата седмица, малко преди да поиска да ме целуне.

Бяха изминали пет дена от маскения бал. Пет разяждащи ме дни, в които изцяло се бях предала на убийствената за нервите шеметна въртележка на своите чувства. Бях объркана, стресната, тъжна, уплашена, безпомощна. Но сега бях само бясна, и то на всичко и на всички: Тайгър с неговите цинични шегички и рентгенов поглед; Сузи, която разкаяно търсеше връзка с мен; Себастиан, който не ми обръщаше никакво внимание, сякаш бях въздух; Яне, която изписаха в неделя от болницата и която оттогава ме посрещаше с престорена приветливост. И Луциан, който ме беше оставил с куп въпроси без отговор.

Но най-вече бях бясна на самата себе си. Мразех това загубило ума и дума, затънало в лабиринт от мисли същество, в което се бях превърнала. Тази пустота в гърдите и този скапан копнеж по едно момче, затънало до гуша в проблеми, което не ми предлагаше нищо друго, освен гатанки.

Или ако трябваше да отговоря на Тайгър: Не. Не исках да притичвам пред колите на непознати хора и да съсипвам живота им. Исках си обратно моя живот! Исках да се забавлявам, да куфея. Както винаги, както преди.

Вместо това бродех по улиците като брониран рак пустинник, не допусках до себе си никого и не можех да се концентрирам върху нищо. Дори и когато се гмурках във водата на басейна.

Откакто Яне беше вдигнала забраната, всеки ден следобед побягвах натам, но точно както и през последните дни, се чувствах тежка и мудна и когато две стари лели с плувни шапки на цветенца ми

се изпречиха в коридора тъкмо когато по изключение бях набрала скорост, аз им изфучах като побесняла фурия.

Двете лелки изпискаха уплашено и се прехвърлиха в другия коридор. „Е, сега си плувайте“, помислих, все още ядосана. Пътят пред мен беше свободен.

Нали носеше рокличка? Синя? От светлосин хавлиен плат? С щампована златна рибка? А кесията ти с лакомства за първия учебен ден? Червена ли беше? С бели точки?

Изглежда паметта ми си имаше особен начин на запомняне. Докато нямах никакъв спомен, какво съм носила през първия учебен ден, по някакъв невероятен начин в паметта ми се беше запечатало какво точно сме яли в този ден на обяд: супа с фиде — буквички, при Мата Леоне, един италианец в Алтона, чийто ресторант дълги години ни беше семейният. Спомнях си как седяхме на една маса до бара — аз, татко, Яне и Врабеца. Спомням си и красивия келнер, който винаги ме наричаше „синьорина“. Той имаше мигли като на Лайза Минели (това го установи Врабеца) и усмивка, която с удоволствие бих отнесла в кучешка чантичка вкъщи, защото създаваше добро настроение. Но всичко останало беше потънало някъде дълбоко и не можех да го извадя.

Естествено, че имаше и снимки от този ден. И още в събота вечерта прерових целия таван, за да се видя, но не ги намерих. Целият албум беше изчезнал.

През една дъждовна Ladies'Night Яне, Врабеца и аз, подредихме този албум. Бях на десет или на единайсет години. Изсипахме цял кашон със снимки. Яне се разсмя и каза, че изглеждат като пъзел от миналото, нареден от случайността. Сортирахме фотографиите, подлепихме ги и ги подредихме, този път в хронологичен ред. Яне бременна. Яне в родилното в болницата Бармбек. Яне с мен като малко пакетче в ръцете ѝ, със здраво затворени очи, сякаш сънят е някаква тежка работа, върху която трябваше да се концентрирам. Под снимката стоеше стихотворението от Рилке, което Яне и татко бяха избрали като пожелание по случай моето раждане.

*Живот, така мистериозно изтъкан
от хора като мен и вещества незайни,*

*възможност дай ми само да те изживея,
за да разбуня твоите тайни и да те възнея.*

Попитах Врабеца за албума, преди да отиде да вземе Яне от болницата. Но тя не знаеше къде е. А когато вечерта попитах Яне за него, тя само поклати глава. Миришеше на пот и болница. С мъка заподскача с патериците към вратата, умълчана, изнервена и безкрайно изтощена.

През нощта изпратих имейл на татко, за да му задам някои въпроси, но получих само автоматичен отговор.

И днес, четири дена по-късно, нямах никакъв напредък. След плуването се върнах вкъщи и се опитах да си напиша домашните. И се проклетисах, защото изобщо не можех да се концентрирам дори върху най-простите упражнения.

Майка ми беше странно весела. С магарешки инат, въпреки патериците и счупения глезен, тя се катереше нагоре по витата стълба и обяви, че днес тя ще е царицата на вечерта и че иска вечер на игрите.

Играхме на канаста и скрабъл. Изпаднах в истеричен смях, когато подредих на моята банка с буквите Л, У, Ц, И, А, Н неговото име. Опитвах в продължение на четвърт час да образувам някаква анаграма, но не ми се удаде. Така че разделих буквите в две думи: Лухс^[1] и Анне^[2]. Слушахме Моцарт. Джон Бой и Джим Боб цвърчаха в такт и когато Врабеца сложи думата календар, изведнъж ми светна как да напредна по моя въпрос.

Просто трябваше да изчакам, докато мама и Врабеца си легнат.

Тъкмо тази вечер Яне не спираше. Когато след петия кръг на скрабъла най-после взе да се прозява, приближаваше единайсет и половина.

— Какво става с теб? — попита ме Яне, след като Врабеца ѝ помогна да стане. — Не се ли измори?

— Искам да гледам новините — излъгах. — Заради изборите в САЩ.

Врабеца кимна. През цялата вечер тя беше в прекрасно настроение, защото по-следващата седмица щеше да си обзавежда новото ателие.

— Той ще бъде — каза тя. — Обама ще спечели. Сто на сто.

Превключих на NTV, където подготовката за президентските избори вървеше на пълни обороти. Прогнозите за Обама бяха добри, всички му вярваха, всички вярваха в промяната и на неговото оптимистично Yes, we can. Но в момента това изобщо не ме вълнуваше. Имах нужда от претекст да остана горе необезпокоявана от никой.

Когато Яне и Врабеца ми пожелаха лека нощ, а Джон Бой и Джим Боб скриха глави под крилата си, аз се заех със секретаря на Яне, принадлежал някога на моята прабаба.

Яне била много привързана към Мома, защото тя ѝ давала това, което не била получила никога от собствената си майка: признание, нежност, окуражаване. Когато Яне се влюбила за пръв път в момиче, тя изляла душата си пред Мома. Мома била и тази, която я насърчила да следва желанието си да има свое бебе, както и да следва психология.

Мома живееше в Дюселдорф, в малко мансардно жилище с балкон и изглед към Рейн. Въпреки че годините отдавна бяха ѝ натезали достатъчно, за да изкачва толкова стъпала, тя твърдо отказваше да се премести. Ние с Яне я посещавахме всяка година през пролетната ваканция. Спомням си зъбните протези на Мома, които вечер слагаше в чаша вода върху нощното шкафче. Спомням си и за слабостта към ликьорените диаманти. Това бяха пралинени топчета от черен шоколад, марципан и трюфел, пълнени с ром от Ямайка. Яне ги купуваше от сладкарницата на Ото Битнер в Дюселдорф. Докато Мома седеше на цветното си канапе и ме шашкаше как без зъби похапва от пралините си, тя ми разказваше истории от нейното детство и ме разпитваше за моето.

Малко след десетия ми рожден ден Мома умря от възпаление на белите дробове. Един млад мъж от блока, който ѝ пазаруваше и ѝ носеше пощата, я беше намерил мъртва в леглото.

Мома ни остави няколко хиляди евро, много книги и мебелите си, от които Яне пожела да вземе писалището. Докарахме го в Хамбург с комбито.

Знаех, че в едно от чекмеджетата се намираше пъстрата кутия с писмата, които Яне беше писала на Мома. Най-отдолу в кутията най-после намерих това, което търсех. Някога Яне беше изпратила на прабаба ми бял фото календар с мои снимки от детската градина и основното училище.

Прелиствах по месеци. Снимката от първия ми учебен ден намерих на август. Беше слънчева безоблачна утрин. Стоях пред училище. Зад гърба ми се виждаха белите транспаранти, върху които с цветна боя бяха изписани имената на първокласниците. Косите ми бяха сплетени на плитки, а погледът ми — втренчен и апарата, концентриран; ръцете ми — обгърнали кесията с лакомства, която беше червена, червена с бели точки. Рокличката ми беше от небесносин хавлиен плат и в средата на гърдите беше щампована златна рибка. На врата ми блестеше малкото медальонче — слънце.

---

[1] Lacks — рис. — Б.пр. ↑

[2] Anis — анасон. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Луната светеше през прозореца. Беше почти пълна. Тъмни облаци преминаваха през нея, гонейки се лудо, сякаш някой беше натиснал копчето „fast forward“. Те я скриваха, отминаваха, обвиняваха сребърното ѝ лице и подгонени от вятъра, продължаваха по нощното небе. От колоните ми звучеше Ode to Ocrasy на Мандо Диао.

Беше три без петнайсет.

Седях върху килима в моята стая сред тетрадки, рисунки и стари бележници от основното училище. Невероятно е, че бях запазила всичко това. Трудно се разделях с вещите си, за разлика от Яне, която периодично ги изхвърляше. Но аз имах чувството, че се разделям с частица от себе си. Този път не търсех мои неща. Търсех нещо за Леон, момчето с раирания костюм и сандвичите с масло и яйца. Имаше черни къдрици и тъжни очи. В един дъждовен ден ме беше дебнал зад ъгъла на една къща, за да ми подари букет парички. Това бяха фрагментите, които си спомнях, и се хванах за тях с надеждата, че той би могъл да е Луциан. Трябваше ми презимето му. Беше странно, поне това си спомнях. Измежду две ученически тетрадки измъкнах някакъв брой на училищен вестник с дълбокомисленото име „Мастилено петно“. В четвърти клас имахме седмица за изготвяне на проекти. Трябваше да се разделим на групи по теми и да подготвим статии за училищния вестник. Ние със Сузи интервюирахме една хамбургска детска писателка. Тя живееше в Нинтерхуде и всяка сутрин седеше с лаптопа си в едно кафене и пишеше. По това време Врабеца работеше като сервитьорка в това кафене. Беше попитала писателката дали бихме могли да вземем интервю от нея и за наша радост тя се беше съгласила.

Ние със Сузи го намирахме изключително вълнуващо. С пламнали бузи седяхме на масата в кафенето и се редувахме да задаваме своите въпроси:

Как Ви идват идеите? Колко книги сте написала досега? Как се заплаща работа Ви? Книгите Ви филмирани ли са?

Интервюто беше поместено на втора страница в училищния вестник. На страницата до нея бяха публикувани стихотворения на ученици от четвърти клас. Едно от тях веднага привлече вниманието ми. Носеше заглавието „Отражение“.

*В огледалото се вглеждам, но не виждам
отражение.*

Кой съм аз?

Какво съм аз?

Измислен ли съм?

Или пък сънувам?

*Когато се събудя,
мъртъв ли ще бъда?*

Името на автора стоеше отдолу — Леон Шимрокта.

Само след секунди седях пред компютъра и търсех в Google това име. Намерих само едно такова презиме и благодарих на господ, че не търся на Мюлер. Леон Шимрокта беше в единайсети клас на гимназия Кайфу. Беше говорител на класа и свиреше на чело в биг бенда на горните класове. Имаше дори и снимка на този бенд. Веднага го познах. Беше в първата редица, прегърнал през кръста красиво момиче.

Все още беше възслаб. Тъмната му коса беше късо подстригана и вместо раиран костюм носеше дънки с ниска талия, светла тениска и жилетка в цвят бордо. Гледаше сериозно и уверено в апарата. Приличаше на Луциан, но не беше той.

Затворих компютъра разочарована.

Разбира се, че и друг мой съученик от основното училище би могъл да загуби паметта си. Може Луциан да е живял в нашия район. Може да е бил брат или братовчед на мой съученик. За кратко си въобразих дори, че баща ми може да има тайно син. За когото дори и не подозира.

— Стига, Ребека! — казах на висок глас.

Можех да реша още, че Луциан е отвлечен след раждането мой близък. Или по-добре да е някой мой полубрат, който се пази в дълбока тайна и е от някоя друга афера, която Яне естествено е

премълчала, защото въпреки влечението и към женския пол и против всякакви морални норми в нея се е разпалила страстта към някой пациент, може би избягал от дранголника, който съмнително е приличал на Джордж Клуни и всеки път, идвайки на терапия, и е поднасял магнолии, в чиито чашки са се намирали диаманти.

Може би следващата сряда отново ще си развихря фантазията, чувайки началната мелодия на любимата си сапунка „Desperate Daughters“, така ли?

Отидох в банята, наплисках лицето си със студена вода и отново се върнах в стаята.

Но надписът на медальона ми? Роклята, кесията, баща ми, който говореше с мен на английски. Защо Луциан питаше за всичко така подробно?

И защо *най-накрая* не престанех да се ровя и да си блъскам главата над всичко това?

Набутах всички вехтории отново в шкафа, изключих С плейъра си, който за съжаление не можех да слушам високо посред нощ и започнах да търся из iPod-а възможно най-бясната песен, която бях качила. Колебаех се между един ремикс на *Funky Town u Robot Rock* и накрая избрах радиOVERсията на *Pump up the Jam* от 2005. После надух до дупка и затанцувах с песента върху леглото, докато то не започна да пука под мен.

So what! За спане беше вече късно, или по-точно — рано. Почти пет и половина. Но поне се чувствах малко по-добре.

Отидох в кухнята да си взема нещо за пиене.

В спалнята на Яне и Врабеца светеше. Светлината се процеждаше през пролуката между вратата и дървения под.

Не беше необходимо да се напругам особено, за да чувам. Говореха тихо, но всичко се чуваше през процепа на вратата. Чуваше се ясно всяка дума.

— Толкова ти бях ядосана — говореше Яне. — Но се оказа умно от твоя страна да я пуснеш. Смятам, че сега всичко е под контрол.

— Всичко е под контрол ли? — Врабеца изглеждаше ядосана. Не разбирам как можеш да го кажеш. Какво означаваше това с Джон Бой? И какво става с Ребека? Дъщеря ти е съвсем обърквана. Наистина ли вярваш, че ще миряса? Е, много се лъжеш. Тя ще се опита отново да намери това момче. Същото ще направи и то.

— Не и след онази нощ — Яне звучеше ентузиазно. — Себастиан е направил точно каквото трябва, като на бала е заплашил Луциан с полиция. Божичко, как се радвам, че Сузи и Себастиан са се появили в точния момент.

— Но ти не постъпваш правилно, Яне! Трябва да говориш с нея.

— Не — Яне шепнеше и вече не можех да разбера нищо. Врабеца въздъхна и изведнъж в коридора стана тъмно. Бяха угасили. Всичко утихна. Единствената ми мисъл беше кой ме е предал. Сузи или Себастиан? Себастиан или Сузи? Кой от двамата беше говорил с Яне?

На следващата сутрин излових Сузи пред училище. Под зеленото яке носеше тениската, която Яне ѝ беше подарила за рождения ден.

— Нищо не съм говорила — изгледа ме тя възмутено. — Дори не знаех, че Яне се е прибрала вкъщи. Нищо не съм ѝ казвала. Абсолютно нищо! Моля те, Беки! Разкажи ми пак. Какво иска от теб този тип? Какво означава всичко това? Защо не говориш с мен за тези неща?

Тя направи крачка към мен. В погледа ѝ имаше нещо умоляващо.

— Защо не говоря за това с теб ли? — изфучах аз. — Може би по същата причина, поради която не трябваше да ти разказвам нищо и за Мишел. Знаеш много добре, че съм алергична на тази тема. И какво направи? Изчурулика го в ухото на Димо. Нужно ли беше? Нямах ли собствени истории, с които да се правиш на интересна?

Сузи отскочи назад, сякаш бях отровна змия.

— Не мога да разбера — бавно каза тя, — не разбирам как така се промени толкова.

Замълчах. Знаех, че се държа грубиянски. Знаех, че нараних Сузи. Но не можех иначе. Вместо да отстъпя, аз яростно я нападнах.

— И аз не мога да разбера как може да си толкова глупава — контрирах. — Ти си толкова заета със себе си и с твоя тъп доктор Но, че изобщо не можеш да схванеш какво става вътре в мен. „Може би е избягал от лудницата“ — започнах да имитирам гласа ѝ. „Може да губил някого. Ако ме питаш, този тип е за полицията...“ И смяташ, че това ще ми помогне ли? Дори не се опита да ме разбере. Вместо това тичаш при Себастиан и му долагаш за мен. Или ще го отречеш?

Сузи беше преbledняла, но това не ми попречи да продължа да я нападам.

— Нямам нужда от предатели. Нужна ми е приятелка, на която да мога разчитам, която да е на моя страна. Но явно нямам такава. И така: ако наистина искаш да знаеш защо не споделям с теб — то има достатъчно причини за това.

— Да — изведнъж гласът на Сузи стана невероятно тих. — Наистина има достатъчно причини. Ако така виждаш нещата, нямам какво повече да кажа. И няма какво повече да питам.

С тези думи тя се обърна и си тръгна. Загледах след нея. Ядът ми се стопи. Чувствах се толкова гадно, както никога досега.

Този ден Себастиан не дойде на училище. Сузи седна на неговото място. И след като здравата се измъчих с двата часа математика, теста по испански и безумно скучния урок по френски, след последния час се запътих към него.

Той живееше недалеч от нас, на „Фишерсале“ в Оттенсен и когато позвъних, вратата ми отвори по-малкият му доведен брат.

— Не можеш да влезеш — каза той. — Дори изобщо не трябва да отварям вратата.

— Но я отвори — отвърнах аз и се засмях. — Къде е майка ти?

— На пазар.

— А Себастиан?

— Повръща.

Карл направи физиономия.

Дребният ми харесваше. Имаше червени къдрици, кръгло лице, обсипано с лунички, и беше обезоръжаващо откровен.

— Освен това постоянно дриска. Повръща и дриска. Цялата баня вони.

— О! — твърде много информация. — И къде е сега брат ти?

— В леглото. Спи. — Карл вирна носле. — И ти трябва да си вървиш.

Той искаше да ми затръшне вратата под носа, но аз подложих крак.

— Трябва да дам нещо на брат ти. От училище. Пусни ме за малко, а? — усмихнах се заговорнически на Карл. — Ти ме познаваш.

Не съм някоя непозната. Майка ти няма да ти се кара, като ме види.

— А ако ми се скара, ти ли ще си виновна? — погледна ме той със страх в очите.

— Естествено. — Погалих го по червените къдрици. — Аз поемам отговорността.

— Е, добре. — Карл отстъпи и аз почуках тихичко на вратата на Себастиан.

Когато никой не се обади, натиснах дръжката. Пердетата бяха пуснати. Себастиан лежеше с гръб към стената под юргана. Предпазливо се промъкнах в стаята и когато Себастиан се обърна към мен, се стреснахме и двамата.

— Какво правиш тук? — избоботи той и повдигна завивката на гърдите си като предпазен щит.

— Искам да говоря с теб.

— Не искам да те слушам — гласът му беше студен и отблъскващ. — Как изобщо влезе тук?

— Аз не съм виновен! — Карл беше влязъл в стаята и с ръце в джобовете поглеждаше колебливо към брат си.

— Така е — потвърдих бързо. — Аз го изнудих. — Карл, ще ни оставиш ли за малко сами, ако обичаш?

Карл поклати глава. Той направи крачка напред, но Себастиан му махна да се върне.

— Бъди така мил, джудженце. Всичко е наред. Ще кажа на мама, че аз съм я пуснал. Хайде, върви си в стаята, разбрано?

— Разбрано.

И той неохотно напусна.

Не знаех къде да седна. В стаята на Себастиан цареше хаос. — Върху нощното шкафче бяха натрупани книги. Навсякъде имаше разхвърляни дрехи; на пода, върху стола на бюрото, на малкото кресло. В ъгъла на стаята под сака за бокс открих заешкия костюм. Огромните му кръгли очи бяха вперени в мен и аз се почувствах ужасно.

— Така — Себастиан седна в леглото и отпи глътка вода от шишето, което беше върху шкафчето. Изглеждаше преbledнял и изнемощял. — Какво искаш?

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Искам да знам защо си говорил с майка ми — казах възможно най-спокойно.

— С майка ти ли? — Себастиан сбърчи чело. — Какви са тези глупости?!

— Разказал си и за Луциан. Хайде, поне си признай!

Седнах в края на леглото. Себастиан се отмести, сякаш заразноболната бях аз.

— Не познавам никакъв *Луциан* — изрече той презрително. — Познавам само един тип, който те шпионира вече седмици, и според Сузи е някакъв психопат. Но защо трябва да говоря за него с майка ти? Ти за какъв ме мислиш?

— Но...

Бях тотално объркана. Себастиан имаше право. Той не можеше да знае името на Луциан. Никога преди не бях изричала името му, дори пред Сузи. На никого не бях казала и за срещата ни на Елба.

— Но майка ми — прошепнах аз — знае, че сме се срещнали на маскения бал. Знае също, че си го заплашил с полиция. Знае дори името му. Откъде ще знае всичко това, ако не от теб или от Сузи?

— Да не съм Джеймс Бонд? — Себастиан ме изглежда подигравателно. — Нямам идея откъде знае. Може би от него?

Последните думи бяха казани шеговито и малко цинично, но на мен изведнъж ми стана ужасно лошо. Затворих очи и си припомних думите на Луциан на терасата в бункера.

Има някой, на когото съм разказал за себе си. И няколко неща, които успях да разбера.

Можеше ли, възможно ли беше, този някой да е Яне? Моята майка?

В паметта ми изплуваха картини, една след друга, като диапозитиви.

Битакът. Книгата на Яне за сънищата, която беше подарила на някакъв, който изглеждал, като че няма и цент в джоба си. А и поведението ѝ през последните седмици. Нейните бесни готварски оргии, за да се отвлече от мислите си. Нейните странни погледи, прекалената ѝ загриженост — до плесницата, която ми зашлеви в нощта край Елба. Домашният арест.

Всичко си идваше на мястото. Колкото и абсурдно да изглеждаше, беше така. Беше логично и едновременно с това немислимо. Луциан е посетил *майка ми*?

Значи тогава тя знаеше всичко — не само това, което съм премълчала, а и онова, което той не ми беше казал: проблемите му, страховете и отговора на въпросите за моя първи учебен ден, които ми беше поставил на маскения бал.

„О, боже!“, промърморих. Фотоалбумът. Яне ли го беше скрила?

— Ребека? — потупа ме Себастиан. — Ужасно съм ти сърдит. Но съм и загрижен. Що за тип е този? Какво знаеш за него?

Погледнах Себастиан. Очите му светеха. Изведнъж ми се стори беззащитен, сякаш вътрешната му съпротива беше се стопила. Обля ме топла вълна. Искаше ми се да се мушна под юргана при него.

— Не знам много — промърморих. — Той... си е изгубил паметта. Не знае кой е. Но изглежда го привличам по някакъв начин. И той... — наведох глава. — И той мен.

— Забелязах — каза Себастиан. Усмихна се криво. Беше усмивка на разочарование и гласът му беше глух. — Значи си се видяла с него там, на партито на Сузи край Елба.

Кимнах.

— Хвърлих се в прегръдките му, така да се каже. Беше толкова невероятно. Но не мога да се съпротивявам срещу това. Не искам да ти причинявам болка, Себастиан, наистина не искам. Но това е нещо, което не разбирам. Той... знае някои неща за мен.

Взех в пръстите си медальончето.

— Той знае подробности от детството ми. Мисля, че сам той не знае откъде. Когато се срещаме, се чувствам...

— Хей, спри — Себастиан сложи пръст на устните си. Погледът му беше решителен. — Не съм те питал за *чувствата ти*. Ако искаш да ги излееш пред някого, имаш си приятелка. Ако не си я разкарала.

Прехапах устни. Попадението беше точно. Замълчахме за момент.

Себастиан отметна потната си коса от челото и въздъхна.

— Окей — продължи, — да предположим, че това, което казваш, е така. Но как майка ти е научила всичко?

Разказах за книгата, за битака и за моето предположение, че Луциан ѝ се е доверил.

Но Себастиан отново поклати глава.

— Защо да ѝ разказва, че се среща с теб? Така сам влиза в устата на вълка. Яне не е ли говорила с теб за това?

— Мълчи като пън. Но сега ще трябва най-малкото да разбере
защо го прави?

— И как ще постъпиш? — Себастиан ме погледна.

— Не знам — отвърнах, след като помислих.

Но не беше вярно. Знаех точно какво ще направя.

ДВАНАЙСЕТ

Яне беше прокарала строга граница между своите два живота, както наричаше служебния си и частния си живот. По-рано, когато още ходех на детска градина, тя работеше половин ден. Писмената работа я носеше вкъщи.

Но сега всичко, което беше свързано с работата ѝ, освен спешните случаи, тя вършеше в кабинета си, който се намиреше в Аймсбютел. Този район беше на половин час път с колело от дома ни и през лятото, в петъците след петия час отивах да я взема, за да прекараме заедно обедната почивка.

Подобно на Отенсен Аймсбютел приличаше на селце на сред града. Всичко, необходимо за ежедневните нужди, беше събрано на едно място. Книжарници, аптеки, рибарски магазини, турски магазини за плодове и зеленчуци, кафенета и всякакви ресторанти се сместваха между красивите стари постройки. Яне имаше три любими места, които посещавахме, като ги редувахме: „Весперите“, където правеха най-хубавата салата „Цезар“ в цял Хамбург; „Гостилницата“, заведение с деликатеси, където всеки ден на обяд сменяха менюто; и „Нико“, малък семеен италиански ресторант, където приготвяха безсрамно вкусни спагети. Когато имаше слънце, сядяхме на дълги разтегателни маси и накрая завършвахме с обиколка на магазините в района.

На всяка крачка някой поздравяваше Яне, а персоналът в ресторантите я знаеше по име.

Яне много обичаше да ми показва магазини и къщи, които ѝ харесваха в този квартал. Взимаше ме със себе си, когато беше открила нещо, което смяташе, че ще ми отива (и обикновено не грешеше), и когато ме представяше на някого, в гласа ѝ се усещаше гордост.

Само в кабинета ѝ не се задържахме дълго. Той се намиреше на „Епендорфервег“ между италианците и деликатесния магазин, красива стара сграда със светложълта фасада и пъстри цветя на прозорците. Но винаги когато идвах да я взема, чувствах, че присъствието ми е нежелателно, защото гледеше бързичко да ме изкара оттам.

По-рано често се ядосвах.

— Какво значи това? — питах майка си. — Страх те е да не се блъсна в някой психолог ли?

— Не точно — отговаряше Яне. — Просто не искам да имам допир с всичко това тук. Тези стени са поели твърде много страдание, въпреки че на теб може да ти звучи смешно.

Така нещата приключиха. Държанието на Яне ми се струваше доста откачено, но се примирих.

Когато в четвъртък сутринта не отидох на училище, за да мога с резервния ключ на Яне (който също открих в писалището на Мома) да вляза в кабинета, майка ми още беше вкъщи. В девет и половина имаше час при лекаря и Врабеца щеше да я заведе. Значи щях да имам точно два часа, докато се появи на „Епендорферверг“. Ако изобщо дойдеше.

Беше осем и петнайсет. Студено утро, пет градуса, но грееше слънце. Небето беше ясно и тъмносиньо. По пътеките бяха нападали кестени, едри и лъскави. Една група деца от детската градина, хванати за ръце, минаха покрай мен, водени от две възпитателки. Едно момиченце изскимтя, когато кестен падна върху главата му. Имаше дебели черни плитки и кръгло личице.

— Аналена плаче! — извика момченцето до нея и веднага една от възпитателките отиде да утешава малката.

Когато отворих входната врата, ръцете ми така трепереха, че ми отне време да пхна ключа в ключалката. Кабинетът на Яне беше на първия етаж.

Стъпалата заскърцаха под краката ми. Някъде по средата на стълбата срещнах една възрастна дама. Тя ми се усмихна и подминавайки я, аз изтичах до втория етаж. Надявах се, че не е познала в мен дъщерята на Яне.

Когато се уверих, че жената е излязла от къщата, отново се спуснах надолу.

Като престъпник, какъвто в крайна сметка бях, се вмъкнах в квадратното антре. До гардероба имаше висока стъклена ваза, в която се мъдреха два клона, обсипани с листа в ярки есенни багри. Вляво се намираха кухнята и тоалетната, а вдясно малката чакалня. Отсреща беше кабинетът и в съседство с него канцеларията. Двете помещения бяха отделени с двукрила врата. Първото, което ми се наби на очи, беше новият килим. Пухкав и бял, той беше разстлан в средата на

приемната и приличаше на облак, паднал от небето. Нито следа от душевно страдание и отчаяние. Всичко излъчваше ведрост и дружелюбност.

При прозорците имаше кожено кресло в светлокафяв цвят, а насреща удобна кушетка от ратаи. В края ѝ бяха сгънати вълнени одеяла в различни цветове: червено, зелено, жълто, синьо, бяло, сиво и черно.

„Цветовете са отражение на душата“, обичаше да казва Яне. И сигурно изборът на одеяло в даден цвят показваше душевното състояние на Янените пациенти. Кой ли цвят избираха най-често? Кой ли цвят си беше избрал Луциан? Дали изобщо с бил тук? Тук, в кабинета на Яне, срещу майка ми?

Ръцете ми бяха студени и влажни, докато лицето ми гореше. Върху малка дървена масичка имаше червена ваза с някакво бяло цвете, а до нея — кутия с кърпички „Клинекс“.

Кабинетът на Яне заемаше по-голямото от двете помещения. Огромна библиотека изпълваше разделящата ги стена. Пред нея беше писалището, върху което бяха надлежно подредени различни папки. По протежение на дългата стена имаше полици с много преградки. Още няколко вази украсяваха помещението. Цветята в тях бяха свежи и излъчваха приятен мирис. Единствената лична вещ беше една дървена скулптура с човешки размери, която се състоеше от три дървени блока с квадратна форма. Те можеха да се въртят, а на най-горния бяха издялани четири различни лица, по едно върху всяка страна. С асиметричните си очи те приличаха на фигури от Пикасо. Яне беше открила тази скулптура в една галерия в Италия и си я беше купила.

Върху обърнатата към мен страна носът и устата бяха с разменени места, докато очите бяха събрани в едно голямо око, изпъкнало в средата на челото. Окоето беше вперено в мен. Съвсем определено гледаше мен.

Обърнах се и се отправих към писалището на Яне. Откъде ли да започна? Лаптопът на мама лежеше отворен върху масата. Натиснах копчето за включване и тихо изругах. Не, по дяволите, та аз нямах паролата. Без никаква надежда написах „вълче“, после „врабец“ и накрая „Ребека“, но уви, не беше нито една от тях.

Попаднах в задънена улица.

Отворих двете чекмеджета на бюрото. Кламери, моливи, блокове, пощенски пликове в едното. Таблетки за гърло, аспирина, бадемово медени блокчета и тампони в другото.

Окей. Да погледна и по полиците и цялата редица чекмеджета под тях. Документи от здравни каси, експертизи, заявления и какво ли не още. Трябваше ли да преровя всичко това? Мозъкът ми работеше бързо. Ако наистина Луциан беше идвал при майка ми, посещението нямаше да заплати никое здравно осигурително дружество. Дори и да беше осигурен, той не го знаеше. Нямаше самоличност.

Отворих следващото чекмедже, което беше пълно с подредени по азбучен ред папки. Имената на пациентите не ми говореха нищо.

Следващото. Малки касетки — изглеждаха толкова старомодни и си спомних как преди няколко години Яне си беше купила ново диктофонче. Тогава много се учудих.

„Записваш разговорите с пациентите си ли?“, бях я попитала. „Това позволено ли е?“

Яне се беше разсмяла.

„Да, със съгласието на пациента. Но аз записвам само някои.“

От диктофончето нямаше и следа. Само касетките стояха грижливо подредени върху тъмната дървена полица. Някои още неразпечатани, други вече употребявани, с надписани имена. Но касета с името на Луциан нямаше.

В следващото шкафче намерих папки, подвързани с черна кожа, също подредени по азбучен ред, с малки налепени златни буквички на кориците. Извадих една, за да видя съдържанието. Явно Яне си беше водила бележки за свой пациент. В случая беше жена на име Ане Б.

Очите ми зашариха по написаните редове.

Ане Б.

12.4.2008

Брат — инвалид, бил любимец на майката.

Баща — студент, неразговорчив. Двойката разведена, когато Ане била на пет.

Завивка, тежка като олово.

Драскане, дране, хищно животно, самонараняване.

Агресията си към другите насочва към себе си.
Спътникът в живота — безработен. Алкохолик.
Студен, мълчалив (паралел с бащата!)

Затворих папката и поставих черното кожено томче обратно на мястото му. Окей. Да видя какво има на буквата „Л“? Четири папки.

Фернандо Л.

Йоана Л.

Катарина Л.

Свен Л.

Мамка му! Погледнах си часовника. Още веднъж „мамка му“. Бях загубила дващест минути. И с това скапано „Л“ бяха отбелязани само презимената. Луциан нямаше такава.

Заблудила ли се бях? Бърках ли, като си мислех, че той е бил тук? Или това претърсване беше лудост?

Тук трябва да има нещо. Трябва, трябва, трябва.

Отварях шкафчета, гледах по полиците все по-обезкуражена и отчаяна (така сигурно се е чувства наркоман в опита си да открадне дрога), но всичко, върху което падаше погледът ми, бяха дебели папки и класификатори, които беше невъзможно да разглеждам едно по едно. Би отнело дни. По челото ми изби студена пот, ходеше ми се до тоалетната. Бях жадна. И нямах време.

Дървената скулптура със зловещото двойно око ме държеше още в полезрението си, погледнах назад озлобена, ядосана и решителна. И после. Изведнъж ми хрумна. Хвърлих се към скулптурата, завъртях средния куб — веднъж, два пъти, три пъти, и открих малко капаче, което беше незабележимо за обикновения наблюдател.

Преди време Врабеца беше навила Яне да си направи тайник в кабинета, макар че го обитаваше съвсем сама.

„Това няма да е тайник — беше й отговорила Яне, — а място за по-особени неща.“

Натиснах капака и той се отвори със звучно изщракване. В кухнята имаше три неща: албумът, който търсех, диктофончето и черна кожена папка със златно „Л“ на гърба.

За момент се поколебах с какво да започна. Взех диктофончето, но веднага го върнах на мястото му. Колебаех се, хвърлих нервен

поглед на часовника и реших да взема папката.

ТРИНАЙСЕТ

8. 10.2008

Последен съзнателен спомен: нощта под моста.

Гол!

(Амнезия, вторична памет?!)

Никакво съобщение за изчезване. Няма паспорт.

Никакви ценни предмети.

Без име.

Контакт с мен:

Книга за сънищата, битакът.

Име, адрес, намерени в телефонния указател.

Говорни способности — незасегнати.

Говори немски, английски (американски акцент) свободно. Освен това френски и испански на средно ниво (гимназия). Улици, обкръжение: непознати.

Хора: непознати.

Изключение: „Има едно момиче“, горе-долу на неговата възраст. Случайни срещи — няколко.

„Можеш ли да познаваш някого, когото не познаваш?“ Сънува малко момиченце на около пет години.

В съня: малкото момиченце и той под водата, перки на риба, акула.

(Малка сестра? Удавила се? Шок?)

Чувство при събуждане: силен копнеж и вина.

„Не бива да съм тук“.

Краен резултат, първи час:

Амнезията изглежда правдоподобна. Няма видими наранявания. Напрегнат поглед. Избягва темата за момичето, което е срещнал — същевременно видимо се вълнува, когато говори за нея. Спомена медальонче, което носи момичето. Струва му се познато. Но повече не поиска да говори за това. Изключително недоверчив. Много интелигентен.

Да се изгради доверие! Бавно!!!

Последните редове бяха написани с друг молив и почеркът не беше толкова припрян. Очевидно тези бележки Яне беше направила след сеанса.

Отпуснах ръката с папката. Бях права. Луциан беше идвал тук. Той наистина се е доверил на майка ми. И момичето на неговата възраст, което беше срещнал, бях аз. Дали Яне знаеше това? Дали? По-скоро не, или?

Отново взех подвързаната папка и още веднъж прегледах написаното. Спрях се на съня с малкото момиче. Майка ми смяташе, че може би е негова удавила се сестра. Къде може да се е случило? В морето? Затова — акула? Дали предположението на Яне беше правилно? Можеше ли това преживяване да е предизвикало шок, който пък да е предизвикал загубата на памет при Луциан? И ако беше така, имаше ли малкото момиче, неговата сестричка... някаква прилика с мен?

Избърсах влажните си ръце в джинсите и се върнах към началото. 8 октомври беше срядата след битака. И тук бях права. Луциан е бил на нашия щанд, докато аз съм се размотавала из халето, за да търся нещо за пиене за Яне и мен. Дали беше намерил щанда преди или след срещата ни? Когато и да е станало, във всеки случай беше намерил книгата на Яне за сънищата и майка му я беше подарила. Явно адреса на кабинета ѝ беше намерил по нейното име.

Беше невероятно, че Луциан е седял тук. А още по-невероятно беше това, което четях.

11.10.2008

Срещите с връстницата му продължават.

Сега, както и първия път — никакви спомени.

Затова пък сънят за малкото момиченце все по-интензивен — почти всяка нощ.

Момиченце във входа на къща. С червена ученическа раница. С цветенце в ръката.

Момиченце пред огледало. Много огледала. Отново само. Първо радостно, сетне уплашено. „Къде съм? Къде

сте?“

Момиченце с мъж (?) на речния бряг. Разговор за притеглянето (земя, луна невидима връзка). Значи те са взаимно свързани? Въпреки че са толкова отдалечени една от друга?

За отбелязване: В сънищата си няма пряк контакт с момиченцето. Винаги — наблюдател. Когато го заговоря за това, първо реагира объркано, после става тъжен.

Както и преди е много недоверчив. Постоянно ме наблюдава, иска да знае какво пиша.

Очебийно отклонение: крие ръцете си.

Реагира панически на ключова дума, „полиция“.

Момиченцето във входа на къщата бях аз. Все още ясно си спомням червената училищна раничка. И без съмнение цветенцето в ръката ми беше подарък от Леон Шимрока.

Огледалата — беше на панаира, където прахосахме печалбата на Яне.

Бяхме влезли в стаята с кривите огледала, объркахме се и за няколко кратки минути на паника изгубих другите.

Откъде Луциан можеше да знае това? Как можеше да го сънува?

А Яне? След това беше ли разбрала за кое момиченце става дума?

Речният бряг — мъжът до мен беше баща ми! Разговорът ни за притеглянето, моите въпроси — дословно, както ги помнех.

Пръстите ми трепереха толкова силно, че трябваше да ги свия в юмрук, преди да прелистя страницата.

16.10.2008

Има работа.

По-открит е. Не е срещал повече момичето.

Още нови сънища. Отново никакъв директен контакт.

1) Момиче — на сегашната възраст — майmunка папиемаше, пада съд с боя (червена като кръв).

2) Момиченце (малко) в басейна.

Акула... надуваем дюшек... бял... Sharky.

Тук. В този момент е разбрала. Разбрах го по почерка и, който с всяка дума ставаше по-нервен. Треперенето на ръката и се отразяваше във всяка една буква и после при думата „Sharky“, моливът се беше изплъзнал от ръката ѝ. Една дълга спускаща се надолу линия, сякаш моливът беше изпаднал в безсъзнание вместо Яне.

Стиснах здраво очи. Светли точки затанцуваха пред мен.

Гадеше ми се. Положението не ставаше по-добро и когато ги отворих отново.

„Окей, Ребека! Вземи се в ръце.“ Погледнах към прозореца и примигнах от силната слънчева светлина, която падаше директно в стаята. Малки пращинки танцуваха наоколо. Приблжих се до прозореца и го разтворих. Поех дълбоко въздух.

Никакъв директен контакт. Това беше изречението, което ме впечатли най-много. Удари ме точно на това място, където усещах онази празнота в гърдите.

Никакъв директен контакт.

Обърнах се отново, взех диктофона и натиснах копчето „назад“, докато лентата не спря. После пуснах записа.

Чуваше се шум. Покашляне. После се чу гласът на Яне.

Беше ясен и овладян, но който я познаваше добре, щеше да улови трептенето в него.

— Това, което днес искам да опитам с вас, е нещо като пътуване — каза майка ми. — Едно пътуване през сън в миналото. Може би по този начин ще ни се удаде да осъществим контакт с това момиче.

Пауза.

— Легнете. Настанете се така, че да се чувствате удобно. Да, така е добре. Сега ще броя бавно от десет до едно. Следвайте просто думите. Оставете се да ви водят. Готов ли сте?

Никакъв отговор.

— Десет — започна Яне. Гласът ѝ сега звучеше абсолютно спокойно, дори на мен ми прозвуча като чужд. — Очите ви постепенно натежават... Девет. Представете си, че върху клепачите ви висят малки тежести, които ви притискат, чувствате ги все по-тежки и по-тежки, съвсем бавно... Осем. Сега очите ви са затворени и вие усещате как пропадате... Седем. Падате бавно, все по-надълбоко и по-надълбоко...

Шест. Вълна на отпускане потича по тялото ни. Започва от краката... Пет. Качва се по-нагоре, през прасците, към бедрата... Четири. Към корема и оттам към гърдите... Три. В ръцете, в дланите. Лицето. Цялата глава...

Чух как Яне издиша дълбоко.

— От този момент сте в състояние на дълбока, изключително приятна хипноза... Как се чувствате?

Никакъв отговор.

— Добре — каза тихо Яне. — Справяте се добре. Да започнем бавничко. Вървим назад. Към първото преживяване, което се появява в паметта ви... Какво виждате?

— Там... има една сграда.

Гласът на Луциан звучеше приглушено, някак далечен.

— Какво виждате? — беше гласът на Яне, този път доста напрегнат.

— Знамена. Дълги бели знамена. С имена. Собствени имена.

— Можете ли да прочете имената?

— Жозефине, Карлота. Том. Кристиане. Сузана. Леон. Ребека.

Пауза. Тихо изстенване.

— Какво още? — гласът на Яне трепереше. — Какво още виждате?

— Деца — чух да измърморва Луциан. — Много деца. Родители. Там е моето момиченце. То има черни плитки и е облечено в синя рокля с щампована рибка. Златна рибка. Момиченцето държи кесия с лакомства в ръката си... Тя е червена с бели точки. То е вдигнало глава и гледа някого. Един мъж. Той има тъмна коса, също като на момиченцето. Това е мъжът от реката. Има нещо в ръката си. Верижка. Държи я върху разтворената си длан. На верижката има медальонче. Едно... слънце. Мъжът го обръща. На задната страна има нещо написано...

— Какво? — гласът на Яне се беше снишил съвсем. — Какво е написано на медальона?

— Не... знам. Мъжът казва нещо. Той казва... „Carpe diem. Size the day“. Момиченцето сбърчва чело. То казва „That sounds funny“. Мъжът се засмива. Той гали момиченцето по косата.

— *But it isn't. It is wise. You will get the meaning some day. Now go. This is your day! Mommy and I will pick you up later.*

Пауза.

Моето момиченце. Луциан беше казал моето момиченце. Повтарях си го непрекъснато и междуременно не бях на себе си от възбуда, защото всичките ми съмнения се разсеяха.

Луциан продължаваше:

— Момиченцето се обръща. Тръгва. Плитките ѝ се люлеят. Тичам след нея. Настигам я. Но не мога да я заговоря.

Дълга пауза.

— Да... добре беше — Яне се покашля. Гласът ѝ е напрегнат до скъсване. — Опитайте да се върнете още малко назад.

Мълчание. Малко след това — измърморване.

— Какво виждате?

— Нищо. Тъмн... — гласът на Луциан звучи колебливо. — ... Тъмно е... сега... една светлина. Един лъч, това е... джобен фенер.

Аз лежа... в едно легло. Момиченцето е точно до мен. Косата ѝ е разрошена. Взима нещо... книга. На нея — лодка. Има палми. Това е... чудовище. Момиченцето казва: „Ще ти прочета нещо. Аз мога да чета...“

— Момиченцето разговаря... с вас? — гласът е на Яне.

— Не знам. Да. Не. Не знам. То държи нещо в ръка... една малка овчица, или... не... това е мече... Вратата се отваря. Някой влиза, не мога да разпозная кой... жена е...

Яне кашля. Луциан спира.

Знаех за коя книга говори — „Където живеят диваците“. Луциан не беше намерил книгата. Беше я сънувал. А жената на вратата трябва да е била Яне, чийто глас на записа изведнъж прозвуча ужасно припряно.

— Напуснете това място — настойчиво каза тя. — Отидете още по-назад във времето. — Чух я да въздиша облекчено. — Така, добре. Къде сте сега? Кажете ми какво виждате? Този път паузата бе много дълга. И когато започна да говори, гласът му беше тих, толкова тих, че трябваше да долепя ухо до диктофона, за да разбирам.

— Една стая. Едно... помещение, но не жилищно. Люлееща се врата. Метал... Чуват се гласове. И после... сега...

— Какво? — думите на Яне едва се разбираха. — Какво става сега?

— Не искам по-нататък — изведнъж гласът на Луциан прозвуча силен и енергичен.

— Окей — можеше ясно да се усети разочарованието в гласа ѝ. Тя го извади от хипнозата, помоли го да отвори очи и попита:

— Може би ще продължим следващия път?

— Може би.

Мълчание.

— Как беше през последните дни? — поиска да разбере Яне. — Срегнахте ли отново момичето?

— Не.

— Добре. — Никога не бях чувала Яне да говори с такова облекчение. Действително ли Луциан нищо не беше забелязал?

— Мисля, че така е по-добре — каза майка ми. — би било грешка да обърквате момичето. Оставете я на мира.

— Лесно е да се каже, но е трудно да се изпълни — гласът на Луциан звучеше ядосано.

— Тогава се постарайте — каза майка ми настойчиво. — Докато не разберем какво става с вас, не трябва да се доверявате на никой друг, освен на мен.

— Какво ви става? — гласът му издаваше толкова много — неувереност, яд, подозрение.

— Какво имате предвид? — Яне беше твърда, в момента воюваше.

— Мога ли да ви се доверя?

— Да — изведнъж гласът на Яне прозвуча абсолютно спокоен. — Да, можете.

Сега този, който шептеше, беше Луциан.

— Трябва ми име — каза. — Току-що ми дойде на ум. Ще се нарека Луциан.

— Как го решихте?

Чух шум.

— Сега си тръгвам — каза Луциан. — Благодаря ви, че правите всичко това за мен. Имам предвид без пари, и всичко останало.

— Правя го с удоволствие. Искане ми се да ви помогна. Какво ще кажете за събота, 25-и? Пак в 17 часа?

— Окей.

Чу се изщракване. Яне беше изключила.

Изглежда и мозъкът ми беше изключил. Всичко се въртеше в главата ми. Не бях в състояние повече да мисля трезво. Но почувствах внезапен импулс да счупя нещо, нещо, което принадлежеше на Яне.

„Оставете я на мира“. Това не беше съвет на психолог, а на лицемер. И ми беше все едно дали Яне искаше да ме предпази по този начин, или не. Тя съзнателно ме беше заблуждавала. Защо Луциан се държа с мен така сдържано, естествено ми беше вече ясно. Какво още го беше посъветвала? Какво още беше изкопчила от него?

Погледнах трескаво часовника. Десет и пет. Яне можеше да се появи всеки момент. Но исках да чуя още, не можех да изчезна така отгук. Превъртях една част и пузнах следващия запис.

— Научих името ѝ — чух Луциан да казва, — казва се Ребека.

— Откъде го знаете? — Яненият глас звучеше очебийно неутрално. Стори ми се, че е почерпила спокойствие и сила от някакъв източник.

— Срегнах я снощи на Елба.

— Бяхте ли се уговорили?

Тих смях.

— Не. Не бих го нарекъл така. Тя дойде да ме... посети.

— Ребе... — Яне преглътна остатъка от името ми и отново започна: — Тя е знаела, че сте там?

— Не, не знаеше, но дойде при мен. Говорихме.

— За какво? — Яне направи пауза. — Разкажете ли ѝ нещо?

— Не много. Нищо за сънищата. Само за моята... амнезия?

— Е, и? Тя какво каза?

Свих ръцете си в юмруци. Колко приятелски, съчувствено и в същото време професионално звучеше Яне.

Но Луциан не отговори на въпроса ѝ.

— Страхувам се — го чух да казва вместо това. — Как така мога да знам всичките тези неща за нея и същевременно да не знам кой съм? И защо постоянно имам усещането, че съм опасен?

Хвърлих поглед на часовника. Гадост, гадост, гадост! Десет и десет. Всеки момент Яне можеше да се върне от лекаря. Врътнах напред и отново натиснах play.

— ... Спомена нещо за маскен бал. Искаше да се срещнем там. Тогава дойдоха нейните хора.

Превъртях цяла част. Сърцето ми биеше лудо. Десет и петнайсет. Крайно време беше да изчезна оттук. Натиснах отново play.

— ... Тя го нарече Себастиан. Беше маскиран като заек. — Луциан се разсмя с неговия тих дрезгав смях. — Един сърдит огромен заек. Заплаши ме с полиция. А момичето до него го познавах. Тя...

Превъртях нататък. На мястото, на което натиснах play, лентата явно не беше съвсем наред. Шумеше, така че отделни части от изреченията не се чуваха.

Разбрах следното:

— ... отново сънувах нея... по-голяма, както и... по-късно... пони^[1]. Ребека вървеше до мен... вита стълба... жена. Слаба, къси коси. Хубавка. Тя държеше... синьо-бял раиран... обърна се към нас. Бледа... Една секунда гледаше Ребека... каза: той е мъртъв. Джон Бой е мъртъв.

Не можех да продължа нататък. Изключих диктофона и станах да затворя прозореца. После видях таксито. Спря точно пред кабинета. От него с усилие излезе жена на патерици.

---

[1] Думата „пони“ има две значения в немски език: малко конче (пони) и бретон. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Когато ключът се завъртя в ключалката, аз стоях в тоалетната, притиснала устни с юмрук. Нямах време да напусна кабинета, щях да налетя право на Яне. За щастие бях заключила вратата отвътре, така че поне да не се усъмни.

Майка ми влезе в коридора, чувах стъпките ѝ и тъпото тропане на патериците, които приближаваха. Сега се спря точно пред тоалетната.

Отчаяно сдържах дъха си, затворих очи, а в главата ми картините се вихреха. Това, което Яне беше разбрала в продължение на няколко сеанса, се стовари върху мен буквално за няколко минути. Имах усещането, че ще се пръсна. Ако сега Яне отвореше, щях да се разхвърча на малки парченца около ушите ѝ.

Но тя не отвори вратата. Звукът от патериците се чу отново по паркета и се отдалечи в посока на кабинета. Подпрях се на умивалника, мислех трескаво дали бях поставила по местата им всички вещи в бюрото, дали нещо не бях разместила, дали нещо нямаше да ме издаде — а после се усетих, че всички тези разсъждения няма да ми помогнат.

Натиснах бързо дръжката на вратата и възможно най-безшумно излязох в коридора.

Тук вече беше безопасно. Трябваше да направя само три крачки и щях да съм навън.

Стана много по-лесно, отколкото предполагагах. Веднага щом затворих вратата на кабинета, се позвъни. Стреснах се, пузнах дръжката и забързах надолу по стълбите, без повече да се оглеждам. Стигнах до втората площадка и тогава го видях. Над себе си чух бръмчене, Яне отвори вратата. „Е, откажи се — мина ми през ума, — той е вече тук.“

Луциан спря две стъпала по-долу. Втренчи поглед в мен, веждите му се събраха, но този път в погледа му не се четеше страх, а неприкрита враждебност. Без да пророни дума, той мина покрай мен и се заизкачва нагоре по стълбите.

Чух гласа на Яне, после вратата се затвори и аз останах сама.

Навън беше започнало да ръми. Дъждът не падаше на капки, а на тънички нишки. Или не. Сбърчила чело, се вгледах в сивия воал пред очите си. Не, Ребека, това не са нишки. Това са въжета. *Дъждът се лее на въжета.* Така поне се казва на немски. На английски казват: *валят кучета и котки.* Протегнах шия и подложих лицето си на дъжда. „Кучета и котки“, що за глупав израз, мислех си. Човек би усетил, ако кучета и котки му се изсипваха върху лицето. Сигурно щеше и да боли.

Друго си беше дъждът да се лее на въжета; той се плъзгаше по кожата ти и се усещаше едвам или почти никак. Просто те мокреше. Всичко ставаше мокро, улиците, колите и небесносиньото рекламno листче на тротоара пред мен, което изглеждаше така самотно. Дали буквите също се бяха намокрили? Дали се бяха размили?

Наведох се и взех листчето. Буквите все още се четяха.

Чисти прозорци от 1. 99 евро, гласеше надпис с дебел шрифт върху светлосиния лист.

Търсите компетентно решение за почистване на прозорците в помещенията на Вашето бюро или просто бихте искали прозорците в къщата ви да са чисти? Тогава позвънете! Нашите любезни, надеждни, говорещи немски чистачи, предлагат измиване на прозорци вече от 1. 99 евро, вкл. ДДС.

Чисти прозорци за 1. 99 евро — ооо, това наистина е добра оферта. Миенето на прозорци си е адска работа, при това опасна, ако живееш на по-горен етаж. Тази реклама беше важна, за нея трябва да научат повече хора, тя трябваше да виси на много, много входни врати!

Знаех как се разлепват такива рекламни листовки. Със Сузи често го правехме за майка й, когато бяхме в основното училище и нейните семинари по тайм мениджмънт още не бяха познати. Със Сузи получавахме по пет цента на листовка и гордо марширувахме из улиците, докато привършим работата си. Сега Сузи я нямаше. Значи тази работа трябваше да я свърша сама.

Прибрах листовката под якето си и се отправих към копирния център на следващия ъгъл. Включиха ми един свободен ксерокс, натиснах седем и две нули, натиснах „старт“ и загледах как машината изхвърля лист след лист в спокоен, монотонен ритъм, при това

невероятно ефективно. Това беше истински дъжд от хартия. Когато всички копия бяха готови, купих и три ролки скоч. Платих с чисто нова банкнота от петдесет евро и с пълна найлонова торбичка излязох отново на улицата.

По „Остерщрасе“ имаше предимно магазини, докато рекламата се отнасяше повече до бюрата и частните домове. Не ми се искаше да разхищавам листовките, отправяйки ги към грешен потребител. Затова завих по по-спокойната „Бисмаркщрасе“ и се залових за работа. На нея са намираха главно къщи, красиви стари сгради с големи прозорци, някои с интересни форми. Част от къщите имаха и зимни градини, които бяха изцяло остъклени.

На задната страна имаше няколко бюра, главно на лекари, счетоводители и ерготерапевти. Тръгнах от къща на къща. Дъждът се усили и трябваше да скрия торбичката под якето си, за да не се навлажнят листовите. След като преброих колко листовки ще са необходими за всички входове, влязох в страхотен ритъм на разлепване: насочвам се към входа, намествам се под свода, свалям найлоновата торбичка, изваждам листовката и с дясната ръка, в която държа скоча, я натискам на таблото със звънците, с лявата откъсвам лентичка скоч, залепвам и продължавам към следващия вход.

Жители почти не срещнах, пък и тези, които видях, бяха заети с това да се скрият от дъжда, който бавно, но сигурно прерастваше в истинска буря. Духаше, леденият вятър гонеше като с камшик дъждовните капки, които бяха станали толкова големи, че наистина сравнението „котки и кучета“ придобиваше смисъл. Водата се стичаше от косите ми, а ръцете ми бяха толкова студени, че едва ги разтварях. Но аз решително продължавах да се боря. Бяха ми останали половината от листовките. Пред една от къщите някаква жена, която току-що беше излязла от входа, започна да ме хока. Каза, че рекламата тук е забранена, но веднага щом се скри зад ъгъла, аз лепнах листовката в средата на таблото. Няколко къщи по-нататък скочът ми се хлъзна от ръката и докато се навеждах да го взема, изпуснах найлоновата торбичка. Тя заподскача по стълбището и акостира в една кална локва. Голяма част от листовките се изсипа от нея. Понечих да ги събера, но те вече бяха съвсем мокри. Изглеждаха толкова не на място, това небесносиньо върху сивия мокър асфалт. Изритах ги, върнах се при входа и упорито започнах да се мъча да измъкна една

листовка от останалите сухи, за да я залепя под таблото. Скапаният скок не искаше да лепи, ръцете ми чак горяха от студ и когато на един от звънците прочетох името Росман, от гърлото ми се откъсна едно сухо изхълцване.

Загубих самообладание. Беше презимето на Сузи, която, разбира се, не живееше тук. Но изведнъж ми се стори съвсем невъзможно, като истинско предателство, че върша тази работа без нея. Коленичих и се загледах в изкаляните мокри листовки, които дъждът беше разнесъл по улицата и чак сега осъзнах какво всъщност правех тук.

Бях броила трийсет и пет евро, за да ксерокопирам небесносини рекламни листовки за услуга „миене на прозорци“ и да ги разлепвам по чуждите входове под проливния дъжд... Май съвсем бях откачила.

Захвърлих останалите листовки в първата кофа за боклук, извадих джиесема си и остатъка от деня прекарах в търсене на Сузи. Звънях ѝ, но никой не вдигна. Оставих ѝ три гласови съобщения и два SMS-а. Изчаках края на учебните часове и опитах на стационарния телефон у тях. В продължение на половин час даваше заето, после никой не вдигаше. Отидох до къщата и започнах бясно да звъня. По едно време майка ѝ ми съобщи по домофона с рязък нервен глас, че Сузи е някъде навън и че не можело да се кача да я чакам горе.

Опитах се да открия къде е репетиционното помещение на Димò, но нито знаех номера му, нито пък на някой от групата му. Не знаех дори фамилното му име.

Отново опитах да звънна на Сузи и усетих, че ми затваря. Не се сърдех на приятелката си. Напротив, бях си го заслужила. Но не се предавах. Оставих още едно съобщение на телефона, който междувременно беше изключен. По-късно опитах отново на стационарния, но напразно.

Вкъщи Врабеца размахваше своята гъба на щастието и ми разправяше нещо за спечелените от Обама избори, но аз изобщо ме схващах какво ми говори. Дори когато Яне влезе в стаята и любезно попита как е протекъл денят ми — тя очевидно не подозираше нищо, аз останах безразлична. Дори не мислех за Луциан. Съобщих на майка ми, че денят ми е минал добре, но че сега имам да пиша куп домашни, като не преставах да мисля за Сузи, за това как да ѝ се извиня и отново да я спечеля за приятелка. Написах ѝ един имейл и в леглото часове

наред репетирах думите, които да ѝ кажа утре сутринта преди училище.

На следващия ден бях в училище половин час по-рано, но не можах да я изловя пред класната стая, защото се появи, след като часът беше започнал.

Изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха страшно подути, лицето ѝ — подпухнало и зачервено. Две момичета от класа, Ванеса и Клое, веднага се спуснаха към нея. Себастиан беше още болен и тя седна и днес на неговото място, без изобщо да ме удостои с поглед. В паузите изтичваше от класната стая и се връщаше точно преди да започне часа. Така че не ми се отдаде никаква възможност да говоря с нея. Последния час имахме химия. Трябваше да проведем един експеримент, затова бяхме разделени по двойки. Госпожа Щайнмайер, учителката ни по химия, нарече експеримента „гумено мече в пламтящия ад“. След като групите се оформиха, останахме аз и Шейла. Седнах ядосана на чина до нея. Сложих си предпазните ръкавици и очилата.

— И аз ли изглеждам така глупаво като теб? — попита Шейла, като се опули насреща ми през оцветените в жълто стъкла на очилата си.

Предпочетох да не отговоря. Вместо това поставих на статива епруветката и както ни бяха казали, сипах петнайсет грама калиев хлорат. Шейла подложи ламаринената кутия с пясъка за погасяване, в случай че при реакцията стъклото се разтопи.

— Сега слагаме мечето ли? — попита ме тя.

— Не, по-късно. Първо трябва да разтопим това тук — отговорих и приготвих горелката. Подадох ѝ запалката. — Хайде, запали!

— Не става.

Шейла опита многократно, опипваше запалката, разклащаше я.

— Опитай ти! — каза накрая.

Взех запалката, натиснах палеца за запалване и изкрещях, когато огромен огнен език се издигна нагоре.

— О, не! — изписка истерично Шейла. — О, не, не...

Пламъкът подпали косата ми. Сега всички се разпищяха, докато аз хванах с дланите си горящия кичур и като полудяла започнах да

удрям, за да потуша пламъка. За щастие бях си сложила предпазните ръкавици. Смърдеше ужасно, но огънят се поукроти. След няколко секунди нещата се успокоиха. Учителката и Сузи моментално се озоваха при мен. Сузи ме прегърна, докато госпожа Щайнмайер, бяла като тебешир, ме питаше как съм.

— Добре съм — промърморих. — Добре съм.

Попипах мястото, на което преди малко бяха косите ми.

Шейла стоеше в най-отдалечения ъгъл на стаята. Беше навила дългите си черни къдри около китката. Гледаше смутено, но не ми убягна язвителното потрепване в ъгълчетата на устата ѝ. Явно Сузи също го беше забелязала. Премести напрегнат поглед от Шейла към мен.

— Някой да иска гумено мече? — обади се Аарон.

После ми се ухили, но това беше приятелска усмивка.

— Защо не? — казах. — Така или иначе, вече минахме през адския огън.

И като се обърнах към Шейла, предложих:

— Искаш ли да ти върна запалката? Сега работи много добре.

Шейла стисна устни. Не се реши да се извини. А че е постъпила преднамерено, можеше само да се предполага, доказателства нямаше.

В това време Сузи беше отишла отново на мястото си и когато след малко звънецът иззвъня, тя напусна бързо кабинета по химия, без да ми каже дума повече. Събрах си вещите, изтичах до стойките за велосипеди и след две минути вече карах по улицата.

— Здравей, Ребека — отвори ми вратата майката на Сузи. — Съжалявам за вчера, аз... — спря, загледана във вълнената шапка, под която бях прикрила косите си. — Толкова ли е студено навън?

— Не чак толкова — казах уклончиво. Явно Сузи не ѝ беше казала за нещастния инцидент. Госпожа Росман разкърши рамене и се вгледа в очите ми, търсейки помощ.

— Вчера Сузи присъства на една неприятна разправа между мен и баща ѝ — избухна тя. — Разказа ли... разказа ли ти?

Мълчах объркана.

Майката на Сузи си пое дълбоко въздух.

— Знаеш ли как е?

Нима не чуваше? Откъм стаята на Сузи се носеше пънк музика на високи децибели. Басите бумтяха по коридора. Наистина ли майката на Сузи чакаше отговор от мен?

— Защо вие не попитате дъщеря си? — отвърнах ѝ аз.

Госпожа Росман изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше избухне в сълзи.

— Тя изобщо не иска да разговаря — завайка се тя. — За бога, разбирам, че всичко, което се случва, никак не е леко за нея, но какво мога да направя? Трябва ли да продължавам да живея по този начин?

— По-добре попитайте някой друг — отговорих възможно най-учтиво. — Сега ще мога ли да отида при приятелката си?

— Ами, да, разбира се... — Майката на Сузи широко разтвори вратата. — Отивай. Тя е в стаята си.

Нима? Наистина ли?

Без повече приказки минах покрай нея.

Със звуците, които се носеха от тонколониите на Сузи, можеше да бъде привлечен на повърхността дори и глух, намиращ се под вода водолаз. Приятелката ми беше седнала на холивудската люлка, подгънала колене, с Ози в ръце. Запитах се дали хамстерите са устойчиви на силен шум.

— Може ли да понамаля? — извиках.

Сузи вдигна рамене, без да ме погледне в очите. Определено не ме беше чула, но може би го беше разбрала по движението на устните ми.

— Хей, здравей! — казах, след като намалих музиката, свалих шапката от главата си и приседнах пред Сузи на килима. — Бях лоша с теб, просто невъобразимо лоша. Знам, че това е глупаво оправдание. Но бях толкова зле с нервите, че се занимавах само със себе си. Ти, Сузи, си моята най-добра приятелка. Най-добрата на света! — Сложих длан върху ръката ѝ. — Толкова съжалявам! Наистина!

Сузи гледаше в пода, а аз — Ози. Мъничките му мустачки потрепваха. Мина цяла вечност, докато Сузи най-накрая вдигна глава и ме погледна. Очите ѝ бяха кървавочервени.

— Прическата ти е като на излязла от горящия ад — каза тя и се усмихна криво.

Засмях се облекчено и в същото време сълзите рукнаха от очите ми.

— Хей, няма никакъв повод за циврене — каза Сузи и стана. — Идваш точно навреме, та да мога да си поуспокоя нервите. — Тя изчезна в банята и се върна с гребени и фризьорската си ножица.

Изтрих сълзите от лицето си. Приятелката ми, която още като дете подстригваше куклите Барби, беше карала ученическата си практика при една фризьорка и през последните години практикуваше и върху живи модели. Подстригваше краищата на косите ми още от тринайсетгодишна. Но всъщност нищо повече, защото не исках да се разделям с дългата си коса.

Когато минутка по-късно чух шума от ножицата, стиснах здраво зъби. Кръц, кръц, кръц... Пред мен заваляха снопчета коса.

Сузи работеше бързо и съсредоточено и ние заговорихме отново едва когато приключи.

— Е, успокои ли се? — попитах внимателно. Но все още не бях в състояние да погледна в огледалото.

— Суперсекси! — изкоментира тя произведението си и прибра ножиците.

— Чух, че вчера тук имало стресова ситуация — започнах аз, като я погледнах. Веднага лицето ѝ помръкна.

— А, успя ли майка ми да се изплаче пред теб? — изфуча тя.

— Щеше с удоволствие да го направи — отвърнах. — Но не я оставих. Какво се случи?

— Просто не можеш да си представиш колко ми е безразлично случилото се вчера. — Не виждах лицето ѝ, защото стоеше наведена над фризьорската си чантичка, но гласът ѝ прозвуча задавен от сълзи: — Сами да си се обясняват. Аз имам други грижи.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Последва рязко поклащане на глава и когато поисках да я прегърна, тя се отдръпна.

— Не, остави. Нали и ти винаги казваш, че проблемите не се оправят с вайкане.

Но веднага по зачервените ѝ бузи започнаха да се стичат сълзи. Тя се хвърли на леглото.

Последвах я.

— Димò ли? — попитах тихо и седнах на пода пред леглото.

Кимна. Не можеше да говори от плач. Ози, който тя отново беше върнала в клетката, цвърчеше на пресекулки, сякаш искаше от

разстояние да я избави от страданията.

Станах, наведох се и силно я прегърнах. Този път не се възпротиви. Така останахме прегърнати задълго, без да продумахме. Каквото и да кажех, щеше да е излишно.

Когато най-сетне се наплака, Сузи бавно се освободи от прегръдката ми. Пуловерът ми беше станал вир-вода, а лицето на Сузи беше толкова подпухнало, че очите ѝ бяха като две резки.

Тя стана, отиде при прозореца и се загледа навън.

— Вчера — започна тя, — когато родителите ми започнаха да се плюят, аз избягах. Видях, че си ми звъняла, но... — Тя замълча, аз започнах да хапя устни. — Отидох при него — Сузи не изговори името на Димо. — Родителите му бяха отишли на кино. Бяхме в стаята му, той беше ужасно мил, успокои ме и после... — тя сведе поглед. — ... После ме целуна. И започна да ме гали. По едно време пръстите му заопипваха сутиена. Извърнах се и измънках, че трябва да почака, но той стана нетърпелив. И тогава аз просто... просто си свалих панталоните. И гащите. Но фланелата си оставих. Той също си събу джинсите и после ние... ние се... е, знаеш какво.

Сузи все още гледате през прозореца.

— Всичко стана толкова бързо. Когато влезе в мен, той отново пъкна ръка под фланелата ми и аз повече не можах да издържа. Оставих го да действа. Докато той...

Сузи се обърна към мен. Държеше ръцете си пред гърдите като предпазен щит.

— ... докато накрая стигна... първо до лявата... после до дясната... и после... — тя млъкна.

— И после? — поех дълбоко въздух. — Какво стана после?

— После... после... — Сузи поклати глава и зари лицето си в дланите. — После... му стана малък. Просто му омекна. Ако разбираш какво имам предвид. — Тя не изчака отговора ми.

— Седна в леглото — надникна тя през пръстите си — и ми обърна гръб. Каза, че трябвало да го *предупредя*. Че сега трябвало тепърва да го асимилира и че може би е по-добре да си тръгна. Така и направих.

Сузи свали ръце от лицето си и ме погледна. Приличаше на малко момиченце.

„Задник — помислих си. — Противен, мръсен, нищожен задник.“

— Толкова се срамувам — прошепна Сузи. — Господи, колко ме е срам! Димò има право, аз...

— Ти ли? — изкрещях и скочих. — Този тип с микроскопичния червей в гащите трябва да се срамува. Трябва да се завре в миша дупка и никога повече да не изпълзи от нея, защото иначе ще му отрежа лайнените ташаци, за това можеш да го предупредиш! Или може би не. За мен ще е удоволствие да го изненадам. Случайно във фризьорските принадлежности да ти се намира ножица за рязане на тестиси?

За секунда Сузи се засмя.

— Като те слуша някой, със сигурност ще си помисли, че си дъщеря на яка лесбийка.

— Вярно си е — избоботих аз и изведнъж се почувствах още по-виновна. — Съжалявам, че вчера не бях до теб. Само да знаех...

— Сигурно щеше да му дадеш да се разбере — тя вирна носле. — Странно, нали? — каза внезапно. — Обикновено аз съм тази, която лети из облаците, а ти ме приземяваш. Сега става обратното. — Тя плъзна ръка по лицето си. — Просто така боли. Не толкова от това с него, а от този страх, дали аз изобщо... някога...

— Сузи, хей, Сузи — спуснах се към приятелката си и здраво стиснах раменете ѝ. — Кълна ти се, че Димò е един неподобен, изключителен гъз. Не всички са такива. Съвсем сигурно, определено не всички са такива! Трябва да ми повярваш! Окей?

Сузи отново вирна носле.

— Не — каза тя. — Но що се отнася до Димò, беше напълно права. Още от самото начало нямаше добро усещане. И въпреки това стоеше твърдо зад мен. Такава трябваше да бъда и аз спрямо теб. Съжалявам, Беки!

Разтърсих я леко.

— Недей да говориш глупости! Ти нямаше как да го направиш. Та аз почти нищо не ти разказвах.

— Именно.

Сузи изтри с опакото на ръката сопала от носа си. Дланта ѝ беше пълна с моите коси, които сега полепнаха под носа ѝ като малки мустачки.

— Хей, Адолф, ще разрешиш ли?

Махнах космите с показалец. Сузи се разсмя, но после веднага отново стана сериозна.

— Разкажи ми за него. Моля те. Иска ми се да те разбера, наистина.

Безпомощно поклатих глава. Първо, сега действително не беше моментът да обременявам Сузи с проблемите си. Второ, започнех ли, не знаех докъде ще стигна. След вчерашната акция успях в едно: оставих на заден план това, което разбрах в кабинета на Яне, както и последвалата среща с Луциан. Усетих силен спазъм. Изпъшках и паднах превита на колене, сякаш някой ме беше изритал в корема.

Сузи се приближи, коленичи пред мен и ме взе в прегръдката си. Очите ѝ все още бяха подпухнали, но гласът ѝ звучеше енергично, а тонът ѝ не търпеше възражение.

— Започвай, изплюй камъчето — каза тя. — Кой те е насоллил пред Яне? Не е Себастиан, нали?

— Не е — изшептах. И усетих как натрупалите се в главата ми мисли и потиснатите ярост и страх се отприщиха. — Не е бил Себастиан. А Луциан.

— Луциан ли? — Тя пусна ръцете ми. — Така ли се казва? Луциан? Той... — тя се засмя. — Изглеждаше супер с тази птича маска. Странен, но секси. Струва ми се, че разбирам какво намиращ в него.

— Не — вгледах се в нея. — Струва ми се, че нищо не разбираш. Но и не би могла.

— Тогава ми обясни.

Загледах се в холивудската люлка.

— Луциан е на терапия при майка ми — казах аз без никаква връзка.

Сузи зяпна. Но не започна да ми задава въпроси. Само ме гледаше и аз нямах идея откъде да започна. Изведнъж всичко се стовари върху мен.

— Аз не знаех — избухнах. — Събирах парченце по парченце и започнах да ги нареждам, след като дочух един разговор между Яне и Врабеца. Явно Яне знаеше за маскения бал и аз реших, че един от двамата ви ме е издал. Но беше обратното. На последния сеанс при майка ми Луциан ѝ беше разказал за вечерта, както и за всичко останало, и за сънищата си, и... и... когато вчера се измъкнах от

кабинета на Яне, налетях в коридора на Луциан. Той няма представа, че Яне е моя майка, той сигурно си помислил, че съм го... О, божичко, Сузи. Той изглеждаше страшно ядосан и сега...

Закрих лицето си с длани.

— Какво ще стане, ако той вече престане да се интересува от мен?

— Хей, почакай, спри! — тя разтърси раменете ми. — Sorry, Беки, но не мога да разбера нищо. Би ли се опитала... да започнеш някак отначало?

Тя се позамисли.

— Може би от метрото? Това е последното, за което знам. Беше го видяла в метрото. Мисля си, че от тоя ден досега са станали сума ти неща. Например на фалкенщайнския бряг не си правила просто самотни разходки, нали?

Кимнах и не можех да повярвам, че бях държала Сузи настрана от всичко това. Поех дълбоко въздух и започнах да разказвам.

Сузи отваряше все по-широко очи, от време на време покашляше или слагаше ръка на устата си, но не ме прекъсна, докато не стигнах до нахлуването ми в кабинета на Яне. Когато стигнах до касетите със записите, които Яне беше правила, тя изпуктя. За мое голямо учудване не изкоментира това, което бях научила за Луциан в кабинета. Това, което я ужаси, беше Яне.

— За това, което през последните месеци ми причини майка, ми идва да я пратя по дяволите — започна тя наежена. — Но поне беше честна. А това, което ти е направила Яне, преминава всякакви граници, Беки. Яне е знаела какво става с теб, какво става и с Луциан и въпреки това седмици наред се е правела, че нищо не знае, без дори да й мигне окото. И за да може да шпионира по-добре Луциан, ти е наложила домашен арест. Е, браво, поздравления!

Сузи говореше бързо и много ядосано.

— А ти си тръгнала да търсиш ножици за ташаците на Димò. Какво да кажем за майка ти? Как си успяла вчера спокойно да я погледнеш в очите? Искам да кажа, без да я... sorry... да я праснеш с патерицата?

Вдигнах рамене, без да отговоря. Не знам как, но бях го постигнала. Бях напълно спокойна. Може би защото мислите ми след

вчерашния шок се въртяха изключително и само около Сузи. А вероятно защото...

— ... защото и аз се чувствам като теб, Сузи — прошепнах. — Толкова съм наранена. И толкова се страхувам. Откъде Луциан знае всички тези подробности за мен? Как е научил за синята ми рокличка? Откъде е научил за баща ми, за нашите разговори, които цитира дума по дума? Как така знае за стаята с кривите огледала, за надуваемия ми дюшек с глава на акула, за любимата ми книжка с картинки? И още... — последните думи изговорих с усилие... — И другите неща, които е сънувал. Маймуната от папиемашето и последния сън с понито, и жената на тавана, и Джон Бой. Защо Луциан сънува, че яздя и че папагалчето ми умира?

— А защо ти не го попита? — прозвуча веднага в отговор. Рядко приятелката ми биваше толкова прагматична. — Защо не го изчака пред кабинета на Яне?

„Защото разпространявах листовки по кофите за боклук“, помислих си и изстенах.

„Защото повече не можех да издържам. Гръмнаха ми предпазните бушони.“

— И нямаш никаква представа, къде може да се намира сега? — Сузи погледна към телефона. — Не знаеш нито телефон, нито адрес.

Поклатих глава и пуснах кичур отрязана коса на пода.

— Знам само, че работи в бар. И че този тип, барманът, го е приютил в къщата си. Мога ли да обиколя всички жилища и барове в Хамбург?

Сузи въздъхна.

— Имаш право — съгласи се тя. — Не е добра идея. А обява във вестника? В новините? Никакъв начин ли няма да се свържеш с него?

— Никакъв — погледнах Сузи. — Ами ако наистина е психолог? Или пък престъпник, или...

— Досега не съм чувала за престъпник ясновидец — каза Сузи. — Ако Луциан наистина е сънувал, че е бил с теб под една завивка, когато си била още малко момиченце, или момента в болницата, то на мен по-скоро ми се струва да е твой възкръснал близък.

— О, супер! — засмях се, въпреки че се чувствах напълно объркана. — Тази мисъл вече ми мина през ума и накрая стигнах до там да напиша сапунена опера със заглавие „Desperate Daughters“, която

може би ще ми донесе почит, слава и много пари, но в момента няма да помогне.

— Окей. Не уцелих — Сузи се усмихна леко и притисна пръсти върху подпухналите си клепачи. — Може да е някой медиум — продължаваше да рови приятелката ми. — Ако наистина сънува неща, които ще се случват в бъдеще, това съвсем не е толкова лошо. Или...

Тя щракна с пръсти.

— Открих! — извика възбудено и посочи кошчето за боклук, от което се подаваше броят на „Щерн“, който лежеше миналата седмица върху нощното й шкафче. — Вътре имаше една статия за масажистка, която твърдяла, че в предишния си живот е била ковач, подковаващ коне, и се казвала Йозеф. Тя дори можела да си спомни как пипала с ръце наковалнята.

— Точно така — отговорих сухо. — И аз в миналия си живот бях малкият Исус в яслата и чувах магаренцето да реве. Наистина, Сузи! Луциан сънува сънища, в които се появявам аз. Той ясно си спомня за мен дребни подробности и всички те са верни.

— Е, не съвсем. Досега са верни нещата от миналото ти — каза Сузи успокоително. — За тези от бъдещето още не се знае.

Тя ме сръга.

— Какво беше? Кървава маймуна от папиемаше? Пони с къси крака?

— Не, не с къси крака.

Несъзнателно започнах да изтръсквам крайчетата коса от джинсите си, когато изведнъж Сузи наддаде силен вик.

— Какво става? — подскочих уплашено. — Какво има пък сега? Защо ме гледаш така?

Сузи не каза нищо. Стана и донесе едно огледало от тоалетката си. Вдигна го пред лицето ми и когато се видях в него, цялата се разтреперих.

Огледах новата си фризура. Косата ми беше значително скъсена и имах пони.

— Боже господи! — прошепнах.

Сузи отпусна огледалото. Но аз бях вече при вратата.

Когато влязох вкъщи, чух Врабеца да вика:

— Яне? Ти ли си?

Не отговорих.

— Ребека? — гласът ѝ звучеше панически. — Можеш ли да се качиш горе?

Изтичах по стълбата и видях Врабеца да стои пред клетката, от която се чуваше силно отчаяно цвърчене. Джим Боб стоеше на люлката и лудо пляскаше с крила.

Врабеца се обърна към мен. За момент се загледа в косата ми. Направи физиономия, сякаш беше в шок. После погледна дланта си.

— Истина е — промърмори тя. — Случи се. Джон Бой е мъртъв.

ПЕТНАЙСЕТ

Ветеринарният лекар смяташе, че е получил шок.

— При по-старите птички това не е рядкост — каза той, когато се обадохме в кабинета му, за да попитаме каква може да е причината за внезапната смърт на Джон Бой. — Симптомите са идентични с тези на сърдечния инфаркт. Птичката без никакви видими признаци се сгърчва и умира само след няколко секунди.

Наистина точно така беше станало. В петък, както Врабеца си плетял на тавана, Джон Бой шумно тупнал от пръчката люлка, и след няколко секунди престанал да диша.

Погребяхме го още същата вечер в градината зад къщата. Яне, която се върна малко след това, му измайстори миниатюрен кръст за гробчето, като за малко не си заби пирона в пръста. Тя беше съвсем стъписана, също както и Джим Боб, който самотен и объркан седеше в кафеза и не искаше да излиза, въпреки че вратичката през цялото време беше отворена.

Естествено, беше съвсем ясна причината за това състояние на Яне. Когато видя новата ми фризура, тя стана бледа като платно, размени погледи с Врабеца, която вдигна отбранително ръце. Беше изключително тъпо. Врабеца знаеше. Яне знаеше. Аз знаех. Но Яне не беше наясно, че аз знам. А аз упорито си мълчах, също като нея.

Сузи ми позвъни на джиясема веднага след като се върнахме в къщи. Когато ѝ разказах, че сънят на Луциан се е сбъднал, тя реагира още по-неадекватно от мен. Единственото, за което мислех, беше, че трябва да разговарям с Луциан. Може би защото шокът бавно отзвучаваше, или обратно — със смъртта на Джон Бой той ставаше още по-голям. Или пък исках да убедя сама себе си, че не съм единствената, която сънува. Изобщо не ме интересуваше какво щеше стане, аз трябваше да разговарям с него.

Сузи също мислеше така и аз се радвах, че най-сетне няма да съм сама с всичко това. В събота по обяд тя дойде да ме вземе от къщи. Беше мъгливо и студено, но не валеше. Разхождахме се с колелата из околността, влязохме в няколко бара в Санкт Паули и в Шанце и

разпитвахме дали там не работи момче на име Луциан, но естествено безрезултатно.

Междувременно така ми беше писнало, че почти се бях навила да накарам Яне да говори. Но Сузи ме спря.

— Да не стане по-лошо? — попита ме тя. — След като майка ти не разговаря по този въпрос с теб, то остави я да си мисли, че нищо не знаеш.

Вместо това предложи да дежурим пред кабинета на Яне. Тя избяга от училище в понеделник, аз във вторник. Три дена прекарахме следобедите си в малко кафене срещу кабинета. Два пъти видяхме Яне да слиза от такси. Но Луциан не се появи.

Отново си припомних враждебните погледи, които ми хвърляше в коридора. Той, както и аз, знаеше много добре, че не съм там случайно, но дали си е направил правилните изводи? Предполагаше ли, че майка ми е същата предателка като неговата терапевтка? Или може би все пак беше разбрал, че Яне е моята майка?

Във всеки случай явно не ѝ беше разказал за срещата ни в коридора, защото ако не беше така, държанието на Яне щеше да е по-различно. Все се питах как ли с минал последният сеанс и дали изобщо беше продължил терапията? Но цялата главоблъсканица беше излишна, защото нямаше кой да отговори на тези въпроси.

Себастиан оздравя, но с държанието си към мен ясно показваше, че вече окончателно е решил да се държи на разстояние. Новата ми прическа той определи като „симпатична“. И това беше всичко, което ми каза през последната седмица. Изглежда беше решил да се отърве и от Шейла и компанията на мацките, защото междучасията прекарваше с няколко момчета от съседния клас или пък забождаше нос в някоя книга.

Следващата събота Сузи ме помоли за една услуга. Беше оставила някои неща в репетиционната на Димò. Няколко CD-та, на които държеше, един шал и кожен каскет. В училищния двор той демонстративно ни отбягваше, а и аз няхах особено желание да се разправам пред целия випуск с него.

Така че в събота следобед взех метрото в посока Централна гара, а оттам се запътих към „Ланген райе“, където се намираше репетиционната на Димò. Не го бях предупредила, но от Сузи знаех, че обикновено е там.

Къщата, която Сузи ми беше описала, беше номер 22 и на нея върху мраморна табела при входа беше написано, че тук през септември 1891 година се е родил народният артист Ханс Алберс. Две скулптури, наподобяващи гръцки богове с вкаменени дълги бради и войнствено изражение, ме гледаха от фасадата. Репетиционната на Димо се намираше в задния двор, към който се минаваше през вход във форма на аркада. Старите зидове бяха изпонашарени с графити и дворът, за разлика от историческата фасада, съвсем не изглеждаше привлекателен. Слязох по стълбите към сутерена към синята метална врата и след като звънях настойчиво, трябваше да изчакам няколко минути, докато ми се отвори. Тук въздухът беше спарен, миришеше на боклук и плъхове. Нямаше осветление. В рамката на вратата стоеше приятелят на Димо, Лерой, и ме гледаше учудено.

— Какво търсиш тук?

— Това ще го обсъдя с Димо — отговорих кратко и минах край него. Димо седеше върху изтъркано кожено канапе и дрънкаше нещо на бас китарата, когато цъфнах пред него.

— На прослушване ли идваш? — попита саркастично той, но на мен не ми убягна несигурното проблясване в очите.

— С най-голямо удоволствие — отговорих. — Знам една хубава песен за импотентност, искаш ли да я чуеш? — Зад мен Лерой шумно се разкиха, а по врата на Димо се появиха червени петна.

— Не, благодаря — процеди през стиснати зъби той. — Е, казвай, какво искаш?

— Нещата на Сузи — отговорих.

Димо стана, отиде до металния шкаф и извади шала и каскета на Сузи.

— Ето ти ги.

— И С-тата — наредих аз.

Димо въздъхна.

— Тях трябва да ги потърся.

Аз седнах на канапето.

— Имам време — отговорих.

Димо прокара ръка по косата си, хвърли поглед към Лерой, който, смеейки се, вдигна рамене, после тръгна да търси С-тата из сбирката, която беше подредена на полицата пред прозореца.

— Това май са всички — каза той, подавайки ми купчината CD-та, които носеше. — Нещо друго?

— Да — изсъсках тихо. — „Истинската красота не е перфектна.“ Спомняш ли си? Ти го каза. Но изобщо не си наясно какво значи това, жалък червей. Затова те предупреждавам: ако само веднъж, повтарям — само веднъж до ушите на Сузи достигне някое просташко изказване, господ да ти е на помощ. Разбра ли ме?

Димо се опита да запази хладнокръвния израз на лицето си, но не успя:

— Е, какво? — избоботи той. — Ще доведеш майка си — лесбийката ли?

Само го изгледах и си тръгнах.

В началото Санкт Георг беше известно като място за срещи на хомосексуалисти, но в последните години изникнаха много кафенета и ресторанти, посещавани и от хетеросексуални. На връщане минах покрай павилиони за дюнери, азиатски магазини, индийски супермаркети, персийски, португалски и италиански ресторанти; зяпах по витрините на малки магазинчета, от които Сузи винаги се възторгваше, защото те не се съобразяваха с масовите модни тенденции на големите вериги. Преминах през няколко идилични задни двора и после завих надясно към Шпадентайх, докато се отзовах на един павиран кръгъл площад. Наредените наоколо кафета и кръчми явно лятно време се пукаха по шевовете от посетители, но и днес също бяха пълни. От малка църквица излизаха хора, а между няколко творения на изкуството, състоящи се от високи колкото човешки ръст ръждясали плочи, няколко деца играеха на криеница. На една от плочите някой беше написал със спрей:

Духу обича чудовището.

Бях доволна, че не взех метрото. Разходката из този район беше точно това, което ми трябваше. В мен още бушуваше яростта към Димо, докато мислех колко беше наранил Сузи.

Завих по една странична улица, минах покрай работилница за обувки и се спрях пред един бар. Надписът гласеше: *Max unci Consorten*, а на друга табела пишеше: *Destille*. Основан 1885.

Влязох вътре. Момиче на моята възраст стоеше зад бара и поднасяше на един мъж бира, като си тананикаше унесено. На една от масите седеше някакъв бизнесмен с лаптопа си, а на друга —

застаряваща дама пиеше ракия. Явно не първата, защото вече се олюляваше. Седнах на една кръгла масичка с високи табуретки, върху която беше поставена бронзова статуетка, и се огледах наоколо.

Барът приличаше малко на пъб. Над плота имаше лампиони, които отдавна си бяха изпели песента, а на тавана висеше вентилатор, който не беше пуснат. Затова пък множество стари лампи изпълваха помещението с мъждива светлина, а на една голяма дъска за обяви бяха налепени безброй банкноти от чужди страни. По стените висяха множество картини и плакати.

„Мъртвешка мелодия“ или $\frac{1}{4}$ час на поета, от Свен Ланген гласеше надписът на черен постер, на който бяха изобразени три кабаретни артистки. В задната част на пъба имаше помещение за пушачи, а в предната се виждаха две врати. Първата с надпис „Кухня“, а на втората пишеше: „Частно. Влизането забранено“.

— С какво мога да съм ти полезна?

Момичето, което застана до масата, беше русо, с къса коса и приветлива усмивка.

„С това да ми кажеш, че не лудвам“, помислих и се покашлях.

— Една бионада, моля. От бъз — изграчих като гарван, болен от грип.

Момичето се запъти към бара. Хвърли поглед към вратата с надпис „Частно“.

— Какво — чух да казва мъжът на бара, — чакаш твоят сладур да излезе в почивка ли?

Беше абсолютно налудничаво, но аз веднага разбрах за кого говорят. Затова и така решително влязох в тази кръчма.

Когато момичето се наведе, за да вдигне една бирена капачка, аз станах от стола, насочих се към вратата, отворих я и се намерих в малък разхвърлян коридор, от който по една стълба се слизаше в мазето. Оттам се чуваше класическа музика. Спуснах се надолу и отворих вратата.

Луциан седеше на една подвижна стълба в средата на помещението. Беше с пробити дънки и черна фланела, цялата в прах. В ръката си държеше отвертка и бърникаше във фасунгата на една лампа, от която се подаваха разни кабели. В един момент имах чувството, че краката не ме държат. Гледах мускулите на ръцете му, по които личаха вените, и тънката струйка пот, която се стичаше по врата му.

Той изглежда забеляза, че го гледам. Опитах да се съвзема, но ми беше много трудно да сваля поглед от него. Голите стени бяха прясно боядисани, подът беше покрит с найлон. Върху него имаше кофа, четка, мече за боядисване и един стар С-плейър, от който звучеше Бетовен. Луциан избърса с опакото на ръката челото си и изтупа прахта от фланелата. Чак след това се обърна мълчаливо към мен.

— Косите ти — каза спокойно, — подстригала си ги.

Кимнах.

— И папагалчето ми е мъртво.

Луциан седна на най-горното стъпало на стълбата и ме загледа оттам. Изражението му остана непроменено, но погледът му видимо изстина.

— Съжалявам — каза той. Гласът му излъчваше такава студенина, че всичко в мен се сви.

Докато успея да отвърна нещо, вратата на зимника се отвори.

— Хей! — русото момиче застана между нас. — Какво става тук? Какво значи всичко това? — тя ядосано ме стрелна с поглед. — Какво търсиш тук? Не можеш ли да четеш? На вратата пише „Частно“.

— Всичко е наред, Сид! — каза Луциан, преди да успея да реагирам. Той се усмихваше на момичето и тази усмивка ме влуди. — Това е просто една приятелка.

— Моля? Просто приятелка?

Изведнъж се почувствах като пълна идиотка. Понечих да отвърна, когато Луциан слезе от стълбата.

— Съжалявам — обърна се той към момичето, извинявайки се. — Трябва да обсъдим нещо. Можеш ли да кажеш на Йорге, че днес ще си взема свободна вечер?

— Ако това се налага — изръмжа момичето и ми хвърли презрителен поглед.

— А ние? — обърна се тя отново към Луциан и го хвана за ръката. — Ще дойдеш ли да ме вземеш по-късно?

— Ще видим. Ще ти се обадя, окей? — Луциан освободи ръката си, после ми кимна с рязък делови жест, сякаш бях някакъв куриер, и продължи покрай момичето по стълбите нагоре.

Момичето ме гледаше така, сякаш му бях отмъкнала жениха пред олтара, но аз повече не ѝ обърнах внимание и изтичах след Луциан.

Когато излизахме от бара, момичето ни настигна:

— Ей — викаше тя. — Ей, ти.

Върнах се. Момичето протегна ръка.

— Бионадата — процеди.

Луциан ми се усмихна.

— Май тръгна да се измъкваш, без да платиш — каза той. После се обърна към нея: — Остави. Пиши я на моята сметка.

Мърморейки недоволно, момичето се фръцна и влезе в бара.

Луциан обърна поглед към мен. Усмивката беше изчезнала от устните му и лицето беше придобило отново хладно и безчувствено изражение.

— Питам се — започна иронично той, — как мога да се държа на разстояние от теб, след като ти ме преследваш навсякъде. Приятелите ти пак ли чакат зад някой ъгъл? Какво искаш от мен? Защо най-после не ме оставиш на мира?

— Аз... теб...?

Челюстта ми увисна. Дишах като риба на сухо. Изведнъж ми се прииска да му кресна, но гърлото ми беше такава свито, че не можех да издам нито звук. Очите ми се наляха със сълзи, което ме ядоса още повече. Обърнах се и хукнах по улицата, без изобщо да се оглеждам, без да чуя вика зад мен, а когато изскърцването на спирачки достигна до слуха ми, беше вече късно. Усетих тъпа болка в хълбока, после отскочих от капака на автомобила, претърколих се свита на кълбо, като инстинктивно покрих лицето си с ръце, и се приземих, удряйки си тила в твърдия асфалт.

Преди още да осъзная какво се е случило, Луциан вече стоеше до мен. Той се наведе. Изглеждаше изплашен до смърт.

— Ребека — шепнеше той. — Ребека, добре ли си? Кажй нещо. Моля те! Кажй нещо!

— Глупак такъв! — промърморих и се усмихнах слабо. Болката в хълбока пулсираше силно, но надали имаше счупено. Само главата ме болеше и ми се виеше свят. В съзнанието ми се появиха думите на Тайгър и аз се разсмях.

Луциан поклати объркан глава.

— На какво се смееш?

— На учителя си — измърморих. — Трябваше да се вслушам по-добре в думите му.

Ето че дойде и шофьорът с гузната съвест, на когото за една бройка щях да направя живота черен. С пребледняло лице той се осведоми за състоянието ми. Насъбраха се и други минувачи, което никак не ми харесваше.

— Да извикам ли линейка? — Водачът на колата беше младичък. Той вече беше извадил джиесема си.

— Не, не — възпротивих се решително. — Мисля... — потиснах едно изпъшкване. — Струва ми се, че ми няма нищо.

Опитах да се надигна и почувствах ръката на Луциан, която ме подкрепи. Беше клекнал зад мен.

— Сигурна ли си, че не е нужно да викаме линейка? — попита той. Устата му беше почти до моето ухо.

— За да можеш пак да се измъкнеш ли?

— Аз ли? — Луциан се засмя тихичко. — Този, който преди малко искаше да се изнесе, май беше ти.

— Прав си — отговорих. — Трябваше да те оставя на мира. Забрави ли?

— Явно това не ти се удава, без да предизвикваш неприятности. — Луциан се опитваше да го обърне на шега, но не успяваше и това ме направи безкрайно щастлива. Той се изправи.

— Приятелката ми е добре — обърна се към шофьора. — Смятам, че не е нужно да викаме линейка.

Кимнах, стиснах зъби и протегнах ръка. Луциан ми помогна да се изправа и аз.

— Приятелката ми? Преди малко говореше съвсем друго — прошепнах. После се обърнах към шофьора: — Съжалявам. Надявам се с колата ви всичко да е наред?

— Наред е — отговори човекът. — Но следващия път внимавай, моля те, когато преминаваш пред движеща се кола. Не само ти се уплаши.

— Обещавам.

И отново си спомних за Тайгър.

Луциан вдигна раницата от земята, която при падането беше изхвъркнала, после праметна ръката ми през рамото си.

И въпреки че главата ми бучеше и краката ми още трепереха, се почувствах, сякаш някой ми беше дал силен наркотик или някакъв медикамент.

От бара също бяха наизлезли. Сид, както Луциан нарече келнерката, също. Тя беше сложила ръце на хълбоците и ни гледаше сърдито. С удоволствие бих ѝ се изплезила, както правят децата.

— Хайде — каза Луциан. — Давай да се махаме оттук. Ще те заведа вкъщи. Там ще сме в безопасност.

— От кого ще се пазим? — не можех да не го заям. — От моите приятели или от приятелката ти?

На този въпрос не получих отговор.

ШЕСТНАЙСЕТ

Луциан живееше в Холцдам, съвсем близо до бара. Беше красива стара постройка и не се различаваше особено от сградата в Елмсбютел, където се намиреше кабинетът на Яне.

— Добре ли си? — попита ме той, докато ми държеше вратата да вляза.

Кимнах. Хълбокът все още ме болеше ужасно, но поне беше ясно, че нямам нищо счупено или навехнато. За щастие спря и да ми се вие свят. Отмахнах косата от челото си и се стреснах, когато видях кръв по ръцете си. Това разтревожи и Луциан.

— Дай да видя! — Той дойде при мен, внимателно повдигна косата ми и огледа раната. — Изглежда по-страшна, отколкото е — каза той. — Трябва да отидем до петия етаж. Ще можеш ли да се качиш?

— Естествено.

Закуцуках решително до Луциан по стълбите, но когато се изкачихме, бях вече доста скапана. Луциан отвори вратата и ме пропусна пред себе си в жилището. Но когато влязох, се спрях слисана.

— Какво има? — попита Луциан.

— Нищо — отвърнах объркана.

Ала нещо тук сякаш ми беше познато. Беше миризмата. Не знаех с кого трябва да я свържа, но бях абсолютно сигурна, че не беше на Луциан.

Огледах се. Очаквах нещо долнопробно, някаква мизерна дупка в мизерен район, но че това жилище беше нещо коренно противоположно, се разбираше още от просторното антре с лъскав дървен под. Зад лакираните двукрили врати следваха аристократични помещения с високи гипсови тавани. През прозорците се виждаше залязващото слънце и доколкото можех да забележа, обзавеждането беше твърде стилно: огромни полици, пълни с книги, камина и антични мебели, чиято цена беше значително по-висока от тази на нашите, купени от битака.

— Кой живее тук? — попитах подозрително. Представата за нещо ужасно изведнъж проблесна в мозъка ми.

— Един хомосексуален милионер, — отговори ми Луциан небрежно. — Улучил шестица от лотото и с апартамента всеки месец си наема по един нов „Loveyou“. Целия ноември ще е мой. Не съм ли късметлия?

— Идиот! — изръмжах аз.

— Но си помисли точно това, нали? — Луциан изглеждаше, сякаш ей сега ще избухне в смях.

— Сега сериозно — казах. — Кой живее тук? Приятелката ти сигурно има богат баща?

— Тя не ми е приятелка — отвърна Луциан. — Тя само е някой, който ме... разсейва.

— Страхотно! — изфучах. — И какво правиш с нея, за да те... разсее?

Вместо отговор Луциан ме хвана за ръката и ме замъкна в една от стаите, съвсем в края на коридора. Когато усетих гладката, топла кожа на ръката му, дъхът ми спря. Невероятно, колко силно беше това усещане. Инстинктивно стиснах ръката му по-здраво, но той я отдръпна. Отвори вратата на своята стая и ми посочи леглото.

— Седни — каза. — Ще донеса нещо за раната.

Когато се отпуснах върху леглото, треперех цялата, но не заради слепоочието, което отново започна да кърви. Такъв вид възбуда изпитвах за пръв път. Не познавах чувството мозъчните ми клетки да се срастват в някаква жалка топчица и се вбесявах от това, че беше толкова обсебващо.

Стаята се намираше под покрива, през прозорците проникваха последните слънчеви лъчи. Стените бяха боядисани в светлосиньо и на стената, до вратата, висеше портрет на млада танцьорка. Инак не се виждаха почти никакви лични предмети, само върху един плетен стол имаше няколко стари дрехи и до леглото върху нощното шкафче лежеше книгата на Яне за сънищата. Гледах я като жилещо отровно насекомо.

— Окей — Луциан се беше върнал.

Той коленичи пред мен, което веднага отвлече вниманието ми от книгата. Сърцето ми прескачаше и тръпки ме полазиха от главата до

петите. Когато Луциан с влажна кърпа започна да почиства раната, стиснах зъби.

— Боли ли те? — попита загрижено.

„Да“, помислих си. Болеше. Но не раната. Болеше ме да удържа това разстояние между нас. И това, че за пръв път бяхме съвсем сами, също не помагаше. Луциан огледа слепоочието ми и сбърчи чело. Маската на ирония започна да се стопява. Гледах като замаяна. Желанието да го привлека към себе си беше неудържимо. Отдръпвах се, но сякаш се опитвах да противостоя на привличането на огромен магнит.

Боже господи, това наистина беше смешно. Седях в стаята, на леглото на Луциан. Хиляди въпроси изгаряха душата ми, и стомаха ми още не беше угаснал ядът към момичето от бара и всичко, за което можех да мисля, беше: целуни ме. Вземи ме в прегръдките си и прави с мен каквото искаш.

Луда ли бях или бях гледала прекалено много сладникави любовни филми?

Луциан продължаваше да се занимава с челото ми. Със спокойни, концентрирани движения той почисти кожата и после лепна върху раната един лейкопласт.

— Мисля, че е достатъчно — заяви кратко. — Искаш ли нещо за пиене?

Той посочи чашата с вода. Кимнах безмълвно, отпих голяма глътка и просто му казах.

— Познавам авторката.

И посочих книгата. Моментално лицето му се вкамени отново.

— Забелязах — отвърна сухо той. Стана от пода, махна дрехите от плетения стол, хвърли ги небрежно в ъгъла и седна.

— Защо беше там? — попита хладно. — И какво беше това преди малко с твоята птица? Защо ми го разказа?

Този път запазих отговора за себе си.

— Нали не си ме издал? — опипвах внимателно терена. — Нали не си й казал, че съм била в коридора?

— Не — Луциан ме гледаше враждебно. — Не съм. Но искам да знам какво търсеше там? Кажи. Какво правеше? Следеше ли ме?

Изкашлях се. Не знаех откъде да започна.

— Тази жена, твоята... терапевтка... — започнах. По дяволите! Скръстих ръце на гърдите си. — Името ми е Ребека — продължих, — Ребека Волф.

Луциан отскочи назад, сякаш го бях ударила.

— Това значи...

Кимнах.

— Марияне Волф е моя майка.

Луциан скочи така рязко, че столът падна. Той стисна юмруци толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Не — процеди той.

— Това е майка ми — повторих. — Не знаех.

— Какво? — той ме изгледа подигравателно. — Не си знаела, че Марияне Волф ти е майка?

— Не знаех, че тя е твоята терапевтка! Тя нищо не ми е казала. Нито дума.

— Ти самата не си вярваш!

Луциан изрита толкова силно стола, че той прелетя през стаята. А от погледа, който ми хвърли, ми се стори, че ще е доволен да изрита и мен.

— Да! — настоях аз. — Да! Истина е, да го вземат мътните! Не можеш ли за момент да сдържиш недоверието, което те яде? Проблемът ти е, че вярваш на грешния човек!

— На грешния човек, а? — гласът му беше студен. Стоеше при вратата с кръстосани ръце. — Каж ми тогава как така разбра, че майка ти е моя терапевтка?

Чувствах се като обвиняема в съдебен процес.

— Сама стигнах до това — процедих. — Когато ми разказа за моя първи учебен ден, започнах да търся фотоалбума, за да видя каква рокля съм носила. Албума го нямаше на мястото му, но аз все още не можех да включа. Подслушах Яне и нейната приятелка. Случайно. Те говореха за маскения бал. За това, как Себастиан те е заплашил с полиция. Все още не загрявах. Смятах, че приятелите ми са ме издали. Едва когато Себастиан ми обясни, че няма как да знае името ти, разбрах. Това тук — чукнах по книгата на Яне — си го забърсал на битака, нали? Малко след като се срещнахме.

Луциан сбърчи чело.

— Да, така беше — отвърна той.

— И после, след няколко дена си отишъл при нея. Права ли съм? Луциан изпуктя. Изглеждаше така, сякаш сам иска да си удари шамар, заради глупостта си.

— Права си — изръмжа той и направи крачка към мен. — Наистина си се справила с ролята на детектив в тази игра. Е, доволна ли си сега?

Гневът ми отново надделя.

— С какво право ми говориш така? — изфучах и скочих от леглото. — Кой започна тази играчка с гатанките, ти или аз? — Почуках по медальончето — слънце, което пламтеше като огън върху гърдите ми и изимитирах гласа на Луциан от битака: *Seize the day — Използвай деня. Това значи, нали?* Как си мислиш? Че не съм си задавала този въпрос, когато стана ясно, че това са думите, гравирани отзад на медальона ми? *Не знам кой съм*, ми каза на брега на Фалкенщайн. И после на маскения бал мистериозните ти въпроси за роклята ми в училище... Какво си си мислил за мен, Луциан? Че ще си легна и ще сънувам отговорите? Всеки проклет ден, пък и нощем съм си блъскала главата над това. — С удоволствие бих запратила нещо по стената. — Ако се беше доверил на мен, а не на говняната ми майка, щях да си спестя цялата тази тъпа история с кабинета. Вмъкнах се тайно и за малко щяха да ме изловят. И ще ти отговоря на въпроса. Не, не бях доволна, когато разбрах, че собствената ми майка ме е следила седмици наред. Когато намерих бележките ѝ, едва не откачих. — Гласът ми изтъня, но веднага го овладях отново. — Не беше точно каквото очаквах, но най-лошото беше, че го научих по този начин и не — стрелнах го с поглед — от теб.

— Проклятие! — Луциан сви ръцете си в юмруци и яростно зарита вратата. — Проклятие, проклятие, проклятие!

После ме погледна.

— Ти изобщо не трябваше да знаеш — изръмжа той. — Трябваше да съм наясно, че беше глупава идея изобщо да се доверя на някого. Какво прочете? Какво друго беше написала майка ти, освен това с птицата?

Замълчах за момент. В апартаментата под нас някой беше пуснал водата, после се чу вик на дете.

— Тя не го беше написала — продумах тихо. Ядът ми беше преминал, затова пък ме нападна страхът. — Беше го записала на

магнетофонна лента.

— Тя... какво?

Луциан ме гледаше изумено.

— Водила си е записки само при първите сеанси — промърморих аз. — Останалите е записвала с диктофон. Чух всичко. Твоите сънища. И за мен.

— Тази долна... — Луциан не довърши изречението. Дребното му лице беше изкривено. Изразяваше такава омраза, но аз го разбирах. Той се беше доверил на Яне, а тя го беше измамила още по-подло, отколкото мен. Моята винаги изпълнена с разбиране майка терапевтка, нито за секунда не се беше интересувала от чувствата на своя пациент. Вместо да помогне на Луциан, тя го беше изнудила да разкаже сънищата си, и то под хипноза.

Погледнах ръката си. Нокътят на безименния ми пръст беше изгризан.

— Сънят, когато ти с мен... — преглътнах — ... си лежал в леглото. Жената, която внезапно се появила на вратата и която за малко си щял да познаеш. Тя е била майка ми. Докато си бил под хипноза...

Погледнах го и забелязах, че беше абсолютно все едно какво казвам, явно нямаше да достигне до него. Точно сега, когато бяхме толкова близо един до друг, както никога досега, той не ми даваше никакъв шанс.

Когато Луциан заговори, гласът му беше тих и чужд.

— Чуй. Писна ми. Абсолютно ми е все едно защо сънувам теб, в бъдеще или в минало време. Отказвам се. Кажи на майка си да върви по дяволите. Ако иска да предпази малкото си момиченце, по-добре да те затвори. И ако си въобразява, че ме държи с нещо в ръцете си, жестоко се лъже. Аз изчезвам. Сигурно има такова място, където не би могла да ме последваш. А сега изчезвай.

Последните думи бяха изблъвани с презрение. Той застана на вратата и я държеше отворена.

— Вън! Хайде! Ще се махнеш ли най-сетне? Вън!

Стоях като парализирана.

Без повече нищо да каже, Луциан напусна стаята. Малко след това аз се раздвижих. Не усещах нищо, никакви болки, никакво треперене, бях напълно безчувствена.

Заклатушках се по дългия коридор със замъглени от сълзи очи, бутнах вратата на апартамента и заслизах по стълбите. Спрях се на входната врата. Сложих ръка на дръжката, но не ми се удаде да я натисна. Не беше от липса на воля, по-скоро сякаш ръката ми не се подчиняваше на мозъчните ми функции.

Обърнах се и тръгнах обратно нагоре. Когато стигнах до петия етаж, така се задъхах, сякаш бях изкачила Еверест. На табелката до звънеца нямаше фамилно име, а надпис на фирма: *Eternal Finds*.

Не позвъних, не почуках, не издадох нито звук, просто опрях чело върху хладното дърво.

Когато вратата се отвори, за малко не паднах. Луциан ме хвана за китката и ме дръпна грубо вътре. С другата си ръка тресна вратата и после ме притисна към стената. Държеше ме здраво за раменете и забелязах, че целият трепери.

Той не ме гледаше, беше втренчил поглед в една незабележима точица до главата ми и в тъмните му очи се четеше отчаяние. Ръцете му ме хванаха още по-здраво и за момент помислих, че ще ме удари. Странно, но тази мисъл не събуди в мен страх. Аз се притиснах още по плътно до гърдите му, за да почувствам как ребрата се вдигат и отпускат, все по-силно и по-бързо, сякаш в тях бушуваше буря. После той отмести поглед от стената, очите му още светеха и ме погледна. А после се предаде.

Това не беше целувка. Беше като резултат от една дива борба, която най-накрая беше приключила. Устните ни сляпо се намериха, чу се едно изстенване, дали излезе от мен, или от него, не знаех.

Затворих очи и потърсих ръцете му, започнах да ги галя все по-нагоре, към раменете към шията и косите, така плътно, толкова нежно; по-нагоре към ушите, по бузите, мъничките бодлички, които усещах като фин пясък. Ръцете му бяха в косите ми, на тила. Бяха се вкопчили в мен. Все още очите ми бяха затворени, не исках нищо да виждам, а само да усещам, да се разтапям в тази топлина, в това спокойствие, в него, в нас. Усетих, че и той чувства съвсем същото.

След един безкраен миг пръстите му обвиха моите и той ме отдръпна от себе си, нежно, но решително.

— Хей! — чух неговия тих топъл глас. — Хей, погледни ме!

Пръстите му се насочиха към лицето ми, той го обгърна с двете си ръце.

— Хей!

Като в забавен кадър отворих очите си.

— Искам да ти покажа нещо — каза той. — Готова ли си?

Погледнах го. Той ме пусна, вдигна ръцете си и ги приближи към мен с opakото на дланите, милиметър по милиметър, в плавно забавено движение. Когато стигнаха пред лицето ми, той ги обърна със същите бавни движения и разтвори дланите си.

За пръв път аз наистина съзнателно се вгледах в тях и ми трябваша няколко минути, за да осъзная какво искаше да ми покаже.

После разбрах.

Линиите, фигурите, многобройните преплетени миниатюрни пътечки по пръстите и дланите, които има всеки човек, липсваха.

Дланите на Луциан бяха гладки.

— Разбираш ли сега? — наруши той мълчанието. — Разбираш ли какво имам предвид, когато казвам: „Не знам кой съм“.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Останах цялата нощ при него.

Позвъних първо на Сузи, а след това на Яне, на която казах, че ще остана да спя при приятелката си. Тя нямаше нищо против. Изглежда и този път не подозираше нищо. Пък дори и да беше така, Сузи щеше да ме прикрие.

Сузи не ми задаваше въпроси, за което ѝ бях безкрайно благодарна. Поиска адреса, за всеки случай, както каза, а аз обещах да ѝ се обадя на следващата сутрин.

Кратките минути, отделени за тези телефонни разговори, бяха единствените, през които бяхме разделени един от друг. Бях отишла в неговата стая, а той стоеше в коридора. После се залепихме като сиамски близнаци. Седнахме на леглото му толкова плътно един до друг, колкото беше възможно, и през страната на моето тяло, която го докосваше, протичаше постоянна струя топлина. Лявата ръка на Луциан лежеше разтворена в моята, докато с връхчетата на пръстите на другата си ръка аз изследвах идеално гладката повърхност на дланта му. Бях изцяло омаяна от това усещане, сякаш галех коприна, мрамор или лист неизписана хартия.

Мина време, докато отново проговорим.

— Как разбра, че... си различен? — прошепнах. — Веднага ли забеляза? Веднага след като под моста...

— Не — прекъсна ме Луциан. — В началото не бях наясно. Осъзнах го едва когато келнерката в бистрото, където ходите по обяд, ми поднесе чинията. Тогава открих линиите по дланта ѝ. Те бяха твърде дълбоки, сториха ми се като белези и трябва да съм я погледнал доста изненадано, защото ме попита дали гледам на ръка. Каза го на шега и за момент сложи разтворената си ръка на плота до чинията. Може пък и да е искала да пофлиртува с мен... Знам само, че в момента помислих, че това при нея е ненормално. Но после започнах да се вглеждам в ръцете на други хора. И доста скоро разбрах, че при мен има аномалия.

Отново си спомних вечерта на брега. Тогава Луциан се вглеждаше и в моите ръце.

— Може би... — започнах аз — това да е някакъв генетичен дефект, някакъв наследствен недостатък или нещо подобно.

— Наследствен недостатък? — Пръстите на Луциан обгърнаха моите. — Тогава много би ми се искало да знам от кого съм го наследил. Притежателят на бара, в който работя, ми е разрешил да ползвам компютъра му. Търсих в мрежата, но не попаднах на човек без линии по дланите и без пръстови отпечатащи — изсмя се тихо той. — Може пък родителите ми да са извънземни? Мога да дам тази идея на майка ти на следващия сеанс.

Изгледах го уплашено.

— Което не го мисля сериозно — добави той.

— А това, че ще се махнеш оттук?

Вкопчих ръка в китката му и усетих колко много се страхувам, че може да стане и да ме отпрати отново.

— Няма да си тръгна — каза той и сложи ръка на кръста ми. — Във всеки случай не без теб. Какво ще кажеш да офейкаме? Например в Рио де Жанейро?

Винаги ли е бил така хубав? Със затаен дъх съзерцавах лицето му с малкия нос, изпъкналите скули, дългите мигли и теменуженосините очи, докато не усетих, че е втренчил жаден поглед в мен.

— Какво има? — попитах. — Защо винаги ме гледаш така?

Той сбърчи чело.

— В теб също има нещо различно.

Преглътнах.

— Какво имаш предвид?

Той вдигна рамене, после поклати глава.

— Не знам. Не мога да го изразя с думи, въпреки че вече няколко пъти си го помислям. Питам се дали и на теб не ти липсва нещо, което другите имат. Но не мога да си изясня какво е точно.

Изкисках се.

— Доколкото знам, всичко ми е на място. А сега престани да ме зяпаш така.

Той се усмихна.

— Е, добре, щом искаш — каза провлечено и се наведе да ме целуне.

— Чувствам се като прирастраслена — прошепнах, когато след цяла вечност най-после се отделихме един от друг.

— Знам какво имаш предвид.

Той взе кичур от косата ми с ръка и я остави да се плъзне между тънките му пръсти.

— Късата коса ти отива — промърмори. — Какъв беше поводът?

— Не особено приятен.

Разказах му за часа по химия. Изслуша ме безмълвно и лицето му отново стана мрачно.

— А това с птичето? — попита той тихо.

— Както в съня ти — отговорих и после също прошепнах. — Дума по дума. С изключение на последната фраза, която Врабеца каза.

Не се засмях на неволно получената се рима. Луциан също.

— Приятелката на майка ти ли?

Аз кимнах.

— Каква беше разликата? — запитал той.

— Врабеца каза: *Истина е. Случи се. Джон Бой е мъртъв.*

— Така е. Първите две изречения ги нямаше в съня ми.

Луциан се загледа в гладките си длани. Странно, че не ги бях забелязала по-рано.

— Яне знае ли това? — попитах, — Майка ми? Знае ли за дланите ти?

Той поклати глава.

— Не. Сидни... — Луциан се поколеба. — Веднъж тя ги мярна и беше озадачена. Поиска да види ръцете ми, но аз изгасих осветлението.

Отговорът му ме жегна, но преглътнах коментара. Вместо това го попитах:

— Никаква представа ли нямаш как така сънуваш тези неща?

Луциан отново поклати глава.

— Никаква, дори и най-малка. Но — което най-много ме плаши — са сънищата за бъдещето ти. Това с папагалчето не беше единственият сън, в който ти се явяваш на възрастта, на която си сега. Беше и този сън с...

— ... маймуната! — изплъзна ми се от устата.

Бележките на Яне отново се появиха пред очите ми. В бележника ѝ беше отбелязано, „*папиемаше*“ и нещо като съд с кървавочервена боя.

Луциан кимна.

— Бяхме в една кухня. Малка, тясна и доста мръсна. Едната стена беше боядисана в червено. А до хладилника стоеше тази маймуна. Беше скулптура, шарена, облепена с най-различни неща. На дясната и ръка се перчеше американското знаме, а на гърдите и беше лепната празна опаковка от кърпички „Темпо“. Лицето ѝ беше изкривено в грозна гримаса, а зъбите ѝ бяха остри. Ти я хвана, а после я хвърли и улучи една лавица. Тогава този съд с боя падна върху теб. Блузата ти беше бяла, имаше и шалче, което си беше завързала като пират на главата. Изглеждаше като окъпана в кръв.

— Уау! — сега аз поклатих глава. — Звучи ми като филм на ужасите. Понякога сънуваш ли и хубави сънища за мен?

Той се усмихна, взе ръката ми между своите, доближи я към устните си и започна да целува едно по едно връхчетата на пръстите ми.

— Да — каза бавно. — Миналата нощ сънувах, че седим на брега.

— Затова ли Рио? — попитах полу на шега, полусериозно.

— Нямам представа. Не, не мисля — Луциан вдигна рамене. — Не знам къде беше този плаж. Но беше доста пълен. Във водата имаше сърфисти, няколко младежи играеха волейбол, а до нас седеше едно момиче. Имаше дълги огненочервени къдрици и носеше старомодна рокля. Беше сребристосива. Рисуваше портрет на малко момче и ние я наблюдавахме.

Не знаех какво да кажа.

Луциан се засмя.

— Не знаеш за какво говоря, нали? Не познаваш никакви маймуни от папиемаше, които стоят ухилени до хладилници, нито пък червенокоси момичета в старомодни роклички, които седят на плажа и рисуват.

Вдигнах безпомощно рамене.

— И за седемнайсетия си рожден ден сигурно още не си планирала нещо, нали?

— Не — разсмях се. — Къде ще се вихри голямото парти?

— Там — посочи Луциан нагоре.

— Какво имаш предвид?

— Бяхме в един балон. Летяхме точно над Елба, но всъщност се виждаше целият град.

— Имаш предвид балон с топъл въздух? — попитах възбудено.

— Винаги... винаги съм си мечтала за това. Но това... — преглътнах

— ... го знае само Себастиан.

— Хм — усмивката изчезна от лицето му. — Сега си обяснявам. Той също беше с нас.

Изплаших се.

— А ти откъде знаеше, че е седемнайсетият ми рожден ден?

Луциан въздъхна.

— Защото той те целуна и ти каза: „Всичко най-хубаво за седемнайсетия ти рожден ден, Бекс“.

Наведох глава.

— Рожденият ми ден е на 16 февруари, тоест след три месеца.

Луциан ме привлече към себе си.

— Ще трябва да внимавам за теб дотогава.

Прокарах пръсти по устните му. Първо по горната, после по попълната долна и представата да целуна Себастиан изведнъж ми стана някак съвсем чужда.

— Но не си разказал този сън на майка ми, нали? — поисках да се уверя със страх в гласа.

— Не. Сънувах го след последния сеанс.

Луциан докосна с носа си бузата ми.

— Как мислиш? Как ще постъпи? — проговорих. — Имам предвид, ако не отидеш при нея повече. Не смяташ ли, че ще се опита да те намери?

„Или още по-лошо — продължих мислено, — да се обади за теб в полицията?“

Все още не можех да приема, че човекът, който ни създаваше най-много проблеми, беше точно собствената ми майка.

— Нямам представа — отвърна Луциан. — Следващият ми сеанс е в сряда. Дотогава ще измисля нещо. Но сега ми се иска да мисля за нещо друго.

Луциан зарови носа си в косата ми. Усещах топлия му дъх. Кожата на главата ми пламна.

— Аз те почувствах — заговори той. — там в бара. Почувствах, че си там. А ти как ме намери?

— Изобщо не те търсих — казах аз и въздъгнах. — Първо беше чиста случайност. Бях при някой, който има репетиционна зала на „Ланген райе“, и когато на връщане минах покрай бара... влязох.

Поклатих несъзнателно глава. Дотук по темата „съвпадение“.

— При кого беше? — гласът му прозвуча леко ревниво. — Още един приятел?

— Не се притеснявай — засмях се. — Беше един гъз, трябваше да изясня с него нещо, което засяга приятелката ми.

— Аха — Луциан ме изгледа, явно забавлявайки се. — Момичешки тайни?

Кимнах.

— Нещо такова. Но не е за смях. А ти как я караш? С твоето момиче?

Направих физиономия, а стомахът ми се сви на топка.

— Моето момиче седи тук — каза Луциан и се приближи към мен.

Но вместо да ме целуне, отри носа си в бузата ми. Спрях дъха си и в същия миг стомахът ми напомни, че след закуската сутринта съм го забравила съвсем.

— О-хоо! — разсмя се Луциан. — Това звучи много заплашително. Чакай малко. Ще донеса нещо за ядене.

— Никакви такива! — хванах го за ръката. — Никъде няма да ходиш без мен.

И наистина го мислех.

— Както искаш — Луциан ми смигна. — Имаш ли желание за един пикник?

Вдигнах въпросително вежди.

Той ме завлече в кухнята. Беше огромна и обзаведена модерно, с много хром, светло дърво и гигантски, добре напълнен хладилник. Имаше и бар с голям набор от шишета с уиски. Също и няколко клюмнали цветя на прозореца.

Луциан извади сирене, хляб, маслини, едно голямо парче салам и буркан туршия. Последно извади бутилка със скъпо изглеждащо шампанско.

— Ей, всичко това твое ли е, или от твоя...?

— От моя кой? — Луциан се усмихна и донесе прибори, чиния и две стъклени чаши от шкафа. — Май няма да се отърсиш от тези фантазии?

Бутнах го встрани.

— Но ти и не искаш да ми разкажеш, нали? Къде е твоят тайнствен домакин? И какво означава надписът на табелката? Това фирма ли е, или...

— Нямам идея — отговори Луциан. — А моят домакин отсъства. Хайде сега да тръгваме!

Върнахме се в стаята му, сложихме продуктите, заедно със спален чувал и вълнено одеяло, в една голяма раница и после за мое учудване Луциан разтвори прозореца.

— Облечи си якето — каза ми той. — В ресторанта може да е прохладно. Надявам се, че не ти се завива лесно свят.

Не беше въпрос, но въпреки това кимнах.

После се качих след Луциан, който беше облякъл коженото си яке и нарамил раницата, и излязох през прозореца навън. За миг трябваше да се хвана за рамката. Точно под перваза, на който стоях, стената се спускаше косо надолу. Студеният вечерен въздух ме погали по лицето и Луциан ми се усмихна със светнали очи.

— Тръгваме ли?

Той хвана ръката ми и ме поведе. Заобиколихме ъгъла, където имаше плосък перваз, водещ към съседната къща. Сградата беше с около два метра по-висока от тази, в която живееше Луциан, и една тясна пожарникарска стълба, прикрепена към фасадата, водеше нагоре.

С елегантност на дива котка Луциан се изкачи по нея и ми махна: — Не му мисли много — извика той. — Просто ела при мен.

Поех си въздух и се заизкачвах нагоре, при което се чувствах като всичко друго, но не и като пъргава котка.

Въздухът, който издишвахме, се превръщаше в бели облаци, но аз не усещах студа. Покривите на петте или шестте сгради, по които преминахме, също бяха плоски и свързани един с друг, но въпреки това се осмелих да погледна отново надолу едва когато Луциан спря.

Бяхме стигнали до края. Вдясно от нас, на отсрещната улица се намираще легендарният хотел „Атлантик“, който идната година щеше да отпразнува своя стогодишен юбилей. Отдолу естествено го виждах често. Плочестият му зелен покрив беше украсен с две статуи, които

бяха обърнати с гръб една към друга, а между тях имаше един стилизиран глобус. Той беше осветен и блестеше в светло сребърно, докато лицата на каменните жени излъчваха хладно достойнство.

— За въздушен балон не ми стигат парите — каза Луциан. — Но и тук не е зле, нали?

Не можех да отговоря. Съзерцавах безмълвна нощния град, разстлан под краката ни. Оттук, горе, можеше да се гледа във всички посоки. Пред нас се простираха езерата Бинен и Аусеналстер, разделени от многолентовия мост Кенеди, по който летяха малки колички. Отвъд гарата, при Дамтор се издигаше високият, мигащ в червено връх на телевизионната кула, извисен в нощното небе. Зад нас се простираше Централна гара и Хамбургската галерия. Разпознах църквата „Николай кирхе“, чиято висока кула, приличаше на папска корона. Както и църквата „Санкт Михаел“, чиито многобройни стъпала веднъж изкачихме с татко; беше през една дъждовна неделя, така че можехме и да си го спестим. Небето беше тъмно, съвсем черно. Дори луната не се виждаше. Затова пък светлините на града изглеждаха още по-ярки. Жълтите и оранжеви улични фенери, рекламите и светещите табла, белите фарове и червени стопове на колите и лъскавите фасади на магазините и хотелите се надпреварваха по блясък. По някои от най-високите сгради мигаха зелени неонов светлини. Различих сините и розови светещи ивици на кино „Синемакс“, в което често ходехме със Сузи.

Погледът ми се плъзна по върховете на дърветата, чиито клони бяха вече оголели, по многобройните мостове и запустели градини, очакващи дългата зима.

— Хубаво е тук — продумах най-сетне.

— Да — каза Луциан. — Това е любимото ми място.

Той разстла спалния си чувал. Первазът на покрива, закътан между капандурите и комините, беше толкова равен, че наистина можеше да се седи удобно тук. Циментът под нас беше топъл, сякаш сгрян от камините и радиаторите на жилищата в сградата, и аз се сгуших плътно до Луциан. Той ми подаде двете чаши, отвори шампанското и ги напълни. После взе своята и се обърна към мен.

— За твое здраве! — казахме едновременно и се разсмяхме. — За нас!

До нас долиташе шумът от преминаващите коли. Но аз не чувах нищо, освен звъна на чашите.

Бях преситена от чувства и си мислех, че не мога да преглътна и хапка, но когато Луциан ми пхна парче салам в устата, разбрах колко съм гладна.

— Още! — подканих го аз.

Луциан се разсмя и ми даде парче сирене, после хляб и накрая ми даде да отпия глътка шампанско от неговата чаша.

— Хей! — оплаках се аз, когато няколко капки от пенливата течност потекоха от ъгълчетата на устата ми. — Не толкова бързо!

Луциан се наведе и попи с целувка шампанското от устните ми.

— Така е още по-вкусно — измърка той. — Искаш ли и ти?

Той отпи от чашата и залепи устните си върху моите. Бавно, капка по капка, вливаше шампанското от своята уста в моята.

— Стига — изпъшках аз. — Или искаш да падна от покрива?

Луциан се изсмя. Очите му блестяха като тъмни звезди.

— Един сън не си поискал да разкажеш на Яне — чух се да казвам изведнъж. — Не знам какво беше, но спомена летяща врата и метал. Майка ми настояваше, но ти отказа да продължиш.

Луциан притихна. Загледа се в прозорците на къщите и аз проследих погледа му в очакване на отговора. Тук-там някои прозорци светваха, други угасваха, а в някои потрепваше синята светлина на телевизионните екрани. Невероятно! Дори можеше да се види как сменят каналите. Отсреща в една хотелска стая мъж и жена се караха за дистанционното.

— В този сън намерих името си — каза той накрая. — Или всъщност ти го намери.

— Как така?

— Беше още съвсем малка. Лежеше на носилка в една болница. Погледна ме и ме нарече Лу. И искаше да ме попиташ нещо, но после...

Луциан вдигна рамене.

— Повече нищо не си спомням. Но Лу беше едно начало — той се усмихна. — Останалото си го допълних аз. Отначало си мислех за Лукас, но ми се стори някак много обикновено.

— А Яне си е помислила, че търся малкото си мече — промълвих тихо. — Врабеца го беше намерила до люлката.

Луциан ме загледа колебливо.

— Бях паднала от люлката — продължих. — Бях на три години и Врабеца наскоро ми разказа случката отново. Бях ударила главата си върху каменните плочи и трябваше да ме оперират. Врабеца бе вдигнала мечето от земята и после ни придружила с него до болницата. Когато се събудих от упойката, започнах да викам Лу. Врабеца казва, че съм била много възбудена. Яне ми сложи мечето в ръцете, но явно не е било това, което съм искала.

Гледах пръстите на Луциан. Те лежаха кротко върху ръката ми, поле той нежно започна да я гали. Изведнъж се сетих за налудничавата теория на Сузи за възкръсналия близък, за която и аз си бях помислила.

— Случвало ли ти се е да сънуваш и... някой друг? — попитах аз след малко.

Луциан кимна, после поклати глава.

— Понякога — каза той, — сънувам неясни сънища със сенки или пейзажи. Понякога е тъмно, чувам гласове, но не зная откъде идват. А понякога сънувам, че се гмурвам. Дълбоко под водата. Това е най-хубавото. Чувстваш се безтегловен, сякаш летиш.

— Да — прошепнах. — Познавам това усещане. Точно това чувствам понякога, когато плувам.

— А как... — попита Луциан, — какво е чувството да имаш родители?

Не знаех как да отговоря на този въпрос. Всички имаха родители, поне тези, които познавах. Това беше най-нормалното на този свят. И за разлика от много други, мисля, че имах късмет с родителите си, ако не вземех предвид случките от последните седмици.

— Чувстваш се добре — отговорих. — А при теб как е? Какво е усещането да не знаеш къде е семейството ти?

Луциан мълчеше. Гледаше нагоре към небето, което внезапно просветля. Чу се силен гръм, но не беше буря.

Пред огромното осветено колело на Хамбургския панаир изстрелваха фойерверки. Като експлодирали звезди искрите се пръсваха по небето — в най-различни форми и цветове. Те пламваха, даряваха красота и угасваха.

— Е. Т., phone home — изграчи Луциан с преправен глас. Той изкриви пръста си като извънземното и посочи мигащата телевизионна

кула, която отгук приличаше на НЛО.

— E. T, phone home...

— Хей, умнико — засмях се. — Откъде научи тази изтъркана тъпотия?

— Преди няколко дена вървеше по телевизията — отговори Луциан. — Но като идея не е чак толкова лошо. Как мислиш? Ако дойде някой космически кораб, за да ме вземе, ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — казах без колебание. — Но се надявам, там горе да има плувни басейни. Или езера.

— Или море — усмихна се Луциан.

Няколко минути съзерцавахме замислено фойерверките.

Избухваха все нови и нови огнени фонтани и ние мълчахме, докато и последните светлинки не угаснаха в нощното черно небе. Луциан ме беше прегърнал здраво.

— Ще поръчам космическия кораб за по-късно, окей? — прошепна той най-накрая. — В момента изглеждаш така, сякаш повече ти трябва една топла завивка.

Кимнах. Изобщо не бях осъзнала, че зъбите ми тракат.

Когато отново влязохме в стаята, изведнъж и двамата се почувствахме неловко. Стояхме пред нов праг и не знаехме как да го прекрачим.

Луциан сложи началото. Той съблече първо якето си, после обувките, накрая смъкна якето и от моите рамене и лекичко ме бутна на леглото. Коленичи пред мен, за да ми събуе обувките. После чорапите. Хладните му пръсти обгръщаха краката ми и усещах как кръвта в мен започва да кипи. Откопчах дънките си и се опитах да продължа да дишам спокойно, което изобщо не ми се удаде. Когато Луциан бавно започна да ги изхлузва, по всеки милиметър от тялото ми като че ли запълзяха хиляди мравки. Сега блузата. Всяко копче издаваше тихо изщракване. После останах по долна фланела и слипове.

— Хей, та ти трепериш! — каза.

Измъкна изпод мен одеялото и ме зави. После и той смъкна дънките си. Видях краката му, слаби, но жилави, и силните му прасци.

Сякаш мускулите танцуваха под кожата. Останал по тениска, той се пъхна при мен под одеялото.

— Този път — прошепна той, — този път е истина. Не е сън. Лежа до теб в леглото. — Усмихна ми се, след това леко ме щипна по бузата. — И ти си много пораснала от последния път.

Не казах нито дума. Протегнах ръце към него, но той поклати глава.

— Обърни се! — тихо ми нареди той. — Обърни се по корем.

Направих каквото ми каза.

Луциан започна да вдига фланелката ми все по-нагоре. Гладките му пръсти се плъзгаха по гръбнака ми, толкова нежно, толкова приятно, толкова безкрайно бавно.

Когато те докосвам, беше ми казал Луциан на терасата в бункера, чувството е неопишимо. Сякаш никога не съм докосвал някого.

И в този момент се почувствах точно така. Сякаш бях първата, единствената, която някога е докосвал. Не можеше да бъде иначе. Кожата ми тръпнеше, всичко под неговите пръсти се превръщаше в нещо различно, нещо ново. Каква бях, в какво се превърнах. Какво бяхме ние?

Изведнъж пръстите му спряха да се движат.

— Ето го — измърмори той. — Белега ти. Падала си, нали? Докато си играла. Сънувах го преди ден. Беше малка. Косата ти беше на опашка и носеше тиролска рокличка. Беше на детската площадка. Затича се, но тази рокличка не ти беше удобна и когато момченцето те настигна, ти се обърна. То те бутна. Ти размаха ръце и падна. И после закрепця като обезумяла. Една безопасна игла се беше забила в гърба ти.

Усетих как Луциан се надвесва над мен. Устните му докоснаха гърба ми.

— Аз бях при теб — прошепна той. — Бях точно до теб. Но не ти помогнах. Дори не ти заговорих, за да те успокоя. Ребека, толкова ме беше страх, че ще ти направя нещо ло...

— Ш-шшт...

Обърнах се към него и затворих устата му с целувка. Усетих с гърба си как ръцете му се свиват в юмруци и цялото му тяло се възбужда.

Свих се на кълбо и се сгуших още повече в прегръдките му, после се освободих, за да си сваля фланелката. Но Луциан задържа ръката ми.

— Не — с мъка прошепна той. — Не знам, дали... ще успея да издържа. Окей?

Държеше ръката ми много здраво.

Кимнах и после заплаках. Не знам защо, просто така ми дойде.

Луциан изтри с целувка сълзите от очите ми. После ме погледна. Дори само този поглед навлезе като нежно докосване, като ласка дълбоко в мен.

— Обичам те, Ребека — каза той.

Събудих се, защото говореше насън. Лежахме така, както бяхме заспали, здраво прегърнати, неговите гърди плътно прилепнали до гърба ми. Първо ми се стори, че чувам гласа му в съня си, но после осъзнах, че всъщност сънува той.

„...аз също... — чувах да говори. Звучеше измъчено и безпомощно... но ти трябва... инак... не с теб... спри... спри... да молиш... не мога... инак...“

Той се стресна и забелязах как лицето му се обля в пот. Косите му също бяха мокри.

— Хей — казах. — Сънуваше. Какво... беше?

Запалих лампата. Луциан примигна. Изглеждаше безкрайно объркан. И трябваше да мине време, докато осъзнае къде се намира.

— Не зная — промърмори объркано. — Не зная какво сънувах. Обикновено остава в представите ми, сякаш е истина, но този път изчезна. — Усмихна се криво и сложи глава на гърдите ми. — Сигурно има връзка с теб — измърмори и ме целуна. — Ти можеш дори да пропъждаш и сънища.

Той ме привлече отново в прегръдките си, но не можахме да заспим отново.

— Жаден съм — каза по едно време и понечи да стане, но аз го задържах.

— Нека аз да донеса — казах. — Така и така трябва да отида до тоалетната.

Запътих се по тъмния коридор към кухнята, налях чаша чешмяна вода и на връщане потърсих банята. Отворих първо вратата на една гардеробна, после пък на килер и третия път улучих. Напипах електрическия ключ, запалих и се намерих в огромна баня с мраморен умивалник и пералня „Whirlpool“. Имаше също така душ и биде, но тоалетна чиния липсваше. Тъкмо се чудех дали да не използвам бидето и вратата се отвори. Дръпнах се от страх и изпуснах чашата.

Пред мен стоеше една чисто гола жена. Беше приблизително на годините на Яне. Косите и бяха дълги, кестеняви и разрошени, което ясно показваше какво е правила досега.

— Аз... аз... — запънах се и ми се искаше да се изпаря във въздуха, което голата жена разбра и ми смигна.

— Явно днес не съм единствената жена на посещение тук — каза тя развеселена. — Казвам се Ким. А ти? — тя ми се усмихваше, сякаш се срещаме на коктейл.

— Аз... аз... — О, небеса, не бях готова дори да изрека името си.

— Остави, съкровище — каза жената. — Всичко е наред. Какво ще кажеш да се върнеш в леглото, пък аз да се справя с чашата?

Не беше необходимо да повтаря въпроса си. Със светкавична бързина се върнах в стаята на Луциан.

Когато му разказах какво е станало, той започна да се смее.

— Е — каза, — сега поне имаш доказателство за сексуалните предпочитания на моя хазяин.

— Много смешно — изръмжах аз. — Но ти не искаш да ми го представиш.

— Сега ли? — Луциан повдигна едната си вежда.

Отказах, смеейки се.

— Може би по-добре утре — погледнах колебливо към вратата. — И ти смяташ, че наистина това е... окей?

— Кое, че домакинът ми има посещение?

— Не, че ти имаш посещение.

— Не съм чел правило, което да забранява това — отговори ми Луциан. — Отпусни се. Той е супер. Няма да ми извие врата.

— Луциан?

Той ме погледна въпросително.

— Каж ми само къде е тоалетната — попитах малко срамежливо.

— О — Луциан се усмихна. — Това е лесно. Точно до стаята ми. Когато се върнах, той държеше в ръце книгата на майка ми и я разлистваше.

— Много ми се иска да знам — промърмори той — кога ще приключи това.

Сбърчих чело.

— Кое да приключи? Какво имаш предвид?

— Това със сънищата ми за теб — отговори Луциан. — Те се появяват безразборно. Като сцени от филм, които първо са нарязани и после по случайност са разбъркани. Но къде е началото? И къде краят? — той ме погледна. — Разбираш ли какво имам предвид? Всъщност исках да попитам майка ти, но... това май вече няма как да стане.

Аз кимнах, но изведнъж нещо ми хрумна. Взех книгата на Яне, разлистих последните страници и я подадох на Луциан.

— Чел ли си тази глава? За осъзнатите сънища?

Луциан седна в леглото.

— Мисля, че не — отговори. — Какво пише там?

— Това е нещо като състоянието на транс, в което те е поставила майка ми — казах. — Само че можеш да го направиш и сам. Преди да заспиш, можеш да се опиташ да си пожелаеш някакъв сън. Никога не съм опитвала, но при повечето хора като че ли действа, твърди Яне. Само че трябва да се концентрираш добре.

Изведнъж ме обзе силно въодушевление.

— Може би това е някакво решение. Може би можеш да си *пожелаеш* да сънуваш кога си ме видял за последен път. Преди... — поколебах се аз, — преди... да си загубил паметта си.

Луциан бавно кимна.

— Струва си да се опита — отговори той.

После протегна ръце.

— Но не сега. Ела. Хайде да си поспим още малко.

Загасих лампата, сгуших се отново в прегръдката на Луциан, помирисах нощта в косите му и се насладих на кожата му.

Втория път ме събуди джиясемът. Беше Сузи, която би тревога. Яне току-що ѝ се беше обадила на стационарния телефон.

— Казах ѝ, че си под душа — съобщи ми тя. — Не мисля, че е подушила нещо. Но по-добре си тръгвай към вкъщи.

Въздъгнах.

Докато се обличах, Луциан не ме изпусна нито за миг от очи. Изглеждаше леко сънен, с разрошена коса и сбърчено лице, но трескавото безпокойство, което обикновено го обземаше, беше изчезнало. За пръв път, откакто го познавах, изглеждаше щастлив.

— Кога ще те видя отново? — попита той, когато бях готова, и добави усмихнато: — Вече знаеш къде живея. А също и къде работя.

Съмнявах се, че днес ще мога да се измъкна още веднъж. Пък и точно сега нямах никакво намерение да излагам своето щастие на риск и да събудя недоверието у Яне.

— Най-късно утре, окей? — казах. — След училище ще трябва да помогна на Врабеца при пренасянето. Нанася се в ново ателие. Но после ще кажа, че просто отивам да плувам.

Луциан се измъкна от леглото и ме прегърна. Пъхна нос в косите ми и промърмори:

— Ще те чакам. Пази се. Не тичай пред преминаващи коли.

— Обещавам — освободих се с нежелание от прегръдката му.

— До утре. Най-късно.

Докато слизах по стълбите, отново усетих, че нещо се стяга в гърдите ми, но този път усещането не беше неприятно.

Навън слънцето грееше и пресичайки улицата, имах чувството, че летя.

ОСЕМНАЙСЕТ

— Извинете, с Вас ли е срещата ми?

Едра и излъчваща достойнство, с лорнет в ръка, старата дама седи пред огромния, разтворен главен регистър, върху който лежи свит на кълбо дебел черен котарак.

С благосклонна усмивка тя гледа Пиер през лорнета.

— Да, господине.

— Тогава може би ще ми кажете за какво съм тук? — продължава Пиер и погалва котарака, който се протяга и започва да се търка в него.

— Регулус! — дамата смъмря котарака. — Би ли оставил господина на мира!

Усмихнат, Пиер взема котарака в ръце, докато старата дама продължава.

— В никакъв случай няма да Ви задържа дълго, господине. Нуждая се от Вас за малка чиновническа формалност.

Звучният глас на Тайгър изпълни класната стая. Днес, по изключение, не беше избрал Довел или друг английски писател за своята лекция, а сценарият на Жан-Пол Сартр за първия му филм, „Играта свърши“.

Английският превод на френския философ и писател, който Тайгър държеше в ръцете си, изглеждаше стар и протрит.

С мъка се концентрирах, но колкото по-дълго Тайгър четеше, толкова повече текстът ме увличаше. Роденият през 1912 година главен герой Пиер Дюмен бил френски бунтовник, който умрял от насилствена смърт в един и същи час с дама от висшето общество. Досега обаче Пиер не беше се запознал със своята спътница по нещастие, нито беше осъзнал, че той не е вече между живите. Тайнствен глас го бе примамил в среднощен час в малка задънена

уличка с името „Laguenesie“. Там, в задната стаичка на малко магазинче, той се изправя пред една стара дама, за да поговорят. Тя седи пред едно писалище и разлиства отворена книга.

— Да, да, ди, ди, ду, ду... — продължи лекцията си Тайгър, след като отпи глътка чай от чашата и повиши гласа си с няколко октави нагоре, така че наистина прозвуча като достолепна стара дама:

— Дюмен, родени сме значи през... 1912?

Пиер не можеше да отвори уста. Котаракът се възползва от това, за да се покатери на раменете му.

— Да, юни 1912...

— И сте били майстор в леярната на Ансвер?

— Да.

— И днес сутринта в десет часа и трийсет и пет минути сте били убит?

Сега Пиер се навежда напред, като се подпира с лакти върху писалището, и като замаян се вглежда в старата дама. Котаракът скача от раменете му върху главния регистър.

— Убит? — продумва Пиер невярващ.

Старата дама дружелюбно потвърждава.

Пиер рязко отмята глава назад и започва да се смее:

— А, така значи... Това било... Аз съм мъртъв.

Внезапно смехът му секва и почти весело той се осведомява:

— И кой ме е убил?

— Момент: моля...

С лорнета тя прогонва котарака от главния регистър.

— Махни се оттук, Регулус! Легнал си върху името на убиеца.

После разчита вписаното:

— Аха. Убит сте от Луциан Держю.

При последните думи с мъка обърнах в кашлица сподадения си вик на уплаха. На Тайгър му стана забавно, Сузи ме скрита под масата, а Себастиан се обърна към мен с объркан поглед. Приятелите ми без

съмнение, също като мен, се бяха стреснали, когато чуха името на убиеца.

— ... *Ще Ви помоля само за един подпис...* — продължи Тайгър. — *За секунда Пиер губи самообладание. Накрая се връща при писалището, взема перодръжката и се подписва.*

— Така — заключава старата дама. — Е, сега наистина сте мъртъв.

На това място Тайгър затвори книгата и отново отпи от чая, като извади златния часовник от жакета си. Лявото му око потрепваше.

— *Time vor lovely Lovell* — пошепна ми Сузи. — Интересно ми е как сега ще смени темата.

Приятелката ми, която в последните дни се беше поотърсила малко от отвратителното преживяване с Димó, се облегна на стола в напрегнато очакване. След като нашият учител по английски пусна отново часовника в джоба на светлосиния си жакет, който беше облякъл днес, огледа класа със светлите си очи. После извади друга книга от поизцапаната си чанта.

— Известната легенда на Сартр за това, как не можем да предопределим съществуването си — направи въведението той, — е публикувана през 1947 година. Амброс Ловел се обръща към същата тема в разказа си „*Second Chance lost*“ доста години преди това. Негови главни герои са Стивън и Далия. Тяхната съдба е, че загиват по време на семейна разправа в един файтон. И когато двамата в отвъдното...

Тайгър беше разтворил книгата, но дори и при най-добро желание не бях в състояние да следя повече думите му. Държах единствено погледа си неотлъчно забит в него, за да не може да разбере това. Но в мислите си се пренесох отново в неделния ден.

Разбира се, не намерих възможност да се измъкна отново по някакъв повод от вкъщи. Но въпреки това се срещнах с Луциан в една напълно абсурдна ситуация.

Понеже Яне беше все още заета, Врабеца ме помоли да ѝ помогна в товаренето на нейните произведения, които донесохме в неделя сутринта от мазето на нейн познат и ги натоварихме на камион, взет под наем. Врабеца се беше уговорила да се срещнат с художника в ателието, за да ѝ даде ключа, но когато спряхме пред старата фабрика, джиесемът ѝ иззвъня. Този тип си бил забравил ключовете в Любек,

където имал изложба; извиняваше се разкаян и отмени срещата за следващия ден.

Яне, която седеше до шофьора, изруга, а Врабеца пъшкайки, помоли за една бира, за да отмие яда си. Тя даде газ, зави два пъти и после паркира. Когато видях къде сме, сърцето ми едва не спря. Бяхме пред „Max und Consorten“.

— Не е ли по-добре... не е ли по-умно... — започнах отчаяно да заеквам, но Врабеца беше вече слязла и нетърпеливо ме подканяше с ръка.

Паникьосана, преценявах възможностите си. Можех да остана в пикапа или да избягам. Или пък да вляза и аз в кръчмата и да се правя, че нищо не знам. Реших да направя последното. Дори и да намерех някакъв глупав претекст, Яне веднага щеше да се усъмни, особено, ако откриеше Луциан в бара. Можех само да се надявам, че не е тук и че русата гъска има днес почивен ден.

Но тя стоеше зад бара и когато влязох в кръчмата след Яне и Врабеца, ме загледа с нескрита враждебност.

Отбягнах погледа ѝ, скрих се зад листата с менюто и оставих Врабеца да поръча. За голямо мое облекчение русата не ме заговори.

Аз си взех една кола, Яне поиска чай, Врабеца една бира „Ратсхерен“. Докато стоически разглеждах менюто, Яне оглеждаше с интерес интериора. За пръв път от дни ми се стори, че се държи почти нормално. Тя и Врабеца злословеха по адрес на бъдещия ѝ хазаин, докато аз отчаяно се опитвах да се концентрирам върху селската закуска с кисели краставички или върху моряшката гозба с яйца на очи.

Непрекъснато поглеждах към вратата, но когато Луциан срещна ужасения ми поглед, беше стигнал вече до средата на локала. Зад него, точно до вратата, имаше две слети маси. Група млади хора вдигаха наздравици, като се смееха весело. Явно бяха студенти, които празнуваха току-що взет изпит.

Луциан погледна към бара, после към мен и когато забеляза Яне, потрепна. Майка ми, която седеше с лице към прозореца, тъкмо коментираше един позлатен бюст, на който някой беше поставил слънчеви очила, измайсторени от бирени капачки. После се обърна по посока на вратата.

В същия момент лицето на Луциан придоби решителен, съсредоточен израз. Погледът му беше прикован в бара. Той се усмихна на русокосата, но тази усмивка беше някак формална, сякаш не момичето, а барът беше по-важен за него. После се плъзна с типичните за него плавни движения покрай нас към вратата с надпис „Частно“, отвори я, намигна още веднъж на блондинката и изчезна.

Забелязах триумфиращия поглед на сервитьорката с крайчеца на окото си. Цялото ми внимание беше насочено към Яне. Когато тя отново се обърна, сърцето ми заби до пръсване. Яне ми се усмихваше. Изражението на лицето ѝ в никакъв случай не беше объркано или уплашено. И ако изобщо изразяваше нещо, то беше като леко смущение от някакво мимолетно видение. Следващата секунда тя взе чашата си, изпи последната глътка чай и предложи да платим.

Не знаех какво да кажа. Дали Яне не беше забелязала Луциан? Та тя гледаше точно в посока към него! Е, наистина там бяха студентите, но Луциан беше застанал в средата, как можеше да не го забележи? Как той успя да направи това? И преди всичко: какво си мислеше сега за мен?

Това се питах през цялата ужасна нощ, която прекарах сама и леглото. Само мисълта, че той можеше да разбере отново грешно всичко това и да реши, че аз съм довела нарочно Яне и Врабеца в бара, не ме оставяше да мигна.

Днес сутринта избягах от двата часа спорт и се запътих към него. Прокарах пръст по табелките на звънциите до най-горната вляво: *Eternal Founds*.

Започнах да звъня на пожар, но никой не ми отвори. Поседях пред дома му, после се запътих към бара, но „Мах und Consorten“ отваряха едва в 10 часа.

— Госпожице Волф?

Стреснах се. По дяволите!

Светлите очи на Тайгър се впиваха в мен, а на устните му се появи отново тънката усмивчица.

— Моля?

Поиска ми се да избягам от класа. Писна ми от тези вечни нападки. Защо нападаше мен, винаги мен?

— Какво отговорила Далия, когато съпругът ѝ Стивън започнал да я ругае във файтона? — попита ме Тайгър.

Отвърнах войнствено на погледа му.

— Go to hell! — чух се да казвам. До мен Сузи пое дълбоко въздух. За момент аз също се уплаших от собствената си наглост. „Е, и?“, помислих упорито и погледнах Тайгър право в очите. „Хайде, давай! Пиши ми двойка, впиши ми забележка в дневника, изгони ме от час. Пука ми.“

Тайгър не направи нищо такова. В погледа му се четеше нещо като възхищение.

— Моите почитания — каза той одобрително. — Изглежда можете да четете мислите на автора.

Не бях прочела отговора на Далия, който Ловел беше написал. Но точно тези бяха думите ѝ. „Go to hell“, каза тя на Стивън и в същия момент ярка светкавица блеснала на небето. Конете се подплашиха, побягнаха и тласнали двойката повторно към смъртта. Дали Стивън, както поискала Далия, отишъл в пъкъла, това авторът оставя на фантазията на читателя.

Тайгър ми смигна.

— У-ау — прошепна ми Сузи. — Откъде го знаеше? Чела ли си историята?

Поклатих глава. „Може би го е нямало в текста — мина ми през ума. — Може би Тайгър искаше да се изгаври с мен? Можех да го очаквам от него.“

Тайгър отново се обърна към класа.

— За домашна работа: потърсете си партньор и съчинете диалог дискусия, върху изречението: „Смъртта винаги настъпва прекалено рано“. Единият да е „за“, другият да го контрира. Всеки един от вас ще трябва да се опита да убеди другия. Естествено на английски.

Тайгър отново отправи поглед към мен.

— И на британски английски, моля. Срок на предаване: следващият вторник. Желая ви приятен следобед.

Чаках Сузи при стоянките за велосипеди. Беше си забравила спортния екип във физкултурния салон. Яд ме беше, че Себастиан ме изпревари и си избра Сузи като партньор за домашното. На мен ми се тропоса Аарон, който беше кръгла нула по английски. Което означаваше, че цялата тежест по написването щеше да падне върху

мен. Но не ме интересуваше. До следващия вторник имаше още сумати време.

— Как прекара нощта? — попита ме Сузи, когато най-последно пристигна. — Можа ли да спиш. Или тайно...?

Поклатих глава.

— Не, останах си вкъщи. След това, което се случи вчера, щеше да е много рисковано.

— Когато си права, никой не може да ти го отрече — каза Сузи, която още сутринта подробно ме беше разпитала за моя уикенд. Колкото до това, как съм прекарала нощта при Луциан, се въздържах от подробности. Не исках да припомням на приятелката си случилото й се с Димѐ. Затова пък разказах съвсем подробно за дланите на Луциан и за неделния инцидент в бара.

— Все още не мога да повярвам — заговори Сузи. — Колко бара има в Хамбург? Стотици? Хиляди? И ти два дена поред нацелваш точно този, в който работи Луциан? — Сузи се закиска. — Писател, който описва в книгата си такава сцена, е отлична храна за всеки литературен критик.

— Вероятно — измърморих. — Но как Луциан направи това? Ето какво ме интересува много повече.

— Кое?

— Това с Яне. Неговият израз, когато майка погледна в неговата посока. Ако беше погледнал в нея, бих помислила, че я хипнотизира. Но той демонстративно отмести поглед. Тя изглежда, че нищо не беше видяла. Тя не го беше забелязала. Та това е невъзможно, Сузи.

Моята най-добра приятелка въздъхна.

— Да, то всъщност важи за всичко, което си ми разказвала за него. Например това с Джон Бой. Или за дланите му. Сигурна ли си, че няма никакви линии по тях?

— Сузи, ти за каква ме мислиш? За малоумна? Или сляпа? По дланта му нямаше нищо. Абсолютно нищо.

— Но всичко друго си му е на място, нали?

Сузи се ухили и аз я сбутах.

— Не сме стигали толкова далеч — отговорих и внезапно мисълта ми се пренесе при Себастиан. С него аз бях сложила бариерата, докато с Луциан поех сама инициативата. Въздъгнах.

— Миналата нощ се рових из интернет. По повод линиите на ръката имам предвид. Луциан е прав. Има толкова много писано по темата, какво вещаят за миналото или за бъдещето. Изглежда това изкуство за четенето по ръка било познато още в древните високоразвити култури на човечеството. Има линии на сърцето, на щастието, на съдбата, на живота, дори на секса и любовта. Но за липсващи линии сведението е само едно. — Изкривих лице. — С него отново се връщаме на темата за извънземните. Публикацията се отнасяше до разказа на един ирландски писател фантаст.

Сузи доби сериозно изражение.

— Беки, ти всъщност помисляла ли си, че Луциан може би... не е човек?

Наведох глава.

— Не — прошепнах.

Но това, което си мислех всъщност, беше „да“.

Не успях да мина покрай дома на Луциан, защото Яне и Врабеца ме очакваха вкъщи, за да отпътуваме към Санкт Георг. Бях твърдо решила, да приключим с преместването възможно най-бързо. Нарочно си бях взела нещата за плуване, за да изглежда всичко по-убедително.

Ателиетата се намираха точно между „Ланген райе“ и „Хайката“ и този път хазяинът на Врабеца вече ни очакваше пред входа. Беше брадат мъж с бяла коса, будни очи и широка усмивка.

Врабеца беше права. Старата машинна фабрика беше грандиозна постройка. Под стъкления ѝ, пропускащ светлината покрив се бяха приютили едно кафене за вегетарианци и дванайсет различни работилници. Голяма вита стълба с яркочервени парапети свързваше отделните етажи, където се намираха ателиетата на модни дизайнери, дизайнери на аксесоари, оформители на книги, дърводелци, фотографи, художници.

Работилницата на артиста, с когото Врабеца щеше да дели помещението, се намираше на третия етаж. Така че нанасянето в него щеше да отнеме доста време и сили, като се вземе предвид, че добрият човечец се измъкна от това приключение с извинението, че има дискова херния.

Освен гъбите на щастието и моряшката серия от преди ние разтоварихме от пикапа и нейната работна серия „Органи“. Скулптурите от оцветена изкуствена смола бяха прекрасни, но съвсем

нелеки, защото Врабеца ги беше поставила в дървени кутии. Така че трябваше да ги качваме една по една.

Аз грабнах една зелена фигура, която Врабеца беше нарекла *Chlorophyled cerebrum*, и забалансирах внимателно по множеството стъпала нагоре. Врабеца мъкнеше едно оранжево произведение, наподобяващо раковина.

— Да оставим нещата тук — каза тя, когато застанахме пред ателието, и изтри с лакът потта от челото си. — Преди да реша кое къде ще сложа, трябва да се почисти. — Тя ми хвърли един от своите погледи, който казваше: *Сигурно за първи път, откакто моят наемодател обитава това ателие.*

Яне, която беше учудващо подвижна с патериците, изглежда се занимаваше повече с изкуството, отколкото с прахта на артиста. Тя се спъна в едно от произведенията му. Беше голяма картина, нарисувана с ярки акрилни бои и абстрактни мотиви, в които можеше да се види всичко, което поискаш — стига човек да не се занимаваше с пренасяне. Докато тя разпитваше художника за живота му (беше чех, завършил корабостроене, работил като звероукротител в цирка и странствал по света със собственоръчно направен платноход, преди да се установи в Германия), ние с Врабеца бяхме оставили зад гърба си поне две дузини слизания и качвания.

— Бих пийнала една кола — изпъшках не без задна мисъл.

Щастието ми се усмихна.

— За съжаление, не мога да ви предложа — каза художникът.

— Ако искаш отиди до кафенето — предложи ми Яне.

— Много е скъпо — възпротивих се аз. — Какво ще кажете да отскоча до супера?

— Супер идея! — Врабеца току-що беше наместила една от кутиите с насекоми и изтръска прахта от ръцете си. — Ще ми донесеш ли един швепс?

Хукнах към „Пени“, промъкнах се до касата, набутах напитките в раницата и отпраших към Холцдам. Отново зазвънях на пожар и започнах да ругая след няколко минути, защото отново никой не ми отвори.

„Ще те чакам!“, беше казал Луциан. След като си погледнах часовника, изтичах до бара.

— Ще ставаш постоянен посетител ли? — заяде се с мен блондинката, която беше сама зад тезгяха.

Нямах нито време, нито желание да се разправам.

— Искам да видя Луциан — казах.

— Няма го.

— Знаеш ли кога ще дойде?

— *Мен* ли питаш? Ако той искаше да те види, щеше да ти го каже, нали?

Сега кръвта нахлу в главата ми, а ревността в стомаха.

— Пак ще дойда — казах кратко и се върнах обратно в ателието, където Врабеца вече беше започнала да си подрежда нещата. Навсякъде видях да проблясват гъбки на щастиято, от които тя беше изработила дузина, че и повече, през последните седмици.

Нейният хазяин не се виждаше никъде. Яне току-що беше се захванала с полиците, който действително бяха покрити с прах. Беше събрала косата си на конска опашка и си беше сложила малка шапчица. Само моята майка можеше да изглежда добре дори с патерица в едната ръка, с парцал в другата и с грозновата шапчица.

— Ще се заемеш ли с полиците ей там, до прозореца?

Врабеца ми хвърли един парцал.

Въздъгнах, свалих си суичъра и се захванах за работа. Пластът прах по повърхността беше дебел цял сантиметър и след секунди започнах да кихам.

— Ето — Врабеца, която беше нахлупила една плетена шапка, дойде при мен и ми подаде едно карирано шалче: — Завържи си го.

Взех шалчето, направих го на триъгълник и точно се канех да го завържа на тила си, когато се спрях в движение. Думите на Луциан проехтяха, като ехо.

Беше с бяла фланелка и беше с кърпа на главата, завързана на тила, като на пират.

Погледнах фланелата си, беше бяла. Пуснах парцала за прах и прекосих ателието, тичайки. Първата врата, която отворих, беше на тоалетната. Зад втората открих кухнята. Беше малка, натъпкана и в нея миришеше на прясна боя. Някой беше боядисал задната стена в червено.

Хладилникът беше в ъгъла, а до него се мъдреше маймуната от съня на Луциан. Беше от папиемаше, гладко лакирана и ми се хилеше с

празен поглед.

Видях американското знаме на ръката ѝ и празното пликче от кърпички „Темпо“ на гърдите ѝ. Със затаен дъх пристъпих към нея и докоснах зъбите ѝ. Бяха остри като върхове на саби. Като на филм се обърнах и погледнах нагоре към полицата. Сред кутиите корнфлейкс, плесенясал хляб за тост и консерви с риба тон се мъдреше съд с боя. Капачката беше отворена и по съда се стичаше светеща червена струйка. Направих крачка назад, после още една и когато се бутнах в нещо меко, от гърлото ми се изтръгна силен вик.

Зад мен стоеше Яне. Лицето ѝ беше бяло като тебешир. Тя загледа първо маймуната, после мен. Забелязах как погледът ѝ шари по бялата ми фланела, нагоре по косите ми, после премина върху полицата, където беше съдът с боя.

Опънах рамене, опитах да се взема в ръце и се изсмях в лицето на Яне.

— Ей, защо се промъкваш така? — попитах с възможно най-бодрия глас, на който бях способна. — Май ме изплаши. Защо ме оглеждаш? Да не съм се изринала?

Яне безмълвно поклати глава. Ето че успях да я измамя. Изглежда повярва, че не подозирам нищо.

— Аз мислех... исках — запъна се тя. — Исках само да си измия ръцете.

— Май ще стане трудно — насилих се да се усмихна отново и посочих камарата мръсни чаши в умивалника. — Но може, ако искаш, да въведеш малко ред тук, пък аз ще се заема с полиците. Става ли?

Яне кимна объркано.

— Окей.

Когато двете с Врабеца изтупахме парцалите, беше почти четири и половина и аз бях на края на силите си. Докато Яне седеше на един стол при прозореца и мълчаливо гледаше навън, аз продължавах да изпълнявам театъра с доброто настроение. Тъгълчетата на устата започнаха да ме болят от усмивки.

— Честито, Врабец — извиках радостно. — С това ателие направи истински удар.

Врабеца сияеше, конкурирайки се със своите гъби на щастието. Органфигурите вече бяха наредени по високите лавици, а за серията „Моряшка вълна“ щеше да се погрижи утре. Взех си нещата за плуване и тъкмо се канех да започна с извиненията, когато джиесемът ми иззвъня.

— Е? — беше Сузи. — Видя ли го?

Осени ме идея.

— О-леле — измърморих и изимитирах съчувствие. — Бедничката ми тя. Да дойда ли?

Сузи веднага включи.

— Разбира се — каза тя. — Идвай веднага и най-добре да останеш да преспеш.

Погледнах майка си.

— Сузи — измънках. — Не е добре. Може ли да спя при нея?

Яне смръщи чело.

— Всъщност имах намерение да ви поканя двете с Врабеца на вечеря, да отпразнуваме днешния ден.

Врабеца й се усмихна.

— Страхотна идея — каза тя. — Но можеш да поканиш само мен. — Тя ококори очи с престорен ужас. — Или не ме обичаш повече?

Яне трябваше да се усмихне против волята си. Тя целуна Врабеца и ме пусна да вървя.

Него все още го нямаше, така и не дойде. Започнах да се мотая около къщата, проверявах час по час. Само няколко пъти притичах до бара, за да видя дали Луциан не се е появил. Но го нямаше.

Ставаше все по-късно и по-късно. Сега на смяна беше друго момиче с къса кестенява коса. Тя беше мила и готова да помогне, но днес още не беше виждала Луциан. И не мислеше, че ще дойде.

Аз дори се осмелих да попитам за блондинката, но брюнетката не знаеше къде живее.

Малко преди полунощ, тъкмо беше започнало да вали, пристигна Сузи, за да ме подкрепи с пица и кана горещ чай. Преместихме се в един вход срещу дома на Луциан. Сузи ме зяпна с отворена уста, когато й разказах историята с маймуната.

— Но все пак съдът не се разля — каза накрая тя, като сбърчи чело.

— Не. — Стоплих ръцете си на пластмасовата чашка с горещ чай. — Не се разля. А и още не си бях завързала кърпата на тила.

— Значи сънищата на Луциан или се сбъдват наполовина, или... — Сузи си взе парченце салам от пицата. — ... или това, което е сънувал, ти можеш да го променяш. Кой знае? — Тя ми се усмихна ободряващо. — Може би ще празнуваш седемнайсетия си рожден ден все пак без Себастиан, а вместо това ще плувате в небето над Хамбург с Луциан. Макар че аз...

Затворих очи.

— Сузи — прошепнах, — той беше този, който попита кога ще отида при него. Той каза, че ще ме чака. Трябва да го видя. Трябва да говоря с него.

Сузи ме хвана за раменете и ме изгледа строго.

— Сега трябва да дойдеш с мен вкъщи — тя енергично поклати глава. — Край засега, Беки. Хайде в леглото. И утре е ден. Ако останеш да стоиш тук, утре сутринта ще си замръзнала. Ноември е!

Понечих да протестирам, но Сузи беше категорична.

Майка ѝ отново я нямаше. Чух я да се прибира малко след три часа и по високото кискане разбрах, че не е сама. Сузи спеше, похъркваше лекичко и мърмореше името на Димó в съня си. През деня тя не искаше да говори за него, като твърдеше, че темата вече не съществува. Грижовно я погалих по къдриците, докато не се успокои.

Ози Озбърн се въртеше в колелото си, чуваше се вибрацията шум, като че ли тренираше за световното по спринт за хамстери.

По едно време изпаднах в изтощителен полусън, но в шест часа скочих с разтуптяно сърце. Нервите ми бяха опънати до скъсване и възбудата ми се беше превърнала в пълна паника.

Продължавах да си мисля за обещанието на Луциан да ме чака — защо не го изпълни? Защо не си беше вкъщи, защо никой не го беше виждал в бара? Дали не му се беше случило нещо?

Притеснението ми за него беше точно толкова голямо, колкото и страхът, че неговото изчезване е свързано с посещението ми в бара. Наистина ли е могъл да повярва, че аз нарочно съм отишла там с Яне и Врабеца. За момент си представих, че вече никога няма да го видя, и

тогава вече не можах да се сдържа. Облякох се тихичко, оставих бележка на Сузи и се измъкнах от къщата.

Отново се запътих към Холцдам.

Взех си кафе от една пекарна по пътя и се отправих към поста си. Изчаках да стане осем часа. После пресякох улицата и отново позвъних.

Нищо.

Започнах да натискам всички звънци наред, докато най-накрая някой ми отвори поне външната врата. После се затичах нагоре, заудрях като полудяла по вратата, спрях и се ослушах.

Вътре беше съвсем тихо.

Тогав седнах на стълбите и зачаках.

Малко преди дванайсет отидох в бара, където днес зад плота седеше друго момче, млад тип с коси на таралеж.

Той не познавал никакъв Луциан, sorry. Бил отскочил да помогне, защото колежката му се била разболяла.

— Коя? — отдавна вече бях захвърлила на боклука и последните останки от своето достойнство. — Тази с русата или другата с кестенявата коса?

Той първо смръщи чело, после ми се усмихна състрадателно:

— Русата, Сидни.

Сузи ми звънна на джиесема точно когато тръгвах към Холцдам.

— Себастиан ме пита за теб — каза ми тя. — Отговорих му, че имаш температура. Не се прави на луда, Беки. Чуваш ли? Отпусни се или поне се опитай да го направиш. Със сигурност има обяснение за това, къде е. Може наистина да се крие, защото се е ядосал заради случката с Яне онзи ден.

— Да — отвърнах умърлушено. — Може би е така.

По обяд се отбих за малко вкъщи и оставих бележка на Яне и Врабеца, че отивам на плуване. После отново поех пътя към Холцдам. Започнах отново да звъня на пожар. Когато се чу шумът в домофона и вратата се отвори, почти се разплаках от облекчение. С диви скокове се изкатерих по стълбите и спрях, на петия етаж.

На вратата стоеше жената с дългите кестеняви коси, този път, естествено, облечена.

— Къде е пожарът? — попита.

Къде гореше ли? Навсякъде.

— Твоят приятел го няма — обясни ми тя.

— Може ли... бих ли могла... за малко да вляза в стаята му?

Забравила съм си нещо.

Жената се поколеба.

— Не знам дали... окей, влизай.

Тя ми отвори вратата.

Когато влязох в стаята на Луциан, която носеше аромата му, ми се прииска да се заключа в нея. Леглото не беше оправено, дрехите му бяха небрежно разхвърляни по пода. В кошчето за боклук открих книгата на Яне.

Отпуснах се на леглото, взех възглавницата, допрях я до лицето си и вдъхнах миризмата на Луциан. Не исках да си тръгвам. Исках да остана, докато си дойде и ми каже какво се е случило.

Но ето че след няколко минути на вратата се похлопа.

— Съжалявам — каза жената, — трябва да излизам и най-добре ще е да си тръгнеш.

— Моля ви! Само секунда — примолех се аз. — Имате ли нещо за писане?

Жената ми донесе лист и молив.

„Луциан, къде си??? Обади се!!!“

Надрасках номера на мобилния си под написаното и напуснах дома. Отново беше започнало да вали. Този път капките бодяха като карфици, които достигаха до костите. Дърветата бяха почти съвсем голи и шумата по пътеките вече нямаше есенните багри. Беше кафява, влажна и тъжна.

Вкъщи хванах Джим Боб, който през последните дни беше ужасно тъжен, извадих го от клетката и го занесох в моята стая.

Яне беше готвила. Тя потропа на вратата ми, но аз излъгах, че ме боли главата и искам да си легна рано. Седнах пред компютъра и започнах да проверявам имейлите си, та да се поразсея. Джим Боб се качи на бюрото и закълва тетрадката ми по математика. От време на време издаваше тихи звуци.

Имаше имейл от татко. В Ел Ей било вече почти лято и те получили голяма поръчка за реклама на сладолед във Венис бийч. Вал ми изпращаше поздрави. Тя питала баща ми дали ще я вземе със себе си при следващото си идване в Германия, та най-сетне да се запознае с мен. Какво е казала по въпроса Мишел, баща ми премълчаваше, но ми съобщи, че ще дойде след Коледа.

„How is life, little Wolf?“

It is like fucking hell.

Излегнах се на леглото, притиснах мечето върху гърдите си и започнах да наблюдавам Джим Боб, който сега се беше настанил върху перваза на прозореца.

— Хей, приятелю по килия — промълвих тихо. — Как я караш без Джон Бой?

Джим Боб не ми обърна внимание. Той ситнеше по дъската на прозореца, после се умори и зачука с човка по стъклото. Дъждът се усили и през прозореца Елба приличаше на сива супа.

Надигнах се от леглото и закрачих напред-назад из стаята като тигър в клетка. Поглеждах всеки няколко секунди джиесема си, като го заклевах, после поглеждах през прозореца и премислях как и кога ще мога да се измъкна от къщи, без Яне да се усъмни.

Когато джиесемът ми завибрира, едва не умрях от страх.

— Какво става с теб?

О, не. За бога, не. Затворих очи. Беше Себастиан.

— Нищо — казах немошно. — Във всеки случай нищо лошо. Имам само малко... температура.

— Този отговор вече ми е известен — чух Себастиан да въздиша. — Беки, какво става? Защо днес не беше на училище? Нещо свързано... с него ли?

— Себастиан, аз... — отчаяно затърсих думите. — Сега не мога да говоря, разбираш ли?

— Да намина ли?

— Не — сдържах се да не викам. — Не, всичко е наред. Ще ти се обадя утре. Ще се видим в училище.

Покашляне.

— Нещо не е наред — заговори Себастиан. — Нещо съвсем, никак не е както трябва. Мога да разбера, ако... ако... По дяволите!

Каквото и да става с твоите чувства, моето чувство ми подсказва, че някак си се забъркваш в нещо.

— Говорил ли си със Сузи? — гласът ми стана остър.

— Не, по дяволите! Говоря с *теб*.

— Но аз сега не мога да говоря с теб.

Затворих.

После седнах на пода пред леглото и погледнах часовника. Беше единайсет и половина. Ако Яне си беше легнала, можех да се измъкна още веднъж.

Свих се на килима, за да събера сили.

Навън излезе буря. Дори през затворените прозорци чувах как вятърът свири в клоните и вие между къщите.

Че съм заспала, разбрах едва когато се стреснах от някакъв пронизителен звук.

Беше звънецът на вратата. Някой звънеше на пожар.

В коридора се сблъсках с Яне, която беше вече по пижама и ме гледаше объркана. Вдигнах рамене.

Божичко, не. Моля те да не е Себастиан.

— Може би Врабеца си е забравила ключа — измърмори майка ми и се запъти към вратата. — Тя е още в ателието. небеса, та часът е два и половина. Идвам!

Не беше Врабеца.

Не беше и Себастиан.

Пред вратата стоеше Луциан. Беше бял като стената, измокрен до кости, от косата му се стичаше вода.

— Трябва да говорим — каза той рязко. — Насаме.

При това гледаше не мен, а Яне.

— Ето — той тикна парче хартия в ръката й. — Чакам ви. После, без да каже дума повече и без изобщо да ме удостои с поглед, изчезна в нощта.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

За секунди Яне навлече някакви дрехи. Въпросите и протестите ми бяха точно толкова безполезни, колкото и жалкият ми опит да препреча пътя на майка си.

Стоях на вратата, заклевах я да ми каже къде ще се срещнат с Луциан, но тя ме отстрани с удивителна сила, без да проговори, и после излезе, накуцвайки с патериците. Аз се втурнах след нея, задърпах якето ѝ, хвърлих се пред колата ѝ, но тя даде заден ход, обърна и потегли така, че гумите изсвистяха. Затичах след нея, с боси крака по ледения асфалт, крещях, пищях, докато не се изгуби от погледа ми.

Врабеца ме намери на улицата. Вятърът фучеше в косите ми, дъждът ме удряше по лицето.

Тя ме заведе вкъщи, уви ме в одеяла, дезинфекцира краката ми (бях стъпила върху парчета стъкло, без да забележа) и за пръв път я чух в мое присъствие да ругае Яне. После ми приготви горещ чай, който дори не докоснах.

Яне се прибра в осем и половина сутринта.

Беше много спокойна и каза точно пет изречения:

— Ребека, сега отиваш в стаята си. И започваш да си приготвяш багажа. Току-що разговарях с баща ти. Той ни е резервирал билети. Отиваме в Лос Анджелис.

ВТОРА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ

От: Сузана Росман <susanna-grossmann@ gmx.de>
Изпратено: петък 21 ноември 2008, 10:08 До: Ребека
Волф
Относно:???????????????

Беки???
Ти си в ЛОС АНДЖЕЛИС???
И ще ЖИВЕЕШ там за неопределен период??????
Моля те, кажи ми, че е ШЕГА, и то НАЙ-СКАПАНАТА,
която съм чувала!!!
От вчера се опитвам като побъркана да се свържа с
теб!!!
Телефонът ти ли е спрян???!
Врабеца ми даде телефонния номер на баща ти, но
той казва, че ти не искаш да разговаряш с никого.
Той обаче ми каза, че имаш лаптоп в стаята си и най-
късно днес след обяд ще е включен.
Казва, да ти пиша.
ЕТО НАПИСАХ ти!!!! КАКВО??? Е???
СТАНАЛО??? Нещо свързано с ЛУЦИАН ли е???
Обърканата СУЗИ — поздравя

От: Аарон Миделехауве <aaronmiddlehauve@
freenet.de>
Изпратено: понеделник 24 ноември 2008, 18:09
До: Ребека Волф
Относно: домашни работи

здрасти, Ребека,
вярно ли е, че си в американската страна?

днес Сузи каза нещо такова в час по английски, супер!!!

но... въ... какво ще стане сега с нашия диалог за тая дивотия „винаги смъртта идва рано“?

аз бях за, а ти против, или беше обратно?

Тайгър смята във всеки случай, че е голям куцузлък за мен, щом партньорът ми (цитирам) „се е преместил да живее при варварите“,

което означава: ако не предам нищо, ще получа двойка.

та случайно да си вече започнала?

(естествено не с умирането)

във всеки случай ще е гот да ми изпратиш нещо.

без значение за или против.

а може би и двете?

това ще е наистина суперяко!

mail back, сърдечни поздравии aaron

От: Марияне Волф marijanne-Wolff@t-online.de

Изпратено: четвъртък, 27 ми ноември 2008, 20:15

До: Ребека Волф Относно: бели кецове „Converse“

Мила ми Ребека, На връщане седях до едно малко момиченце, което през цялото време ме буташе по счупения крак с белите си кецове „Converse“ . По едно време започнах да плача, но не можех да обясня на уплашената майка, че нейната дъщеря няма нищо общо с това. Това, за което си спомних, беше, че като дете и ти имаше същата марка бели кецове и през един мрачен ден поиска да отидеш с тях на детската площадка. Забраних ти, защото навън беше много разкаляно. Ти първо ме умоляваше, после започна да роптаеш и накрая отиде на площадката с гумените ботуши на Врабеца и с кофичката си за пясък. Когато се върна, се отправи към долапа за обувки с пълната кофичка, изсипа във всеки кец по купчина кал и ми каза: „На ти сега, глупава майко“ . Тогава се смях много, а ти беше толкова разярена. Но по едно

време забрави защо ми се сърдиш и всичко приключи добре. Вълченце, този мейл го започвах и изтривах хиляди пъти, защото не знам как да продължа. Не мога да спра да си пожелавам всичко отново да се нареди и същевременно знам, че този път няма кофа с кал на света, която да е достатъчно голяма, за да поправи нещата. Това, което направих, беше най-лошото, което съм могла да направя, и всеки опит да ти обясня причините за моето поведение се проваля, понеже точно по тази причина не мога да ти обясня. Звучи толкова банално и жестоко, че чак ми става лошо, и зная, че с всичко, което пиша тук, не ти помагам, а само се опитвам да помогна на самата себе си.

И при това желанието ми да ти помогна, е по-голямо от всичко друго на света.

Предложението на баща ти да се върна обратно в Хамбург вероятно е единствено правилното.

Ребека, обичам те, дори и в този момент да ме мразиш.

Обичам те повече от всичко.

Майка ти.

От: Сузана Росман <susanna-rossmann@ gmx.de>

Изпратено: четвъртък, 27 ноември 2008, 20:20

До: Ребека Волф

Относно: Чакам!

Мила ми Беки,

Майка ти е отново тук. Тя смята, че в Лос Анджелис ще бъдеш в безопасност и че повече няма да ни обяснява. Ние със Себастиан как ли не я уговоряхме, но тя е желязна.

Какво се е СЛУЧИЛО???

И защо не отговаряш на обажданията ми?

Баща ти казва, че си в стаята си и че ще те помоли да си видиш мейлите.

И то: сега!

Относно: Майка ти

Ребека,
вчера майка ти ми се обади.
Не отговорих на нейните въпроси (дали си ми се
обаждала, дали аз ти се обаждам, дали, дали, дали...?)
Бих искал да си наясно с това.
Бих искал и да зная как си.
Но не от майка ти.
А от теб.

С.

От: Сузана Росман susanna-rossmann@gmx.de
Изпратено: четвъртък, 4 декември 2008, 18:09
До: Ребека Волф
Относно: Луциан

Бек,
Срещнах Луциан.
Трябва да ти предам нещо от него.
Ако искаш да разбереш какво, трябва да ми се
обадиш или да вдигнеш телефона, когато АЗ ти се
обаждам. Което през последните дни го правих
33493324523934234243324323343430234034833 пъти.
Може мащехата ти да наеме професионален убиец за
мен, поне така звучеше последните пъти. Та значи обади
ми се. И ще ти разкажа подробностите.

Сузи

От: Сузана Росман susanna-rossmann@gmx.de
Изпратено: петък, 5 декември 2008, 06:22
До: Ребека Волф
Относно: истината

Беки,

Окей. Беше може би отчаян опит, но явно не доведе до нищо.

Естествено НЕ съм срещнала Луциан.

Във всеки случай се ОПИТАХ да го намеря.

В жилището не отваря никой и не работи вече в бара.

(Русата едва не ме уби с поглед)

Така. Това е истината.

Родителите ми се развеждат другата седмица.

Което хич няма да ме интересува, стига да чуя (или прочета) нещо от теб.

Твоята най-добра приятелка Сузи.

От: Патриция Варгас <ratsizia-vargas@web.de>

Изпратено: сряда, 10 декември 2008, 21:19

До: Ребека Волф

Относно: Ladies' Night

Здравей, сестро по килия,

Ladies' Nights са out.

Страшно ми липсваш,

Твоя Врабец

От: Сузана Росман susanna-rossmann@gmx.de

Изпратено: четвъртък, 11 декември 2008, 22:05

До: Ребека Волф

Относно: снимки

Здрасти, Бек,

Помолих баща ти да ми прати по мейла снимки от вашата къща.

У-ау. Сега най-малкото знам къде се чувстваш толкова зле. Огледала ли си плувния ви басейн? Потопила ли си си поне малкия пръст? В случай, че не: струва си! В него бих скочила и аз. Но само с теб дори и без сутиен.

И в случай, че още не си си показала носа навън, аз поразучих нещичко за района, в който живеете: Пасифик Палисейдс е много заможен квартал с предимно големи именения и малки, дори стари къщи. Има един красив централен търговски район на Сънсет булевард, в който се намират ресторанти, магазини, банки и учреждения. Освен това има и обширни паркинги. „Пасифик палисейдс чартър хай скул“ или „Пали хай“, както още наричат това училище, е станал известен чрез филмовата поредица „Хелюин“ с Джими Лий Къртис. Прочути германски емигранти (като Томас Ман и Лион Фойхтвангер) са живели в Пасифик Палисейдс по време на националсоциализма. За забавление и пазаруване П. П. Ми се струва доста безинтересен, но пък за сметка на това в USA можеш да си извадиш шофьорска книжка още на шестнайсет. Баща ти каза, че всеки момент ще ти купи кола. Така ще можеш да ходиш до Венис бийч, където сигурно е ГАЛАКТИЧЕСКО. Освен това малката ти сестра си има бейби ситър, едно момиче на твоята възраст, което трябва да е доста готино и би искало да се запознаете.

Ох, божичко, Беки, този мейл е някакъв кошмар. Но си нямам идея, какво трябва да направя: да не ти ли пращам повече мейли, да дойда ли? Баща ми каза, че ще ми плати самолета, но твоят баща смята, че сега не е подходящият момент. Каж ми, Беки, какво ще е най-добре за ТЕБ, за да го направя? Моля те, помогни ми, за да ти помогна!!!

Miss you so much!!!

Твоя Сузи

P. S. Родителите ми се разведоха.

От: Себастиан Голдман <sebastian-goldmann@web.de>

Изпратено: неделя, 14 декември 2008, 23:25

До: Ребека Волф

Относно: снимки

Мила Беки,
Днес, следобед Карл ме попита за теб.
Казах му, че си в Лос Анджелис.
Той ми каза, че трябва да ти нарисувам един домат.
Нямам представа, откъде му е дошло на ум.
Но ще ти рисувам домат.
Ето го:
червен,
голям,
гладък,
мек отвътре,
съвършен,
раним.
Загрижен съм за теб,

Твой Себастиан

От: Сузана Росман susanna-rossmann@gmx.de
Изпратено: вторник, 16 декември 2008, 07:05
До: Ребека Волф
Относно: новини

Беки,
Майка ти каза, че не трябва да те изоставям.

Баща ти ми каза, че както и по-рано, седиш затворена в стаята си. А Мишел (гаден глас) каза, че ако я събудя от дълбок сън още веднъж, защото съм толкова глупава, че не се съобразявам с разликата в часовете, ще подаде заявление за таен телефонен номер (бих предпочела професионалния убиец). А малката ти сестра (след като ми изпя „Rudolph the red nosed reindeer“, „Jungle Bells“ и „My heart will go on“) ми съобщи, че може би ще трябва да постъпиш в лудница, защото вече не ядеш нищо и удряш главата си в стената.

Беки, няма да се откажа. Никога! Дори и да получа някакъв лайнян съвет от още по-лайняната ти майка.

До: Ребека Волф
Относно: извънредна находка

Ребекче,

Преди мен майка ти ти беше написала в мейл, че най-сетне трябва да започнеш да се храниш, защото иначе ще те сложат на системи. Но аз не ѝ позволих да ти го изпрати. Спрях я и да не вземе следващия полет, за да дойде при теб. (Кое то всъщност всеки ден има намерение да направи.)

Мъча се да ѝ обясня, че това няма да ти помогне.

Всъщност какво би ти помогнало?

По всяка вероятност не моите кулинарни умения, но може би една по-различна рецепта. Един път ти я прочетох, сега я пиша за теб:

*„Отдавна е известно, че в подводния свят има голям потенциал. Особено клас «гъби», който е със символично значение. Гъбите са майстори в защитата срещу токсините, а техният генетичен код е много подобен на човешкия. От предполагаемите шейсет хиляди вида гъби на биолозите, занимаващи се с морска флора, досега са известни около пет хиляди. Едва наскоро беше намерена една изключителна находка: *Spongilia beatificaе*, гъбата на щастието. За разлика от другите гъби от този вид, *Spongilia Beatificaе* притежава сетива, с които може да открива или да усеща предполагаемо щастливи моменти и щастливи места. С магическа бързина и по напълно необясним начин тя се появява точно там и стимулира вниманието на участващите в дадената щастлива ситуация. Освен това химическата защита, която притежава тази гъба, е специално насочена към тревожни и деструктивни мисли, в резултат на което, намирайки се в близост до нея, те нямат никакъв шанс да оцелеят“.*

Помолих баща ти да ти връчи твоята съвсем специална лична гъба на щастието, която, надявам се, ще ти помогне!

Твоята втора майка „Врабец“

От: Алек Рийд alecreed@gmail.com

Изпратено: понеделник, 24 декември 2008, 21:49

До: Ребека Волф

Относно: Please talk to me

Little Wolf,

Не знам дали четеш мейлите си, но това е последният ми опит да се добера до теб. Не ни причинявай това. Говори с нас. Хапни нещо. Отвори вратата си, в двойния смисъл на думата. Ако не за теб, то го направи за малката си сестричка, която от седмици приготвя подаръци за теб и си пожелава утре сутринта да седнеш с нея под коледната елха.

Хайде да започнем да си говорим.

Нека да се опитаме да намерим изход!!!

All my love from next door and merry xmas, Daddy

От: Сузана Росман susanna-rossmann@amx.de

Изпратено: понеделник, 24 декември 2008, 22:55

До: Ребека Волф

Относно: Днес по телевизията

Мила Беки,

Знам, че не трябва да го пиша, но днес следобед случайно се натъкнах на един Хайдикомик и ТОТАЛНО се разревах. „Хайди, Хайди, върни се у дома, намери си щастието ти, ела и се върни“ ...

xxx твоя Клара

От: Себастиан Голдман <sebastian-goldmann@web.de>

Изпратено: понеделник, 24 декември 2008, 22:56

До: Ребека Волф
Относно: Given up

*Wake in a sweat again
Another day's been laid to waste
In my disgrace
Stuck in my head again
Feels like I'll never leave this place
There's no escape
I'm my own worst enemy
I've given up
I'm sick of feeling
Is there nothing you can say
Take this all away
I'm suffocating
Tell me what the fuck is wrong — with me
I don't know what to take Thought I was
focused but I'm scared I'm not prepared I
hyperventilate
Looking for help somehow somewhere
And no one cares
I'm my own worst enemy
I've given up
I'm sick of feeling
Is there nothing you can say?
Take this all away I'm suffocating
Tell me what the fuck is wrong — with me
Put me out of my misery*

Така ли се чувстваш, Беки? I care.
Merry Christmas

C.

От: Сузана Росман <susanna-rossmann@gmx.de>

Изпратено: вторник, 25 декември 2008, 23:15
До: Ребека Волф
Относно:?!

Мила Беки,
Току-що говорих по телефона с Яне.

Каза ми, че е ужасно загрижена за теб, защото отказваш всякаква храна и може би вече ще трябва да се вземат „други мерки“.

Баща ти и твоята ЛАЙНЯНА мащеха не ми казаха НИТО ДУМА за това!!! Пък аз си мислех, че малката ти сестричка ме будалка. Умолявах майка ти да те върне тук. Никакъв шанс. А моята каза да не се вживявам толкова. Мразя всички майки.

Беки, Беки, Беки, прекрасна моя Беки!

Моля те, не се предавай!

Само дай знак, и съм при теб! Веднага. Но няма да направя нищо против волята ти.

И МОЛЯ ТЕ, ЯЖ НЕЩО!!!

Твоя Сузи

От: Димитриос Арванитис <dimitrios-arvanitis@vahoo.de>

Изпратено: понеделник, 29 декември 2008, 00:02

Хай,
Чух от Лерой, че не си много добре.

Съжалявам.

Истински!

Пиша ти, защото ми се иска да ти кажа, че имаше право по отношение на мен във връзка със Сузи.

Наистина постъпих като задник. Но хората могат да се променят.

Не ти го казвам, за да й го предадеш. Вече й го казах (че бях задник).

Просто ми се искаше да го знаеш (че хората могат да се променят).

Не ме бива много в писането. Както вероятно забелязваш. Въпреки това. Искях да го знаеш, като най-добра приятелка, нали.

Апропо: Обади се на Сузи. Мисля си, че е яко отчаяна (което не знам със сигурност, просто си го мисля, защото изглежда много разочарована).

Много поздрави

Димо̀

От: Себастиан Голдман <sebastian-goldmann@web.de>

Изпратено: четвъртък, 1 януари 2009, 08:09

До: Ребека Волф

Относно: Не знам какво да направя

Ребека,

Сузи каза, че утре постъпваш в клиника.

Пиша и трия вече от един час в опита си да напиша ободряващо изречение (ободряващо изречение???)
Наистина ли съм написал това?)

Виждаш, не знам как да продължа.

Тралала, не знам къде съм, не знам как да продължа...

I eat my shorts.

Take care,

С.

От: Сузана Росман susanna-rossmann@gmx.de

Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 19:55

До: Ребека Волф

Относно: Днес е ТВОЯТ рожден ден!

Happy birthday, Беки, Баща ти ми каза, че днес те изписват от клиниката.

Той твърди, че най-лошото е минало, но все още не говориш.

Засега ще престана да ти пиша и твърдо вярвам, че ще ми се обадиш по някое време.

И че няма да ме забравиш.

Надявам се да си получила подаръка ми за рождения ти ден.

С вечна обич,

твоя Сузи

От: Марияне Волф <marijanne-Wolff(ô)t-online.de>

Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 07:45

До: Ребека Волф

Относно: Всичко най-хубаво.

Всичко най-хубаво по случай рождения ти ден, Вълче.

Толкова съм щастлива, че си отново при баща си. Така ми се иска и аз да бъда при теб. Но разбирам, че не искаш да ме виждаш. Обичам те.

Майка ти

От: Патриция Варгас patrizia-vargas@web.de

Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 14:20

До: Ребека Волф

Относно: Пожелания

Мила Ребека,

Поздравявам те и ти желая всичко най-хубаво!

Твоя „Врабец“

От: Себастиан Голдман <sebastian-aoldmann@web.de>

Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 20:09
До: Ребека Волф
Относно: подарък за рождения ти ден.

Днес летях с балон над Хамбург.
Ти беше с мен.
Happy birthday, Веску,

Твой Себастиан

От: Ребека Волф rebeccaWolff@web.de
Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 23:30
Относно: мейли

Мила Сузи, мили Себастиан, мила Врабец,
Току-що проверих пощата си.
Благодаря ви, че ви има.
Обичам ви.
В следващия мейл ще пиша повече.

Ребека

От: Ребека Волф rebeccaWolff@web.de
Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 23:35
До: Димитриос Арванитис
Относно: твоят мейл.

Хай, Димо,
Благодаря ти за мейла

Ребека

От: Ребека Волф rebeccaWolff@web.de
Изпратено: понеделник, 16 февруари 2009, 23:37
До: Аарон Миделехауве
Относно: моето мнение.

Хай, Аарон,

По повод домашното от Тайгър: I have no fucking opinion about this. (Вече е малко късно за предаване на това домашно, но ти можеш да го дадеш и по-късно.)

Поздрави

Ребека

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Първият човек, с когото говорих след дванайсет седмици и три дена, беше малката ми сестричка.

Тъкмо бях свалила слушалките от ушите си, когато чух тихичко хленчене пред вратата. Песента от мейла на Себастиан се повтаряше безкрайно от iPod-а, а лаптопът, който баща ми ми беше подарил, стоеше отворен на бюрото. Мейлите на моите приятели бяха на екрана и гъбата на щастieto от Врабеца лежеше в скута ми. Татко беше послушал нейните указанията и беше сложил коледния ѝ подарък върху леглото ми. Това беше станало в деня, преди да ме заведе в клиниката.

Днес сутринта ме бяха изписали и прекарах седемнайсетия си рожден ден в тази стая, която за пръв път огледах съзнателно.

Беше хубава стая със светли мебели, високо просторно легло, с баня, ниша за дрехи и огромен прозорец, с изглед към морето. На една масичка пред бял диван имаше ваза със слънчогледи. Наоколо се издигаше купчина от пакетчета и пакети. През целия ден седях на бюрото, вгледана в морето или в телевизионния екран.

Междувременно морето не се виждаше вече и рожденият ми ден беше почти към края си.

Изад вратата отново се чу проскимтяване, което този път долових съвсем ясно.

— Да?

Гласът ми ме стресна. Той скрибуцаше в гърлото ми — неприятно усещане. Аз ли бях тази, която говори? Опитах още веднъж.

— Да?

Прозорците бяха отворени и листата на дървото пред тях тихичко шумоляха. Никакъв друг шум не се носеше отвън. Къщата, към която водеше лъкатушеша, с палми от двете страни улица, беше обградена от огромен двор.

Някога баща ми ми беше казал, че това е сватбен подарък от бащата на Мишел, известен архитект. Никога не ми беше изпращал снимки. Животът му в Лос Анджелис беше останал абстракция за мен.

Плачът ставаше по-силен.

Отправих се към вратата. Натиснах дръжката и видях малката си сестричка.

Тя лежеше на пода, свита на мъничко кълбце. Беше облечена в бяла нощничка и русите и къдри бяха мокри от пот. Тя спеше и явно сънуваше. До нея имаше малък сладкиш със седемнайсет свещи, които бяха вече изгорели. Тази картина по някакъв странен начин ме развълнува повече от мейлите на моите приятели.

Вал приличаше на ангел, паднал от небето. Наведох се и лекичко раздрусках раменцата ѝ. Но когато не се събуди от това, я вдигнах, внесох я в моята стая и я сложих на леглото.

— Хей — прошепнах тихичко, след като си поех дъх. Вал не беше много тежка, но беше минало доста време, в което не бях носила нищо, освен собственото си тяло.

— Хей. Сънуваш. Събуди се. Сънуваш...

Вал отвори очи.

— Ти можеш да говориш?

Кимнах. И не само. Явно можех и да чувам. Да чувам ясно, а не като през памук.

Вал ме гледаше невярваща.

— Кажы пак. Кажы още нещо.

— Хей. Сънуваше лош сън.

Вал се прозя, като широко отвори уста и показа редица остри бели зъбчета.

— Знам — каза тя. Гласчето ѝ беше тъничко и напевно. — Често имам кошмари.

— Какви?

— За чудовища.

— Искат да те изядат ли?

— Не — Вал потри очи. Бяха големи и тъмосини с дълги гъсти мигли. — Аз искам да ги изям. Те са съвсем мънички чудовища. И ги е страх от мен. И когато започнат да треперят, и мен ме хваща страх. Това глупаво ли е? Да се страхуваш сама от себе си?

Поклатих глава.

— Не — отговорих.

— Е тогава всичко е наред — Вал изглеждаше доволна. — Така и така чудовищата не са вкусни. Опекох ти сладкиш.

Кимнах.

— Пред вратата е.

— Донеси го.

Напевният глас на Вал стана строг и заповеднически.

Беше шоколадов кейк с парчета банани и орехи. Вал поиска да го разрежа и всяка от нас изяде по едно малко парче. Сладкишът беше невероятно сладък и се надявах да не ме удари в стомаха.

— Сега вече оздравя ли? — попита Вал.

Разтегнах уста в усмивка и с учудване осъзнах, че и усмивката изисква физически усилия. Мускулите на ръцете и краката си ги бях поддържала с лечебна гимнастика, но мускулите на устата си — не.

— Да — опитах аз. — Оздравях.

— Аз също бях веднъж в болница — оповести Вал. — Беше, когато паднах от моята къщичка на дървото върху оградата. Туп! И после бях в безсъзнание! — Вал отново се търкулна в леглото ми и отвори очи. — И ти ли беше в безсъзнание?

— Нещо такова — казах, защото може би най-добре съответстваше на състоянието, в което бях изпаднала. Бях в несвят от болки в продължение на три месеца. Себастиан добре се беше сетил да ми изпрати песента на „Линкин парк“, въпреки че текстът нямаше нищо общо с това, което изпитвах. Самата аз не можех да намеря думи, с които да обясня какво се беше случило с мен. Болките бяха започнали в самолета и колкото по-дълго стоях тук, толкова по-силни ставаха.

Аз не отказвах да се храня и не мълчах от инат, яд или отчаяние, както предполагаша всички. Ако отворех устата си, сигурно щях само да крещя и да не спирам, така както не спираше и болката.

Болката ме държеше в ноктите си като някакво хищно чудовище, в чиито лапи бях предадена, без да мога да се съпротивлявам, и надвиваше всички други чувства и усещания, на които бях способна.

Странно е, че именно клиниката, с която всички толкова ме заплашваха, беше моето спасение. В деня, в който татко ме заведе там, болките бяха станали толкова непоносими, че бих направила всичко, само да престанат. Може би щях и да се самоубия, ако имах тази възможност. Когато легнах, превита от болка в болничното легло, забелязах как около мен настана суетня. Каквото и да ми даваха лекарите през този ден, помагаше. Оттогава започнах да се

подобрявам, макар и бавничко. В началото ме хранеха изкуствено, но по някое време започнах да се храня сама. Тялото ми, макар и трудно, започна да си припомня, че има мускули и че действително е в състояние да ги използва. Във фитнес залата и в плувния басейн възвърнах физическата си сила и когато днес татко дойде да ме вземе, лекарите казаха, че съм се възстановила физически. За психическото ми състояние те не можеха да се произнесат. Аз също, защото когато физическата болка стихна, бях изнамерила друг начин да отблъсквам опасните мисли.

В това ми помогна Врабеца. Макар че по това време изобщо да не четях нейните мейли, си спомнях съвсем точно цитата за токсичната съпротива. Тя се беше превърнала в един вид „мантра“, която си казвах всеки път, когато забранените мисли заплашваха да изплуват отново на повърхността.

— Ти пак ли онемя? — осведоми се Вал.

Тя беше коленичила пред мен на леглото и изучаваше лицето ми. Гледаше с напрегнат, критичен поглед, сякаш бях поръчана стока, за която обмисля дали да я задържи, или да я върне.

— Не — отговорих и опитах да се усмихна отново. — Благодаря за сладкиша. Наистина е много вкусен.

Вал не ме изпускаше от очи.

— И така. Намирам, че си приличате с баща ми като две капки вода — заключи тя.

Замислих се дали в нейните очи това беше преимущество или недостатък. За разлика от мен, Вал никак не приличаше на баща ни.

— Мама смята, че с мен не е така — продължи Вал. — Тя казва, че от татко съм наследила само неприемливите страни. Какво означава „неприемливи страни“?

— Може би мамчето ще може да ти обясни това по-добре — казах аз, но Вал беше заета вече със следващия въпрос.

— Ще си разопаковаш ли сега подаръците? — поиска да узнае тя със светнали очи.

Погледнах камарата от подаръци. Реших да зарадвам Вал, която с разпалено усърдие се втурна да ги разопакова. Разкъсваше се хартия, панделки летяха във въздуха и Вал тържествено ми поднасяше подарък след подарък с такава радост, сякаш самата тя беше рожденичка. Аз механично ги поемах. Дигитална камера, чек за курс по шофиране и

прекрасен фотоалбум за Лос Анджелис бяха подаръците от баща ми. Себастиан ми беше изпратил една червена кутия от аптечка за първа помощ, пълна с любимите ми сладки лакомства и сбирка от собственооръчно „изпечени“ CD-та.

От Сузи имах яркочервен бански костюм и сребърна гривна с едно медальонче. Беше половин сърце с гравирани надпис: *Friends for ever*.

— И какво имаше вътре? — попита сестра ми, като посочи отворената кутийка с надпис: *Spongilia beatifica*.

— *Една гъба на щастието* — прошепнах тихо и погледнах към бюрото, където я бях оставила. Последният пакет беше с надпис „*От мама*“, но когато Вал понечи да го отвори, аз здраво хванах ръката ѝ.

— Този недей — казах решително. — Не мислиш ли, че вече е време за сън? Много е късно!

— Не още! — каза Вал и ми подаде едно малко пакетче. — Първо ще трябва да отвориш моя подарък.

Усмихнах се на сестричката си. Този път беше по-лесно.

— Но нали ми подари сладкиша?

Вал ме изгледа учудено.

— Сладкишът не е подарък. Хайде! Отваряй!

Послушах. В плика имаше портрет на Вал. Беше нарисован с обикновен молив, но беше приказно красив. Вал седеше при отворения прозорец с бялата си нощничка и светлите къдри падаха по раменете ѝ, големите ѝ очи с гъсти мигли бяха вперени в мен. Изглеждаше много сериозна, тиха и напълно вгълбена в себе си. Този, който беше нарисувал портрета, беше открил нещо в нея, което от пръв поглед не можеше да се забележи. Но не само това правеше рисунката толкова необикновена. Контурите в лявата страна бяха нарисувани с двойни линии, втората беше много тънка и фина, само загатната.

— Какво означава това? — попитах Вал.

Вал вдигна рамене.

— Идея си нямам — отговори ми тя. — Фей го нарисова така.

— Фей? — сбърчих чело.

— Моята бавачка — отговори Вал. — Тя е супер. Може да направи така, че никой да не я вижда. Харесва ли ти картината? — изгледа ме строго Вал. — Трябва да ми благодариш. Знаеш ли колко дълго трябваше да седя кротко заради твоя подарък?

— Благодаря — казах и я прегърнах. — Но сега ще спим. Утре сигурно ще трябва да отидеш на училище, нали?

Вал вирна носле. За първи път прозвуча срамежливо.

— Мога ли да остана да спя при теб?

Гледаше ме така умолително, че аз се съгласих.

Кротичко, като кученце, малката ми сестричка се вмъкна при мен под завивката. Тя мушна студените си пръстчета между краката ми и моментално заспа. Вслушах се в спокойното ѝ, равномерно дишане, което от време на време се прекъсваше от някоя тиха въздишка, и заопитвах, както всяка нощ, да преборя съня.

Почти не мога да си спомня времето, когато сънят беше означавал за мен почивка. Всяка нощ сънувах, че умирам. Това беше същият сън, който за пръв път бях сънувала през онази нощ в сръдата в Хамбург. Той дойде и тук, в Лос Анджелис, и дори в клиниката не изчезна.

Лежах в непознатото помещение с плюшения зелен килим, с цветната шарена покривка върху леглото и трептящия над главата ми кристален полилей. До мен, върху корема ми и върху ръцете бяха парчетата стъкло и метално сладникавата миризма на кръв ме удряше в носа. Нощ след нощ търсех да си поема въздух, какъвто липсваше, и умолявах със същото отчаяние за живота си: Моля. Моля. Моля не... моля... не ме оставяй...

Щастливата гъба от Врабеца беше върху ръката ми и телцето на Вал ме сгръваше. Като голяма грейка, тя се беше сгушила в корема ми. Усещах мекия пух на косичките ѝ, усещах уханието на ягоди, който се носеше от тях, и разбрах, че няма дълго да устоя на съня. Попримигвах още няколко пъти и се унесох.

Събудих се от ярката светлина, която играеше по клепачите ми. Примигнах объркано. Небето през прозореца имаше цвят на разрежено мляко. Наистина ли бях спала чак до сутринта? Изглежда да.

Вал все още беше в прегръдките ми. Пред леглото беше коленичил баща ми. Той ни гледаше, сякаш бяхме някакъв мираж. В черните му къдри проблясваха сребърни снопчета, лицето му изглеждаше изтощено, очите му бяха хлътнали. Но в момента светнаха. Тъкмо искаше да каже нещо, когато от коридора прозвуча тревожен глас.

— Намери ли я?

Татко се стресна. Той бързо скочи и се спусна към вратата.

— Тук е — чух го, че извика тихо. — Тук при моята... при Ребека. Спи.

— Тогава я събуди! Хайде, по дяволите, вече е пропуснала първия час...

Баща ми затвори вратата.

Той отново дойде при леглото, целуна ме по челото, после погали Вал по русите къдрици.

— Успяхме се, малката ми — каза татко. — Трябва да станеш. Много сме закъснели.

Вал измърмори сърдито, проскърца със зъби, после се обърна към мен и зари глава в рамото ми.

Татко внимателно отметна завивката.

— Вал. Малката ми. Ставай. Трябва да тръгваш за училище.

— Не искам — запротестира Вал, все още полусънна. — Болна съм и ще си остана тук.

Татко въздъхна.

— Хайде, съкровище.

Той пхна ръката си под телцето на Вал и я вдигна от леглото. Тя се извъртя, съскайки. Малкото юмруче удари татко по носа.

— Хей — казах, — така не се прави.

Татко ме гледаше с увиснала челюст.

— Ти... ти... каза нещо — промълви той.

Вал отвори очи. И се ухили.

— Но говори първо с мен.

Лицето на татко се промени. Той започна да плаче като малко момче. Вал го целуна.

— Недей да тъгуваш — каза тя. — Сега ще говори и с теб. Нали? Баща ми ме гледаше така, като че не можеше още да повярва.

Някъде в къщата прозвуча пронизителният глас на Мишел.

— Алек, часът е осем и петнайсет. Ако не тръгнем до десет минути, Вал ще пропусне и втория час.

— Ще заведе Вал при Мишел и веднага се връщам — каза баща ми.

Поклатих глава.

— Не е необходимо, татко. Аз... аз, струва ми се, бих искала да остана още малко сама.

— О, естествено. Няма проблем, напълно те разбирам.

Той ми се усмихна сияещ. Изглеждаше толкова поразен, че чува да излизат думи от устата ми, та дори и да го наругаех, щеше да е доволен.

— Но ще си остана вкъщи, в случай че имаш нужда от мен.

Отново поклатих глава.

— Недей, моля те — казах с усилие. — Ще се оправя.

Баща ми видимо се бореше със себе си.

— Окей. Ще ти оставя номера на мобилния си — каза. — Ако се събудиш и ти се прииска компания, или каквото и да било друго, позвъни ми. Идвам на секундата, окей?

Кимнах.

— Окей.

Най-накрая вратата след баща ми се затвори. Поех си дълбоко въздух, но не от облекчение. Просто всяка сричка от нашия разговор ми струваше усилие. Сетивата си усещах така, сякаш някой беше вдигнал от тях предпазната обвивка. Шумовете бяха по-ясни. Контурите по-остри. Миризмите по-силни. Бях се събудила в истинския смисъл на думата и изведнъж осъзнах, че не искам да остана и секунда повече в тази стая.

Гъбата на щастието от Врабеца вече не беше достатъчна. Трябваше да изляза отгук, преди забранените мисли да започнат отново да се промъкват в съзнанието ми.

Изведнъж ми се стори, че трябва да се задействам по-бързо. Изтичах в банята, хвърлих си един душ и разтворих вратите на гардеробното помещение. Погледът ми се плъзна по рафтовете. Видях блузата със секретните копчета, която облякох за последен път!

Смъкнах я от закачалката и я набутах зад куп пуловери. После измъкнах една лилава тениска. Обух си джинсите, но те веднага се свлякоха по бедрата ми. Намерих един колан, стегнах го с три дупки по-навътре от обикновено и излетях навън. Спрях се в коридора и се ослушах за баща ми, Мишел и Вал. Но цареше тишина, явно вече бяха потеглили. Цялата къща беше на мое разположение.

Минах по всички етажи, отворих всяка врата и надникнах във всяко помещение.

Колко ли дълго съм била тук, преди да постъпя в клиниката? Пет седмици? Или може би шест? Нямах никаква представа.

Действително бях като откъсната, откъсната от всичко, което се беше случвало, и така беше добре. Всичко, което беше ново, беше хубаво. А тази къща във всяко отношение беше съвременна. Някой архитект я беше проектирал като реализация на своя мечта; модерна, от стъкло и светлина. Всички помещения бяха с огромни панорамни прозорци, които се издигаха от дървения под и достигаха до високите тавани.

Беше на три етажа. На най-горния се намираше царството на татко и Мишел, с много гардеробни, едната — само за обувки. Обиколих ги всичките, една по една. После влязох в мраморната баня и спалнята, от чиито прозорци се виждаха планините. Зелени хълмове, прорязани от малки пътечки.

Моята стая беше на втория етаж, където се намираше стаята за гости, както и владението на Вал, в което имаше шведска стена, огромен аквариум и безброй играчки.

На първия етаж беше холът. Тук имаше прозорци и от двете страни. От левия гледката беше към планините, а от десния се виждаше подобната на парк градина и морето. Мебелировката беше скъпа и безлична. Пред черни кожени кресла и дивани имаше стъклени масички с поставени върху тях дебели илюстрирани томове за модерното изкуство, фотографията и вътрешната архитектура, които изглеждаха така, сякаш не бяха отваряни. В единия ъгъл имаше роял „Steinway“. В друг ъгъл пък беше поставена гигантска статуя на Буда от черен бронз. Върху висока маса, над която висеше огледало в рамка, имаше ваза от благороден метал с бели лилии. Липсваха библиотеки, затова пък имаше огромен плосък телевизор и черни рафтове, препълнени с DVD-та. Те бяха подредени по азбучен ред, от „American Beauty“ до „Zorro“.

Беше неуютно, като изблизано, и тук човек сякаш се задушаваше. Като изключим стаята на Вал, само кухнята напомняше, че тук живеят хора. В нея имаше огромни хладилници, барплот, огромна кухненска печка и столова. Върху лъскавата повърхност от благородна стомана открих полупразни чаши с кафе и една паднала кутия с корнфлейкс. Зад кухнята се простираше градината. Беше обградена с високи дървета и напомняше на идеално поддържана паркова площ. В средата ѝ се намираше басейнът. Сузи имаше право.

Струваше си наистина да си потопиш пръстите на краката в него. И изведнъж ми се прииска да го направя.

Плуването щеше ме спаси, защото бях вече разгледала къщата, а още нямах представа, къде бих могла да избягам. Единственият проблем беше, че басейнът беше празен.

В този момент разбрах, че нямаше къде да се дяна. Преди клиниката се занимавах с болките си. По време на престоя си там пък се занимавах с това, да възстановя физическите си сили. Сега болките ми ги нямаше и физически бях във форма. През последната нощ Вал успя дори да ме извади от мълчанието. И ето че сега забранените мисли напиреха отново да излязат на повърхността.

Открих градинската къщичка чак накрая. Намираше се в другия край на градината, сред цъфтящи лимонови дръвчета.

Още докато натисках дръжката на вратата, разбрах, че това е убежище на татко. Беше едно помещение на две нива. Горната част, към която водеше тясна вита стълба, се състоеше от огромен, проснат на пода матрак. Намачканите върху него чаршафи даваха ясно да се разбере, че напоследък са били доста използвани.

В долната част имаше камина, а пред нея дебел мек килим с огромни възглавници, разпръснати наоколо вестници, купчини книги и татковата китара, подарена му преди години за рождения ден от Яне. Най-масивната мебел беше писалището, дълго повече от четири и широко около два метра. Върху него беше компютърът, а около него беше пълно с дузини камъни, миди и снимки в рамки. На една от тях беше Мишел. Тя седеше върху кончето на една въртележка, с развени руси коси. Беше протегнала ръка за целувка към обектива и се усмихваше. Нямаше съмнение, кой е бил фотографът.

Три от фотографиите бяха на Вал. А останалите, някъде около десет, бяха мои и на почти всички бях усмихната. Бързо отместих поглед, защото не можех да понеса радостния израз на лицето си. Навлизах в опасни води. Погледът ми се спря върху една пожълтяла гравюра, която не беше в рамка и стоеше облеганата на компютъра. Изглеждаше доста стара. Лондон, 1912, беше написано в десния долен ъгъл, избледнелият автограф отдолу не се четеше. На картината се виждаха двама мъже на около четирийсет, а между тях стоеше млада, определено красива жена. Те позираха пред една градинска беседка, а фонът беше съвсем леко загатнат. Жената беше прелестна. Черната ѝ

коса беше събрана в конска опашка и големите ѝ тъмни очи блестяха. Малко ми напомняше на младата Одри Хепбърн от филма „Закуска в Тифани“. Изглеждаше крехка и грациозна. Стойката ѝ беше изправена. Мъжът от дясната ѝ страна, рус и добре изглеждащ, ми се стори познат, но не можех да се сетя откъде. Беше обвинил с ръка талията на жената с жест на покорител и гледеше гордо усмихнат. Мъжът от лявата страна на дамата беше тъмнокос. Имаше високо чело, будни, много сериозни очи и поглед, насочен напред.

Погледът ми се върна отново на русия мъж и сега знаех къде го бях виждала. Беше моят прадядо Уилям Ал.

— Не се стряскайте — чух ясен глас зад гърба си.

Обърнах се така рязко, че изпуснах гравюрата. В първия момент помислих, че е Мишел.

Но на вратата стоеше едно момиче. Беше нежна и бледа и в първия момент я взех за приятелка на Вал. Но като се вгледах, забелязах, че момичето е по-голямо, може би на моята възраст или малко по-малко. Облеклото ѝ беше доста странно. Носеше черно таке и старомодна рокля, която беше с цвета на очите ѝ, сребристосива.

— Ти коя си? — чух се да казвам, все още чудейки се, че думите сами излизат от устата ми. — Казвам се Фей — отвърна момичето и вдигна гравюрата. — Аз съм бавачката на Вал. — Гласът ѝ имаше странен акцент, не личеше, че е американка.

Тя усмихнало ме изгледа.

— А ти си Спящата красавица?

Спяща красавица? Потръпнах и усетих в мен да припламва искрица от човека, който бях преди, който не би позволил да му говорят така.

— Ребека — изсъсках аз. — Името ми е Ребека.

Момичето, което се нарече Фей, се усмихна отново. После се приближи и ми подаде гравюрата.

— Забеляза ли това? — попита ме тя. Сочеше тъмнокосия мъж или поне така помислих аз. Но после видях това, което искаше да ми покаже. Опакоето на дланта на този мъж беше допряно до дланта на младата жена, а малките им пръстчета бяха вплетени. Беше като в ребусите, в които трябва да се намерят разликите. Малкият детайл забелязва само онзи, който внимателно наблюдава. Но това естествено представяше картината в съвсем различна светлина.

Не е ли интересно да се разбере какво е станало от този момент нататък? — попита Фей.

— Какво? — вгледах се в момичето. — Какво означава това? Какви ги говориш?

Фей вдигна рамене.

— Можем да си говорим и за нещо друго — каза тя. — Чух, че си била в клиника. Как беше там? Добре? Запозна ли се и с други луди?

Тя наведе глава настрана. Най-малко изглеждаше враждебно настроена, а по-скоро любопитна, сериозно интересуваща се.

Стоях с отворена уста.

— Ти с всичкия ли си? — изстрелях. — Какво изобщо правиш тук? Ако съм разбрала правилно, си детегледачка на Вал, а не моя. Или — отстъпих недоверчиво крачка назад — да не си тук заради мен? Баща ми ли те накара да ме следиш?

— Не — отвърна тя непринудено.

— Е, тогава — изръмжах — изчезвай и ме остави на мира.

— На мира? — Фей се засмя. Този път сякаш се забавляваше. — Наистина не съм искала да те безпокоя. Искях да оставя една бележка на Мишел и после да отида на плажа, но видях вратата на къщичката отворена. Е, тогава... — тя отново се засмя — довиждане. Оставям те на „мира“.

Преди да излезе, Фей с леко движение махна черното таке от главата си. Това, което видях, ме удари като електрически ток. Дългите ѝ до кръста къдрици бяха огненочервени.

— Почакай — заговорих. — Чакай. Искаше да ходиш... на плажа ли?

Фей отново се обърна към мен.

— Да? — каза тя.

Прозвуча като въпрос.

Последната нощ сънувах, че седим на плажа. Не знам къде се намираше този плаж. Но имаше доста хора. Във водата някои караха сърф, двойка младежи играеха волейбол и до нас седеше едно момиче. Имаше дълги огненочервени къдри и беше облечена в старомодна рокля. Сребристосива. Рисуваше малко момченце и ние я наблюдавахме.

Сетих се за подаръка на Вал. Гледачката я беше нарисувала.

Вгледах се във Фей. Енергията, която преминаваше през мен, можеше да се сравни със свръхдоза адреналин.

— Ако не е неудобно — с мъка си поемах дъх. — Бих ли могла... да дойда с теб?

Фей повдигна равнодушно рамене.

— Разбира се — отговори.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Кремавото Бентли с червени кожени седалки, с което преминахме по улицата с многото завой към булевард „Сънсет“ и оттам към Пасифик коуст хайуей, очевидно не можеше да бъде купено със заплатата на детегледачка. Може би Фей имаше богати родители или това беше една от колите на татко или Мишел.

Тя беше оставила бележки и на двамата, че ще ме поразходи малко и ще ме върне вкъщи най-късно за вечеря. Как щеше да го приеме баща ми, не можех да знам, пък и ми беше все едно.

Фей мълчеше. Караше съсредоточено, сякаш карането по аутобана изискваше голяма концентрация, и аз сметнах, че наистина този начин на кормуване беше правилен.

Ландшафтът отляво беше хълмист. Тук-там из планината се мяркаха къщички. Имаше и хотели, над чиито покриви се вееше американското знаме. Виждаха се и много, най-различни палми. От дясната страна на аутобана, също залесена с палми, се виждаше морето. То беше сребристосиньо и по повърхността му проблясваха милиони светещи точки. Високият прибой бучеше мощно срещу брега.

Почти инстинктивно си поех въздух. Той миришеше на сол, беше свеж и усетих, че изведнъж дишането ми става по-леко. Фей се обърна към мен и ми се усмихна. В този момент почувствах към нея страшно доверие, сякаш наистина вече се познавахме.

По широката крайбрежна алея, край която преминавахме, се виждаха велосипедисти, младежи с ролкови кънки и други, които просто тичаха за здраве. По едно време изникна стара въртележка, явно част от малък лунапарк. Дълга пътека, гъмжаща от хора, водеше натам. Фей намали радиото.

— Това е кеят на Санта Моника — обясни ми тя. — Едно от любимите места на Вал. Когато има лош ден, трябва да се возя с нея поне двайсет пъти поред на увеселителното влакче.

Кимнах разсеяно.

От лявата страна на улицата имаше само обширни зелени тревни площи, по които деца играеха футбол и очевидно богати американки, в скъпи спортни екипи, разхождаха кучетата си. По-нататък се появиха и първите бездомници. Те бяха опънали палатки или разгънали спални чували върху тревата. Седяха на групи или стояха пред раздрънканите си, боядисани в различни цветове каравани, по чиито покриви бяха струпани сандъци, стари кресла и най-различни други вехтории. Фей намали скоростта.

— Почти стигнахме — каза тя. — Това беше Санта Моника. Сега идва Венис бийч. Ще потърся място за паркиране и после отиваме на плажа. Нали?

Последната нощ сънувах, че сме на плажа. Не знам къде беше този плаж.

Фей паркира Бентлито в една странична уличка. Беше обществен паркинг. Двама млади сърфисти в черни неопренови костюми и със светещи сърфове под мишница взеха да ни подсвиркват. Чернокожият пазач на паркинга таксува на Фей пет долара и я нарече „Sweetheart“. После ми намигна и попита „How are you today, my love?“

— Fine, thank you — измърморих и се опитах неволно да си представя как един германски пазач ме пита: „Как си днес, мила?“

Фей взе една стара кожена чанта от задната седалка и ми махна да я последвам. Завихме вляво по уличката и минахме покрай една къща, чиято стена беше изрисувана с графити. Беше някакъв „арт комик“ — огромна момичешка глава с черни коси. Бретонът беше разпилян по челото, кожата лилава. Момичето имаше очи с форма на бадеми, а погледът му беше невероятно строг. Вляво, с големи черни букви пишеше: „Remember who you are“.

— Харесвам Венис. Там, където живеят родителите ти, не бих могла да издържа — каза Фей и се усмихна.

„И аз не издържам“, помислих си, подтичвайки до нея, докато завиваше.

— Трябва да походим още малко.

— Няма проблем — отговорих и вътрешно благодарих на строгата медицинска сестра за това, че възстанови тялото ми. Когато в клиниката за пръв път се вдигнах от леглото, краката ми се подкосиха в буквалния смисъл на думата, а в дните след това дори отиването до тоалетната ми се струваше нещо като екстремн спорт.

Крайбрежната алея, по която тръгнахме, Фей нарече „Оушън фронт уолк“ и сега вече разбрах защо в мейла си за Венис бийч Сузи я нарича „галактическа“. Това място за разходки носеше атмосферата на „Шанце“, но беше далеч по-хубаво. За разлика от района на баща ми, макар че го познавах съвсем бегло, тук кипеше истински живот. Фей ми разказа за основателя на този район, Абът Киней. Той бил милионер от тютюневия бизнес и превърнал влажното блато южно от Санта Моника в парк, напomniaщ Венеция, с канали, гондоли и пристан за развлечения. През 1920 година огнена стихия унищожила по-голямата част от постройките.

— Джим Морисън — разказваше Фей — бил един от тези, които оценили чара на тази местност. Градската управа отпуснала пари за реставрирането на парка и от края на деветдесетте „Венеция“ става отново една от забележителностите на Лос Анджелис.

Последната нощ сънувах, че седяхме на плажа. Не знам. Къде беше този плаж. Но имаше много хора.

Алеята беше пълна с народ. Деца, бебета, негри, бели, хора от всички възрасти и обществени прослойки се разхождаха насам-натам и ние напредвахме с бързината на охлюв. От всеки ъгъл звучеше музика, див микс от барабани, рап, рок и електропоп, а от лявата ни страна се редяха малки крайбрежни хотелчета, вехтошарски магазинчета, кафенета, палатки на гадатели, магазини за татуировки, сергии за украшения и блузки. Улични музиканти свиреха на китари, от огромен усилвател бумтеше хип-хоп. Един рапър с дълги пуснати къдри се въртеше в див ритъм върху паважа, мъж на кокили се беше навел към малко момиченце, а един индиец с тюрбан и сива брада се плъзна покрай нас на ролкови кънки.

Фей вървеше до мен, без да говори, само от време на време погледите ни се срещаха и тя ми се усмихваше. Нещо в нея ми напomniaше Врабеца.

Минахме покрай гадатели, танцьори и улични музиканти. В един огромен кафез с дълбокомислен надпис „Muscle Beach“ тренираха мускулести мъже. На дълги маси художници излагаха картините си, в по-голямата си част семпли произведения, улично изкуство, поп арт, и маса езотерични предмети. Някои от тях поздравяваха Фей, при други тя се позаседяваше, за да разменят няколко думи. Погледнах към плажа.

Във водата имаше сърфисти.

В парка стана малко по-спокойно, явно бяхме отминали оживената част. Къщите тук приличаха на произведения на изкуството. Всички имаха големи прозорци с изглед към морето, но бяха поразчупени и приветливи от студения дом, в който живееха баща ми и Мишел.

Фей се насочи към един кей, от който можех да наблюдавам по-отблизо сърфистите и тези с водните ски. Близко до брега те очакваха перфектната вълна. Всички бяха облечени в черни неопренови костюми и приличаха на гарвани без крило, паднали във водата.

Малко преди кея, до една издигаща се на брега стена, Фей най-сетне спря.

— Пристигнахме — каза тя.

Сега слънцето беше се издигнало високо в небето, но не беше особено топло. Може би двајсетина градуса. Аз бях облякла само една тънка тениска и кожата ми настръхна.

Фей извади едно одеяло от раницата и го постла върху пясъка.

Седнахме. Тя мълчеше. Дългите ѝ червени къдри се спускаха по раменете, чак до средата на гърба, ръцете ѝ си играеха с края на дрехата.

До нас седеше едно момиче. Имаше дълги огненочервени къдри и беше облечена в старомодна рокля. Сребристосива.

Зад нас се чуваше шума на Венис бийч. Обърнах се надясно. Две момчета опъваха мрежа на пясъка, а до тях имаше бяла топка.

Две момчета играеха волейбол.

— Търсиш ли някой? — попита внезапно Фей. Сивите ѝ очи ме гледаха изпитателно.

— Не... — прехапах устни. — Не познавам никого тук.

Фей се засмя.

— Вярно — каза тя. — Беше глупав въпрос.

Тя продължи още дълго да гледа морето. Раницата лежеше до краката ѝ.

Тя рисуваше.

— Имаш ли нещо за рисуване? — изплъзна ми се.

Знаех, че този въпрос ще прозвучи доста налудничаво, но Фей го прие съвсем нормално.

— Да — отговори. — Винаги имам.

— А... имаш ли настроение да... рисуваш нещо?

— Защо не?

Фей извади малък блок, молив и острилка от раничката си. Докато остреше молива, ми хвърли изпитателен поглед. Един мъж мина покрай нас. Носеше въдица, а до него вървеше малко момченце.

— Тук ще чакам мами — извика то на баща си.

Той кимна и се запъти към кея. Момчето седна на пясъка и започна да зарива босите си крака.

Тя рисуваше едно малко момченце.

Фей се обърна така, че да вижда момченцето. Кръстоса крака и започна да рисува.

Малкото момче вече беше заринало краката си до половината.

Една чайка кацна до него, покълва малко из пясъка наоколо и отново литна. Момчето не забелязваше нищо и никого, дори и Фей.

А тя беше навела глава над рисунката и червената ѝ коса ми пречеше да виждам. Оглеждах се наляво, надясно, напред, назад, докато ми се зави свят.

Нямаше никой.

Накрая Фей ми подаде рисунката.

— Ето — каза. — За теб е.

Вгледах се в нея.

Фей беше нарисувала мен. Беше като да се погледнеш в огледалото, което досега не бях имала кураж да направя. Лицето ми, което преди беше кръгло, сега изглеждаше слабо и изпито. Носът и устата бяха загатнати с няколко бледи щриха. Единствено очите ми изпъкваха. Бяха големи, тъмни и толкова празни, че сама се уплаших от себе си. Не се забелязваше и искрица живот.

Тя рисуваше едно малко момченце, а ние я наблюдавахме.

Не! Не! Не ние! Впих ръцете си в пясъка и усетих как твърдите песъчинки болезнено се забиват в меката кожа под ноктите ми.

Какво бях очаквала? Беше пълна лудост да дойда тук. Защо той трябваше да е тук, след като ме беше предал по такъв начин и ме беше оставил сама? Защо...

Стоп! Не трябваше да продължавам с тези мисли, трябваше...

— Нещо липсва ли ти?

Гласът на Фей беше много тих, но изведнъж усетих, че трябва да си запуша ушите. Думите пронизваха мозъка и кънтяха във всеки ъгъл

на съзнанието ми.

Превих се, обгърнах с ръце гърдите си и започнах да ридаю.

Гъбите са майстори в отбраната срещу токсините, техният генетичен код показва голямо сходство с този на човека, на човека, на човека...

Вкопчих се обезумяла в своята мантра, макар да знаех, че беше твърде късно. Бях загубила. Моята, изградена с толкова мъка защитна система се беше срутила и аз не можех да направя нищо, абсолютно нищо срещу това.

Червената коса на Фей пламтеше като огън на слънцето. Тя вдигна ръка и я сложи на гърба ми.

Усетих как от докосването мястото между двете плешки се зареди с топлина. Тя премина през мен и достигна до бронята, с която беше обградена гърдата ми и която сега се разпръсна на милиарди парченца, освобождавайки всички забранени мисли.

Започнах да плача и след това изкрещях толкова силно, че момченцето пред нас изскочи от пясъчната дупка и се затича към кея.

— Мразя те — крещях аз. — Мразя те, Луциан!

Вятърът стана студен, а и слънцето вече залязваше. Ние все още бяхме на брега и Фей мълчеше, както и преди, но главата ми лежеше в скута ѝ. Тя галеше косата ми и ме съзерцаваше все така безмълвно и някак отчуждено.

Затворих очи и постоях известно време така.

— Беше перфектна вечер — чух се да казвам накрая. — Беше сряда. Нашата Ladies' Night. Майка ми, приятелката ѝ Врабеца и аз седяхме на тавана. Разчиствахме. Стари вещи, които да продадем на битпазар. Смеяхме се и си говорехме за стари случки. И изведнъж ме обзе това особено непонятно чувство. Беше като бодване отвътре. Беше толкова леко, та в началото помислих, че си въобразявам. Същата нощ сънувах отвратителен кошмар и след това непознатото момче се появи пред моя дом.

Фей ме гледаше, без да помръдне.

Аз ѝ разказах цялата история. Всичко, което ме беше сполетяло през последните четири месеца, което беше обърнало живота ми с главата надолу и накрая ме беше извадило от релси. Разказах ѝ и за

сънищата на Луциан и как някои бяха се сбъднали. Обясних ѝ също и защо настоявах непременно да дойда с нея на плажа.

Физиономията на Фей остана непроменена. Не задаваше и въпроси. Тя просто ме слушаше.

Когато стигнах до завръщането на Яне от нощния ѝ разговор с Луциан и заповедта да си приготвя багажа, аз затворих очи.

— До този момент живеех с илюзията, че съм човек със собствена воля — прошепнах. — Нахвърлих се върху майка ми и я заудрях с юмруци. Но тя остана непоклатима. Не ми обясни какво означаваше тази идиотщина с моето, подобно на бягство евакуиране. Не ми издаде и какво ѝ беше казал Луциан. Вместо това ме заплаши, че ако на следващата сутрин не тръгна доброволно за летището, тя щяла да намери начин да ме накара. Знаех, че става дума за медикаменти, и в този момент разбрах, че съпротивата е безсмислена. Врабеца ми приготви нещата и това беше първият път, когато я виждах да плаче.

Бавно отворих очи и забелязах, че Фей е спряла поглед върху мен.

— На следващата сутрин Яне ме заведе на летището и се качи с мен в самолета. А след това беше само тази ужасна болка. И тя ставаше все по-непоносима.

Изправих се, седнах и се загледах в морето. Вдясно, на хоризонта, виждах планините, обгърнати в мараня, а морето беше приело наситено тъмен цвят. Не ми се вярваше, че е минало толкова време, но наистина като че беше вече късен следобед.

В далечината преминаваха платноходи, а точно пред нас на един кол се мъдреше пеликан. Беше огромен. С извита човка и наведена шия, приличащ на черен лебед, той ме гледаше с едно око.

— Останалото го знаеш. И да ти отговоря на предишния въпрос: да, приятно беше в клиниката. Но не, не се запознах с други луди. Достатъчно занимания имах със себе си, та да се сприятелявам с лудите, към които вече принадлежах и аз.

Фей кимна. В очите ѝ се четеше не само състрадание, но и разбиране. Изглежда действително разбираше какво бях преживяла.

— Но после нещата се пооправиха — каза тя накрая. — Имам предвид болките. Отзвучаха, нали? В клиниката?

Вдигнах рамена.

— Да — измърморих. — Отминаха.

Фей кимна отново.

— И какво искаш да правиш сега? — попита тя, след като дълго мълчахме.

Казах го, преди да съм го помислила.

— Да го намеря.

— И къде?

Вдигнах рамене.

— Когато забелязах, че ти си момичето от съня му, си помислих, че ще е тук. Но разбира се, беше пълна идиотщина. Когато сънищата се случваха в действителност, аз винаги бивах сама. Както и сега. Бях винаги сама. А ти не познаваш никакъв Луциан, нали?

— Не, за съжаление — Фей ме погледна със сивите си очи. Лицето ѝ се беше променило, а и гласът ѝ звучеше различно. — Мога ли да ти дам един съвет? — тя не изчака отговора. — Престани да хленчиш. Престани да мислиш за това, как се чувстваш. Ако искаш да намериш Луциан, трябва да го търсиш, а ако искаш да го търсиш, първо трябва да вземеш живота си в ръце.

Сложих ръка върху медальона на татко, малкото слънце с надпис „Carpe diem“. Изведнъж той започна да пари върху кожата ми. Аз изместих погледа си от очите на Фей нагоре към небето. Ято чайки прелетях над главата ми. Сред тях имаше и няколко гарвана. Зад себе си чух барабани. Вече отново долавях и други звуци. Морският прибой, бръмченето на самолет — високо над нас, смехът на дете, кучешки лай, пеенето на жена.

Обърнах се. Къщите по брега и цялата местност бяха потънали в една мистична ясна светлина. А някъде отзад, като в мъгла, беше градът.

— Може би имаш право — казах аз на Фей.

— Може би — отвърна тя. — А може би не. Това, което е сигурно, е, че в най-скоро време трябва да се изправиш на краката си. Имам предвид психически — Фей се засмя. — Впрочем знаеш ли, че малката ти ваканция доста наруши мира в къщата?

Наведох глава. По дяволите. Да, можех да си представя. Мишел дори и при нормални обстоятелства нямаше да е във възторг от моето посещение.

Спомних си за мейлите на Сузи с професионалния убиец и изведнъж устните ми се разтегнаха в усмивка.

— Какво те забавлява? — поиска да знае Фей.

— Мащехата ми — отговорих. — Сега поне наистина има основание да не ме харесва.

Фей стана сериозна.

— Постарай се — каза тя. — Колкото повече доверие ти имат, толкова по-голяма свобода ще ти дадат. Убеди ги и че искаш да тръгнеш на училище. Най-добре колкото е възможно по-скоро. Ако се мотаеш по цял ден, само ще си блъскаш главата.

Сега аз се разсмях.

— Вече търсиха ли ти училище?

Вдигнах рамене.

— Нямам представа.

— Вал учи в частно училище — каза Фей и сбърчи нос. — Тук се ползват с по-добро име от държавните. Но за тях се чака дълго, пък и приемните тестове не са подходящи за положението, в което си. Те искат да знаят всичко за теб, за семейството, за възпитанието ти и защо си дошла в Америка.

Фей ме изгледа, сякаш искаше да разбере какво въздействие имат думите ѝ върху мен. Това с приемните тестове и преди всичко с въпросите, засягащи личното пространство, си беше доста страшничко.

— Освен това има държавни училища, които също са не по-лоши — продължи тя. — Например „Pali High“.

Рисувах малки кръгчета по пясъка.

— Всичко това ми идва малко в повече — признах си. — Ти в кое училище учиш? — Обърнах се към Фей. — И всъщност на колко си години? Къде живееш? Аз не знам абсолютно нищо за теб.

Сама се изненадах, че изведнъж започнах да проявявам интерес. Въпросите, които току-що отправих към Фей, наистина ме вълнуваха. Искаше ми се да науча коя е и какъв живот води. Почувствах се гузна, че един напълно непознат човек за толкова кратко време измъкна от мен повече чувства, отколкото най-добрите ми приятели, които ме познаваха от години и от загриженост към мен почти се бяха побъркали.

На хоризонта небето се оцвети в недействително яркооранжево.
В краищата цветовете ставаха по — меки, почти пастелни.

Фей стана.

— Хайде, — каза ми. — Време е да се връщаме.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Когато Фей паркира бентлито на площадката пред вкъщи, входната врата се отвори. Оттам изскочи Вал. Беше с бански на черни и жълти черти и със сако от смокинг, което, съдейки по размерите, по всяка вероятност беше на баща ми. Облеклото ѝ ми напомняше на някаква кръстоска между пчеличката Мая и Ватман, докато лицето ѝ беше покрито със сини точки, които подозрително напомняха водоустойчив маркер. Фей се изкиска.

— И аз исках да дойда — изцвърча Вал и се хвърли в прегръдките на Фей. — А ти не ме изчака!

Фей я завъртя във въздуха. Сега откъм коридора се зададе баща ми. Беше с дънки и разкопчана черна риза. Сузи постоянно ми завиждаше за добре изглеждащия ми баща, но сега от него беше останала само сянката. Лицето му беше бледо и ми се струваше, че се разкъсва между паниката и облекчението.

Той размени погледи с Фей. В колата тя беше проверила джиесема си и беше намерила пет съобщения от него.

Обади му се само за кратко, за да му каже, че се връщаме.

Не можех да видя лицето ѝ, но очевидно баща ми беше прочел в него, че всичко е наред. Усетих, че се отпусна, и навлажнените му очи се изпълниха с дълбоко облекчение. Молах се само да не избухне отново в сълзи.

— Бяхме на плажа — казах бързо. — Фей ми показа Венис бийч. Татко кимна към Фей.

— Хиляди благодарности, че изведе дъщеря ми. Забавлявахте ли се... поне малко? — той ми се усмихна. — Е, вълче, хареса ли ти нашия хипарски бряг?

— Хубаво е — отговорих, — но е доста пълно.

— О, почакай да видиш какво става в края на седмицата — каза татко. — Тогава Венис заприличва на истински ад. А ти как си? — обърна се той към Фей. — Ще останеш ли за вечеря? Мислех да стотвя лазаня, любимото ястие на Ребека. Каним те най-сърдечно.

Вал я загледа с умолителен поглед на предано куче, но Фей поклати глава.

— Трябва да вървя — каза. — Трябва да свърша още нещо. Утре ще взема Вал от училище.

Тя ми помахна.

— Ако има нещо, просто ми звъни. Баща ти има телефонния ми номер.

Когато татко сложи лазанята във фурната, чух да се отключва. Мишел. Тя говореше с някого и когато влезе в кухнята, беше с джиесема на ухото. Явно човекът в другия край на линията беше изпаднал в нервна криза, докато гласът на Мишел беше ясен и спокоен. В действителност почти не обръщах внимание какво говори, а използвах случая да огледам с крайчеца на окото си моята мащеха. Освен мъничка халка тя не носеше никакво друго украшение. Беше с бял панталон и с разкопчана ленена бяла блуза, под която се подаваше червена фланелка. Ноктите на краката ѝ, обути във високи червени сандали, бяха лакирани също с червен лак, както и ноктите на ръцете. Светлорусата ѝ коса беше вдигната с две дървени пръчици. Два перфектни кичура падаха отдясно и отляво на челото ѝ. Тясното ѝ запомнящо се лице изглеждаше съвсем естествено, явно беше отделила доста време за грима си. Веждите ѝ бяха две извити нагоре фино изскубани дъгички, а по гладката кожа на лицето не се забелязваха никакви бръчки.

Вал беше влязла в стаята си. Татко подреждаше масата за вечеря. Той си подсвиркваше, искаше да изглежда весел, но нервността му беше толкова очевидна, че изглеждаше комично смешен.

Когато Мишел затвори телефона си, трепнах.

Тя разкърши рамене, после тръгна от другия край на кухнята към мен. Бях се облегнала на хладилника. Скръстила ръце пред гърдите си, се опитвах да не отбягвам погледа ѝ.

Накрая застана пред мен, толкова близо, че можеше да докосне с ръце раменете ми. Но не го направи. Тя само ме погледна със светлозелените си сериозни очи, докато устата ѝ се разтегна в усмивка.

— Ребека — изрече тя, сякаш току-що беше прочела името на челото ми. — Колко хубаво. Значи днес за пръв път ще ядем заедно.

Кимнах.

— Да. Аз също се радвам. И... съжалявам, че в последните седмици вгорчих живота ви.

Баща ми се обърна към нас. Беше подредил масата и запалил свещи. Изглеждаше почти абсурдно как всичко това приличаше на сцена от филм, за която никой от нас не се беше готвил.

Татко се приближи към Мишел, някак недодялано сложи ръце на раменете ѝ и ми се усмихна сияещ.

— Няма за какво да се извиняваш, съкровище. Радваме се, че си по-добре. А сега да вечеряме, иначе лазанята ще прегори. Ще доведеш ли Вал, скъпа?

Мишел се изплъзна през вратата.

Лазанята наистина беше вече почерняла отгоре, затова пък в средата почти не се беше изпекла, но никой от нас не го изкоментира, а Вал, която седеше до мен, изглежда изобщо и не забеляза. Тя си гъргореше с портокаловия сок и след като хапна три хапки, припълзля върху скута на татко. Явно защото оттам ме виждаше по-добре.

Баща ми я накара да разкаже за партито по случай един рожден ден, на което беше ходила след училище. Той я беше закарал там, връщайки се от работа. Но Вал мълчеше, сякаш се беше нагълтала с хапчета за мълчание. Тя си лапна палеца и го засмука, като ме гледаше втренчено.

Тогавя татко разказа за деня си в студиото. Снимали рекламен спот за козметичен препарат. Манекенката била грипава и недоспала, но гримьорката, която Мишел препоръчала, изглежда извършила истинско чудо. Докато говореше, аз гледах малките бръчици по лицето му и за първи път имах усещането, че татко остарява.

— Какво става със Сузи? Все така ли е решена да изучи тази професия?

— Така мисля — отвърнах аз и се опитах да прогоня появилата се картина от маскения бал.

Баща ми разказа на Мишел за това, че Фей ме е завела на Венис бийч и ме попита още веднъж дали ми е харесало там. Почувствах се като на разпит и замълчах изнервена. Татко остави тази тема и се обърна към Мишел.

— Как мина твоя ден, скъпа?

Тя седеше до него, така че от мястото си можех да наблюдавам своето американско семейство.

— Шели напусна — въздъхна Мишел. — Тази нощ Памела звънна на вратата ѝ и я вдигнала от леглото, защото си била загубила джиесема. След като Шели претърсила с нея Хайд Лодж, минала по целия „Сънсет стрип“, разпитала сума ти дежурни полицаи, тя закара Памела вкъщи и намери телефона в джоба на хавлията ѝ. След което Памела реши, че Шели би могла да остане при нея, за да оправят договорите. И Шели си подаде оставката.

Татко сбърчи чело, после ми намигна весело.

— Ах, бедничката ми — обърна се той към Мишел. — Значи си си навлякла гнева на Шели?

Мишел вдигна високо едната си вежда.

— Не нейния. А на Памела. Разкрещя се, че не можела да разбере що за некадърница съм ѝ била препоръчала. О, скъпи, да оставим това!

Мишел дръпна ръката на Вал. Малката ми сестра беше извадила палеца си от устата и тъкмо се опитваше да го завре в носа на татко.

— Остави баща си да се храни на спокойствие, чуваш ли? Днес толкова ми липсваше. После ще ми покажеш ли какво правихте в училище? Ела при мен, сладката ми!

Тя придърпа сестра ми върху коленете си и зарови нос в русите ѝ къдри.

— Веднага ще трябва да те вкараме във ваната. Може би ще успее да измия точиците на Самс^[1] от лицето ти. Татко не ти ли е казал, че тези бои са отровни? С тях не бива да се рисува по кожата.

Баща ми прехапа устни, а Вал се нацупи.

Тонът на Мишел се промени. Приличаше, сякаш в студен чай слагаш мед. Лицето ѝ също стана благо.

Опитах се да намеря приликата между майка и дъщеря. Двете имаха светлоруси коси, но това беше всичко.

— Утре на училище трябва да ме заведе Ребека — наруши Вал тишината.

Покашлях се и се обърнах към татко.

— Добре, че стана дума за това — казах. — Фей ме попита какво ще правя с училището. Аз помислих и реших, че с удоволствие бих учила в „Пали хай“.

Баща ми спря да дъвче, а Мишел ме гледаше така, сякаш току-що бях обявила, че от утре ще ставам проститутка.

Татко се поизкашля.

— Ребека — започна той несигурно. — Радвам се, че подхващаш тази тема, и то още отсега, но в Америка нещата с училищата са малко по-различни. Не знам дали Яне ти е обяснила, че държавните училища тук са под твоето ниво. Но частните наистина са много добри, вече разгледахме някои. Мишел има солидни връзки, а колкото до парите...

Не исках да слушам повече.

Не знаех дали заради това, че чух да споменават майка ми, или пък от отвращението, което се изписа по лицето на Мишел, или просто, че в края на краищата ми се прииска отново да взимам сама решения.

— Искам в държавно училище — казах аз спокойно и погледнах татко в очите. — Чух, че „Пали хай“ е добро училище.

Татко направи безпомощна физиономия, а Мишел остави вилицата си.

— Защо пък не? — попита тя. — Ако Ребека иска така, не е нужно да хвърляме парите си на вятъра. В „Пали“ не е лошо. Може утре да я запишеш и може би веднага ще може да започне.

Татко въздъхна.

— Не искаш ли наистина първо да видиш другите училища, Ребека? Или просто да поостанеш още малко вкъщи?

Преди да успея да отговоря, Мишел се надигна от масата заедно с Вал.

— Време е за баня, съкровище. Да оставим малко сами татко и Ребека, съгласна ли си?

Виждаше се, че Вал изобщо не беше съгласна, но не се възпротиви. Когато двете си тръгнаха, татко отново отвори уста, за да продължи да ме убеждава, но аз го прекъснах.

— Защо съм тук, татко?

Баща ми примигна несигурно.

— Какво имаш предвид? Аз...

— Имам предвид, че не знам защо съм тук. Какво ти каза Яне? Каква беше причината, каква беше тази нощна акция със заточението ми тук?

При думата *заточение* баща ми трепна, сякаш го бях ударила.

— Не знам нищо повече от теб — отговори той и усетих, че казва истината. — Знам само, че Яне каза нещо за този младеж, този Лу...

— Достатъчно — казах. Ръцете ми излетяха нагоре. Не исках да чувам името му от устата на баща си. Татко ме погледна изплашено.

— Не се притеснявай — успокоих го аз. — Няма пак да откача. Само исках да знам дали Яне ти е казала нещо повече, отколкото на мен.

Баща ми поклати глава.

— Е, всичко е ясно — казах.

Разбрах, че причинявам болка на баща си, че звуча сурово, и почти го съжалих. Той се стараеше толкова да направи така, сякаш не е имало нищо или сякаш по чудо всичко се е наредило. Но да го оставя да вярва в това беше прекалено. Фактът, че отново имах чувства и ги допусках, не означаваше, че тези чувства бяха положителни.

— А що се отнася до училището, решението ми е твърдо. Можеш ли да ме събудиш утре, за да ме запишеш? Или трябва да отидеш на работа?

— Не — отговори татко. — Имам предвид, че не е необходимо да отида на работа. Ще те събудя, Вълче. Ще отидем в училището и ще те запиша. И ето — той извади портмонето от джоба си и ми подаде една кредитна карта. — Това също е за теб, за рождения ти ден открих сметка на твое име. Нали знаеш? — той се усмихна криво. — В Америка без кредитна карта си нищо.

— Благодаря — казах и погледнах името си върху пластмасовата карта. — Благодаря и за вечерята, беше много вкусна. Но, татко, направи ми тази услуга, не ме наричай „вълче“. Вече съм на седемнайсет и си имам име.

Станах и поисках да събера чиниите, но татко махна с ръка.

— Остави, аз ще оправя — каза уморено той.

Прибрах се в стаята си и останах под душа половин час. Събитията от днешния ден, който беше толкова пълен, така недействителен и същевременно толкова реален, продължаваха като вихър да се въртят в главата ми. Но разговорът с Фей ми вдъхна увереност и аз се хванах за това.

Вечерята беше минала добре, далеч по-добре, отколкото предполагах. Виждаше се, че Мишел явно се стараеше, може би тя си беше съвсем наред. Решението, което взех за училище, го отстоях.

А що се отнасяше до следващата стъпка, да взема живота си в ръце, бях абсолютно сигурна, че ще го направя. Изведнъж пламнах от желание да го направя. Облякох един суичър и долнище на анцуг, седнах на дивана и взех телефона. Беше десет вечерта. В Хамбург сега започваха часовете, но ако имах късмет, можеше да не съм закъсняла.

Набрах номера, затаих дъх и веднага след второто позвъняване вдигнаха.

— Ало?

Преглътнах.

— Хай.

Тишина в другия край.

След това:

— Ребека? Беки? Моята Беки? Ти ли си? Наистина ли си ти?

Сузи се разплака и изведнъж аз също започнах да се боря със сълзите. Гласът ѝ, който ми беше толкова познат, толкова близък, ме притегли, сякаш бях бумеранг, който искаше да се насочи в старата посока.

— Хей, Клара — казах и се закашлях. — Престани да ревеш, иначе и аз ще започна, и така пак няма да можем да си кажем нито дума.

— Идиотка такава — Сузи се кискаше и квичеше с цяло гърло. — Разказвай! Казвай как си?

— Добре — казах твърдо. — Добре съм. Благодаря ти, благодаря ви. Мейлите ти бяха галактически. И беше права. Венис бийч е суперкрасив.

— Ходила си там? Кога? С кого?

Поколебах се.

— С Фей — казах. — Детегледачката на Вал. Днес се запознах с нея. Супер е!

— Наистина? Ах, Беки... това... — Сузи млъкна.

За няколко секунди се чуваше неприятно тракане по линията. Усетих колко беше несигурна. Толкова беше добре да си говоря с нея и същевременно... някак различно.

— Разказвай ми — помолих я. — Какво се случва с теб? Какво става с родителите ти? Зле ли се чувстваше по време на развода?

Чух я да въздиша.

— Да, зле. Но пък имаше и нещо добро в цялата тази работа. Когато разводът мина, баща ми ме взе от училище и отидохме да ядем заедно. Беше наистина шик, бяхме на пристанището. В началото се бях подрискала от страх, че трябва да го утешавам или знам ли, но беше точно обратното. Той изцяло се отдаде на мен. Разговаряхме с часове и накрая аз... — Сузи преглътна — дори му разказах историята с Димò. Е, не чак с такива подробности, както на теб, но в основни линии. Беше толкова мил, Беки. — Тя се изкиска. — Взе вилицата и я размахваше във въздуха като разгневен Нептун. Хората от съседната маса се пулеха втрещени. Той непрекъснато ме уверяваше, че съм толкова идеална, колкото е възможно да бъде един човек, и после ми каза същото, каквото и ти. Че такива типове като Димò са изключение.

— Той ми прати мейл — казах аз.

— Кой? — попита учудено. — Баща ми ли?

— Не. Димò. Написа ми, че ти се е извинил.

— Уау — Сузи си пое въздух. — Не си го бях помисляла. Но е вярно. На Нова Година изведнъж се изправи на вратата ми. Тъкмо излизахме със Себастиан, когато позвъни.

Като чух името Себастиан, потръпнах по начин, който ме изненада. Беше като кратко прескачане в гърдите.

— Ти как реагира?

Сузи прозвуча, сякаш клатеше глава.

— Странно, Беки, сега като питаш... като че ли не беше нещо кой знае какво. „Минало свършено“, така и му казах в отговор на неговото „да останем приятели“, и не се занимавах повече. За щастие Себастиан ме чакаше в стаята ми, така че имах добро оправдание.

Отново сърцето ми прескочи.

— Как е той? — попитах.

— Много е добре... надявам се. — Сега гласът на Сузи прозвуча сдържано. Чух я как си поема дъх.

— Беки, той е доста зле. Слушай, не знам, не знам какво мога да кажа и какво не, но тази история с теб доста ни разстрои. Ти си така ужасно далеч, ние сме толкова ужасно далеч и всичко това направи нещата още по-лоши. Преди всичко, че нищо не се чуваше за теб. Понякога си въобразявах, че сънувам всичко това и че по някое време ще се събудя, и ти ще седиш до мен на холивудската люлка. А понякога имах усещането, като че ли ти... като...

Гласът на Сузи секна.

Ръката ми се впи в слушалката и трябваше да се овладее, за да не затворя. По дяволите, явно още не бях толкова напреднала, колкото се надявах.

— Много съжалявам — казах и думите ми прозвучаха като изписукване. — Толкова съжалявам, че ви уплаших така. Просто не можех да...

Ръцете ми още по-здраво се вкопчиха в слушалката. Усетих, че няма да започна да разказвам на Сузи какво се беше случило с мен. Беше толкова странно. Да говоря с Фей за това ми беше сравнително лесно, може би точно защото ми беше непозната и нямаше нищо общо с тази история. Сузи беше най-добрата ми приятелка и до моето излитане беше изживявала всичко с мен „live“. И изведнъж осъзнах, че не мога да издържа дори да си представя какво са преживели Сузи и Себастиан през цялото това време. Три дълги месеца не бяха чули нито думичка от мен.

— Всичко е наред, Беки — гласът на Сузи отново прозвуча уверено. — Просто съм ужасно щастлива, че се обаждаш. Че това е твоят глас. Чувала ли си нещо за...

— Не — прекъснах я аз, още преди да завърши изречението. — Не, нищо не съм чула. А и от майка ми не научавам повече, отколкото вие.

— Мамка му — каза Сузи. — Бях готова да я убия.

Да, помислих си. И аз.

— Ей — изведнъж Сузи се разкиска. — Шейла Хамени скоро се появи по телевизията. Отгатни в кое предаване.

Усмихнах се облекчено. Обикновено бях много компетентна по смяна на темите, а тази тук беше най-добрата.

— Germany's Next Topmodel?

— Грешка.

— Мюзик айдъл?

— Пак грешка. — тя изпръхтя. — „Скрита камера“. Шейла Хамени целуна едно шимпанзе.

— Направи какво? Хайде бе, занасяш се.

— Неее — крещеше Сузи. — Това е самата истина. Завели нея и още около десетина момичета и жени, които хванали на улицата, в една парфюмерия с мото „Търговско проучване — тест на гланц за

устни“. На една табуретка седял мъж манекен, когото мадамите трябвало да целунат, но с превързани очи, уж за да могат да преценят по-обективно различните продукти. Като им завързали очите, сменили манекена с дресирано шимпанзе И Шейла го... по устата. — Сузи не можеше да продължи.

— Не го вярвам — изпъсках и осъзнах, че от три месеца за пръв път се смея истински.

— Ама тя запази хладнокръвие, това трябва да ѝ се признае — каза Сузи, като продължаваше да се киска. — Повечето останали момичета се разкрецяха глупашки, след като си свалиха превръзките. Шейла само кратко изквича и после каза, че разликата между шимпанзето и повечето типове всъщност не е чак толкова голяма.

Аз отново се засмях.

— Е, това го е казала почти интелигентно.

После Сузи разказа още малко за училището. За това, че госпожа Донер е бременна в шестия месец, че от една седмица имат друг учител по английски, който замества Тайгър, и че с курса по френски ще ходят през април за една седмица в Париж.

— Как мислиш? — попита накрая Сузи. — Дали мога да дойда през пролетната ваканция при теб? Татко ще ми плати пътя.

Казах ѝ, че искам да поговоря с баща си по този въпрос и че утре ще се запиша в „Pali High“, същото училище, за което ми беше писала Сузи в мейла си.

Приятелката ми въздъхна.

— Това е... това наистина е супер, Беки. — Смахът ѝ звучеше тъжно, но тя се постара. — Хващам се на бас, че сега вече ще получаваш по английски супер бележки. — Тя се изкашля. — Беки, ще се обадиш ли и на Себастиан? След мейла ти е малко по-добре от преди.

Прехапах устни.

— Аз... не мога — отвърнах безпомощно. И беше истина. Колебливо добавих: — Ти нищо не си му...

— Нито думица — прекъсна ме Сузи убедително и ми се поиска да я разцелувам за това, че прояви разбиране.

— Прегърни Себастиан от мен, окей? — помолих я аз. — Каж ми, че ще му се обадя в... най-скоро време. И ще ми направиш ли още една услуга?

— Каквато искаш.

— Да се обадиш на Врабеца от мое име и да й предадеш, че я обичам. Не ми се иска да се обаждам вкъщи...

— Ясно — отговори Сузи.

— Благодаря — отвърнах. — Благодаря и за подаръците. За всичко. Ти си най супер, Сузи. Скоро ще ти се обадя пак.

— Беки?

— Да?

— На добър час утре в училище!

---

[1] Самс (Sams) — герой от детски книжки със сини точки по лицето. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

На следващата сутрин отидохме с татко в училището. След разговора със Сузи веднага си легнах и за малко мисълта ми беше заета с историята за шимпанзето, но по някое време тя се смеси с други мисли и всички те се завихриха в мен, докато накрая се унесох. Но поне вече втора нощ се бях спасила от своя кошмар.

Училището беше на десет минути с кола от нас. Още от огромната площадка за паркиране ми стана ясно с какви превозни средства учениците идваха на училище.

Татко предложи в най-скоро време да си изкарам шофьорска книжка.

— Ще се учудиш колко бързо става това тук — каза той. — Щом си вземеш изпита, трябва да се погрижим да ти вземем кола, за да се почувстваш малко по-независима.

Сетих се за Бенглито, с което вчера Фей ме закара до Венис бийч, и попитах татко дали колата е негова или на Мишел.

— Не — отговори той със смях. — Нямам представа, откъде се е сдобила с нея. Може би има богати родители и гледа Вал само за удоволствие. Тя е съвсем окей, нали?

Кимнах.

— Как я намерихте?

— Всъщност тя ни намери — каза татко и изключи мотора. — В началото на декември застана пред вратата и каза, че е чула, че търсим детегледачка. Кое не беше вярно. Вал си имаше бавачка. Но без съмнение изобщо не се разбираше с нея. — Татко ми се усмихна. — Ти не си единствената, която в последно време се погрижи да ни създаде емоции. Два дена преди Фей да се появи пред вратата, Вал беше заключила бавачката си в тоалетната. Бедничката, беше прекарала там половин следобед. В това време Вал си плувала в басейна. Мишел беше се изнервила ужасно. Така че Фей се появи тъкмо навреме, а Вал я обикна още от първия момент. Напоследък и на нея не ѝ беше много лесно. Беше доста обърквана и уплашена, че голямата ѝ сестра изведнъж се е озовала тук и не иска да говори с никого.

Избегнах погледа му и се съсредоточих върху крайчеца на пуловера си. Всички тези събития бях минали покрай мен, без да ги забележа.

— Готова ли си? — попита татко.

Кимнах и го последвах към входа. „Palisades Charter High School. Home of the Dolphins“. Вляво от надписа имаше пъстра картина с делфини, а на зида отсреща с ярки бои беше нарисувана девствена гора с огромни стари дървета, между които се промъкваше тигър: It can be a jungle out there... keep your Life Alcohol and Drug free.

Площта, която заемаше училището, беше огромна. Приличаше на колежа от американските игрални филми и наистина, както ми беше разказал баща ми, беше използвано за снимачна площадка на многобройни филми. Наред с филмите за Хелоуин тук беше сниман старият филм „Брилянтин“, а също и „Диви/ Красиви“ с Кирстен Дънст. Изглежда всички резерви, които татко имаше относно държавните училища, се бяха изпарили. Той ме хвана под ръка и ме поведе през двора. Хвърлих един поглед на кафенето, видях поддържани тревни площи, дълги коридори със заключени шкафчета, пасажа към открития басейн и униформените пазачи, които патрулираха с колички за голф. Те ни спряха и учтиво, но недвусмислено ни помолиха да се отправим директно към секретариата на училището. Трябваше да имаме разрешение, за да пребиваваме на училищната територия.

— Така е в страната на неограничените възможности — каза татко и на лицето му се появи весела усмивчица. — За всяко нещо е нужно да имаш разрешение. Дори да поискаш да се изпикаеш, ти е необходимо разрешението на учителите ти. Но не се притеснявай, бързо ще свикнеш с това.

Преминахме по един коридор, в който имаше безброй кабинети: здравен кабинет, заседателна зала „човешки ресурси“, директорски кабинет, новинарски кабинет, в който един ученик оповестяваше по високоговорител събитията на днешния ден, и накрая главния офис секретариат. Беше голямо правоъгълно помещение, от чието обзавеждане можеше да се заключи за интензивния живот, който кипеше в него. Върху позахабените маси зад високи гишета се мъдреха поостарели компютри, от мазилката се подаваха краища на кабели, а по полиците бяха струпани папки. По стените висяха снимки на

учители, а зад стъклена витрина бяха наредени трофеи и грамоти. Брошури за профилактика на пристрастяване, програми за антидрога и горещи линии в помощ на тийнейджърите бяха пръснати по плотовете. Но като цяло цареше атмосфера на изключително приятелски, предразполагащ хаос.

Ученици бързо щъкаха насам-натам, някои от тях ме оглеждаха любопитно с крайчетата на очите си, а от масата се надигна здрава, почти два метра висока афроамериканка с ярко розово червило на устните и дълбоки трапчинки на пълничките бузи.

— Ти трябва да си Ребека Волф — поздрави ме тя гръмогласно и ми протегна огромната си ръка. — Колко е хубаво, че си решила да учиш в нашето училище. Отдавна не сме имали ученичка от Германия. Обичам тази страна. Била съм там на почивка. В Хеделберг? Ходелберг...? — тя сама се надсмиваше над произношението си. — Във всеки случай беше прекрасно. Наистина имате страхотна бира. И кафе!

Великанката плесна с ръце пред гърдите си и после веднага ги събра като за молитва.

— А германският хляб! Обичам германския хляб. Умирам си за него! Как го наричате? Шварценброад?

Тя произнесе думата така, сякаш искаше да каже Арнолд Шварценегер със седемнайсет дъвки в устата, и отново ни заля с гръмогласен смях. Докато в смущението си намеря отговор, вратата на задната стая се отвори. Оттам излезе висок слаб мъж с рядка коса. Той се представи като мистър Щромберг и ни помоли да го последваме в кабинета му.

Татко и аз се настанихме в две удобни кожени кресла. Докато мистър Щромберг преглеждаше свидетелствата ми и паспорта с ваксинациите (които най-вероятно беше изпратила или донесла Яне), погледът ми се заразхожда по високите лавици с книги, които покриваха стените. За мое учудване имаше и най-разнообразна европейска литература. Произведенията на Кафка, Гьоте и Томас Ман изпълваха половин рафт, а и тези на Агата Кристи и Чарлз Дикенс изглежда бяха любимо четиво на моя нов училищен директор.

Накрая мистър Щромберг ме разпита за хобитата и любимите ми предмети. След като татко му обясни, че съм пораснала, говорейки

двата езика, той предложи да не правя входящ тест, а веднага да се запиша в единайсети клас.

— Ако имаш някакви затруднения, можеш да дойдеш при мен или при училищния си настойник по всяко време. Той ще ти помогне да си съставиш и учебната програма. — Училищният директор ме погледна. — Имаш ли някакви въпроси?

Нямах абсолютно никакви. Напротив. Самата дума учебна програма ми звучеше толкова досадно нормално, че веднага ми стана ясно колко права е била Фей. Поне за момента това училище беше единственото правилно нещо.

Няколко минути по-късно седях в приемната на своя тютор, дребно дебело човече с мустаци. Казваше се мистър Стоун и аз за рекордно кратко време си избрах предметите. Като задължителни предмети влизаха: английски, американска история и математика, а от избираемите написах: керамика, испански и плуване.

— Искаш ли да разгледаш училището? — попита мистър Стоун. — И да се запознаеш с някои ученици и учители?

Поклатих глава.

— Е, тогава денят ти утре започва в 7:00 с плуване.

И ми връчи купчина листове.

— Това са нещата, които ще ти трябват за училище. Сърдечно „добре дошла“ в „Пали хай“. Надяваме се да ти хареса при нас.

Списъкът с покупки, който подготвихме с татко вкъщи, беше доста дълъг. Специални папки и тетрадки, разноцветни моливи, книги и бански с цип.

Точно се качвахме в колата, когато се появи Мишел.

— Ей — поздравя я татко. — Вече се прибираш?

Мишел кимна.

— Днес нямаше много работа. Всеки момент и Фей би трябвало да се върне с Вал. Можеш ли да я поупражниш в четенето?

— Имах намерение да отидем с Ребека да купим някои неща — каза татко. — Всичко се уреди чудесно, утре може да започне училище. И разбира се, й трябват сума ти неща.

— Вал пък има нужда от баща, който да е понякога с нея — каза Мишел със студена усмивка. — Какво ще кажеш ти да останеш тук, пък аз да отида да пазарувам с Ребека?

Татко ми хвърли колеблив поглед, после се обърна към Мишел.

— Разбира се... стига Ребека да няма нищо против?

Мишел ме погледна.

— Имаш ли нещо против, Ребека?

— Ами... не.

— Добре — Мишел сложи ръка на рамото ми. Беше първият път, в който ме докосна. — Тогава да тръгваме.

Мишел ме закара с малката си спортна кола в Санта Моника. Вчера видях само кея. Днес тя ме заведе на 3-та улица, една лъскава улица за шопинг с шикозни кафенета, скъпи фирмени магазини и огромен мол „Санта Моника плейс“.

Мишел беше отзивчива и изключително дейна и без да искам си помислих, че в това отношение прилича на майка ми. Точно за половин час бяхме закупили необходимите канцеларски принадлежности. Книгите поръчахме в голяма книжарница, в която Мишел поздрави продавачката с „Хай, суити“ и целувка отдясно, и целувка отляво, а мен представи като голямата дъщеря на Алек. После отговори най-подробно на въпроса и за малкото ангелче Валънтайн.

— Тя е прекрасна. Толкова бързо свикна с училището. Обича да рисува и пише. Ние с Алек смятаме да я запишем в частно рисувално училище. Просто е невероятно и толкова вълнуващо, че малкото ни бебче расте така бързо. А ето че сега и сестра ѝ от Германия е при нея.

Продавачката, която приличаше на модел, ми показва блестящо белите си зъби.

— Харесва ли ти Америка?

— Харесва ми — измърморих и се зарадвах, че веднага след това Мишел се сбогува отново с целувка отдясно, целувка отляво.

После купихме банския. Мишел ми показва различни модели, като ми разказа, че и тя по-рано е била плувкиня, че уроците по плуване ѝ доставяли удоволствие, че състезанията били напрегнати и интересни, и изчака търпеливо, докато напуснах пробната с подходящия бански. Причина да се забавя толкова в кабината фактически не беше банският, а шокът, който получих, когато се видях в огледалото. Бях толкова отслабнала, че спокойно можех да вляза и в панталоните на Шейла.

Накрая Мишел ме покани на по чаша лате макиато в едно кафене — „Urth Caffé“. Беше претърпано и повечето от гостите бяха елегантни, с подчертано небрежен стил. На масата до нас двама млади мъже дискутираха оживено първия епизод от нов сериал. Те поздравиха Мишел с усмивка.

Докато си пиехме латето, вниманието на мащехата ми беше изцяло насочено към мен. Тя прояви интерес, как е минало записването ми в училище, дали ми се иска да си купя още няколко дрешки, кога и къде ще искам да си взема шофьорската книжка и дали имам нужда от още нещо.

Отговорих, че нямам.

Когато Мишел паркира пред вкъщи, беше малко преди седем. Тя изключи мотора.

— И още нещо — проговори тя, като гласът ѝ внезапно стана много тих и рязък; тръпки ме побиха. — Ако се осмелиш да продължаваш да ни съсипваш живота и да упражняваш отрицателно влияние върху Вал, ще се запознаеш с мен. Разбра ли ме?

Тя се обърна към мен и ми се усмихна.

Стомахът ми се сви, сякаш някой боксьор ме беше ударил нарочно с юмрук.

Кимнах.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Учителката ни по плуване мисис Стратън имаше къса почти до бяло руса коса, грубо лице и широки рамене. Кожата ѝ беше загрубяла, оцавена от слънцето.

Откритият басейн, който се намираше в задната част на училищния двор, беше почти толкова голям, колкото и халето на Алстер. Плочките в тюркоазен цвят правеха водата още по-ярка и ослепителна, на дъното се виждаха тъмносините Т-образни маркировки на коридорите, а окосената трева, която обграждаше басейна, имаше великолепен, светлозелен цвят.

Докато съученичките ми ме оглеждаха любопитно, учителката само кратко ме поздрави и после ни раздели в четири групи по пет, като ни каза да се подредим в редица на ръба на басейна. Бях в първата група, водата беше съвсем спокойна, гладка като огледало, тя се простираше пред мен и ме очакваше.

Нощта ми беше отвратителна. Когато за последен път погледнах часовника, беше малко след три и половина и когато най-накрая заспах, моментално ме нападна моят кошмар.

Сутринта Мишел беше станала и сервира закуска за мен и Вал. Не можах да преглътна нито зальк. Вал си ядеше корнфлейкса върху коленете на Мишел. Тя имаше мляко около устата и се гушеше като коте в майка си. Босите ѝ крачета бяха върху плота на масата. Мишел я щипна по големия пръст и ми предложи с приветлива усмивка да ме остави в училище. Гимназията ми беше по пътя към началното училище на Вал. По радиото в колата бодър говорител съобщаваше, че денят ще е хубав и слънчев. Градушка или леден дъжд щяха да съответстват повече на настроението ми; най-малкото щяха да подхождат на краката ми, които изведнъж изстинаха. Питях се как вчера съм могла да бъда така изпълнена с упование и надежда.

Но сега бях тук и студеният натиск върху слепоочията ми, който усетих, когато се гмурнах под водата, накара света над мен да изчезне за няколко секунди и ми подейства добре. Щеше да бъде хубаво никога

вече да не изплувам, но тялото ми работеше като отделено от мен и ме връщаше на повърхността.

Все още хубавият слънчев ден се криеше зад завеса от мараня, но за плуването беше тъкмо каквото трябва. Студената вода ме караше да усещам, че още съществувам, почти я чувах как ми шепнеше: у дома, у дома, тук, при мен си у дома...

Гласът на мисис Стратън ме уплаши. С малко думи тя излайваше наставленията си за загревката: две обиколки бруст, после по гръб, после делфин, после кроул. Бяха правила, които владеех и които тялото ми по странен начин беше запаметило.

След нас редица след редица се гмуркаха останалите. Съученичките ми бяха в доста добра форма и невероятно амбициозни. Всяка от тях щеше да надмине с мили моите предишни съотборнички в Германия. Всичко тук ставаше на принципа на състезанието и точно това много ми харесваше.

Докато спокойната допреди малко вода се превръщаше в клокочеща, развълнувана маса, аз се борех с мислите си. С всяко движение ги оттласквах от себе си като водораслите по водната повърхност, лигави и гадни, които се опитват да ме хванат и да се увият около мен. Загребване, оттласкване, загребване, оттласкване, поемане на въздух, издишване, загребване, оттласкване.

Сега плувах, за да си възвърна част от старата Ребека, исках отново да бъда своето Аз — на всяка цена и с всички сили.

Борех се срещу мислите си за Луциан.

Междувременно се разделихме на нови групи и всяка група се концентрираше върху някоя дисциплина. Бях с кроулистките, бяхме по шест и тренирахме спринтови разстояния, първо петдесет метра, после сто, после сто и петдесет метра кроул. Напредвах, с разтворени широко ръце загребвах водата и на последното разстояние излязох втора. Когато с последни сили се качих на бордюра на басейна, бях така изтощена, че се почувствах истински добре.

Когато влязох със съученичките си под душа, се опитах вътрешно да се подготвя за следващите часове.

— Откъде идваш? — попита ме едно момиче с дълга червеникаворуса коса, която за мой ужас се представи като „Сюзън-но-приятелите-ме-наричат-Сузи“. От Източния бряг ли си?

Поколебах се за момент дали да не излъжа, но после смънках, че съм от Германия. Така или иначе, щеше да се разбере.

— О, божичко, от Германия ли? — Сузи Сюзън ме гледаше със светлозелени котешки очи. Хубавичкото ѝ тясно лице и тренираното ѝ тяло бяха обсипани с множество лунички. — Какво те довя в Лос Анджелис?

— Баща ми живее тук — отвърнах кратко.

— Той американец ли е?

Аз кимнах, изтрих се с пешкира, който миришеше на парфюма на Мишел, и тръгнах към шкафчето в съблекалнята, следвана плътно от Сузи, която изглежда ме смяташе за свое лично завоевание. Останалите съученички бяха останали назад, но ми беше кристално ясно, че съм станала център на внимание.

Надянах си тениската през глава и с мъка обух дънките на още влажните си крака. Бях измъкнала от гардероба най-ненатрапващите се дрехи, за да изглеждам колкото е възможно по-незабележима.

— Моят баща е ирландец — каза Сузи, която също като мен носеше тениска и джинси. Нейната фланелка обаче беше по-тясна. Беше опъната върху еднакво големите и гърди и имаше надпис на ученическия отбор. — Но е израснал тук — продължи тя. — Ние още не сме ходили в Ирландия. А ти? Харесва ли ти Лос Анджелис?

— Да — отговорих, натъртвайки колкото е възможно на думата. И ожесточено добавих: — Обичам го.

— Кажи нещо на немски.

Сузи наклони глава и ме загледа с такова любопитство, сякаш бях джубокс, в който беше пуснала монета и беше натиснала случайно, без да избира.

— Аз мразя майка си — казах.

Сузи се изкиска.

— Звучи смешно. Какво значи? Какво значи „майка“?

Силен звън ми спести отговора.

— Сега имам керамика — каза Сузи. — А ти?

— Също.

Съжалих, че не записах курса по рисуване. Може би можех да се прехвърля. Но тогава пък друго момиче щеше да ми задава същите въпроси.

Сузи натика мокрите си неща в сака и взе ученическата си чанта.

— Супер! Ела, ще ти покажа къде сме. Каква музика обичаш? И изобщо каква музика слушате в Германия? Можеш ли да изпееш нещо? Имам предвид нещо немско? Ще ми изпееш ли?

Тя изпляска с ръце като малко дете и ми се усмихна в очакване. Би ми се харесала, бих могла да я хвана за ръка и да отидем на керамика, а по-късно и на обяд в почивката. Бих могла и да я попитам дали ще ме запознае с приятелите си или дали би ме завела на парти. Бих могла да ѝ изпея „Дойдох, за да остана“ от „Ние сме герои“ или „Решението“ от Анет Луизан, или да ѝ разкажа за немската си най-близка приятелка Сузи. Бих могла да ѝ кажа също, че с нея по всяка вероятност щяха да се разбират.

Бих. Ако. Бях. Тук. Доброволно.

Вместо това обаче, аз сама си се бях натресла тук, за да избегна по-големия ад, луксозния затвор в Пасифик Палисейдс.

Така че няма заради това да стигам дотам, че да се напъвам и да се правя, сякаш съм съвсем нормална нова ученичка от Германия през един съвсем нормален първи учебен ден в чужда страна.

И така, отговорих на Сузи, че не мога да пея, но че следващия път ще си донеса iPod-а, с което отново пожънах едно „фантастично“. Тя ме хвана под ръка и ме ескортира през училищния двор до една от многобройните сгради.

Следващите часове бяха самият ад. По керамика трябваше да дадем свобода на фантазията си, което аз, разбира се, не направих, а прекарах времето си, опитвайки се упорито да оформя възможно най-реалистична и тотално тривиална ваза за цветя. Сузи ми говореше непрекъснато, задаваше ми въпроси, на които май и отговарях, но без да се натоварвам, защото бях превключила на автопилот и се концентрирах върху глината между пръстите си.

В часа по математика, който се провеждаше отново в друго помещение, ни дадоха да правим тест и за мое съжаление бях готова трийсет минути преди края на часа.

По програма следваше час по история на Америка. Сузи съжаляваше, че днес няма да присъства, тъй като имаше съвещание с говорителите на класовете. Затова пък ми показва учебната стая, която се намираще в другия край на училището. С тичане се стигаше за около пет минути.

Учителят, мършав човек с разрошени къдри, беше упорито игнориран от класа. Седнах в последната редица, до един тип с пънк прическа, който за пръв път през този ден успя да ме накара да се поусмихна. Върху раздърпаната му фланелка без ръкав, пишеше: „Само не ме заговаряй“. Темата на урока беше американската война за независимост. И докато съучениците ми бяха изпаднали в състояние на дълбока кома, аз с всички сили опитвах да се концентрирам върху пискливия глас на учителя, който изпадна в еуфория от проявения от мен интерес.

През обедната почивка Сузи отново ме намери и ме помъкна да ме представя на приятелките си. Заваляха въпроси:

— Кажй нещо на немски!

— Как така си се преместила тук?

— Харесва ли ти Лос Анджелис?

— Кой са ти любимите групи?

— Наистина ли на шестнайсет можете вече да пиете алкохол?

— Пушиш ли?

— Имате ли клубове? А диско?

— Имаш ли си приятел?

— Ще донесеш ли утре няколко снимки от Германия?

Не, мислех си. Защото от утре няма да идвам повече. Свалям знамето. Ще свърши последният час и после: Гуд бай, Пали хай.

Последния час имахме английски. Провеждаше се в светло спретнато помещение. Стените бяха прясно боядисани, а дървените маси блестяха, сякаш бяха купени току-що.

Сузи ме придърпа до себе си на мястото при прозореца и ми забърбори за концерта на Мандо Диао, който щял да се състои в боулинга на Холивуд, и за възможността да докопа още един билет за мен, когато откъм катедрата се разнесе тихо покашляне. Объркано шушукане, после в класната стая настъпи тишина.

Сякаш някой с дистанционно управление беше намалил музикалната уредба. Сузи спря по средата на изречението и както и всички останали, отправи поглед към катедрата, към която насочих поглед и аз. Дъхът ми секна.

— Какво значи това? — прошепна объркана Сузи. — Кой е този?

Можех да й отговоря на този въпрос. Ако бях в състояние да говоря.

Високият мъж в сивия ленен костюм, който сложи върху катедрата чаша димящ чай, беше Мортън Тайгър.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Моят учител по английски от Хамбург стоеше пред класа като лисица в кокошарник, която се наслаждава на последните секунди преди големия си удар. Не се съмнявах дори и за секунда, че Тайгър е забелязал шокираната ми физиономия, но изглежда съучениците ми не го бяха забелязали. От общото объркване заключих, че и те като мен не са го очаквали ни най-малко.

Като хипнотизирана следвах погледа на Тайгър, който минаваше от лице на лице, докато не се спря някъде при последната редица. Седях с гръб към прозореца и видях, че е взел на мушка съседа ми от часа по история с щампованата фланелка. Лявата му вежда се повдигна нагоре и на устните му се появи усмивчица.

— Каква интересен призив — изкоментира той надписа върху фланелата на младежа. — „Само не ме заговаряй“. С удоволствие бих се отзовал на това желание. Но мога ли вместо това да ти разказвам? Да ти съобщя нещо? Да те информирам? Да ти пошепна? Или да ти ИЗКРЕЩЯ?

Последната дума изтрещя като изстрел през класната стая. Пънкарят се стресна, сякаш Тайгър наистина го беше улучил с тежък предмет. Но същият отново го гледаше с учтива усмивка на лицето.

— Как се казваш? — попита меко Тайгър.

— Ами... — Пънкарят изглеждаше така, сякаш искаше да потъне вдън земя. — I' m Randy.

— O... really?

Усмивчицата на Тайгър се превърна в лъчезарна усмивка и в следващия миг ми стана ясно защо.

— Ето че току-що дойдохме на любимата ми тема — каза той възхитено. — Малката, тънка разлика между американския и британския английски. Във вашата страна Ренди е едно популярно име. Но ако в Англия някой ви се представи като „Hi, Randy“, той ви оповестява не нещо различно от „Хай, аз съм пич!“

Тайгър изчака, докато стихнат обърканите смехове на учениците, после кимна приятелски на Пънкарят и избълбука:

— Хай, аз съм Мортън Тайгър, вашият нов учител по английски за този семестър. И *ти съобщавам* Ренди, че решението, дали в бъдеще ще бъдеш заговарян от мен, или не, ще зависи от това, дали ще внимаваш в часа ми. Ясно ли се изразих?

Пънкарят кимна. Класът беше като вкаменен, в безмълвно удивление.

Тайгър все още ме игнорираше или по-точно казано, държеше се, сякаш и аз съм една съвсем обикновена американска тийнейджърка, както всички останали, която вижда за пръв път. А какво отношение имаше към *американските* тийнейджъри, той недвусмислено ми беше дал да разбере още в Германия.

Но това какъв вятър го беше довял в Америка, по-точно в Лос Анджелис, още по-точно в Пасифик Палисейдс хайскул, и най-точно в моя клас, той запази за себе си. А поне засега и аз не бях в състояние да го попитам за това.

Тайгър отпи от чашата си, седна зад катедрата и покани едно момиче от третата редица да бъде така любезно да го осведоми коя е темата, която бяха разгледали последния час.

Момичето беше толкова изнервено, че скочи от стола. Може би го беше страх, че Тайгър ще я попита за името ѝ, но той не го направи. Разбъркваше чая си и гледаше с блестящосините си очи.

— Ре... — запъна се момичето, — ние точно правихме ре... рец... рецесии. — Тя въздъхна с облекчение и отново се плъосна на мястото си.

— Колко невероятно интересно. — Лицето му отново доби израз на възхищение. — Разкажете ми повече за това, госпожице... как е името ти?

Тайгър наклони глава. Сузи запръхтя уплашено, но пръхтенето моментално секна, щом погледът на Тайгър се насочи към нея. После той отново се обърна към момичето с конската опашка, което се колебаеше дали да не скочи отново.

— Анджи — изшептя тя.

— Анджи — Тайгър се подсмихна. — Не е ли сладко? Е, Анджи, целият съм в слух. Какво сте учили за икономическите кризи?

— Аз... Ние... Мисля... ние.

Анджи замлъкна.

Един слаб младеж, който седеше вляво от нея, безстрашно поиска думата:

— Анджи се обърка. Тя имаше предвид не рецесии, а рецензии. Последно се занимавахме с рецензии.

— Рецензии! — Тайгър наведе глава напред, сякаш беше чул погрешно. После се облегна назад и кръстоса ръце на гърдите си.

— Е, това разбира се, коренно променя нещата. Моля те тогава, заедно с името си да ми кажеш какво сте учили за рецензиите. Какво точно е рецензия? Какво се разбира под тази дума?

Слабият младеж гледаше дръзко Тайгър в очите.

— Името ми е Джеймс и под рецензия...

Младежът разтвори тетрадката си и прочете: ... се разбира оценката на едно произведение на изкуството от един, така наречен критик. В областта на литературата тези хора се наричат литературни критици. Те оценяват стойността на едно писмено произведение и се произнасят защо то е хубаво или лошо. Една положителна рецензия може да вдигне цената или популярността на една книга. Една лоша рецензия пък може много да навреди. Затова отрицателната критика се окачествява като *унищожителна*.

— Амин!

Сините очи на Тайгър хвърляха искри.

Мършавият хитрец, без да знае, беше уцелил право в целта.

За пръв път Тайгър се обърна към мен. Усмивката му стана направо жестока.

— Госпожице Волф — каза той, — както дочух, ти също си нова в това училище. Но може би въпреки това си събрала известен опит по отношение на тази тема? Или може би случайно си прочела някоя рецензия, или по-скоро *унищожителна рецензия* от някой литературен критик?

Не знам какво се случи с мен. Изобщо не се напрегнах. Думите ми идваха от само себе си.

— Да, съвсем случайно — отговорих учтиво. — По време на урока на моя стар учител по английски също беше споменал един литературен критик. Неговото име беше Уилям Алек Рийд. Той бил известен като мъжа със смъртоносното перо, защото рецензиите му били изключително остри. Някои от тях съм чела. А един писател, когото Рийд нападал, се самоубил.

Опитах да се абстрахирам от шушукането на съученици те си и да издържа на погледа на Тайгър.

— Някои хора — продължих аз — приписват вината за това самоубийство на литературния критик. Лично аз намирам това малко преувеличено. Сигурно една унищожителна критика може да съсипе даден писател. Но ако човек реши да се самоубива, в крайна сметка отговорността пада върху него. Затова се нарича и самоубийство, нали?

Лявото око на Тайгър потрепна, докато съучениците ми отново ме оглеждаха внимателно. Дали забелязваха, че тук се води скрит двубой? Дали изобщо предполагаха, че моят стар учител, когото споменах, фактически беше Мортън Тайгър, който като зъл дух, излязъл от бутилка, внезапно се беше появил в новото ми училище в Америка?

Беше ми напълно безразлично. Пък и Тайгър също не желаше яснота по този въпрос.

— Много благодаря за твоите философски разсъждения по темата „самоубийство“ — отвърна кратко той. — Но как — той отмести погледа си от мен и отново се обърна към класа — един литературен критик изобщо може да разбере дали едно произведение на изкуството е добро или слабо?

Сузи вдигна ръка.

— Той разбира, защото е следвал литература — каза тя. — Той има опит. Той е... както се казва — обективен.

Веждата на Тайгър се вдигна толкова високо, почти до края на челото.

— Обективен. Тъй, тъй...

Той отново отпи от чая си и когато остави чашата, погледът му ме прободеше като с нож.

— Добре. Тогава нека да поразширим малко това разсъждение. Да си представим, че в тази класна стая... — Тайгър направи жест с ръка — ... има трийсет и пет литературни критици. Учени, опитни, *обективни* професионалисти. — Тайгър отново насочи погледа си към мен. — Сега ще ви прочета откъс от незавършения роман на един писател. Името му е Амброз Ловел и заглавието на книгата е „Последният посетител“.

Тайгър извади куп листове от кожената си чанта.

— Няма да ви говоря много за съдържанието — каза той. — Просто ще ви прочета няколко реда и вие ще дадете оценка. Така ще можете да се запознаете с едно от най-важните умения на литературния критик. Тези обективни професионалисти в повечето случаи изобщо не смятат за необходимо да прочетат цялото произведение на писателя. Едно кратко повърхностно прелитане над текста им е напълно достатъчно, за да оценят цялостното произведение. И така, просто слушайте, а после... — Отново погледът му се насочи към мен. — После станете богове. Вашата оценка ще реши възхода или падението на писателя. Съгласни ли сте?

Неуверено шушукане се разнесе из стаята.

— Този нещo не е съвсем в ред — прошепна Сузи и се наведе под погледа на Тайгър.

Тайгър извади от джоба на жилетката си златния часовник. Отвори го. Лявото му око потрепна. После разлисти купчината, изкашля се и започна да чете.

Завесата се спусна безшумно и за момент в прекрасната зала на театъра настъпи дълбока тишина, след което тя беше залята от бурни нестихващи аплаузи.

Завесата отново се вдигна и на сцената излязоха за поклон артистите.

Алън седеше до Емма в почетната ложа. Перлите върху роклята ѝ блестяха в светлината на полилеите и очите ѝ светнаха, когато обърна глава към Алън.

— Думите ти — прошепна тя във врата му. — Те оживяха.

Алън взе ръката на Емма. Той я държеше в дланта си и докато залата се разтресе още веднъж от шумните одобрителни аплодисменти, Алън усети дълбоко в гърдите си едно нежно и едновременно силно пробуждане. Усещаше, сякаш невидими пръсти изтеглят от сърдечната му камера мъничко косъмче.

Алън потрепери и Емма го попита загрижена:

— Да не би да не ти е добре?

Алън отвърна на погледа ѝ с усмивка. Той не придаде особено значение на случилото се и реагира така, както би постъпил всеки нормален човек, когато му се случва нещо, което разумът не може да обясни, но същевременно с това бива възприето с пълна сила от една друга тъмна част на неговото съзнание. Той потисна странното усещане. Вместо това, стисна ръката на Емма още по-силно и отново отправи поглед към сцената, на която току-що се беше състояла премиерата на неговата пиеса. Да, неговите слова се бяха пробудили за живот и Емма беше до него. Нищо друго на този свят нямаше значение.

Училищният звънец иззвъня тъкмо в момента, когато Тайгър остави ръкописа.

Никой не помръдна. За съучениците ми причина може би беше авторитетът, който излъчваше този мъж. Аз обаче имах друга причина. Бях парализирана.

— Е — каза Тайгър весело. — Изглежда ще трябва да отложим задачката. Предлагам да я изпълните вкъщи. Онези, на които този малък откъс е достатъчен за обективна преценка на това произведение, да не се притесняват. За останалите — Тайгър тупна цялата купчина върху масата — съм ксерокопирал последното недовършено произведение на Амброуз Ловел. И така. Желая на дамите и господата приятен след обед.

Той почука с кокалчетата на пръстите си по масата, поприведе се леко и се отправи към вратата.

Едва тогава излязох от вцепенението си. Скочих с такава сила от стола, че той падна назад, и се втурнах след Тайгър, но когато излязох в коридора, него вече го нямаше. И въпреки че го търсих из цялото училище, той сякаш бе потънал вдън земя.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Откъм градината, в стаята ми долетя смехът на Вал. Когато след обяда се върнах от училище вкъщи, те с Фей седяха на кухненската маса и рисуваха. Фей ме изгледа сбърчила чело, но не ми зададе никакви въпроси, за което ѝ бях твърде благодарна. Вал обаче, която носеше огромна шапка с цветя и червена копринена нощница, стигаща ѝ до босите крачета, се хвърли отгоре ми и ме задържа към масата, но аз се освободих от нея и си влязох в стаята. Намерих бележка от баща си, че ще се върне привечер.

Затворих прозореца и гласът на Вал заглъхна. Ято птици се вдигнаха отнякъде в небето. Те образуваха фигури като от заучена хореография, първо едно „V“, после една права линия. Подредени в редица, една след друга те изчезнаха в хоризонта.

Седнах до масата и се загледах в купчината листове пред мен: недовършеният роман от Амброуз Ловел. Негов главен герой беше четирийсет и седем годишният писател Алън и първото изречение гласеше:

Помещението, в което Алън пишеше своята последна история, беше с кафяви пердета.

След кратко, почти делово описание на скромното помещение, в което Алън е писал, Ловел се пренасяше в нощта в театъра, където се беше състояла премиерата на Алън и писателят беше усетил лекото убождане в гърдите си. Малко след това в живота му се появил един непознат, към когото Алън усещал странно привличане. Този мъж нямал никакви спомени за произхода си, нямал линии по дланите си, затова пък сънувал и винаги сънищата му били свързани с Алън. Някои били маловажни, други — много драматични. Той сънувал как издателят на Алън се отказва от него и как след това в продължение на дълги години произведенията му щели да потънат в забрава. Той сънувал също как Алън е коленичил пред смъртния одър на малко

момченце. В друг негов син Алън държал на ръце окървавена жена. Сънувал и как Алън се обесва в стаята си, където творял, защото не искал да живее повече.

И всички сънища на непознатия ставали реалност.

Пиесите на Алън не се играли повече. Синът му починал вследствие на усложнения при белодробно заболяване. Съпругата му Емма, танцьорка, била прегазена от автомобил. Тя издъхнала в ръцете на Алън и точно година по-късно той се самоубил.

Разлистих обратно, прочетох още веднъж отделни изречения и пасажии и имах усещането, че думите ме нападаха върху мен като живи.

— Вие трябва да имате име, господине — каза Алън.
— Всеки си има име.

— Е, явно аз не съм като всички, — отвърна му непознатият и се вгледа в ръцете си с дълги фини пръсти.
— Аз не зная името си, нито възрастта си, нито къде съм роден. Лицето му изглеждаше уморено и изведнъж Алън го обзе някаква тъга, която не можеше да си обясни. Тя беше като ехо на непознатия, който вътрешно го беше развълнувал дълбоко.

— Думите са моя професия — каза Алън и гласът му прозвуча твърдо. — Искам да ви подаря име.

— Кълна се, не ви видях да идвате...

Думите на шофьора прокънтяха в тихата нощ, докато с бързи крачки се затича да търси помощ. Алън стоеше на тротоара. Той държеше безмълвен Емма в прегръдките си. От слепоочието ѝ течеше кръв и капеше по тъмния паваж. Беше аленочервена, като завесите в онази нощ, на премиерата в театъра. Някъде в далечината се чу гръм и Алън вече знаеше, че ще се случи това, което беше сънувал непознатият. Той положи главата на Емма в скута си. Светлите ѝ очи го погледнаха, но Алън остана безмълвен. Той, който никога не се затрудняваше да намира думите, сега не намираще дори и една-единствена за нея.

Емма му се усмихна.

— Не ме е страх — меко каза тя. — Нали не съм сама.

И след тези думи затвори очи. Бледото ѝ лице, все още толкова красиво, светлееше на лунната светлина. Чуваше се само цъкането на Альновия часовник. Той туптеше като живо сърце в джоба на сакото му. Альн си спомни за деня, в който срещна непознатия: своята смърт, своя последен посетител, и в този момент осъзна, че това беше началото на края.

Последните редове на недовършения манускрипт ги знаех вече. Себастиан ги беше цитирал в реферата си за Ловел. Беше казал, че няма никакво съмнение този роман да има отчасти биографичен характер.

Когато Альн взе това решение, той се изпълни с дълбоко упование. Трябваше да има някое място, където човек можеше да се освободи от всичко, което тормозеше душата му, и беше дошло времето да потърси това място.

Чувах ехото от изкрякването на Шейла: „Ауу, гадост“, когато Себастиан заговори за това, как съпругата на Ловел издъхнала в ръцете на писателя, и виждах Тайгър да седи на Себастиановия стол и да тропа с длан по ръба на масата.

Почувствах пръстите си изтръпнали и когато ги погледнах, цялата кръв от връхчетата им се беше отдръпнала. Те изглеждаха восъчно бледи. Това обикновено ми се случваше само през зимата, в големите студове. Наричаха този феномен „мъртвешки пръсти“.

Помислих дали да не се обадя на Себастиан, но не успях да го направя. Вместо това се опитах да звънна на Сузи, но там не вдигна никой. Седнах отново на бюрото и разлистих ръкописа, но редовете се размазваха пред очите ми.

Отново станах, за да набера номера на Сузи. Оставих да звъни поне двайсет пъти, но никой не вдигна. А пръстите ми изглеждаха

безжизнени, така ги и чувствах. Отидох в банята и пуснах горещата вода да тече отгоре им, разтрих ги, но те останаха сковани.

Върнах се обратно при бюрото, отново заразгърцах манускрипта и чак сега забелязах, че последните страници се бяха слепили. Разделих ги.

На последната страница намерих биографията на Довел. Под нея имаше снимка. От копирането качеството беше се влошило, но лицето се виждаше ясно.

Мъжът имаше будни, сериозни очи и високо чело, по което падаха тъмни къдрици.

Под снимката беше написано с курсив: *Амброуз Ловел, роден на 3 март 1881г. в Съфолк, починал на 17 октомври 1928г. в Лондон.*

Оставих листа. Познавах това лице и веднага се сетих къде го бях виждала: старата гравюра в татковата градинска къщичка, която бях държала в ръце преди два дена, малко преди Фей да се яви.

Нужни ми бяха само няколко секунди, за да се намеря в градината. При басейна имаше двама мъже. Те го пълнеха с вода, чувах шуртенето на маркучите. Двамата ме поздравиха приятелски. Без да им обръщам внимание, аз изтичах край тях и влязох в къщичката. Гравюрата си стоеше на мястото.

Права бях. Тъмнокосият мъж със сериозното лице, чиито тънки пръсти се вплитаха с тези на красивата жена, беше Амброуз Ловел. Погледът ми се премести от него към хубавицата и от нея към русия мъж от другата ѝ страна, працядо ми.

Объркана, започнах панически да издърпвам едно след друго чекмеджетата от бюрото на татко. Трябваше ми информация. Трябваше да знам какво, по дяволите, означава всичко това. Бях като в амок. Това беше някакъв заговор. Татко знаеше. Той предварително беше нагласил всичко. Или Мишел, или Яне. Някой искаше да ме довърши, някой искаше да полудея. Най-невероятни мисли минаваха през главата ми, докато все по-трескаво ровех из чекмеджетата. Навсякъде летяха сметки, моливи, острилки, кламери, пощенски картички, визитки и снимки. Когато видях снимката на Яне да пада на пода, стъпих отгоре и още по-яростно продължих да издърпвам чекмедже след чекмедже, докато един сърдит крясък ме спря.

На вратата стоеше Мишел.

— Полудя ли? Какво по дяволите те прихвана? Какво правиш тук?

Погледнах първо нея, после хаоса около мен. Дотук с намерението ми да взема живота си в ръце. Мишел се приближи, хвана ме за китката и ме откъсна от бюрото.

— Изчезвай! — нареди тя.

Гласът ѝ беше леденостуден.

Озъбих се.

— Не! — креснах ѝ в лицето. — Ще остана тук, колкото си искам. А тебе изобщо не те засяга какво правя в стаята на баща си. Разбра ли? Защото той е мой баща. Ако изобщо това засяга някого, засяга него, а не теб. Не теб!

Мишел се гипсира. Усещах по ръката, която все още държеше китката ми. „Ако сега ѝ извия пръстите, ще се счупят“, помислих си.

— Какво става тук?

Сега баща ми се беше изправил на вратата и държеше Вал за ръка. Тя гледаше като омагьосана хаоса по пода. Мишел се затича и я взе от ръцете на баща ми.

— Искам да знам кой е този — обърнах се към баща си.

Поднесох му гравюрата.

— Кой е този тъмнокос мъж? Какво знаеш за него?

Баща ми погледна гравюрата, после мен. Изглеждаше напълно объркан.

— Защо? — попита той. — Защо те интересува тази стара рисунка?

— Защото искам да разбера какво, по дяволите, става тук — изкрещях аз. — Искам...

— Достатъчно! — Мишел беше застанала между нас. — Това е вече прекалено, Алек — каза тя, — не искам да се крещи в тази къща. Искам това да... — Мишел ме посочи, сякаш бях някаква зараза или проклятие — ... това да свърши най-последно. Защо ние? Защо ние трябва да се грижим за това? Какво ни засяга? Кажи ми. Кажи ми защо проклетата ѝ майка...

Тя не продължи, защото сега баща ми се развика, толкова силно и високо, че си помислих, че стъклата на прозорците ще се счупят на хиляди парчета.

Мишел притисна главата на Вал към гърдите си и издаде някакъв успокояващ звук. Заговори на Вал, сякаш беше бебе.

— Всичко е наред, малката ми. Така съжалявам. Всичко е наред. Мамчето е при теб. Ела, ще излезем. Ще видим докъде чичковците са напълнили басейна. Как мислиш, да отидем ли да поплуваме?

Беше вече при вратата. Там отново се обърна към мен.

— Мисли за това, което ти казах в колата — изсъска тя. — Говоря сериозно.

Баща ми затвори вратата. Той пристъпи към мен, разтвори ръце.

— Вълченце, какво става с теб, ти...

— Ребека, казвам се Ребека! — изфучах аз. — И искам да знам кой е този мъж до твоя дядо.

Баща ми вдигна рамене. Това, че не знаеше, изглеждаше правдоподобно, той изглежда наистина не разбираше какво ме беше прихванало.

— Не знам — отвърна той безпомощно. — Намерих тази картина, след като ти ми беше изпратила онзи мейл за дядо Уил. Хареса ми и затова я поставих тук. Не познавам мъжа. Знам само, че жената на картината е била годеница на пралядо ти. Името ѝ беше табу в семейството ни. Трябва да се е погрижила навремето за някакъв грандиозен скандал. Доколкото знам, е била танцьорка и е напуснала пралядо ти пред олтара. Заради...

Баща ми се загледа в гравюрата. Изглежда и на него започна да му се изяснява връзката.

— ... Мисля, че заради него.

Замислих се за биографията на пралядо си. Запознал се с млада англичанка, която го напуснала в нощта преди сватбата. За пръв път трябваше да преживея какво означава да искаш да умреш от любов.

— И още какво? — попитах татко. — Не знаеш ли нещо повече. Баща ми поклати глава.

— Бях много малък — каза той. — Знам само това, което току-що ти разказах. Но защо те интересува толкова? Защо точно сега си се захванала с това?

Прехапах устни. За малко щях да се изпокарам с Тайгър, с абсурдната увереност, че във внезапното появяване на учителя ми по английски са имали пръст Яне или баща ми. Но това тук не беше никакъв заговор, бях попаднала в задънена улица. За появата на Тайгър

явно имаше други причини и баща ми не можеше да ми помогне с нищо повече.

— Просто исках да знам — казах. — Това е всичко.

Погледнах към вратата, после отново към баща си.

— Искан ми се да разбере и още нещо. Мишел. Защо ме мрази толкова?

Татко направи крачка към мен. Потрепна, после погледът му падна върху вещите, които бях измъкнала от шкафа му. Когато откри снимката на Яне, която аз буквално бях изпотъпкала с крака, той си пое въздух. Вдигна я и прокара ръка по бузите на Яне.

— Напоследък направи доста черен живота на Мишел — промърмори той.

— Причината не е в това и ти го знаеш много добре — отговорих рязко. — Винаги е било така. Аз не бях много по-голяма от Вал, когато ти замина с Мишел за Америка. Бях само едно малко момиченце, а не толкова превъртяло куко, каквото съм сега. Защо, татко? Заради Яне ли? Какво съм виновна аз? Какво съм направила на Мишел?

— Ти си моя дъщеря — татко ме гледаше в очите. — Ти си моя плът и кръв.

Това не бях го очаквала. Втренчих се в него.

— Но това не е никаква причина. Вие си имате Вал. Тя е... — повторих старомодния израз на татко. — ... Тя е ваша плът и кръв.

Баща ми поклати глава.

— Не, не е — каза той. — Мишел не може да има деца. Осиновихме Вал.

Той постави снимката на Яне върху бюрото, после се обърна и напусна къщичката.

Вал лудуваше в басейна. Носеше въздушни възглавнички на ръцете и пръскаше Мишел, която седеше на ръба и клатеше крака. Като ме видя, Вал ми замаха.

— Ела в басейна — извика тя. — Влизай!

Поклатих глава. Татко беше хлътнал в къщата и не можех да остана тук дори и секунда. Просто ми дойде много.

Пред вратата, облегната на бентлито, стоеше Фей. Тя обиколи колата, отвори я и ме подкани да вляза.

— Качвай се! И кажи на баща си, че ще направим едно кръгче.

Поклатих отново отрицателно глава, но тя бутна джиесема пред носа ми.

— Ако продължаваш да се държиш така, пак ще те затворят. Хайде, обади му се.

Изпратих SMS-и татко отговори с „ОК“.

По всяка вероятност е почувствал облекчение, че някой е поел неадекватната му дъщеря.

Фей подкара из околността. Известно време радиото свиреше, а аз седях мълчалива до нея. Слънцето беше залязло, ние се носехме по Пасифик коуст хайуей, все покрай морето, в посока, обратна на Венис бийч. Планините ставаха по-високи, морето по-бурно, небето по-тъмно.

Разказах на Фей за появата на Тайгър в новото ми училище. Тя реагира както вчера, когато бяхме на плажа. Просто слушаше, без да коментира. Едва когато й разказах за романа на Ловел, лицето й изрази някакво чувство.

Тя изглеждаше зла, наранена, като че ли държането на Тайгър я беше засегнало лично. За момент ми се стори, че иска да спре колата. Но тя отново натисна педала на газта.

— Това граничи с мъчение — каза, като не отместваше поглед от шосето.

— Само се питам защо — измърморих аз. — Какво иска той от мен?

Фей извърна лице към мен.

— Трябва сама да разбереш — отговори ми тя. — И ако не успееш да си изясниш, ще ми се обадиш. По всяко време — обещаващ, нали?

Кимнах и си помислих, че Фей е дар божи.

Четвъртият час, точно преди почивката за обяд, беше по английски. Когато Тайгър влезе в класната стая, той веднага мина на темата и се осведоми, усмихнат самодоволно, как сме се справили с нашите критики.

Вдигнах ръка.

— Да? — Тайгър ми се усмихваше с високо вдигната вежда.

— Какво ще каже бъдещата литературна критичка за произведението? Добро? Лошо? Какво ще чуя?

Станах от мястото си и тръгнах към катедрата на Тайгър. Бях наясно, че моите съученици ме зяпат, но изобщо не ми пукаше.

— Лично аз намирам това литературно произведение изключително интригуващо — изсъсках. — С голямо удоволствие ще поговоря с Вас за него. А що се отнася до литературния критик... — извадих литографията от чантата си и я сложих върху катедрата, — ... може би е имало друга причина да напада писателя? Възможно е Уилям Алек Рийд да е искал да си отмъсти за нещо?

Тайгър изобщо не изглеждаше изненадан. Той повдигна рамене и ми се усмихна с ироничната си усмивка.

— Защо не продължим този разговор на четири очи? — попита той. — Ела след часа в кабинета ми. А сега, ако обичаш, се върни на мястото си.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Кабинетът на Тайгър беше малко, старомодно обзаведено помещение с библиотека, едно тапицирано кресло и писалище от тъмно дърво, зад което се настани учителят ми по английски. Миришеше на тютюн.

Тайгър си сипа чаша чай, запали цигара и се облегна назад. Поех си въздух, за да потисна проклетото хълцане. Започна се, когато последвах Тайгър сред шушукането на съучениците си, и явно се дължеше на това, че белият ми дроб се беше заел само с вдишване, докато издишването ставаше на кратки болезнени порции.

Сложих листа с гравюрата върху масата.

— Какво правите тук? — попитах сподавено. — Какво означава този ръкопис? Защо четохте от него? Защо точно този пасаж? Какво знаете...

Поех въздух. Сега отново се разхълцах, така че последните думи успях само да ги прошепна.

— Какво знаете за мен?

Тайгър отпи от чая си, като ме погледна развеселен как скръствам ръце на гърдите си.

— Да започнем поред — каза той. — Искаш да знаеш защо съм тук. Е, да го кажем простичко: ролята на твоята скромна личност не е без значение. Що се отнася до ръкописа... — Тайгър се поусмихна, — намерих, че мястото и поводът са подходящи. Какво знам за теб... — той отново отпи от чая си, — ... за това ще поговорим по-късно. Но както виждам, си направила домашното. Освен това си намерила и едно хубаво произведение на изкуството — Тайгър извъртя литографията така, че сега я виждаше на обратно. — Откъде я имаш?

Потиснах ново изхълцване и почуках с пръст върху русия мъж.

— Вие знаете кой е той — отвърнах. — Вие знаете историята, която се е разиграла между тези двама мъже.

— О, да — отвърна Тайгър. — Знам я. Русият „Сънибой“ е Уилям, а тъмнокосият — Амброуз. Двамата биха били добри приятели.

И дори бяха в началото. Амброуз обичаше да пише хубави разкази, а Уилям пък обичаше да ги чете.

Тайгър замислено прокара пръст по горната си устна.

— Твоят пралядо беше изключително заплепен от разказите на Амброуз и имаше значителен дял за известността му. Защото неговите първи отзиви бяха химни на възхвала, с които направи произведенията на Амброуз популярни и достъпни за широката публика. Докато накрая друг вид любов не се изпречи на пътя им.

Тайгър посочи жената.

— Амброуз се влюби в годеницата на Уилям. Годеницата на Уилям се влюби в Амброуз. — Тайгър посочи сплетените пръсти на двамата, почти незабележим детайл, който в началото изобщо не бях забелязала. — По това време беше още тайна — каза той. — По скоро след това те не можеха да крият повече. Бяха сигурни, че са създадени един за друг. Направиха единствено правилното. Отидоха при Уилям и му казаха истината. Емили развали годежа си с него и се омъжи за Амброуз. — Тайгър ми се усмихна. — Както хубаво го казва немският поет Хайне: „Това е една стара история, но тя си остава винаги нова. И когато се случи някому, сърцето му бива разбито.“

— Значи е вярно — казах аз. Хълцането спря и можех отново да говоря. — Моят пралядо за отмъщение е провалил творчеството на Амброуз Довел.

— Отмъщение — сега Тайгър шумно пое въздух и си помислих, че това беше първата спонтанна реакция, която изобщо забелязвах у него. — Отмъщение за какво? Амброуз не му я отне. Уилям я беше загубил отдавна. Хората не са притежание. Амброуз и Емили бяха последвали чувствата си. Но това, което направи твоят пралядо, беше престъпление. Той провали творчеството на Амброуз по една-единствена причина — да го унищожи. Твоят пралядо беше лъжец, измамник и един изключително страхлив убиец.

Сините очи на Тайгър бяха студени като ледени кристали.

Сърцето ми силно затуптя.

— Откъде знаете всичко това? — попитах. — И преди всичко: защо това... ви вълнува толкова много? Да не сте... роднина на Амброуз Ловел?

Тайгър изпусна кълбо дим. Лицето му не изразяваше никакво вълнение, но венчиките по челото му пулсираха. Имах чувството, че

студенината му се пропуква. Изглежда нещо в него пламна, но това не беше омраза, а нещо друго, което го изгаряше и го глождеше дотолкова, че го подтикваше да ми каже истината, против волята си.

— Роднина — повтори Тайгър — не е точната дума. Би могло по-скоро да се каже, че бях свързан с Амброуз Ловел. Да, струва ми се, това е по-вярно. Амброуз Ловел и аз бяхме много тясно свързани.

— Какво имате предвид? Какво означава това? Приятел ли бяхте на Ловел? — питах аз и в същото време осъзнах колко глупаво беше това. Трудно можеше да се прецени на каква възраст е Тайгър, посребрените му коси заблуждаваха. В средата на четиридесетте? Или в края на шейсетте? Всякаква възраст между тези години беше възможна според мен. Но Амброуз се беше самоубил през 1928 на четирийсет и седем, ако си спомнях правилно.

— Бяхме повече от приятели — отвърна Тайгър. — Амброуз Ловел беше моят човек.

Не разбрах какво имаше предвид.

Но после срещнах погледа му и видях, че ироничният блясък в очите му беше угаснал. Тайгър показваше ново лице, от което бяха изчезнали иронията, арогантността и надменността. Бяха избледнели като цветовете на снимка.

Физиономията му беше толкова бледа, празна и гладка, както вътрешната страна на неговите длани, които той бавно ми протегна през масата. Това бяха длани без линии, длани без следи, длани без собствена история.

Бяха като дланите на Луциан.

Над покрива на училищната сграда прелетя хеликоптер. Силното му тътнещо бучене премина през главата ми и завъртя мислите ми като горещ прах по улицата през лятото. Буботенето поутихна, прахът се разстла бавно и безшумно и когато всичко утихна, аз можах да проговоря.

— Кой сте вие? — прошепнах. — Какво сте?

Съвсем бавно лицето на Тайгър започна отново да се оживява. Бузите му добиха цвят, вените по челото му запулсираха и студеният блясък в очите му се появи отново.

Той отдръпна ръцете си от масата, запали цигарата, която също беше угаснала, всмукна няколко пъти и отново се облегна на стола си.

— Да направим малък експеримент — каза той. Взе телефона и набра. От слушалката прозвуча гласът на жена. Тайгър ѝ нареди да дойде в кабинета му. Сложи обратно слушалката, взе си чашата, облегна се в креслото си и започна да си разбърква чая.

Когато вратата се отвори, лицето на Тайгър замръзна. Той беше обърнал поглед към мен, но личеше, че по-скоро гледа през мен. Имаше същия израз, какъвто се беше появил и на лицето на Луциан на влизане в бара през онзи следобед, когато там седяхме с Врабеца и Яне — като на дете, което държи ръце пред очите си, твърдо убедено, че така ще се скрие от другите.

Една пълничка жена се вмъкна в стаята.

— Да, моля?

Тя погледна към креслото, в което седеше Тайгър. После сбърчи чело и погледна към мен. Изражението ѝ ставаше все по-объркано. Оглеждаше ме и виждах как се опитва да свърже моята личност с гласа от телефона, което не ѝ се удаде. Тя поклати глава.

— Мистър Тайгър беше ли тук? Той ме повика.

Думите ми заседнаха в гърлото.

Секретарката се усмихна.

— Ще дойда по-късно — каза тя и се изнесе от стаята.

Тайгър изчака вратата да се затвори.

— Приятно, нали? А и толкова практично.

— Кой сте вие? — попитах отново.

Този път той ми отговори:

— Сега — каза и усмивката му стана тъжна — съм нещо като провалил се спътник. Придружител, който не е успял.

— Какво не е успял?

Внезапно пред мен се появи следната картина: Тайгър на погребението на хамбургската артистка, който стои под дървото и аплодира.

— Да спаси своя човек — довърши той изречението. — Не успях да спася моя човек. И така, на Амброуз Ловел беше съдено да получи вечен покой, а на мен — вечен живот. И да отговоря на предишния ти въпрос: аз съм нещо като Дориан Грей от романа на Оскар Уайлд. — За момент тираничната му усмивка се появи отново, когато допълни: — Може би не така добре изглеждащ.

Не го изпусках от очи.

— Разкажете ми вашата история — казах и в гласа ми прозвуча нещо чуждо, което аз самата не разбирах. Представих си наточен нож с тънко острие. Преди малко беше в ръката на Тайгър, а сега го държах аз.

— Разкажете ми историята си — казах аз. — От началото до края.

Тайгър ме прониза с поглед чак до мозъка, но аз не отместих очи.

— В началото — започна той — човек се ражда. Но не сам. С всеки човек на този свят се появява второ същество, което го съпътства. От раждането... до смъртта. — Тайгър изпусна ново кълбо дим и проследи безмълвния му танц във въздуха, докато се стопи. Остана само горчивият мирис в стаята.

— Искате да кажете нещо като... ангел?

Въпросът излезе от устата ми, но прозвуча така, като че не аз го бях задала.

Тайгър направи гримаса, сякаш го бях обидила.

— За съжаление ще трябва да те разочаровам, душичко — отговори той. — Съществата, за които говоря, не размахват мощни криле в безкрайните простори. Ако трябва да съм искрен, те изобщо не летят. Не носят нито бели божествени одежди, нито заслепяват земните със сияещ лик. Те дори не се реят наоколо, за да вдигат с невидими ръце паднали от дърветата сополанковци, нито пък изпращат осеняващи послания на езотерични чудаци, с които да подхранват ежедневните си фантазмагории. Ако се интересуваш от такива същества, по-добре ще е да се запишеш на някой семинар по ангелология.

Подарих му удоволствието от една кратка пауза. После отново минах в нападение.

— Напълно разбрах какво тези същества не правят — казах бавно. — Остава да попитам: какво правят?

— Просто сме тук — отговори Тайгър. Изглежда моята реакция му допадна. Съвсем непринудено той промени личното местоимение. — Ние сме в близост до човека, с когото сме дошли на този свят. Където отива той, ние го следваме. Това е. Нищо повече. Поне доколкото си спомням.

Тайгър си наля още чай.

— Сигурна ли си, че не искаш и ти? — осведоми се той приятелски. — „Ърл греј“, истински английски, макар и нежните плодове бергамот да се внасят от Калабрия. Къде спряхме?

— На вашите спомени — отговорих.

Тайгър кимна.

— Да, това със спомените е странна работа. Поне за нас.

Гласът му звучеше още непринудено, но тонът му се промени отново. Сянка премина по опънатото му лице — израз, който не му подходеше. Той се изкашля.

— Та какво правите вие? — попитах за втори път.

— Както казах, ние сме тук — подхвана отново той. — Придружаваме хората си от раждането до смъртта. След това си разменяме ролите. Когато смъртта настъпи, ние започваме да водим, а нашият човек ни съпътства.

— Вие водите? Накъде?

Гласът ми беше твърд, но ръцете ми започнаха да треперят, а лицето на Тайгър отново доби циничен израз.

— Вас, смъртните, този въпрос ви е занимавал винаги — отговори той. — И доколкото знам, никой не е намерил отговора. Голямото Отвъдно? Прераждането? Раят и адът? — Тайгър изпръхтя. — Това са все картини, създадени тук, на земята. Но накъде всъщност продължава пътуването, никой не знае. Ние също. Знаем само, че ние поемаме кормилото, когато сърцето ви спре да бие. И единственото, което не трябва да правим през краткото време, докато нашият човек се бори със смъртта, е — да се колебаем. Инак...

Тайгър млъкна. Надигна се от стола си, тръгна към прозореца и се загледа в двора на училището. Раменете му закриваха почти цялата гледка. Виждах само късче синьо небе и една палма, чиито листа се полюшваха от вятъра. Те ту се приближаваха, ту се отдалечаваха от бузата на Тайгър и тези две неща изобщо не си прилягаха; листата на палмата и бузата на Тайгър.

Мълчанието се проточи мъчително дълго.

Част от мен искаше да се втурне навън, далеч от непонятното. Другата, явно по-силната, се прилепваше към Тайгър като към някакъв гигантски магнит.

— *Инак какво?* — изкрещях му аз.

Тайгър се обърна и погледът му се плъзна по полиците с книги, после се отмести и накрая се спря върху джоба на жилетката му с часовника. Издърпа верижката, докато той се озова в ръката му.

За пръв път Тайгър заговори за себе си.

— Когато в работната си стая Амброуз поиска да се обеси — започна той с неочаквано тънък глас, — в мен се пробуди колебанието. Обзе ме страх, смъртен страх, ако трябва да съм точен. И това слабо колебание събуди други... *човешки* чувства в мен. Усетих, че обичам своя човек, че обожавам разказите му и че не бих могъл да понеса животът му да свърши по този начин. Беше твърде рано. Ето това си помислих. Исках да го спася, да го предпазя. Но един спътник не може да спаси никого, нито да го предпази. Това може да направи само човек.

Тайгър спря. Той пусна часовника обратно в джоба на жилетката си. Мълчанието стана пронизително.

— И после? — прошепнах едвам. — Какво стана после? Какво направихте?

Тайгър се отправи към полицата с книги. Той се спря на метър от нея и заговори с гръб към мен, сякаш не аз, а наредените книги бяха негови слушатели.

— Всъщност, беше просто. — промълви той тихо. — една обикновена, човешка мисъл: какво би било, ако...?

Тайгър си пое въздух, видях как плешките му се разтварят.

— Какво би било, ако станех човек? Какво би се случило, ако времето се върнеше? Ако Ловел и аз получехме втори шанс? Какво би се случило?

Този път замълчахме и двамата. Стори ми се, че очаквах заедно с него невъзможния отговор.

Тайгър се обърна.

— Всички тези писатели — той посочи с ръка книгите на рафта — можеха да си направят живота по-лек, ако пишеха истории за пътуване във времето. Никакви хапчета. Никакви машини. Никакви скокове от покривите, никакви падания по майката земя нямаше да са нужни. — Той отпусна ръце и щракна с пръсти. — Просто се случи. Времето се върна назад и аз станах човек.

Той наведе глава и изглежда очакваше да види ефекта от думите си върху мен.

„Времето се върна назад“, мислех си. „Той се превърна в човек“, мислех си. „Времето се върна и той... Луциан... стана човек?“

Не. О, не. Това, че Тайгър ме мразеше и за какво ме мразеше, го бях разбрала. Но това, че сега искаше да ме забаламоса, беше прекалено. Този човек не беше в ред, а сега искаше да побърка и мен. Искеше да ми внуши, че този налудничав недовършен роман от Амброуз Ловел се базира на действителна случка. Беше подбудил дори секретарката да вземе участие в евтината му игра. И почти беше успял да ме накара да му вярвам. Но аз ще му покажа, че няма да се хвана на болните му брътвежи.

Погледнах го твърдо в очите.

— Щом наистина е толкова... просто, както твърдите — казах, — защо тогава не го прави всеки? С целия си респект към вас, но има много по-лоши, много по-страшни случаи на смърт от тази на Лове... от тази на *вашия* човек. Как беше, когато Емили кървеше в ръцете му? Как беше и със сина на Ловел, който трябваше да умре още съвсем малък? Защо техните спътници не се усъмниха. Защо не решиха да спасят своите хора?

Тайгър се усмихна състрадателно.

— На този въпрос има прост отговор: не го прави всеки. Или по-точно, не го прави почти никой от нас. Дори по простата причина, че ние, спътниците, дори не знаем, че въобще можем да изпитаме такива човешки чувства. В живота на Ловел имаше безброй случаи, които биха могли да събудят у мен желанието да го предпазя от съдбата му. Присъствах, когато баща му го беше бил така, че беше изпаднал в безсъзнание. Бях и когато Ловел беше намерил своя брат, който, в страх от баща им, се беше хвърлил от прозореца. Бях с него и когато напусна дома си и се опитваше да преживява практически с нищо. Бях при него и когато пишеше, когато изграждаше своите истории като къщи, които понякога се срутваха, защото основите им не бяха достатъчно здрави, но той отново ги издигаше. Четях всяка негова дума, дори и тези, които задраскваше, за да създава други.

Тайгър се върна обратно при бюрото. Той подпря ръце върху облегалката на стола и ме погледна в очите.

— С две думи, споделях неговите радости и скърби. Но аз нямах чувствата, които изпитват хората. Аз не мислех, както мислят те. И никога не се усъмних и най-малко в призиванието си. Бях около него

невидим и безмълвен — и така трябваше. Но когато поиска да се самоубие, изведнъж се случи — чувствах като човек. И поисках да съм човек, за да мога да го спася.

Лицето на Тайгър се проясни.

— Не мога да говоря за други спътници. Говоря само за това, което ми даде тласък в тези няколко секунди. Въпреки че знаех цената, която трябва да се плати.

Усещането ми за триумф се стопи.

— Каква цена? — попитах беззвучно. — С какво трябваше да заплатите?

— С паметта си — отговори ми той. — Когато дойдох на себе си, бях един човек без минало, без дрехи, без линии на дланите. И усещах болка в гърдите си, която не можех да си обясня. Тя ме напускаше единствено когато бях в близост до един човек — Амброуз Ловел. Беше като невидима връзка.

Тайгър разтри дългите си добре поддържани пръсти. Забелязах, че полумесеците на ноктите му бяха добили синкав блясък, като че ли беше премръзнал.

— Ловел се появяваше в живота ми — продължи той — отново и отново. В началото си мислехме, че е съвпадение, но по някое време тази илюзия се разби. Където беше той, там бях и аз. Където бях аз, там беше и той. Заедно ни беше добре. Разделени се чувствахме зле. При нас... — Тайгър ми хвърли един страничен поглед — нямаше страст, и това донякъде правеше нещата по-лесни. И въпреки това ние не можехме един без друг. Не разбирахме това привличане. То се обясняваше само подсъзнателно.

Още преди да продължи, аз вече знаех какво има предвид.

Той каза:

— Във всички възможни и невъзможни ситуации Амброуз се явяваше в сънищата ми. Но това винаги бяха само фрагменти, откъслеци. Загадки от миналото и бъдещето. — Тайгър взе гравюрата, повъртя я в ръцете си, после я остави отново. — По едно време сънувах смъртта на Амброуз. Видях го да виси на корниза.

Нещо ме бодна в гърдите, сърцето ми се разтуптяваше все по-бързо. Едновременно мозъкът ми възпроизвеждаше картини. Всеки удар извикваше нова картина.

Туп — моят кошмар за смъртта ми. Туп — Луциан под прозореца ми. Туп — Луциан в магазина за осветителни тела, туп — Луциан на битача, туп — Луциан пред маяка на фалкенщайнския бряг. Туп — Луциан на маскения бал. Туп — Луциан в жилището, в Хамбург. Туп — целувката му, туп-туп-туп...

Стиснах здраво ръце и впих пръсти един в друг.

— Оттогава се заредиха удар след удар — продължи Тайгър. — Умря синът на Ловел. Малко след това и жена му. Бях сънувал тези събития, но не можехме да ги предотвратим. Те се превръщаха в реалност, някои с малки промени, но се случваха. Амброуз, който междувременно беше започнал много да пие и да се бори с първите помисли за самоубийство, ме заклеваше да остана твърд, докато открихме кой бях аз. До този момент все още не бях го разбрал. Не го разбрах и когато след седмици прочетох във вестника, че издателят му се отказал от него. Междувременно Амброуз се беше барикадирал в стаята си. Той ме пусна един-единствен път при себе си. Беше пиан, почти до несвяст. Нарече ме своята смърт, своя последен посетител, но и ми обясни, че нямал нужда от мен и че без мен щял да се справи. След това грубо ме изхвърли.

Тайгър се отдалечи от стола. Сега изглеждаше много стар, сякаш някой беше свалил маска от лицето му.

— Успях да намеря помощ, — каза той. — Разбрах кой съм и че съм единственият, който би могъл да спаси Ловел. Втурнах се обратно към стаята му. Но стигнах твърде късно.

Тайгър отново извади златния си часовник от джоба на жилетката. Този път го отвори и лявото му око запримига много силно.

— На 17 октомври 1928 година в 23:45 разбих вратата на Ловеловата стая. Бях закъснял само с минута. Ловел беше мъртъв. Часовникът му лежеше на пода. Беше спрял.

Тайгър ми подаде часовника. Стрелките му сочеха 23:44.

— На бюрото му лежеше недовършеният роман. Не се беше стигнало до истински край нито за Амброуз, нито за мен.

Седях на стола си, без да помръдна. Имах усещането, че никога вече няма да мога да го направя.

Тайгър затвори часовника и отново седна на бюрото си.

— Е, да приключваме вече с този кратък частен урок — каза той. Лицето му отново беше опънато, изглеждаше както винаги и емоциите

бяха изчезнали в гласа му. — Връзката беше прекъсната. Знаех кой съм, знаех също, че се бях провалил. Моят човек беше мъртъв, а аз живеех. Разбрах, че отсега нататък никога няма да остареея и никога няма да умра. Аз...

— Стоп! — изкрещях. — Стоп. Как разбрахте това?

— От една страна, защото опитах да се самоубия — отвърна ми сухо той. — От друга, намери се някой, който ми го изясни. За щастие или нещастие, не бях единственият спътник на този свят, който се беше провалил. Когато някой нов член постъпи в клуба — Тайгър се засмя горчиво, — старите правят всичко възможно да му помогнат да преодолее най-страшната болка. — Той махна с ръка, сякаш искаше да отпъди муха. — Не можех да се примиря със загубата, но се научих да живея с нея. И забогатях. Някои сънища носят и нещо хубаво. Борсата е чудесно откритие, когато разполагаш с определена предварителна информация, не е ли така? Фирмата ми Етериал фопде наистина е много успешна.

Втренчих се в Тайгър, но той отбягна погледа ми.

— Не — изграчих.

— Да — Тайгър кимна. — Безкористният хазаин на Луциан в Хамбург бях аз.

— Къде? — изкрещях аз. — Къде? — фучах. — Къде е Луциан? Къде е той? Къде е той сега?

Тайгър ме гледаше в очите. Лицето и поведението му бяха спокойни, но зад това спокойствие нещо се беше срутило, нещо, което изглежда го беше крепяло досега. Тайгър, тази самодоволна лисица, за секунди се беше превърнал в пребито куче. В очите му се четеше ясно и несъмнено някаква гузна съвест. Чувстваше се виновен.

— Не знам къде е Луциан — каза тихо. — Не съм го виждал от заминаването ти за Лос Анджелис.

Стана и се запъти към вратата. Когато мина покрай мен, спря. За частица от секундата той сложи ръка върху рамото ми. Беше жест на безпомощност.

Освободих се от ръката му. Докосването изгаряше кожата ми и усещах как в мен се надига дива ярост. Чувствах се като диво животно, което е било затворено твърде дълго и вратата на клетката внезапно се е отворила. Накъде? Накъде трябваше да вървя сега? Какво трябваше да правя?

— Обърни се към Фей — каза Тайгър, сякаш бях задала въпросите си на глас. — Обърни се към бавачката на сестра си. След минута той беше вече изчезнал.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Беше просто невъзможно да уловиш Фей сама дори за една-единствена минута. Вал я беше обсадила както млад дракон своята принцеса. Когато се върнах от училище, те бяха превърнали хола в арена за приключения. Не можах да позная строгото, сякаш стерилно помещение. Възглавници се мъдреха във вид на клатещи се кули, диваните бяха покрити с шарени кърпи. Пред рояла „Стейнуей“ явно се беше изсипала градушка от пуканки. Подът беше засипан с лепкащи трохи. Сигурно Вал ги беше настъпвала и разнесла.

Фей се беше свила под масата. Ръцете ѝ бяха увити с копринен, доста скъп шал, завързан за един от краката на масата, докато Вал беснееше наоколо, изпълнявайки някакъв боен танц. Тя държеше една тенджерата и удряше по нея с метална лъжица. Оглушителното дрънчене кълтеше из цялата къща, докато Вал пееше и крещеше, а Фей с престорен страх въртеше очи и клатеше глава. Червените ѝ коси падаха по раменете ѝ като завеса. И днес носеше една от своите момичешки роклички, твърде широка, твърде дълга и въпреки това възхитително красива.

— Ти си моят рицар — извика ми Вал. — Хайде, идвай. Ти трябва да си рицарят. Освободи я, воювай с мен! Гърррррррр!

Тя ми изфуча, продължи да удря с лъжицата по тенджерата и ми се изплъзна като хлъзгава риба, когато поисках да ѝ хвана ръцете.

Аз се загледах след нея и в началото не забелязах изобщо какво точно търся. После изведнъж разбрах.

В началото, човек се ражда. Но не сам. С всеки човек на този свят се появява второ същество, което го съпътства. От раждането... до смъртта.

Изгледах Вал, която явно притежаваше нещо, което бях загубила. Търсех с поглед знак, някакво видимо доказателство за това, че Тайгър ми беше казал истината. Но виждах само развените ѝ във въздуха коси, малкото ѝ кипящо от живот телце, което кръжеше като вихър из стаята.

В главата ми също кръжеше вихър. И не искаше да спре, а въпросът за Луциан барабанеше с ритъма на ударите на Вал в гърдите

ми. Къде беше той? Какво се беше случило с него?

Какво би било, ако станех човек? Какво би се случило, ако времето се върнеше? Ако Ловел и аз получехме втори шанс? Какво би се случило?

— Гъррр. Гъррр.

Вал крещеше все по-високо и по-силно, ставаше все еуфорична, вживявайки се в своята драконска игра, докато Фей съвсем беше притихнала под масата. Тя ме гледаше, не ме изпускаше от очи. Само когато Вал се обръщаше към нея, започваше да клати глава, но явно вече не беше на тази вълна.

— Ще ти откъсна главата, банк, банк, ще те изям, гъррр, гъррр. Банг, банг.

Веднъж сънувах смъртта му. Видях го да виси на корниза.

Ами ако беше така и с Луциан? Ако Луциан е сънувал моята смърт и е виждал може би същото като мен, ноц след ноц? Парчетата стъкло, многото кръв, мен, молеща се за живота си... Била ли е тази смърт реалност? Била ли е нашата смърт? Дали Луциан ме е спасил? Дали е искал да ме предпази? Дали и той си е задавал същия въпрос? *Какво би се случило, ако?*

Опитах се да задържа тази мисъл, но тя ми се изплъзна, както Вал се беше изплъзнала от ръцете ми.

Луциан беше отишъл при Яне. Луциан беше говорил с Яне и Яне ме беше заточила тук, далеч от него. Ако Тайгър действително ми беше казал истината, защо тогава Луциан ме беше предал?

— Гъррр. Гърр... Бенг, бенг.

— Престани! — хванах Вал за китката и я стиснах така здраво, че да не може да се отскубне. — Престани! Изнервяш ме!

Вал ме погледна. В сините ѝ очи проблесна разочарование. Долната ѝ устна потрепна, тя стисна устни, после се наведе и ухапа ръката ми с малките си остри зъбки. В болката имаше нещо облекчаващо. Отпечатъците от ухапването на Вал останаха върху кожата ми, на едно място дори потече кръв.

— Получи си го — каза Вал с престорен глас на възрастна. — Като си глупачка. Точно. Глупачка. Глупава глупачка. Гърррр.

— Е-хей, какво...

Обърнах поглед. В хола беше влязла Мишел. Погледът ѝ падна първо на мен, но когато видя Фей сгъната под масата, изглежда ѝ стана

ясно кой беше предизвикал хаоса. Тя въздъхна, с престорено възмущение сложи ръце на бедрата си и каза на Вал:

— Моят малък разбойник пак ли имаше своя голям боен ден?

— Не съм разбойник, глупачке! — изкрещя Вал. — Гъррррр. А съм дракон. И ще те изям, гърррр...

Тя се втурна към Мишел, която засмяна разтвори ръце и я хвана.

Когато Вал обвини малките си ръчички около нея и я ухапа по носа, този път нежно като котенце, Мишел отново се разсмя.

— Ти лудо малко хапливо драконче — каза тя.

Двете се сляха пред очите ми и когато ги погледнах през воала на сълзите си, изведнъж като че ли пред себе си видях Яне.

— Не искаш ли да освободиш бедната си жертва? — попита Мишел и посочи масата. Вал тръсна русите си къдрици, а аз използвах момента.

Пропълзях под масата и развързах възлите по шала на Фей.

— Трябва да говоря с теб — прошепнах. — Непременно.

Фей завъртя очи и ми протегна вързаните си ръце.

Вал се сви в прегръдката на Мишел и започна да наблюдава моята спасителна акция от високия си пост.

— Пфу — каза тя надутото. — Сега е лесно. Ама при мен нямаше да мине.

Развих копринения шал от ръцете на Фей. Вал добре се беше постарала. Китките бяха толкова здраво стегнати, че пръстите ѝ наистина изглеждаха безкръвни. По тях имаше червени следи.

— Кога — прошепнах, когато издърпах и края на шала от китките ѝ, — кога мога да говоря с теб?

Фей не отговори. Само ме гледаше с големите си сиви очи. После разпери пръсти и вдигна високо ръцете си във въздуха, като с това даде знак на Вал, че се предава.

Вал и Мишел бяха все още на няколко метра от нас, така че не можеха да видят какво ми казват ръцете на Фей.

Тя беше една от тях.

Изобщо не бях изненадана. Напротив. За пръв път от пристигането си в Лос Анджелис се почувствах сигурна и закриляна. Фей изпълзя изпод масата покрай мен с вдигнати ръце.

— Могъщи драконе Валентина — прозвуча умолително тънкият ѝ глас. — Ще ми отстъпиш ли милия рицар Ребекус, за да мога да го

взема с мен в двореца си? Ще проявиш ли към мен безкрайната доброта на твоето сърце?

Мишел се смееше, а Вал, която изглежда за днес беше се оттеглила от бойната арена, каза покровителствено:

— Е, добре. Взemi тогава своя глупак и го води. Но тя не е никакъв рицар. Тя е разрушител на игри.

И малката ми сестра ми се изплези.

— Благодаря, Фей — каза Мишел. — Аз поемам командата по подреждането. — Значи Вал ще те види в понеделник? — Тя щипна Вал по нослето. — Кажи „чао“, мишленце.

— Чао, глупи — каза Вал.

Тя се откъсна от прегръдката на Мишел и изтича от стаята.

Когато и Фей тръгна към вратата, ме обзе паника. Но тя спря и се обърна към Мишел.

— Майка ми попита дали мога да поканя днес Ребека на вечеря. — Тя се засмя. — Искаше да направи „Беден рицар“, това е единствената немска гозба, която знае. Обещах ѝ да не я разочаровам. — И погледна през мащехата ми към мен. — Ти как мислиш? Ще понесеш ли да я опиташ? Майка ми наистина страшно ще се зарадва.

Трябваше да се сдържа да не хукна веднага след нея. Положих огромно усилие, за да повдигна равнодушно рамене, и погледнах въпросително към Мишел. Тя също повдигна рамене.

— Да, разбира се — каза тя и се зае с подреждането. — Обади се, когато поискаш да те вземем — извика ми тя.

Фей ми се усмихна.

— Хайде — каза. — Ще те заведе у нас.

ТРИЙСЕТ

Когато бях на възрастта на Вал, опитах веднъж да потопя едно топче за тенис на маса във водата. Първоначално учудена, после все по-ядосана го натисках, само за да установя, че малкото топче отново и отново с голяма бързина се връща на повърхността. Тогава Врабеца ми обясни, че това се дължи на обработката и теглото на материала, но аз така и не разбрах какво точно имаше предвид.

Когато се качих в Бентлито на Фей и потеглихме по крайбрежната магистрала за Венис, тази картина изведнъж изплува в съзнанието ми. Аз бях тенджерата с вода, а изскачащите на повърхността топчета бяха въпросите ми към Фей.

„Откъде познаваш Тайгър? Какво знаеш за мен? Каква е твоята история? Ти също ли си съпътстваща, която се е провалила? Кой е бил твоят човек? На колко си години?“

Единственият въпрос, който остана да тежи като воденичен камък, беше този за Луциан. Сякаш чувствах, че на този въпрос няма да получа отговор. И исках да се предпазя от това.

Фей не живееше във Венис бийч, а при каналите, за които ми разказа във вторник. Когато тръгнах след нея по малкото боядисано в бяло мостче, чиито талпи скърцаха под краката ни, осъзнах колко много тази местност ѝ подходеше. В нея имаше нещо откъснато от света, нещо идилично, също като самата Фей. Малките къщички бяха обраснали с бръшлян, навсякъде цъфтяха цветя. Градините се гушеха плътно до водата и на брега се поклащаха няколко лодки. Повърхността на водата беше набраздена като голямо сбърчено чело. Въздухът беше омайващ и малко тежък, въпреки че беше хладно.

В светлосивата къщичка с остър покрив, в която влязохме, изглежда не живееше никой друг, освен Фей. Помещението с високи тавани и дървени греди обединяваше кухня, хол и спалня в едно. Обиколих с бегъл поглед старите мебели, малката камина, разхвърляното легло и пръснатите дрехи. Вниманието ми привлякоха картините. Стените бяха изпълнени с тях. Бълващи огън дракони, многоглави змии, огромни костенурки, яхнати от джуджета, еднорози,

русалки, гоблини, гномове, хилещи се коболди. И феи. Много феи. Всички с лицето на Фей.

— Фин можеше да рисува още преди да започне да говори и да ходи — каза Фей.

Тя си наля чаша вода от чешмата, изпи я на малки глътки като жадна птичка и облиза устни с език.

Веднага ми стана ясно за кого говореше.

— Фин е бил твоят човек — пророних тихо.

Фей кимна. Свали си сандалите и седна върху една възглавница на земята. Беше единствената, върху която нямаше захвърлени дрехи. Не ми предложи място за сядане и след като постоях няколко секунди нерешително, махнах дрехите от друга възглавница и седнах до нея.

— Още тригодишен Фин нарисува първите си приказни животни — каза Фей. — Първо започна да рисува дракони, после еднооки великани, по-късно русалки, феи и елфи. Нямам представа, откъде идваха тези фантастични видения. В къщата нямаше книги. Всички тези същества се раждаха в главата на Фин. Родихме се в Когшал, малко английско градче в близост на Ипсуич, и живеехме в дървена колиба в края на града. Там щяхме може би и да умрем. Искаш ли? — тя ми поднесе чаша вода.

Поклатих глава, стресната от този съвсем страничен въпрос.

— Не беше валяло от седмици. Въздухът беше толкова прашен, че Фин започваше да кашля, щом излезеше от вкъщи. В нощта на неговата смърт беше толкова горещо, че Фин легна да спи върху каменния под на колибата. Майка му не беше вкъщи, тя работеше в предачницата наблизко. Когато...

— Почакай — прекъснах я аз. — През коя година Фин, имам предвид вие... се родихте?

Постоянно трябваше да осъзнавам, че това, което щях да чуя, не е приказка, а истинска история. И отговорът на Фей го потвърди.

— 1806? — Фей сбърчи чело. — Или 1807? — тя поклати глава. — Никак не мога да помня числа — каза малко нетърпеливо. — Но сигурно е, че през тази нощ избухна пожар. Къщата беше мъничка и дървото пламна като кибрит. По всяка вероятност Фин не се беше дори събудил. Беше се задушил в съня си от отровния дим.

Фей стана. Тя тръгна покрай стената с рисунките. Двеста и две, помислих. Или двеста и три. Момичето, което изглеждаше по-младо и

от мен, беше на над двеста години и със сто години по-възрастно от Тайгър, който би могъл да бъде неин баща. Фей спря пред един дракон, от чиито издути ноздри излизаше огнен дим.

— Тази картина Фин нарисува вечерта, преди да си легне — каза тя и се обърна към мен.

Слънцето беше залязло и в къщичката ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Червените коси на Фей сякаш се съпротивляваха на тъмнината, те светеха, а сивите ѝ очи заблестяха.

— В мен се появи желание да рисувам — заговори тя. — Не ставаше дума за Фин. Това, което ме накара да се усъмня в смъртта ни, беше една потребност, която внезапно почувствах у себе си. Поисках да разбера как се чувства човек, когато от точки, линии и щрихи се получават прекрасни творения. Исках да разбера какво е, когато ти сам ги създаваш.

Лицето на Фей пламтеше и тя отново ми напомни Врабеца. Врабеца беше човек, тя беше към четиридесетте, живееше един нормален човешки живот и нейният вид изкуство не можеше да бъде сравнен с това на Фей или Фин. Но и тя по свой начин беше сякаш откъсната от действителността, както Фей, и може би по-добре от мен щеше да разбере желанието ѝ да бъде човек.

— Какво ли ще е, ако стана човек и се опитам да рисувам? — продължи Фей. — И колкото повече Фин се мъчеше да поема въздух в съня си, толкова по-силно тази идея напираше у мен.

Фей погали картината с дракона.

— Когато дойдох на себе си, се видях гола. Лежах в една гора. Бях сама. Не знаех коя съм, не знаех как съм се озовала на това място. Не си спомнях нито за майка си, нито за баща си. Не чувствах страх, не бях ранена. Единственото, което ме обезпокои, беше едно леко убождане в мен.

Фей сложи ръка на гърдите си. Аз направих същото. Беше неволно движение. Болката отново се появи. Не толкова силна, както през последните седмици, но я усетих.

Сега в стаята беше толкова тъмно, че контурите се размазаха. Картини, мебели, Фей. Всичко беше неясно като в сън.

Фей отиде при камината в ъгъла на стаята. Тя натрупа една върху друга няколко цепеници, пъкна между тях разкъсана кутия от корнфлейкс и приближи запалена клечка кибрит. Малкото пламъче

близна парченцата хартия и мирисът на дим изпълни въздуха. Фей се наведе, раздуха огъня и цепениците се разгоряха с пращане в камината. Фей седна на пода пред нея.

— Още същата нощ срещнах Фин — продължи тя. — Той ме намери в гората, беше сънувал лош сън и беше излязъл от къщичката. Когато го срещнах, се почувствах по-добре. Изглежда, че и той се чувства така. Майка му ме прие най-естествено и когато разбрахме, че никой не ме търси, останах при тях. Тя ме нарече Фей и каза, че съм добрата фея на дома.

— Но как разбрахте? — попитах аз. — Как се сетихте коя си ти всъщност? И на теб ли също... — затърсих думите, които употреби Тайгър — някой ти обясни?

Фей поклати глава.

— Ние сами разбрахме. Липсата на линии по ръцете ми, моите необикновени способности, сънищата ми за Фин, които се превръщаха в реалност или вече бяха се случили, макар и малко променени. Така в един момент ние разбрахме какво означаваше всичко това. За нас стана като някаква игра, като приключение, в което изобщо не се съмнявахме. Фин също сънуваше отново и отново нощта, в която пожарът обхваща къщата, и когато в съня си започнал борбата със смъртта, той ме видял.

Гореща вълна премина през гърдите ми.

— И как... си изглеждала тогава? — прошепнах. — Когато си била спътница на Фин?

Фей повдигна неопределено рамене.

— Фин не можеше да ме опише. Той опита няколко пъти да ме нарисова, както ме е възприемал, но не му се удаде. Нямах нито лице, нито тяло, нито ръце, нито... крила.

Фей се разсмя, не цинично, както Тайгър в приемния си час, а по-скоро весело.

— Веднъж Фин каза, че може би съм нещо като мъгла или като бледа сянка, — продължи тя. — Но и това сякаш не било съвсем така. Казваше, че просто знаел, че присъствам покрай него. В съня си дори разговарял с мен. Той...

— Не — извиках аз. — Чакай!

Притиснах с ръце устата си. Затворих очи. Но не бяха кадрите от моя кошмар, които сега се появиха в съзнанието ми. Бяха картините от

болницата след падането ми от люлката. До днес тази случка ми беше известна само от разказите. Но сега внезапно самата аз се видях в носилката. Видях лекарите, приведени над мен, видях трескаво сновящите из болничната стая, апаратите, инструментите, маркучите. Но всичко това не ме интересуваше. Привлече ме именно това, което човекът на Фей беше видял в съня си. Съществуването, което изведнъж разбрах, че беше... край мен. Както Фин беше разказал за Фей. Това, което възприемах, не можех да го опиша — но то съществуваше и аз го бях извикала.

От пукащите дърва в камината се отдели искра, издигна се безшумно във въздуха и угасна. Видях Луциан и себе си да седим край огъня на фалкенщайнския бряг и камъкът ми натежа още повече. Дишането ми стана повърхностно и учестено.

— Може би е по-добре да спра? — попита Фей.

Изведнъж стана несигурна.

— Не — отроних. — Продължавай!

Фей остави празната чаша в скута си.

— Аз също постоянно сънувах смъртта на Фин — каза тя. — Всъщност не можехме да направим друго, освен да стоим будни нощем и да спим през деня. Когато настъпиха горещите дни, ние знаехме, че ще се случи, и когато пожарът избухна, избягахме от къщата и видяхме как пламъците я поглъщат.

Струпаните в камината дърва горяха буйно и из помещението бавно и несигурно затанцуваха сенки.

— Но в такъв случай... — опитах се да разбера какво означаваше това. — В такъв случай ти си успяла. Не си загубила своя човек, а си го спасила.

Фей уви червената си коса около врата, сякаш беше шал или въже. Тя кимна.

— Спасих Фин и ето че можех да стана отново негова спътница. Щеше да бъде съвсем просто. — Тя ме погледна. — За да го направя, беше достатъчна една обикновена мисъл. Но трябваше да го поискаме и двамата.

Фей съзерцаваше крайчетата на косите си. После потрепна с тесните си раменца.

— Ние не го направихме. Фин не искаше да ме остави да си тръгна и аз исках същото. Харесваше ми да съм човек. Обичах Фин

като брат, ние бяхме неразделни. Винаги бяхме заедно и споделяхме една и съща страст. Междувременно бях разбрала как се чувства човек, когато рисува. — Фей се усмихна. — Аз не рисувах вълшебни същества, не рисувах дракони, чудовища или елфи — каза тя, — рисувах хора. Това бяха съществата, които най-много ме привличаха.

Наблюдавах Фей, която беше пуснала косата си. Тя падаше върху старомодната ѝ дреха и блестеше в светлината на пламъците като втори огън.

После си спомних отново за подаръка от Вал — портрета със сенките, и после за моя портрет, който Фей беше нарисувала на плажа. Неволно започнах да търся по стените на стаята ѝ други нейни произведения.

— Окачвам само картини на Фин — обясни Фей, която изглежда разбра какво мисля. — С тях поне една част от него остава при мен. Да завърша някоя от моите картини не е кой знае какво. Повече ме интересува самото рисуване. Това, което можеш да откриеш в лицето, поведението или същността на човека, докато го рисуваш. И това, което можеш да добавиш — Фей отново се усмихна, — както при Амброуз, Емили и твоя праядо.

Поех си въздух.

— Литографията си я нарисувала ти? Но как... кога...?

Опитах се да намеря нещо общо между литографията и портретите, които Фей беше нарисувала на мен и Вал, но по стил те бяха коренно различни. Портретът на Вал беше нарисуван с въглен, с меки, преливащи щрихи. Литографията, която бях намерила върху бюрото на татко, беше нарисувана с много по-отсечени, строги линии и по-точна. Всяко движение по лицето, всяка най-малка бръчица беше пресъздадена детайлно.

— Връщам се отново към литографията — започна Фей. — Ние с Фин бяхме прекарвали вече десет щастливи години. Все по рядко си поставяхме въпроса, дали може би нямаше да е по-добре, ако аз бях станала отново негова спътница. И по едно време изобщо престанахме да говорим за това. Само се стараехме просто да останем заедно.

Фей сложи още две цепеници в огъня. Тя разрови жарта с машата, докато огънят отново се разгоря и запращя. В стаята беше станало топло, дори горещо. Бузите ми пламтяха и аз обърнах лице към прозореца, през който влизаше хладен въздух.

— Фин умря от грип, когато бяхме на деветнайсет — каза Фей. — Бяхме подценили температурата и после изведнъж всичко се разви много бързо. По това време майка му вече страдаше от остър ревматизъм, така че помоли мен да извикам лекар. Разкъсвах се между две възможности: да остана при Фин и отново да се превърна в негова спътница, за да не умре сам, или да доведе лекаря, за да го спаси. Фин беше този, който реши. Той поиска да извикам лекар. Когато се върнах, беше вече късно. Той беше мъртъв.

Фей се вглеждаше в мен, сякаш се грижеше повече за моето спокойствие, отколкото за своето. Навън беше вече тъмно като в рог. Аз стоях на тъмно, докато тя беше осветена от огъня като от сценични прожектори.

Впих ръце една в друга.

— После? — изшептах.

— Следващите няколко години бяха за мен ад — продължи Фей. — Напуснах майката на Фин, бродех насам-натам из околността, крадах, за да оцелея. Накрая попаднах на други като мен. Те бяха преживели същото и можаха да ми обяснят защо опитите ми за самоубийство са излишни. Бях скачала от покрива на една църква. Бях пробождала гърдите си с нож, бях погълнала отрова. Нищо не помогна. И узнах, че няма да умра никога, нито пък ще остареея.

Лицето ѝ стана сериозно.

— Нашият живот е свързан с този на човека, с когото сме се родили — продължи тя. — Ако в смъртния му час сме при него като спътници, ние си отиваме с него, или, казано по-точно, той си отива с нас. Но ако човекът ни умре сам, ние оставаме. В този момент преставаме и да стареем. Оставаме завинаги на възрастта, на която е бил нашият човек, когато е умрял. Връзката между нас се прекъсва.

Фей отново сложи ръка на гърдите си.

— Това вътрешно усещане, което бях изпитвала в малките моменти, когато с Фин бяхме разделени, не се появи повече след смъртта му. Вместо това тук остана нещо като дупка.

Фей се изправи. Отиде при чешмата, напълни своята чаша и извади втора от бюфета. Този път протегнах ръка, когато се върна при мен. Чувствах гърлото си пресъхнало.

— Точно седемдесет и пет години по-късно се преместих в Лондон — продължи разказа си Фей. — Беше ми станало навик да

излизам със статива на улицата, за да търся обекти за картините си. Тъкмо рисувах една продавачка на риба, когато към мен се приближи мъж и ме попита дали приемам поръчки.

— Моят праядо? — попитах.

Фей поклати отрицателно глава.

— Беше издателят на Амброуз. Той беше се сприятелил с Амброуз и много искаше да му нарисувам портрет, заедно с твоя праядо, който в началото на неговата кариера го беше поощрявал много.

Спомних си за това, което разказа Тайгър. Той е бил там, помислих си и още не можех да го приема.

— Съгласих се — продължи Фей. — Бяха ми нужни цели два дена за този портрет. Дватама позираха в градинската беседка на праядо ти. По желание на Рийд там беше и неговата годеница. Аз веднага разбрах за връзката между Амброуз и Емили.

Този път в усмивката на Фей се появи нещо лукаво.

— Пръстите им всъщност не бяха преплетени — каза тя. — Но беше ясно на кого принадлежи сърцето на Емили. Явни бяха и чувствата, които разкъсваха жестоко Амброуз. Той обичаше годеницата на своя приятел и покровител. И така, аз вмъкнах този мъничък детайл в картината. Дори не зная дали праядо ти го беше забелязал. Във всеки случай той стана причината Амброуз и Емили да му разкрият истината.

Фей отпи глътка вода.

— Шест-седем години след това срещнах Амброуз на улицата. Беше чиста случайност. Изглеждаше ужасно и аз веднага забелязах, че той вече няма спътник. Тръгнах да търся и скоро след това намерих Мортън. Обясних му, но беше вече късно. Амброуз умря сам, а Мортън остана.

Минаха няколко секунди, докато осъзная, че споменавайки името Мортън, Фей имаше предвид моя учител по английски, когото познаваше почти от сто години.

— Мортън се върна при мен, след като го беше открил — продължи тя. — В началото се грижех за него, но после пътищата ни се разделиха. Мортън се превърна в странник, не го свърташе дълго на едно място. С мен беше почти същото. След като бях странствала

почти из целия свят, се установих тук. С Мортън обаче винаги бяхме във връзка.

Фей се спря. Зад гърба ѝ огънят пламтеше. Останалата стая тънеше в дълбок мрак.

— Когато ти пристигна тук през ноември, той ми се обади и ми разказа, че си негова ученичка. — В гласа на Фей се прокрадна лек смях. — Една специална ученичка, както той се изрази. Разказа ми, че си правнучка на Уилям и че един ден... си дошла сама в училище.

Веднага разбрах какво имаше предвид Фей.

— Той го е забелязал — прошепнах.

Сега и това доби смисъл. Постоянните погледи на Тайгър след онази нощ през октомври, когато започна всичко, неговите загадъчни забележки, изборът на лекциите, които стесняваха кръга около моята тема. Откъсът от книгата на Сартр за втория шанс, последвалият разказ на Ловел и домашната работа, която Тайгър ни беше възложил малко преди моето отпътуване: спорният диалог върху изречението „Винаги се умира твърде рано“. Когато сега си помислих за това, изстинах от ужас.

— Да — потвърди Фей, — той е разбрал какво ти липсва или поточно — кой ти липсва. После целенасочено започна да търси. След което намери Луциан и го взе при себе си. — Фей замълча. Челото и се смръщи и погледът и изведнъж стана ядовит. — Мортън знаеше, че е негова задача да помогне на теб и Луциан. Но същевременно той изведнъж видя и възможност да си отмъсти — Фей поклати глава. — Никога няма да мога да разбера това — каза тя. — Дори и да живея безкрайно, което навярно ще е така, никога няма да разбера защо вината се унаследява, защо продължава да живее в поколенията, които не са виновни за нищо.

Тя прогони тази мисъл като противно насекомо и отново се върна на Тайгър.

— И така да се каже той направи възможно най-малкото, защото му беше по-лесно да се погрижи за Луциан, отколкото за теб. Осигури му квартира и така Луциан получи възможност да започне някакъв живот и да е близо до теб. Но Мортън не му обясни нищо. Неговата жажда за мъст го караше да продължи да отлага и когато Луциан изчезна, беше вече твърде късно.

Опитвах се да дишам, но това ми се удаваше с мъка. Беше отговорено на всичките ми въпроси. С изключение на последния.

Затворих очи.

— Ти също не знаеш къде е Луциан, нали?

Когато Фей не отговори, аз отново бавно отворих очи. За първи път в очите на Фей се четеше дълбоко съчувствие. Изражението на бледото ѝ лице съвсем омекна. Болезнено беше да я гледаш такава. Внезапно всичко ме заболя.

— Не — отговори Фей. — Нито Мортън, нито аз знаем къде е той. Това беше една от причините, поради които тогава на плажа не ти разказах всичко. Ти беше толкова съсипана и ме хвана страх, че няма да го понесеш.

Една от причините?

— Това не е истина, нали?

Гласът ми беше заглъхнал. Как е могла да ме гледа така съсипана и да не направи нищо? Та нали тъкмо това неведение ме подлудяваше.

— Съжалявам — каза тя протичко. И го мислеше, но разбрах, че приятелството ѝ с Мортън Тайгър беше много по-дълбоко, отколкото някога бих могла да си го представя.

Тя погледна надолу към ръцете си и събра длани.

— След като Луциан изчезна, Мортън разбра колко ужасно беше постъпил. — подхвана отново Фей. — Оттогава съвестта го гризе. Той започна трескаво да търси Луциан, но не го намери. И ме помоли да внимавам за теб, докато се натъкне на някаква следа. И така, аз кандидатствах за бавачка на Вал при родителите ти.

Лицето ѝ омекна отново.

— Аз си я обичам много. Изобщо не ми беше трудно да се грижа за нея. А едновременно с това бях и в близост до теб.

— Освен в клиниката — казах аз.

Фей поклати глава.

— Ти не ме усети, но аз бях там. Разбрах, че си по-добре. — Фей ме погледна изучаващо. — Ти знаеш на какво се дължеше това, нали?

Сбърчих чело.

— Да — отговорих. — Не — замълчах объркана. — Те ми дадоха нещо и оттогава се почувствах по-добре.

Фей се разсмя и тръсна глава.

— В нощта, когато тръгнах да извикам лекар за Фин — смени внезапно темата тя, — трябваше да измина доста голямо разстояние. Взех коня и започнах да го прищпорвам като луда в нощта, за да мога да се върна колкото е възможно по-бързо. С всяка миля, която ме отдалечаваше от Фин, бодежът в гърдите ми се усилваше. Но тогава разстоянието беше съвсем малко в сравнение с това, което разделяше вас. Ти беше загубила почва под краката си, Ребека. За няколко часа се беше отдалечила на хиляди мили от Луциан.

В очите на Фей прочетох истински ужас.

— Дори не мога да си представя през какъв ад си преминала — меко каза тя. — Но знам едно. Това, което те спаси от болките, не бяха лекарствата.

Усетих как по гърба ми полазиха тръпки. Те се превърнаха в треперене, което първо обхвана раменете ми, после тила ми и накрая цялата ми глава.

— Смяташ, че... той е тук? — прошепнах аз.

Фей кимна.

— Няма никакво съмнение — отговори. — Луциан трябва да е тук, някъде близо до теб. Само така може да се обясни изчезването на болката в гърдите ти. Затова и Мортън е пристигнал тук. Искаше да ти го каже. Може би това е и единственият шанс за него да поправи грешката си.

Поклатих глава. Шансовете на Тайгър бяха последното, което ме интересуваше в този момент. Всичко ми беше безразлично, освен едно.

И все пак.

— Той не може да е тук — казах безпомощно и се опитвах да се придържам към действителността или към тази действителност, която познавах от седемнайсет години. — Луциан няма паспорт — запелтечих аз. — Той няма линии на ръцете, няма пръстови отпечатъци. Как би могъл...

Фей пропъди моите съмнения само с едно-единствено махване на ръка.

— И защо... — мозъкът ми упорито отпъждаше всякакви проблясъци на надежда. — Защо Луциан ще ме следва, след като сам той се беше погрижил да бъде заточена? Той нямаше никого, който да му обясни.

Сега се сетих за Тайгър, за това, как през всички тези месеци си беше мълчал, и яростта кипна в мен. Да върви по дяволите с неговия скапан шанс.

— Ребека, моля те, изслушай ме! — Фей ме гледаше настойчиво. — Това, което си чувствала ти, го е чувствал и Луциан. Разбираш ли? Дори само тези ужасни болки биха били достатъчен повод той да те последва. Но не тази беше причината. — Фей си пое въздух. — Когато станах човек, аз и Фин се обичахме като брат и сестра. Амброуз и Мортън се обичаха като най-добри приятели. Но любовта между Луциан и теб е по-дълбока, затова и вашият копнеж един за друг също е по-силен. Права ли съм?

Нямах сили дори да кимна. Мозъкът ми отказа и изведнъж в гърдите ми се появи споменът за тези ужасяващи болки, които още не бяха съвсем утихнали. „Копнеж“ е странна дума, но толкова точна в случая. Като всяка друга зависимост и копнежът може да бъде овладян с воля, но никога не може да бъде излекуван.

Не можех да опиша колко много ми липсваше Луциан.

Вгледах се безпомощно в бледото нежно лице на Фей.

— Отсега нататък всичко е в твоите ръце, Ребека — прошепна тя. — Ти можеш да намериш Луциан. Ти трябва само да го искаш, защото това... е вашият последен шанс.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Вкъщи ме чакаше татко. Седеше в хола и четеше вестник. По телевизията вървеше репортаж за Барак Обама. Мишел и Вал сигурно вече спяха.

— Добре ли прекара? — попита баща ми. — Вкусни ли бяха „Бедните рицари“?

Той ми се усмихваше и в първия момент не схванах какво имаше предвид. После измърморих, че било много вкусно, но че съм уморена.

Беше десет и половина. После стана единайсет и половина, дванайсет и половина, един и половина. В два часа продължавах да се разхождам из стаята като тигър в клетка и да си блъскам главата. Отново и отново се връщах към мисълта, че Луциан ме търси. Беше единствената сламка в морето на възможностите, за която можех да се хвана. Какво би било, ако Луциан разбереше кой е той в действителност? Какво щеше да е, ако той наистина беше тук, за да ме търси?

Но къде ти! Изпъшках.

Нямаше опорна точка. Не бях му казала в кой град живее баща ми, той не знаеше адреса. Не знаеше дори името и презимето на татко. Баща ми не се казваше Волф както аз и Яне, а Рийд.

И надали Луциан е попитал някого за адреса на баща ми. Това, че неговият щедър домакин от Хамбург ме познава, той изобщо не можеше и да предположи, а че Сузи е на моя страна, най-много бегло да е разбрал. Освен това, тя ми беше писала в мейл, че не го е намерила. Пък Яне щеше да е последната, която Луциан би потърсил след онази нощ, това поне ми беше ясно.

Мозъкът ми трескаво търсеше други възможности.

Какво знаеше той за мен? Дали му бях казвала някакви имена, които биха могли някак да му помогнат? Нищо такова не ми идваше на ум. Или? Бях споменала Мишел. В пристъп на еуфория, написах в Гугъл името. Броят на появилите се резултати ми подежда като шамар. Името Мишел излезе 220000000 пъти, като най-познато беше на съпругата на Обама.

По дяволите! Мисли, Ребека, мисли! Дали му бях казвала за професията на баща си? Не. За професията на Мишел? Със сигурност не.

Изключих компютъра и отново започнах да се разхождам из стаята. Легло, бюро, прозорец, врата. Легло, бюро, прозорец, врата. Гардеробна. Преглеждах рафтове, отварях чекмеджета, сякаш отговорът на моя въпрос можеше да се крие между чорапите и гащите. По едно време погледнах дори и в куфара.

Мамка му! Ударих с юмрук по стената. Имах усещането, че пропускам нещо, нещо ме глождеше, трябваше само да си спомня. Но какво?

Изведнъж се сетих какво може да е направил Луциан. Всичко, с което е разполагал, а по всяка вероятност разполага и сега, бяха откъсите от неговите сънища. Стоп! Това е! Изтичах до шкафчето на бюрото ми и извадих рисунката на Фей, която ми беше нарисувала на плажа във Венис. Сънят на Луциан за плажа. Със сигурност е предположил, че Яне ме е изпратила при баща ми в Калифорния, беше близко до ума. Затова и ще трябва да търси по брега, както и аз! Спуснах се към телефона и набрах мобилния на Фей, занареждах колко сме били глупави — докато сънливият ѝ глас не ме прекъсна.

— Само в Лос Анджелис плажната ивица е над сто километра — каза тя.

След което аз още веднъж ѝ обрисовах детайлите от съня на Луциан.

— Пък да не говорим за всички останали щати. И по всички плажове има сума ти народ. Волейболисти и сърфисти има навсякъде. Дори Луциан да се опита да те намери на плажа, ще е като да търси игла в купа сено.

— Но Тайгър в Хамбург, също го е...?

— В Хамбург Луциан се е превърнал в човек — прекъсна ме Фей. — Той е трябвало да бъде близо до теб. Не е било никакво фокусничество да го намери. Също като Амброуз и Мортън.

— Точно! — извиках. — Но значи това може да се случи и тук! Защо не ме намира тогава?

— Защото Луциан е прекъснал връзката между вас. Този път той се е погрижил да бъдеш заточена на другия край на света. Тук може да

те намери само по чиста случайност. Би могло да се случи, ако ти дойде нещо на ум, което може би си му разказала.

Но нищо не ми идваше на ум. В пълно отчаяние започнах да уговарям Фей да предизвикаме случайността и да отидем в събота по обяд на плажа, та най-малкото да имам чувството, че съм предприела нещо.

Опитахме първо на Санта Моника бийч, където из увеселителния парк се разхождаха семейства с малки деца. Оттам тръгнахме покрай колоездачи и играчи на скат към Малибу бийч, рая за сърфистите, с прекрасните крайбрежни къщи, в които богатите и красивите прекарваха своите уикенди.

— Какво виждаш? — попитах аз Фей, когато минахме покрай едно момиче на моята възраст, което вървеше по брега по къси панталонки, вгълбено в мислите си. — Как разбираш, че има спътник?

— То е като в портрета на Вал — отговори ми Фей. — Виждам нещо подобно на сянка. Някои хора твърдят, че могат да виждат аурата на други хора. Общо взето това не е нищо по-различно. Нищо особено. Това е просто нещо, което ги обгражда.

Отправихме се към Манхатън бийч, където сърфистите чакаха идеалната вълна, после продължихме към Хермоуса бийч, където през цялата година се провеждаха волейболни турнири. Накрая стигнахме и до Кабрило бийч, където разноцветните платна на сърфовете трептяха като огромни пеперуди над морето. Слънцето блестеше, беше горещо като през лятото и всички хора, които срещаме по пътя, бяха в прекрасно настроение. Но с всеки изминал час аз ставах все по-нетърпелива и неспокойна. Вечерта вкъщи избухнах в сълзи и плаках, докато се изтощих толкова, че заспах.

И отново се появи същият кошмар. Бяха същите картини, които бях сънувала сто пъти, но този път ефектът беше много по-страшен от всякога, защото знаех, че те не изплуваха от подсъзнанието ми. Моят сън отразяваше бъдещето и с всеки ден, всеки час и всяка минута, в които бяхме разделени с Луциан, този момент приближаваше.

Но не осъзнаването, че трябваше да умра, беше това, което ме изпълваше с неизразим ужас. А възможността, че бих могла да умра сама. Защото тогава Луциан трябваше да остане сам. Както Фей. Както Тайгър.

За да издържа нощта, оставих лампата да свети, впих ръце в гъбата на щастиято от Врабеца и изпях всички детски песни, които помнех, само за да мога да се опазя от страховете си. Когато дойде време за ставане, отново се впуснах в активно действие. Действай, Ребека, не мисли, такъв беше девизът ми. На закуска попитах баща си дали е в настроение да ми покаже града. Мишел, която всъщност имаше други планове, стисна устни, а Вал беше разочарована. Имаха ден на отворените врати в училище и Вал играеше малка роля в една театрална пиеса. Но баща ми беше толкова щастлив, че пожелах да предприема нещо заедно с него, че отправи недвусмислен поглед към Мишел.

А Вал утеши с обещанието, че непременно ще присъства на следващото представление. Слънцето светеше като огромен прожектор над града, по чиито улици ме развеждаше баща ми. Къде искам да отида, какво искам да видя, попита той, защото можело да се открият твърде много неща в тази четиримилионна огромна фабрика за мечти. Помолих го да ме закара, където и да е.

Палмите хвърляха дълги сенки. Улиците бяха пълни с коли, но никой не нервничеше, никой не бипкаше. Изглеждаше, сякаш никой не бърза. Различни от тези в Хамбург бяха алеите и булевардите — по-широки, по-красиви, по-прави. Татко ми разказа, че най-дългата улица в Лос Анджелис е сто километра.

Всичко беше дълго. Всичко беше голямо. Супермаркетите, паркингите, лъчезарните модели по рекламите. Сравнен с този град, Хамбург беше като селце — играчка.

Докато баща ми сочеше отделните сгради и ми обясняваше разни неща, които преминаваха край ушите ми като неясни шумове, аз се опитвах да си представя, че в колата не сме двама, а трима. Аз, баща ми и неговият спътник. Но къде беше моят? Къде беше Луциан?

Градът сякаш ставаше все по-голям, а надеждата ми да го намеря — все по-малка. Върху един огромен светец плакат за дамско бельо се мъдреше надпис: Ние превръщаме мечтите ви в реалност. Моделът, дългокрака брюнетка, показваше снежнобелите си зъби. Усмивката ѝ ми заприлича на подигравателна гримаса.

Тръгнахме към Уестууд, където гигантски сгради се издигаха в небето, пресякохме Бевърли хилс, където туристически автобуси предлагаха обиколки до къщите на звездите. Завихме по „Сънсет

стрип“, прочутата улица за развлечения в Холивуд, която по всяка вероятност Сузи щеше да обяви за също така „галактическа“, както и крайбрежната алея на Венис бийч. После минахме булевард „Холивуд“, където на „Walk of fame“ се беше родила филмовата индустрия. Елвис, Ласи и още над две хиляди други величия бяха увековечени с мраморни звезди. Тъкмо се бяхме спрели пред статуята на Чарли Чаплин, когато видях един младеж с протритото кожено яке и тъмна коса, който палеше цигара. Хвърлих се върху него. Междувременно ми беше обърнал гръб и го завъртях за раменете.

— Виж ти — младежът се разсмя. Зелените му очи ме изгледаха изненадано. — Познаваме ли се?

— Не, извинете.

Въздъгнах дълбоко и отпуснала рамене, се върнах при баща си.

— Искам да си ходим вкъщи — казах аз.

Акцията донесе само едно: стана ми ясно, че можех да погребя надеждата да намеря Луциан в този огромен град.

И сега, когато всичките ми опити се бяха провалили и стените на стаята ми заплашваха да ме смажат, страхът ми стана неудържим.

Направих го, без да се замислям, беше нещо съвсем естествено и почти не можех да схвана защо не го бях направила много по-рано.

Обади се след третото позвъняване и звучеше сънено.

— Твоя домат — казах аз, — принтирах го и той много ми помогна. Не знаех, че можеш да рисуваш толкова добре.

От другия край на линията цареше тишина. Беше по-различна от мълчанието на Сузи и аз имах неприятното усещане, че трябва да добавя нещо, но изведнъж увереността ми ме напусна.

— Себастиан? Там ли си още? Аз съм... Бекс.

— Да, чувам.

— Хай.

— Хай.

— Хай.

— Хай.

— И така... — изкисках се престорено. — Слушай, лети една кукувица над морето и среща акула. Акулата казва: Куку. Кукувицата отговаря: Хай, хай^[1].

Тази тишина на другия край не беше хубава.

— Извинявай, Бекс, но тъкмо сега наистина никак не съм в шеговито настроение — отговори Себастиан с потиснат глас. Пое си въздух. После го изпусна. Зададе ми грешния въпрос:

— А ти как си, Бекс?

— Добре — отговорих бързо и с твърде висок глас. — Вече отново съм добре. Сузи не ти ли предаде поздрав от мен?

— Да. Предаде ми. Миналата седмица. Миналата седмица в сряда. Каза ми, че сте се смели. Каза, че си звучала почти както по-рано — Себастиан си пое въздух, после го изпусна. — Но аз не ѝ повярвах. Ти не звучиш както обикновено. Не знам как да ти го кажа, Ребека, но последните четири дена бяха за мен, в сравнение с времето преди това, като четири години. Или като четири вечности. Във всеки случай малко... твърде дълги. Аз... един момент. Окей?

— Ясно. Разбира се. Окей.

Впих се в слушалката и се огледах из стаята, чиито стени отново се бяха надвесили опасно над мен.

По едно време не издържах.

— Себастиан — прошепнах. — Моля те! Моля те, кажи нещо. Нещичко!

А едновременно си мислех: „Помогни ми. Погрижи се, да изчезне, този ужасен страх.“

— Разтревожен съм, Ребека. Усещам, че не си окей. Как си наистина?

— Ами, добре. Добре съм! — процедих. — Може ли да говорим за нещо друго, ако обичаш?

— Тайгър вече не е в нашето училище — каза Себастиан. — В началото на месеца се сбогува с мен. Нямам представа къде е отишъл, може би обратно в Англия. След часа ме повика при себе си. Каза ми нещо, което изобщо не можах да разбера, но от няколко дена думите му не ми излизат от ума.

— Какво ти каза? — пошепнах. А ръцете ми се изпотиха.

— Че в живота има неща, за които трябва да се бориш, защото времето, което остава, понякога е много по-кратко, отколкото предполагаме — бавно изрече Себастиан. — Първоначално си помислих, че има предвид успехите ми в час, или може би желанието ми да пиша. Но после внезапно осъзнах, че е имал нещо съвсем друго предвид. Или по-точно: някой друг. Възможно ли е?

— Не знам — изшептях. Беше грешка да се обадя на Себастиан, страхотна грешка, породена от чист егоизъм, и затова си платих прескъпо. — *Моля те*, може ли да говорим за нещо друго? За патладжани или... — гласът ми секна.

— Не, Ребека! — сега Себастиан също повиши глас. — Цяла нощ лежах буден и мислех за теб. И ставаше все по-зле. Изминалите месеци, в сравнение с тези дни, бяха нещо като шегичка и че се обаждаш точно сега, за мен е като... като... — той не довърши изречението. — Във всеки случай не желая сега да говорим за патладжани и домати — натъртено каза той. — Искам да знам как си. Искам да ти помогна и...

— По дяволите! — изкрещях. — Защо мислиш ти се обаждам? Надявах се, че ще ми помогнеш да не откача, мислех, че ще ме разсееш, а вместо това...

— Да те разсея ли? От какво? — Себастиан човъркаше безпощадно. — На Яне Волф ли ми се правиш? И тя не ми казва и дума, защо те заточи посред нощ в мъглата на другия край на света. Цялата акция е свързана с Луциан, нали? Дори Сузи мълчи по тази тема. Смята, че трябва да попитам теб и сега правя точно това. Какво става, Ребека? Защо не почувствах облекчение след твоя мейл, а напротив, угрижих се още повече? Да не съм откачил? Моля те, Бекс. Говори с мен!

Уау. Тук нещо изглеждаше така сбъркано, че чак звучеше смешно. Започнах да се кискам истерично.

— Е, добре, както искаш. Ще ти кажа какво става. Тралала, тралала, не знам какво да правя, защото ще умра. И тралала, тралала, и дори знам как, защото всяка нощ сънувам смъртта си. Ще умра в стая с краставично зелен килим и цветно одеяло. Само не знам кога, но ще го разбере, като се стигне дотам. Е, как ти харесва тази история? Не е ли страшно смешна? Чак ще се задавя от смях. А, и знаеш ли какво? Вземи я напиши, преди да е станало късно. Може би това наистина е чудесен материал за кратък разказ. После можеш и да ми го посветиш.

С тези думи треснах слушалката.

Поех си въздух, после го изпуснах и беше много странно. Разговорът протече напълно различно от това, което си мислех, но имаше същия ефект. Изведнъж се почувствах празна и изтощена до смърт. Легнах си и веднага заспах.

Когато сутринта отворих очи, първата ми мисъл беше за Тайгър. Не го бях виждала след разговора си с Фей и наистина нямах намерение да отида на училище, но сега осъзнах, че това е единственото решение.

И ако Тайгър нямаше някакво предложение, умишлено щях да го фрасна по муцуната, което беше по-добре, отколкото да не правя нищо. Никога не бях мразила друг човек колкото него. Но ако трябва да съм точна, той не беше човек.

Първите два часа имахме плуване. Сузи и още две момичета, които бяха с мен в часа по английски, ме зазяпаха още по-настойчиво, отколкото през първия ден. Вероятно в края на седмицата бяха обсъждали много моето непристойно държане в часа.

— Какво беше това? — попита ме Сузи веднага след като се преоблякохме за плуване в съблекалнята. — Какво остави на този Тайгър в петък върху масата? И защо си шепнехте? Не мога да повярвам, че ще трябва да го търпим през цялата учебна година. Що за задник! Искан ми се да знам дали всички англичани са такива.

— Със сигурност не — отговорих кратко, набързо си оправих дрехите и изтичах при басейна.

Днес определено беше по-хладно и цялото ми тяло беше настръхнало, което се дължеше и на недоспиването. Когато скочих във водата и започнах да плувам кроул, следвайки указанията на мис Стратън, вложих цялата си ярост към Тайгър в движението. Цепех водата като побесняла, сякаш беше въпрос на живот и смърт. И внезапно той наистина се появи, смъртният страх, студен и близък като водата. По време на разговора си със Себастиан се бях смяла истерично, беше като нервно избухване, като изгърмял бушон. Но сега картините от съня ме нападаха при всеки замах, при всяко изплуване и гмурване във водата. Те просветваха в съзнанието ми. Непознатото помещение, зеленият килим, цветната постилка. Парчетата стъкло, кръвта, полилеят. Моята отчаяна молба: Моля, моля те, не ме...

Кого? Кого умолявах? Луциан? Той ли беше този, когото молах да не ме оставя да умра? Все по-отчаяно плувах с кроул напред, започнах да се боря, борех се срещу смъртта, борех се срещу тези картини, от които исках да се отърва, от които исках да избягам.

Плувах, сякаш след мен беше дяволът, но не бях готова да се предам, исках да се боря.

Пронизителното изсвирване ме възпря.

Хванах се здраво за ръба на басейна, до който тъкмо бях стигнала. Гърдите ми за малко не експлодираха, едвам си поемах въздух.

Погледнах нагоре и видях слисаните лица на съученичките си. Те седяха на ръба на басейна. Единствено аз бях още във водата. До блокчето за стартиране, стоеше мис Стратън.

— О-хоо! — каза тя истински смаяна — да не би да се готвиш за световно?

Не обръщах внимание на трептящите точки пред очите си. Взирах се в треньорката, докато думите ѝ не се смесиха с ехото.

Видях те в басейна. Да не се готвиш за световно?

Как съм излязла от басейна, изобщо не разбрах.

Изведнъж се намерих пред треньорката, мокра като кокошка, и изпелтечих:

— Аз трябва, аз трябва...

После хукнах.

В съблекалнята отворих шкафа си, измъкнах джинсите и тениската си, нахлузих ги върху мокрия бански и се спуснах към секретариата.

— Мистър Тайгър — едва издумах. — Трябва да отида при мистър Тайгър. Веднага.

Секретарката, която при записването ме беше приела с баща ми, ме изгледа загрижено.

— Добре ли си, момичето ми?

Не, не бях добре.

Тайгър имаше час в седми клас. Не разбрах съвсем посоката, към която слисаната секретарка се опита да ме упъти, но все пак успях да го намеря. Една ученичка, която седеше пред вратата на класната стая със зачервени бузи и уплашени очи, ме погледна така, сякаш бях ангел, дошъл да я спаси. Зад катедрата седеше Тайгър и разбъркваше чая си. Обърна се към мен и веднага разбра.

— Знам къде е — изстрелях аз, когато той излезе при мен в коридора. — Луциан е на езерото Насименто.

— При езерото Насименто? — Тайгър сбърчи чело. — Какво може да прави там?

— Търси мен! — сълзи обляха лицето ми. — Баща ми има къща там. Бях разказвала на Луциан за това езеро, но никога за Лос Анджелис. Бях разказвала само за Калифорния и за езерото Насименто, което някога исках да преплувам.

От косите ми се стичаше вода, която миришеше на хлор, както и цялото ми тяло.

Между стъпалата ми се беше образувала локва. Един учител мина по коридора и ни изгледа въпросително.

Тайгър хвана ръката ми.

— Ще те закарам — каза той.

---

[1] Хай (Hai) — акула. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Улици, светофари, коли. Твърде много коли, които пълзят, твърде много коли, които спират и продължават да пълзят, и отново спират.

Червени светофари, червени кожени седалки. Бледи ръце, тесни и дълги пръсти върху кормилото. Кокалчетата бели, кормилото — кафяво, кормилото отдясно. Тайгър на дясната, аз на лявата седалка. Между нас мълчание. Под нас моторът на Тайгъровия стар Морис мини, ръмжащ. И ето, най-накрая тръгваме по-бързо.

Пред нас Санта Моника бийч, пред нас Малибу бийч. До Тайгър улицата, до мен — морето. До мен — брегът, до Тайгър — планините. Пред нас — улицата, по-празна; градът, Лос Анджелис — най-сетне зад нас.

Улиците със завои, вият се, нататък, далеч от града, далеч от колите, далеч от хората, далеч от небостъргачите, от палмите, от примамливите обещания, по-нататък, давай по Хайуей! Планините стават по-остри, морето, вече под нас, по-дълбоко.

На брега — исполински моржове, апатични, сиви, и безформени; далеч навътре в морето, в синевата — платноходките, бели и изпълнени с достойнство като лебеди. Слънцето зад нас, слънцето над нас, жарещо, пръскащо искри, Бетовен сега, Бетовен по радиото — „Ода на радостта“, красиви божествени звуци, силни удари на тимпани, приглушени цигулки, кратка пауза, от нея флейта, извивките все по-високи, нагоре, нагоре, цигулките — по-бързи, планините — насечени, обрулени от бури. Морето — цял океан, никакви къщи и никакви хора. Цигулките стават тихи, кратка пауза, гледка, от която ти спира дъхът. Санта Барбара, Голита, Гавиота, една бензиностанция. Тайгър излиза, Тайгър отново в колата, нататък, нататък. Сега улиците стават по-тесни, все по-тесни, с все повече завои, по-стръмни нагоре, отдалечаваме се от брега. Ломпок, Гуадалупе, Океано, за последен път — океана.

А после само планини, Сан Луис Оубиспоу, Атаскадеро, Темпълтън, Пасо Роблес. Очите ми — затворени, ръцете — на гърдите. Нищо не виждам повече, само още чувствам. Бодването в мен, нежно,

прекрасно нежно, само едно шептене, убедително шептене: той ще е там, аз ще съм при него, ще го намеря. Тишина, най-накрая — тишина.

— Пристигнахме — каза Тайгър. — Знаеш ли къде е къщата на баща ти?

Излязох от колата и се отправих към малката полянка с прекрасен изглед, пред която Тайгър беше спрял колата си. Краката ми, които не бях раздвижвала през последните пет часа, ги усещах изтръпнали и безчувствени. Но ето че започнаха да претръпват. И когато погледнах надолу към езерото, цялото ми тяло се разкърши.

Познавах всичко! Може би от мириса, може би от сенките, които дъбовете хвърляха, или от начина, по който въздухът трептеше сега, когато слънцето беше ниско над Драконовото езеро. Трябваше да се намираме в горния край, върху гърдите на езерото — дракон. Познах стръмните скали, от които татко скачаше във водата, и множеството заливчета, и малките плажове, закътани от високите дървета. После видях и дъсчената пътечка. Нейният червен цвят се противопоставяше на здрача. Тя лежеше от лявата ни страна, приблизително на половин миля от един завой, и водеше като дълга стрела във водата.

Оттук всичко изглеждаше съвсем малко. Обърнах се към Тайгър, който беше слязъл от колата.

— Къщата не е на баща ми — казах аз. — Била е на працядо ми. Тук е прекарал последните си години. А може би и е умрял тук. Баща ми я е наследил. Веднъж били заедно на риболов. Татко си спомня това и тогава працядо ми му обяснил, че има много начини да убиваш. Риболова той смятал за честен, почтен начин. Казал на баща ми, че няма никакво основание да изпитва срам от това.

Погледнах към пристана. Тогава баща ми е бил горе-долу на годините на Вал. Тайгър се беше приближил до мен.

— Не съм се запознавала с працядо си — казах. — Но вярвам, че се е срамувал за това, което е причинил на Амброуз.

Тайгър дълго мълча. Той стоеше и съзерцаваше водата. Всичко беше притихнало. Само повърхността на езерото, което се простираше между зелените хълмове и дърветата, леко се къдреше.

— Да, това е хубаво място за умиране — каза накрая Тайгър. Той ме погледна. — Но не и за теб. — По устните на моя учител се появи

тъжна усмивка, която не бях виждала никога на лицето му. — А сега върви. Ще те чакам тук, докато се уверя, че си на сигурно място.

После се обърна и влезе в колата.

Аз се затичах надолу по тясната пътечка към брега и после по пясъка през високия шелф. Бях съвсем спокойна, толкова спокойна, колкото някой, който спи и сънува прекрасен сън.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Той беше там.

Луциан стоеше на пристана пред къщата на пралядо ми.

Гледаше към езерото.

Но аз знаех, че ме чувства.

И когато стъпих на пристана, той се обърна към мен.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Не си спомнях как сме стигнали до къщата. Може би Луциан ме беше хванал за ръка, може би така, един до друг, бяхме притичали през меката трева, във всеки случай бяхме тук и се прегръцахме. Покритата веранда беше като защитено помещение, отворено само към езерото. Един люлеещ се стол, една маса, два стола, един отворен прозорец и в средата на верандата — ние.

Луциан вдигна ръка и започна да ме гали с върховете на пръстите си по лицето, по устните, по ноздрите, по носа, по слепоочията и оттам отново към бузата ми, положена върху дланта му, която я топлеше, докато вече не осъзнавах къде свършва лицето ми и къде започват ръцете му.

Бавно и безшумно парчето небе пред верандата започна — сякаш някой отгоре разливаше в здрача боя — да се оцветява в тъмносиньо, дълбоко сиво, гъсто черно.

И колкото по-малко виждах Луциан, толкова повече го чувствах, сякаш изведнъж се намерих будна в своя собствен сън или сякаш гледах със затворени очи.

С него се случваше същото, знаех това. И колкото повече мълчахме, колкото по-бавно се движехме, толкова по-действителен ставаше сънят и ние в него.

Вдигнах ръката си, попипах лицето му и го видях, както виждат слепите. Лицето на Луциан се очертаваше под пръстите ми. Ето го високото чело с фините черти, дотам, където започваше косата, където кръвта течеше по вените, в пулсиращ ритъм, все по-бърз, все по-топъл, докато връхчетата на пръстите ми започнаха да горят. Те се спуснаха надолу към изпъкналата скула. Докато усетих фините косъмчета по бузата му. Пръстът ми продължи надолу по меката извивка на горната устна към сърцевидната вдлъбнатинка, после надолу към ъгълчетата на устата му и оттам по по-пълната извита долна устна.

Затворих очи, пълна тъмнина. Беше толкова тихо, че нищо вече не чувах, само кръвта си, която шумеше в мен.

Целунах го.

После ме целуна той.

Целунахме се.

И целувката стопи съня, и всичко стана истинско. Внезапно топлината се разля навсякъде — по ръцете ми, по гърдите ми, по корема ми, по краката, дори по пръстите на краката. Топлината се превърна в нега, ръцете на Луциан пламтяха и изгаряха кожата ми, когато внезапно се чу тихо изскимтяване. Потрепнахме уплашено, двамата едновременно.

Лунната светлина озаряваше верандата, сребристо светла танцуваше по дървения под. Тих ветрец повя и едва сега забелязах, че в къщата има отворен прозорец. Белите завеси се издуха и под мен прозвуча тихо измяукване, точно до краката ни.

Когато видях как черната котешка опашка се мърда из въздуха, нямаше как да не прихна. Луциан също се засмя тихичко.

Черната котка, за която баща ми ми беше писал тогава, стоеше пред нас и ни гледаше със святкащите си очи: първо Луциан, после мен, после отново Луциан, сякаш искаше да го попита: „Кого си домъкнал тук?“

Отново се разсмяхме и това бяха първите звуци, които излязоха от устите ни и които като че ли ни изплашиха повече от котката, която оскърбена се обърна и също така безшумно, както се беше появила, гордо се отправи към градината.

Луциан взе лицето ми в дланите си, леко ме отдалечи от себе си и този път го погледнах с отворени очи.

И отново лицето му се очерта пред мен. Бледата му кожа блестеше на лунната светлина, косите му бяха катраненочерни и очите му гледаха големи и тъмни. Усещах погледа му върху себе си, мек като милувка беше той.

Казах:

— Обичам те.

Думите останаха във въздуха, докато се стопиха и после излязоха още веднъж от неговата уста.

Той ме целуна нежно. Първо по слепоочията, после по врата, после по устата. Накрая сложи глава на гърдите ми.

— Ти си тук — прошепна. — Ти наистина си тук.

— Да — отговорих. — Сега съм тук и сега вече няма отново да ме отпратиш. Сега най-сетне сме заедно.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Луната се беше попреместила малко. Стоеше между дърветата и сребрилата ѝ светлина падаше през тъмните листа върху поляната. Седнахме на стъпалата на верандата един до друг. Коленете ни се докосваха, беше почти както там на брега Фалкенщайн. Само че сега Луциан ме беше обгърнал с ръка и аз силно се притиснах в него.

Котката се беше върнала с мъртва мишка между зъбите. Тя я постави на тревата пред верандата и се разположи до нея с гордо вдигната глава. Като черен сфинкс седеше пред нас и ни гледаше. Ветрецьт тихо повяваше по върховете на дърветата. Беше нежно шумолене, тук-таме се подаваше по някой бурен и на едно дърво беше облежната лопатка за пясък.

Беше странно. Преди за мен съществуваше само верандата, може би не тя, може би само човекът на нея. И сега също за мен оставаше само и единствено Луциан, но вече и светът наоколо принадлежеше към нас, сливаше се с нас и с падащата нощ.

Котката се надигна, покачи се с меките си лапи на стълбата и се промъкна между краката на Луциан. Запитах се дали животните усещат това, което ние не можем да изразим с думи. Когато ръката на Луциан започна да я гали по черната козина, тя замърка, после се плъзна покрай нас. Обърнахме се, видяхме как котката скочи върху люлеещия се стол, завъртя се няколко пъти в кръг и после се сви на кълбо с глава, обърната към нас. Тя затвори едното си око, а другото остана отворено.

Отделихме се, така че вече седяхме един срещу друг. Луциан хвана ръцете ми.

— Трябва да ти кажа нещо.

Беше едно изречение, което и двамата изговорихме едновременно, сякаш бяхме един човек.

Поисках да продължа, но Луциан здраво стисна ръцете ми.

— Трябва да изслушаш първо мен — помоли той настоятелно.

Лицето му се изкриви. Челюстта и вените по челото му пулсираха и аз забелязах каква борба водеше със себе си.

И осъзнах, че трябва да го оставя да говори пръв, за да мога предпазливо да му съобщя истината. Защото нямаше никакво съмнение, че все още не знае кой е.

— Хайде — казах аз и му се усмихнах. — Опитай. Аз имам време.

Луциан си пое въздух.

— Спомняш ли си още — попита тихо той — как ми каза, че трябва да се опитам да сънувам кога съм те видял за последен път?

Кимнах и погледнах към поляната. Лунната светлина сега падаше точно върху лопатката за пясък. Тя просветваше червена в тъмнозелената трева.

— Опитах — каза Луциан. — Още същата нощ, след като ви бях срещнал в бара с майка ти и нейната приятелка. В началото не ми се удаде, но после започнах да следвам указанията от книгата на майка ти. Отново и отново си пожелавах този сън, все повече се концентрирах върху това, докато...

Луциан затвори очи.

— ... накрая го сънувах.

Вятърът донесе хладния въздух откъм езерото.

— Стояхме пред една врата — продължи Луциан. — Ти натисна дръжката и после ние влязохме в тази стая.

— Зелен килим? Полилей? — попитах беззвучно.

Луциан ме погледна объркан. После продължи. Гласът му звучеше прегракнал, сякаш нещо го душеше.

— Килимът беше зелен — повтори той, — плюшен и отвратително крещящо зелен. Стените бяха облицовани с дърво. От тавана висеше кристален полилей, огромен, тежък полилей. Някъде явно е имало отворен прозорец, защото от течението при отварянето на вратата стъклените капчици по него се раздвижиха и зазвъняха тихо.

Несъзнателно се извърнах и се взрях в отворения прозорец, зад който пердетата се издуваха.

Луциан поклати глава мрачно усмихнат.

— Не знам кое беше това помещение — каза той. — Поне не съм сигурен. В средата имаше легло с цветна покривка. Над леглото висеше кичозна картина. Снимка на зелени планини и ливади. И ти... — Луциан поглади с пръсти дървения парапет на стълбата, — ти беше единственото хубаво нещо в тази стая. Както винаги контакт между

нас нямаше. Но ти изглеждаше щастлива. Поопъна с ръка завивката, взе да се кискаш и после се случи.

Луциан спря.

— Какво? — сега аз затаих дъх. Изглежда, че сънят на Луциан е започнал няколко минути по-рано от моя. — Какво се случи?

— Ти започна да пееш — каза ми той. — Една кратка глуповата песничка. „Хайди, Хайди...“ Беше толкова безгрижна. Започна да се въртиш, смееше се. А аз... — той ме погледна тъжно... — Аз изведнъж почувствах, че те обичам. Беше първият път, когато почувствах нещо и реагирах. После у мен се събудиха и други чувства. Поиска ми се да те докосна. Поисках да говоря с теб. Да се смея с теб. Да те целуна. А ти...

Луциан поклати глава.

— ... ти спря да пееш. Огледа се учудено наоколо. И отново започна да се въртиш из помещението. Съвсем ясно беше, че търсиш някого.

Луциан обърна глава към люлеещия се стол. Проследих погледа му. Сега котката беше затворила и двете си очи и изглежда спеше. Много беше странно, но тя сякаш разбираше всяка дума, която изричахме.

— Струва ми се, че търсеше мен, Ребека — каза Луциан. — Но не ме виждаше. Беше объркана, а после се натъжи. Не можех да кажа нищо, но в главата ми се въртеше постоянно само тази единствена мисъл; исках да ти покажа, че съм там. Исках да те докосна. Внезапно почувствах, че бих дал всичко, за да мога да те докосна един-единствен път. И после...

Луциан млъкна измъчен. Котката потрепна с уши. Част от завесата излетя от прозореца, бял, тънък воал.

— Какво се случи после?

— Лентата се скъса — каза Луциан. — Сънят се превърна в кошмар, съвсем рязко, като че ли сцената се смени. Имаше парчета стъкло. Имаше кръв. Ти ме погледна право в очите. И после започна да ме умоляваш да те оставя жива.

Луциан зари лице в ръцете си.

— О, господи, Ребека, какво съм направил? — шепнеше той. — Толкова ме е страх, че ще се случи отново. Че ще се случи в действителност, както всички други сънища. Че аз имам вина. Затова

отидох при майка ти. Тя трябваше да те изпрати колкото е възможно по-далеч от мен.

Луциан наведе глава и така ние седяхме и мълчахме известно време.

— Какво стана по-нататък? — попитах. — Какво се случи след нощта, в която разговарях с Яне?

Луциан вдигна един лист от пода. Изглади го с пръсти.

— Имах болки — отговори той. — Неописуеми болки, които не стихваха.

Луциан смачка листа с ръце.

— Щях може би да издържа на тях — каза той с упорит тон. — Но ми стана ясно, че и ти изпитваш същото.

Нямаше нужда дори да кимна.

— Затова — допълни — само затова те последвах.

Засмях се.

— Значи и ти си си припомнил?

Луциан кимна.

— Когато самолетът се приземи в Сан Франциско, болките престанаха.

Той разтвори длан и пусна смачканото листо на ливадата. Луната изчезна зад дърветата и изведнъж всичко около нас потъна в мрак.

Луциан стана от стъпалото и се сля с тъмнината. Проблесна пламък от запалка и видях как Луциан запали един свещник, който стоеше върху масата на верандата. Котката измяучи.

Когато Луциан се върна със свещника в ръка и отново седна срещу мен на стъпалото, половината му лице беше осветено, другата половина беше в сянка.

— Защо не те е страх от мен, Ребека? — попита той тихо, като сложи свещника върху стъпалото между нас. — Защо не бягаш ужасена отгук? Бих могъл да бъда твой убиец.

„Не, не си — помислих си аз. — Ти си моят ангел.“

Сега нашите сенки затанцуваха по дървения под на верандата.

Мислех за Фей, която с помощта на Фин беше научила коя е. Мислех си за Тайгър, който го разбрал от Фей. Замислих се и за това, как те двамата — Фей и Тайгър, всеки по свой начин, ми бяха обяснили кой е Луциан.

Е, трябваше да го направя.

Не бях помислила как да започна. Казах просто това, което ми дойде на ума:

— Спомняш ли си твоя сън за момичето на брега? Момичето с червените коси и сребрилата рокля?

— Да — Луциан кимна объркано. — Защо ме питаш?

— Запознах се с нея — отговорих.

Луциан се облегна на горното стъпало. В далечината се чу шум от мотоциклет.

— Името ѝ е Фей — продължих аз. — Бавачка е на малката ми сестра. Тя ме закара на плажа. Седяхме точно на мястото, което ти си я видял в съня си. И тя ми каза, че причината болките ми да спрат внезапно си ти. И че си ме следвал.

— Момент — Луциан тръсна глава. — Откъде това момиче може да знае какво съм направил? Коя е тя? Откъде ме познава?

— Не те познава — отговорих аз. — Но тя го знаеше, защото и тя също като теб...

Поколебах се.

— Тя също като теб няма линии по дланите. Тя може да става невидима, тя не може да умре и тя някога е била човек без минало. А спомняш ли си своя хазяин в Хамбург?

Луциан кимна и сбърчи объркано чело.

— Той също е като теб. Затова те е намерил в Хамбург. Не е било случайност, Луциан. Мортън Тайгър те е взел при себе си, защото си различен. И той го е разбрал.

Луциан потрепна и примигна с очи.

— Откъде знаеш това? — попита той недоверчиво. — И как изведнъж научи името му?

— Не е изведнъж — въздъгнах. — Познавах Тайгър много преди теб. Беше мой учител по английски в Хамбург. Но тогава не знаех, че той те е взел да живееш при него.

— Какво? — Луциан беше напълно слисан. Той едва забележимо се отдръпна от мен. — Но защо... как така не ми е разказал всичко това?

Поклатих глава. Подбудите на Тайгър съвсем нямаха място тук в момента, най-малкото не исках да си спомням за тях сега.

— Когато ти изчезна в онази нощ, след разговора си с Яне, беше вече твърде късно — продължих аз. — Той те беше търсил навсякъде и

накрая разбрал от Фей, че трябва да си близо до мен. И така отлетял за Лос Анджелис. Всичко, което знам за нас, го научих от Фей.

Луциан вдигна ръка.

— Съжалявам — каза. — Но вече съвсем се обърках.

Той ме фиксираше с поглед и гласът му прозвуча крайно подозрително.

Прехапах устни. Не знаех дали бях започнала правилно, но вече нямаше връщане назад. Полека-лека трябваше да стигна до същността. Но как?

Коленичих върху стъпалото пред Луциан, така че се гледахме очи в очи. Бледото му лице беше осветено от пламъка на свещта.

— Представи си, че на този свят не се появяваме сами? — зашепнах. — Какво би било, ако с всеки човек се раждаше и един ангел, който да го съпътства от рождението до смъртта. И какво ли... — сложих ръка върху ръката на Луциан — ... би станало, ако този ангел се влюби?

Луциан внезапно потрепери. Изглежда все още не беше разбрал. Точно така реагирах и аз, когато Тайгър ми го обясни. Луциан стисна устни. Той поклати глава. Но не ми възрази. Само ме гледаше с празен поглед.

— Всички твои сънища, които сънуваше за мен през последните месеци — шептях. — „Никакъв контакт“, ми каза. Никога не си бил в контакт с мен. Освен един-единствен път. Тогава в болницата, когато съм била малко момиченце. Бях паднала от люлката и лежах в интензивното. Почти бях умряла. Аз те видях, Луциан. Ти влезе в контакт с мен, защото в този момент те видях за пръв път. Ти беше Лу, но после лекарите спасиха живота ми и ти отново стана невидим.

Прокарах пръсти по дланта на Луциан.

— Какво би станало? — попитах. — Какво би станало, ако за няколко секунди в това помещение със зеления килим отново усетех, че си там? Ако те потърсех? Ако твоето желание да си до мен изведнъж станеше и мое?

Тъмните вежди на Луциан се събраха. Той отвори уста, но аз сложих ръка на устните му.

— Каквото и да е довело до смъртта ми, заради желанието ти да ме докоснеш, трябва да е било ужасно съвпадение — казах аз. — Но ти си нямал вина. Аз молах за своя живот, а ти си искал да ме спасиш. Но

не си можел. Защото си бил ангел, а ангелите не могат да направят нищо. Те могат само да съпътстват.

Заставах по-близо до Луциан и продължих.

— Може би в този момент си пожелал да станеш човек и желанието ти се е изпълнило — продължих тихичко. — И после си стоял под прозореца ми вече като човек, но без линии по дланите, без спомен за предишното си съществуване, без нищо друго, освен сънищата си. Можеш ли да си го представиш?

Луциан мълчеше.

Слабата му фигура хвърляше дълга сянка върху верандата и върху тази сянка сега безшумно скочи котката, така че за миг остана невидима. После се мярна в светлината на свещника, тихо се плъзна под прозореца, скочи и изчезна във вътрешността на къщата.

— В нощта, когато останах при теб — шепнех аз и сега лицето ми беше толкова близо до лицето на Луциан, че усещах дишането му върху кожата си, — ти ме погледна и ми каза как ти се струва, че сякаш ми липсва нещо, което другите имат. Това си бил ти, Луциан. Ти си ми липсвал, защото не си бил до мен като ангел, а като човек.

Луциан вдигна ръце, виждах как зад лицето му един свят се разбива на парчета и от тях се сътворява нов.

Той разбра. Луциан разбра кой е.

— Вярваш ли ми? — прошепнах.

Последвахме котката и малката стая, в която влязохме, беше същата, в която спях, когато бях малка. Луциан беше прекарал последната си нощ тук. Как беше дошъл, още не можех да си обясня, но това сега нямаше значение. Чаршафът, върху който легнахме, миришеше на него, а свещникът стоеше на малката масичка пред прозореца. Небето беше придобило тъмносин цвят и малката светлинка караше сенките ни да танцуват из стаята. Котката беше изчезнала някъде.

— Вярвам ти — прошепна Луциан.

Съблече пуловера ми, после банския, накрая дънките и ризата.

Усетих излъчващата се от него живителна топлина.

Тази близост беше по-реална от всякога и не можех да си спомня да съм се чувствала някога така. Лицето му излъчваше съвсем човешка светлина. С нежно движение той ме привлече към себе си и ръцете му започнаха да изучават тялото ми. Аз също исках да го усетя изцяло:

ръцете му, раменете, гръбнака по гладкия му жилав гръб, плешките, които потръпнаха под пръстите ми.

Макар и да не говорехме, не останахме тихи. Дъхът на Луциан, моят дъх, те се сливаха в едно и този дъх изпълни стаята. Неговото тяло се плъзна по моето и това, което последва, беше като гмуркане дълбоко във вода, само че безкрайно по-прекрасно.

Когато главата на Луциан клюмна върху гърдите ми, свещта отдавна беше угаснала и небето през прозореца беше избледняло.

— Ще спиш ли с мен? — мърмореше той, докато пръстите ми галеха влажните му коси. — Ще спиш ли с мен, Снежанке?

Аз кимнах и се усмихнах, и се чувствах така сладко уморена, както отдавна не се бях чувствала.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Събуди ме ярка слънчева светлина. В първия момент не можах да осъзная къде се намирам. Примигвайки, огледах стаята. При прозореца имаше кафява дървена маса, до стената — боядисан в синьо селски бюфет, в ъгъла стоеше бяло платнено кресло. По пода бяха разхвърляни дрехи — тъмносиня фланелена риза, износени кецове, моят пуловер с качулка, два чифта дънки, чиито крачоли бяха се преплетели.

Усмивката ми стана по-широка. Докоснах ръката, която лежеше тежко отпусната върху гърдите ми, внимателно се обърнах и видях Луциан.

Лежеше по корем, а лицето му беше извърнато към мен. Черната му коса беше паднала върху челото, а устните му, полуотворени, бяха почти недействително червени. Миглите му хвърляха къси сенки, а клепачите — не трепваха. Той дишаше дълбоко и спокойно и изглеждаше щастлив, каквато се чувствах и аз.

Целунах го по бузата. Той измърмори нещо в съня си, после предпазливо се измъкнах от прегръдката му, взех неговата риза и вдишвайки миризмата на тялото му, тръгнах по коридора, където отляво беше банята, отдясно спалнята и някъде отпред — голям хол с кухненски бокс.

Макар и да не можех да си спомня нищо, веднага се почувствах като у дома. Навсякъде беше боядисано в светли тонове и мебелите излъчваха далеч по-голям уют, отколкото студено обзаведената къща в Лос Анджелис. Ръждивочервените кресла бяха меки, на пода — пухкав килим, отворен селски долап със стереоуредба и полици, пълни с книги и игри. В една голяма глинена саксия на пода имаше оцветени камъни, върху малък скрин бяха наредени фотографии в рамки.

Влязох в кухнята. Във въображението ми ни виждах двамата в леглото с огромна табла със запечен шпек, яйца на очи и тост, намазан с масло. Но действителността бързо ме приземи. От хладилника ми се пулеха стрък увехнал праз, бутилка лимонов сок и туба кетчуп.

— Ей, смяната на дрехи не е честна.

Обърнах се и се засмях.

Луциан стоеше в рамката на вратата. Беше обул своите дънки, а от кръста нагоре беше омотал голото си тяло с тесния ми черен пуловер с качулката.

Той се усмихна и посочи с глава към хладилника.

— Лимонов праз с кетчуп. Вчера се замислих дали това може да стане национално американско ястие.

— Във всеки случай не и такова, каквото бих искала да опитам — отвърнах усмихнато и погледнах през прозореца, през който струяха слънчевите лъчи. — Хайде да отидем да закусим.

Луциан измъкна пуловера ми през главата си и застана пред мен с разрошени коси. Протегна ми ръка.

— Първо душ — каза, като ми се усмихна.

Не тръгнахме, а отпътувахме за закуска. И то с кола, която се оказа крадена. Едва когато излязохме от къщата и погледнах въпросително Луциан, разбрах какво не ми беше разказал вчера през нощта. (Например, че беше летял в първа класа за Америка — естествено, без да плаща, и че сам се беше научил да кара кола, шофирайки по улиците на Сан Франциско.)

Колата беше стар Шеви, син металик, който изглеждаше съвсем раздрънкан. На предното стъкло се мъдреше жълта лепенка, върху която човече с черна качулка размахваше някакво оръжие. Отгоре с черни букви беше написано: „Еюлдеморт избира републиканците“.

— Добър избор, братко — казах и заех мястото до шофьора. Въздухът беше доста хладен, но ухаеше прекрасно; на езеро, планини и слънце.

— И как намери къщата? — попитах аз, когато потеглихме. Тази страна на езерото, където се намираще къщата на прадядо ми, беше сравнително уединена и заобиколена от голяма гора. Не видях друга къща наоколо. След няколкостотин метра минахме покрай голям къмпинг и чак сега открих селища с малки двуетажни вилчки. Но повечето от тях изглеждаха празни. Само тук-там имаше паркирани отпред коли. Повечето от пристаните с лодки под наем, покрай които минахме, бяха затворени.

— Първите дни изобщо не можах да я намеря — отвърна Луциан. Беше добър шофьор. Управляваше колата с една ръка, докато другата лежеше върху бедрото ми. — Обикалях безцелно наоколо. Това езеро е ужасно голямо. Сто и шейсет мили бряг. Никакви селища, но безброй къщи из околността. Ти тук наистина добре си се скатала.

— Баща ми и Мишел живеят в Лос Анджелис — промърморих аз засрамено. — Тази къща е лятната вила на баща ми.

— Всъщност си беше чиста случайност — каза Луциан. — Аз не бях единственият скитник из околността. Изведнъж се появи черната котка. Тя дойде откъм гората и веднага се отправи към вашата къща. Аз я последвах. Не ме питай защо.

Езерото беше от дясната ни страна. Няколко лодки плуваха из него. Открих и няколко сърфисти. Къщите от тази страна, построени в планините, бяха по-големи и по-скъпи от виличките, покрай които бяхме минали преди малко. Из ливадите, зелени и сочни, пасяха коне.

— Котката ме заведе право пред задната врата в градината — продължи разказа си Луциан. — Тя изчезна във вратичката за котки, а аз видях през прозореца твоята снимка.

Поклатих глава. Знаех, също както и той, че това не е било случайност. Както не беше случайна и нашата любов.

Луциан изглежда беше разбрал какво мисля и ме потупа по крака.

— Хей, Снежанке — каза. — Мисля си, че всъщност ти беше джуджето. Защото този път аз ядох от твоята паничка. И аз спях в твоето креватче.

Засмях се, а Луциан посочи вляво.

— Какво ще кажеш за това? — попита той и намали скоростта.

Зад един паркинг, на който бяха спрели три леки коли и един камион, видях старомодна закусвалня. Навесът беше на бели и червени райета и на табелата под покрива беше написано: Чичо Том.

— Идеално — отговорих.

Когато влязохме хванати ръка за ръка, си помислих за „Дорис дайнър“ в Хамбург, където бях прекарала безброй обедни почивки, но това тук беше много по-автентично.

Подът беше на черни и бели квадрати, седалките от яркочервена кожа и на всяка маса, зад туба с горчица и шише кетчуп, имаше малък джубокс със стари песни. По стените висяха снимки на Елвис Пресли,

Джеймс Дийн и Мерилин Монро. Беше спокойно, само няколко мъже седяха на една от масите и пиеха кафе.

Седнахме на маса за двама до прозореца, първо един срещу друг, а после се закискахме, защото дори и малката масичка между нас ни отдалечаваше прекалено.

— Аз при теб или ти при мен? — попита Луциан и повдигна вежда.

Хванах здраво ръката му и го придърпах до себе си. Той обви ръка около мен и аз се сгуших в него. Сервитьорката дойде при нас и попита какво желаем. Косата ѝ беше боядисана в черно, беше силно тупирана и усмивката на начервените ѝ устни, която ни отпрати, беше дружелюбна.

Аз също се усмигнах. Желания? Нямах никакви. Мислех върху думите на Луциан за брега Фалкенщайн. Всичко, от което имах нужда, беше тук. Е, стомахът ми беше на друго мнение и привлече вниманието ми, като започна да курка. Поръчахме прясно изцеден портокалов сок, яйца на очи с шпек, пържени картофки, багета и топено сирене.

Докато чакахме, се целувахме, ухилихме се на старите мъже, които ни наблюдаваха тайничко, и дори докато се хранехме, не пуснахме ръцете си. В джубокса намерих старата песен на АББА „Lovelight“, която бандата беше пяла в магазина за осветителни тела. Луциан измъкна от джоба на панталона си четвърт долар, за да мога да я пусна. Когато момичетата от АББА запяха „I wan t let you out of my sight“, аз смушках Луциан.

— Трябваше да видиш лицето на плешивеца, когато го хвана за врата.

— Добре, че не го хванах и на друго място — изръмжа Луциан и ето че отново се разсмяхме.

Луциан потопи един пържен картоф в кетчупа и ми го подаде. И когато опитах да го лапна, той ми го лепна на носа.

— Ей, малката, тук имаш нещо — каза и целуна кетчупа на носа ми. После сервитьорката дойде, за да напълни чашите ни с прясна вода.

— Откъде идвате, гургулички? — попита тя.

Поколебах се.

— От дранголника — изрече Луциан и отново ме прегърна. — И двамата бяхме осъдени на доживотен, но ни освободиха за добро поведение.

— О! — намигна ни жената. — Наслаждавайте се на свободата си.

Точно това смятахме да направим. Подадох новата си кредитна карта и след като платихме, Луциан ме вдигна от стола.

— Ела — подкани ме той. — Искам да ти покажа нещо.

Хванати ръка за ръка, се върнахме към Шевролета, целунахме се, посмяхме се на малкото кученце, което седеше пред закусвалнята и изджавка срещу една стара дама, която от страх за малко не изпусна чантата си, и отпрашихме.

Изглежда, че докато ме беше търсил край езерото, Луциан добре беше опознал местността. Той зави от улицата по една неравна горска пътечка, която лъкатушеше към планината през кичеста горичка. На едно павирано място край полянка спря. Когато слязохме от автомобила, на няколко метра от нас размаха криле един орел и нещо голямо се шумугна бързо през храстите в гъсталака. Видях само една кафява задница и бясно бързи крака, които в следващия миг се изпариха във въздуха.

— Къде ме водиш? — попитах.

Но Луциан само взе ръката ми и ние тръгнахме през гората. Беше смесена гора, тясна лъкатушеща пътечка се виеше нагоре. Отново ми направи впечатление, как Луциан се движеше като котка. Отделни слънчеви лъчи рисуваха петна върху земята между дърветата, високите им корони шумяха и внезапно в мен се появи усещането, че ние бяхме единствените хора в цялата околност. След малко пътечката просветля и Луциан ме поведе вдясно, докато спряхме върху широко скалист плато. Останала без дъх, едва пазех равновесие, но когато Луциан ме заведе при пропастта, забравих за мъченията.

Дълбоко долу под нас се простираше опашката на Драконското езеро.

Кристалночиста, зелената вода на реката се точеше през местността в тясно зигзагообразно корито. Големи и могъщи, планините се извисяваха, а между тях се виждаха буйни зелени ливади. Над нас беше само небето. То беше безоблачно, ясно и лазурносиньо. Ято птици се рееха във въздуха.

— Тук идвах да поседя няколко пъти — каза Луциан. — И ако не знаех, че това няма да ме доведе доникъде, сигурно щях да се хвърля долу.

— Какво искаш да кажеш? — попитах уплашено. — Какво би ти донесло това, освен... смърт?

Луциан се засмя сухо.

— Не точно смърт. Това го разбрах в Германия.

Усетих как кръвта се оттегля от лицето ми.

— Опитвал си се да се самоубиеш?

Луциан кимна.

— Кога? — прошепнах. — Как?

— Преди да те последвам — отговори ми той. — Пих хапчета. Скочих от моста. Прерязах с бръснач... — Луциан се запъна и тръсна решително глава. — Накратко казано, опитах всичко. Но не подейства.

Той ми протегна китката си. Гледах гладката ненабраздена кожа върху пулсиращите вени и си помислих за Фей и Тайгър, които също бяха опитали да се самоубият. Но те вече са били сами, докато аз бях още жива.

— Ребека, все още не мога да повярвам — промълви тихо Луциан и добави, ръмжейки: — Не мога да повярвам, че Мортън е премълчал, че не ми е казал кой съм.

— Къде всъщност срещна Тайгър? — попитах.

Луциан приклепна и вдигна един камък.

— Някъде в квартала — отговори ми той. — Беше в нощта, когато твоите хора те изловиха на Фолкенщайн. Бях се запил в някакъв долнопробен бар, когато изведнъж на бара се появи Мортън, седна до мен и ме попита дали не искам да се напия на някакво по-приятно място. В началото си помислих, че този тип иска да ме отмъкне нанякъде, но вече бях толкова зле с нервите, че почти всичко ми беше все едно. Тайгър ме закара до дома си и ми предложи стаята за гости. На другата сутрин на масата ме чакаха пресни хлебчета, а вечерта Тайгър ми беше издействал работа в „Макс и Консортен“. Заведението е негово. Говореше, че го е купил преди седемдесет години, което естествено сметнах за тъпа шега.

Луциан ме погледна:

— Той на колко е години?

Клекнах до Луциан и заклатих глава.

— Ами около сто и петдесет.

— И неговият човек се е казвал Амброуз?

— Да. Амброуз Ловел. Бил е писател. Влюбил се в годеницата на моя праядо и се оженил за нея. Затова и праядо ми го съсипал. Ловел се самоубил. Тайгър закъснял една минута. Той не можел вече да му помогне, а така не могъл да помогне и на себе си.

Погалих Луциан, който замислено претегляше камъка в ръцете си. Кожата му беше много мека, а от слънцето беше добила лек златистокафяв загар.

— А сега можеш ли да си спомниш за нещо? — попитах аз тихо.
— Имам предвид... за това, какво си бил?

Луциан мълчеше. Гледаше надолу към мъничките дръвчета и хълмове, през които се извиваше рекичката откъм езерото. Водата беше толкова зелена, че приличаше на изкуствена, сякаш я гледахме през оцветените стъкла на слънчеви очила.

— Не точно — каза накрая. — Поне не с разума си. Сега знам със сигурност, че това, което ми каза вчера, е истина. Аз успях... успях да го почувствам. Но нямам представа за себе си. Виждам винаги единствено теб — той затвори очи. — Този ужасен сън.

Луциан запокити камъка в пропастта. Той прелетя, увисна за миг в небесната синева и се спусна отвесно надолу в дълбините.

— Когато открих снимката ти в къщата на твоя баща, се втурнах като полудял в стаята и затърсих полилея и зеления килим.

Обърнах се с гръб към него и се вгледах в горската пътечка. По дяволите! Така ми беше писнало да мисля за всичко това. Решително смених темата и обвих ръце около врата на Луциан.

— Искам да плувам с теб в езерото!

Луциан се усмихна. Моментално схвана. Целуна ме, после нежно ме хапна по носа.

— Не зная дали ще мога.

— Какво значи това? — засмях се аз. — Аз мога да плувам. Значи ти също трябва да можеш.

— Е, добре тогава — Луциан отново ме повлече към автомобила.
— Ще опитам. Но само ако ти караш.

— Но аз не мога да шофирам!

— Какво значи това? — Луциан повдигна вежда. — Аз мога. Следователно можеш и ти.

Целунах го. Можех всичко, докато той беше при мен.

Когато се върнахме при колата, Луциан ми отвори вратата откъм шофьора и аз хванах кормилото.

Взех ключа.

— А сега? — попитах несигурно.

— Пали! — Луциан беше седнал до мен. Направи строга физиономия.

Засмях се.

— Благодаря за указанието, господин инструктор. Как? Откъде да запаля?

— Тук, глупаче — Луциан посочи стартера. — Трябва да завъртиш ключа надясно.

Направих го. Моторът забръмча, но не се случи нищо.

— Не става, глупчо.

— О, да. Спирачката. Трябва да натиснеш спирачката.

— Натиснах спирачката и завъртях ключа надясно. Колата запали.

Изкрещях.

Успях. Мога. Ха! Мога да паля кола.

— Чудесно — Луциан се засмя сухо. — Сега покажи, че можеш и да я подкараш. Тук — той посочи съединителя. — Трябва да включиш на „С“. И после да дадеш газ.

Включих на „С“ и дадох газ. Колата се понесе напред. Натиснах уплашено спирачката и отново се разсмях.

— Така — каза Луциан — нищо няма да стане. Бих помолил за малко повече концентрация.

— Не мога — нацупих се аз. — Изтощих се. Имам нужда от целувка. Или от две. Или от десет.

Луциан въздъхна престорено.

— Е, ако се налага.

Той се усмихна с прекрасната си крива усмивка, придърпа ме и прилепи устни към моите. Ръцете му се плъзнаха под фланелата ми и сърцето ми започна лудо да бие. Отскочихме един от друг — и двамата изплашени от силата на нашите чувства. Толкова силни? Толкова силни?

Изкашлях се. После дадох бавно газ и опитах да удържа контрола над колата, която заподскача по чакълестия път. Шеметно

чувство.

— Аз карам — закрещях. — Аз карам кола. О, боже, о, божичко Господи!

Поведох колата по неравния горски път. И въпреки че карах с не повече от десетина километра, струваше ми се, че скоростта е ужасяващо голяма. Когато излязохме на шосето, дадох газ. Колата се отклони и в същия миг на пътя срещу нас се появи автомобил. Направих завой и с писък натиснах спирачката. Ние полетяхме напред и автомобилът спря в канавката.

Коланът болезнено се вряза в гърдите ми. Подскачайки, другият автомобил мина покрай нас и шофьорът възмутено показва юмрука си през прозореца. Но аз не преставах да се смея.

— Хей! Искаш да ни... — Луциан се запъна. — Мисля си, че е по-добре аз да хвана кормилото — бързо добави той. — Надявам се да не се проваля така глупаво в плуването, както ти в шофирането.

Изкисках се, но не толкова непринудено, както последния път.

— Ще видим.

— Отправихме се към едно малко пясъчно заливче, обградено от високи скали. Луциан взе от задната седалка хавлиена кърпа. Тя беше крещящо жълта и с големи букви беше написано „Мечо Пух“.

— Красиво — казах.

— Нали? — Луциан се усмихна. — Получих я гратис с Шевролета. Надявам се да не липсва болезнено на притежателя. Тръгваме ли?

Заливчето беше безлюдно. Сиво-кафявите скали го обграждаха като черупка. По брега растяха няколко храстчета, а отсреща се издигаха планините. Междувременно беше станало почти толкова топло, колкото през лятото става в Германия, а че нямаше никой, може би се дължеше на това, че сезонът още не беше настъпил.

За момент се замислих дали да си оставя фланелата, но после я съблякох. Искях да усещам водата с тялото си. Затичах се по мекия пясък и се хвърлих в езерото, което беше толкова студено, че изписках.

— Ела вътре — извиках на Луциан. — Хайде, идвай, страхливецо!

Луциан колебливо навлезе във водата. Коленете му изчезнаха, после бедрата, после хълбоците. Накрая само главата му остана над водата. Той направи още една крачка, запляска с ръце и потъна.

— По дяволите!

Заплувах към мястото, където изчезна, глътнах вода и завиках името му.

Ужасена се гмурнах надолу, но стъклената повърхност мамеше. Ръцете ми под водата изглеждаха бледи и зеленикави и през вихрено въртящия се пясък можех да виждам едва само на няколко метра. Само падащата отгоре слънчева светлина придаваше на водата неестествен гланц.

Когато се гмурнах отново и панически затърсих по водната повърхност, изведнъж усетих, че нещо ме хвана за крака и ме повлече надолу. Изпищях и видях под водата Луциан. Той беше точно пред мен и цялото му лице грееше в усмивка. Мехурчета излизаха от устата му, после се плъзна като риба, обърна се и се изгуби.

Заплувах нагоре, пръхтях, давех се, а ето че Луциан отново се появи на повърхността. На около пет метра от мен протегна ръка и ми махна.

— Е, госпожо треньор, какво ще кажеш сега? — подразни ме той. — Хайде, хвани ме, тромава медузке!

И заплува, сякаш никога не беше правил нищо друго.

Спуснах се след него, но след малко спрях и започнах да го наблюдавам. Беше спрял да плува кроул и започна бъртерфлай с такава лекота, каквато не бях виждала досега при нито един плувец.

В неговите плавни гъвкави движения се криеше някаква сила, която просто ме учудваше. Горната част на тялото му отскачаше над водата, разтваряше ръце и се оттласкваше напред като с криле на пеперуда. После отново се гмурваше, извивайки гръбнак. Всичко изглеждаше така хармонично, сякаш водата беше естествената му среда.

Къде беше се научил? Колко често е бил до мен във водата, колко често ме е придружавал? Невидим, безшумен...

Междувременно Луциан беше направил голям завой по езерото и сега плуваше към една от скалите на десния бряг, във вътрешността, на която беше издълбано нещо като каменна стълба. С леки движения той се изкатери по нея. Водата блестеше по кожата му и когато беше вече горе, се обърна към мен, разтвори ръце, смеейки се, и аз заплувах към него.

Сега той, клекнал върху скалата, ме наблюдаваше от около три метра височина. Когато излязох от водата, цялото ми тяло настръхна. Устоях на импулса да обвия гърдите си с ръце. Вместо това бавно се приближих към скалата. Знаех, че ме гледа. Погледите му ме пробуждаха като малки стрелички и аз се наслаждавах на това. От вчера се чувствах преобразена, по-голяма, по-силна, по-женствена.

Хванах се за един издатък и се изкачих при Луциан. За момент слънцето се скри зад един облак, духна вятър, но в следващия миг Луциан вече ме държеше в прегръдката си. Кожата му беше хладна и гладка. Чух как тупти сърцето му, когато ме целуна.

— Ела — каза ми той и ме хвана за ръката. — Ще скочим заедно. Доверяваш ли ми се?

Кимнах. После поех въздух, задържах го и на три скочихме в гълбините. Заедно се намерихме в езерото и се гмурнахме надолу. Разплисканата вода се опита да ни раздели, но ние се държахме здраво един за друг. Когато излязохме на повърхността, обвих ръце около врата на Луциан и се притиснах към хлъзгавото му тяло. Така известно време се въртяхме из водата, в бавни кръгове около себе си.

На брега Луциан ме загърна в хавлията „Мечо Пух“ и ме разтриваше, докато изсъхна. После седнахме на пясъка и той уви кърпата около нас.

Слънцето беше започнало да залязва и вятърът поклащаше тревичките по брега. Някъде в далечината се обади птица, иначе цареше тишина.

— Ти не искаше да излезеш — промълви тихо и съвсем ненадейно Луциан.

— Какво? — погледнах го объркана.

— Не искаше да излезеш от водата — той ми се усмихна. — Майка ти стоеше на брега и те викаше. Ти се противеше: „Аз пък няма да изляза“. Но тя влезе и те измъкна. Устните ти бяха сини и зъбите ти тракаха. После се хвана за раменете ѝ и тя заедно с теб доплува до брега. Баща ти събираше дърва и по-късно тримата запалихте огън. Родителите ти те сложиха помежду си, а ти все още цялата трепереше.

— Но ти си бил с мен — прошепнах.

— Да. — Луциан взе ръката ми и я целуна. — Аз винаги бях с теб.

Той ме прегърна и останахме да седим така на брега, докато застудя. После си намъкнахме дрехите и се върнахме при колата.

Вкъщи измъкнахме няколко готварски книги. След като единодушно решихме да готвим, спорихме половин час върху избора на рецепта. Междувременно Луциан беше изнамерил куп неща, които му харесваха или не му харесваха. И установихме слисани, че вкусовете ни почти напълно се различават.

— Аз не ям животни бебета — казах, когато Луциан посочи рецепта за агнешко с маслини и орехи.

Прелистих няколко страници нататък.

— Какво ще кажеш за свински медальон в сметанов сос?

— Свиня? — Луциан изгрухтя. — Гадост. Но пълнени чушки звучи добре.

— Чушката е единственият зеленчук, към който съм алергична. Кокошка с банани?

Луциан се хвана за гърлото и изплези език.

— Лазаня — каза той.

— Не ме вдъхновява. Ризото?

— Скука.

— О, не. — изпъсках аз и го избоксирах. — Тогава направи някакво по-интересно предложение.

— С удоволствие.

Очите на Луциан светнаха, той взе книгата от ръката ми. После ме хвана за раменете, привлече ме към себе си и започна да ме целува. Отначало нежно, после все по-настойчиво.

Усещах връхчето на езика му върху врата си, ръцете ми се заровиха в косите му. Слепешком разкопчавах ризата му, той изхлузваше пуловера през главата ми, после се хвърлихме върху дивана здраво прегърнати и Луциан ме привлече върху себе си.

— Това — зашепна той и взе лицето ми в двете си шепи, докато гръдният му кош се повдигаше и спускаше под мен, — това не може да се сънува, нали?

Засмях се и поклатих глава, после затворих очи и въздъхнах дълбоко.

Този път не останахме при езерото, а тръгнахме да пазаруваме в Пасо Роблес, града, през който минахме, когато идвахме насам с Тайгър. След като се споразумяхме, че готварските ни умения са ограничени, стигнахме до решението да приготвим спагети по неаполитански със салата и сладолед с горещ шоколадов сос за десерт.

Навън вече се беше посмрачило и околността край езерото ми се стори още по-уединена от днес предобед. Водата блестеше в сребро и когато слънцето изчезна зад планините, то се оцвети в бляскави тонове: от виолетово до яркооранжево.

Местността, през която минаваше магистралата, беше прекрасна. Очевидно тази местност беше известна предимно с вината си. Отдясно чак до хоризонта се ширеха зелени лозя, които на места бяха прекъсвани от гористи хълмове. Отпред се издигаха огромни дъбове като самотни стражи във все по-тъмното небе. Ято птици прелетя покрай нас, а по пътя почти не преминаваха коли.

Малко преди Пасо Роблес минахме покрай табела с надпис: *Тук умря Джеймс Дийн.*

Видяхме я и двамата, Луциан увеличи скоростта и тя остана зад нас.

Паркирахме в центъра на Пасо Роблес. Тук имаше красив исторически град с малка черквица, бял павилион, в който свиреше малък оркестър, безброй ресторанти и винарни на открито, които ни приканваха да опитаме вината. Малките магазинчета бяха туристически, с всевъзможни накити и сувенири, а калдъръмените улички бяха толкова чисти, сякаш ги бяха изчистили само преди няколко часа.

Луциан и аз вървахме из улиците ръка за ръка и това изглеждаше съвсем естествено. Хората, минаващи край нас, ни се усмихваха. Някои ни поздравяваха с „Хай“, или с „How are you“, а една възрастна дама, която стоеше до нас пред витрината на една сладкарница, ни нарече „прекрасна двойка“.

В малък парк намерих детска площадка. Само една пързалка, една катерушка и една люлка. Ние се усмигнахме и се затичахме натам, без да кажем дума. Луциан седна на люлката, а аз се покатерих на коленете му, така че лицата ни бяха обърнати едно срещу друго.

После се засилихме, летяхме все по-нависоко, смеехме се, отметнали глави назад в един безкраен миг.

— Е, кой ще готви тази вечер? — попита ни касиерката в супермаркета, след като платихме покупките си.

Готвихме заедно.

Когато се върнахме в къщата, беше малко след десет. Бях намерила свещи в чекмеджето, които подредих в свещници върху малки чинийки подложки, а Луциан беше открил CD с Бетовен.

Той наду музиката докрай и приготви салатата, докато аз режах на ситно домати за соса. Докато се занимавах с лука и размислях дали да го нарежа на лентички или на кубчета, прозвучаха първите звуци на „Лунната соната“.

— Слушах тази музика в онази нощ, когато се случи — казах аз.

Луциан сбърчи чело.

— В сряда, когато през нощта те видях да стоиш под прозореца ми, за пръв път изпитах това чувство в гърдите си. Бях с Яне и Врабеца на тавана. Подбирахме стари вещи за битпазар. Същата вечер намерих и малкото мече.

„И за пръв път сънувах кошмара“, допълних мислено. От лука ми потекоха сълзи. Луциан взе ножа от ръката ми и ме притегли в прегръдката си.

— Аз също го усетих — каза той и сложи ръката ми върху гърдите си. — Като леко пробождане тук, вътре. Знаех, че съм откъснат от нещо, но не знаех от какво.

Той махна кичур коса от челото си.

— Когато през онази нощ стоях под прозореца ти, всичко беше потънало в мрак. После изведнъж отидох под светлината, а ти ме гледаше отгоре в бялата си нощница. Смешно, нали? В този момент ти беше моят ангел.

Той се усмихна криво.

— Но като готвачка наистина си много зле.

— Как така?

Той ми навря парче домати под носа.

— Никой ли не ти е споменавал, че за да стане хубав доматен сос, домати трябва да се обелят. Това дори аз го знам.

— Сигурно с удоволствие би заминал за Хамбург, за да те поглези главната готвачка? — заплаших го аз.

— Не, благодаря. Струва ми се, че обичам да има люспи в соса — отвърна Луциан със своя тих дрезгав смях.

Вечеряхме на верандата. Луциан беше сложил постелка и няколко възглавници върху дървения под и беше запалил няколко свещи, които бе намерил в къщата. Котката също се завърна от разходката си и мъркайки, се галеше в краката ни. Бях ѝ купила от супера няколко котешки лакомства и сега ѝ ги изсипах в една купичка. Тя ги нападна с настървение, после с един скок се покачи върху люлеещия се стол, прозина се широко, облиза се и се сви на черно кълбо.

Сложихме тенджерата със спагетите и купата със салатата върху една табла и започнахме да се тъпчем взаимно, като през повечето време се кискахме, защото бяхме толкова заети да се поглъщаме жадно с очи, че постоянно се цапахме. Както и в нощта на покрива у Тайгър, пихме шампанско, което открихме в избата, и доста бързо се понапихме.

Ваниловия сладолед го ядохме направо от кутията. Изсипахме шоколадовия сос отгоре и по едно време Луциан ми заповяда да си затворя очите.

— Отвори уста — каза той. — Една лъжичка за теб!

Изплезих език и се отдръпнах, когато вместо сладоледов крем, усетих вкуса на доматиен сос.

— Ах, ти гадино! — извиках и се опитах да измъкна лъжицата от Луциан, но той я вдигна високо във въздуха и аз започнах да го гъделичкам, докато той се обърна като бръмбар по гръб и кискайки се помоли за милост.

Изтегнах се до него. Луната още не се виждаше, но небето беше обсипано със звезди. Безброй трепкащи светлинки проблясваха в дълбокия мрак. Полежахме мълчаливо един до друг, загледани в небето. Върху люлеещия се стол котката измякуваше в съня си, а в листата на дърветата шумолеше вятърът.

— Ребека, мога ли да те попитам нещо? — прозвуча в тишината гласът на Луциан. Беше толкова сериозен, че потръпнах.

— Да — отговорих и се подпрях на лакът. — Какво искаш да знаеш?

— Как се играе на „Spitz, pass auf“^[1]?

— Какво? — закашлях се. — Как ти дойде на ум?

— Както винаги — Луциан ме боцна по носа. Усмихваше се само с крайчетата на устните си и също както тогава на битака, по бузите му се появиха трапчинки. — Сънувах. Ти искаше да играеш, но баща ти нямаше настроение. Каза, че през последните дни сте играли близо седемстотин пъти. И когато дойдох тук, намерих играта върху полицата.

Засмях се. Помнех много добре колко често бях печелила срещу баща си. Всъщност винаги.

— Мога да ти покажа — казах на Луциан. — Но те предупреждавам. Непобедима съм на тази игра.

— Почакай — Луциан стана и малко след това се върна с играта. Решихме, че победителят ще има право на едно желание.

— И така, човече — казах, след като разпределих по седем чипа за всеки от нас и сложих моята фигурка върху кръглата поставка. Конеца, прикрепен към нея, държах здраво между палеца и показалеца. Бутнах чашката към Луциан.

— Сега взимаш чашката в ръка, държиш я с отвора надолу и аз хвърлям. При шестица ти опитваш да захлупиш фигурката ми с чашката. Ако аз успея да издърпам фигурката преди това, получавам един от твоите чипове. Ако ти я захлупиш, ти получаваш от моите чипове. Губи този, който пръв остане без чипове. Разбра ли?

— Хвърляй — каза Луциан.

Изкисках се, поех голяма глътка шампанско и започнах да хвърлям. Четири. Три. Едно, още веднъж едно. Захихиках още по-високо. Луциан държеше чашката в ръката си и през цялото време ме гледаше в очите. Опитах се да издържа на погледа му и само бегло поглеждах към зара. Мускулите ми се напрегнаха, сърцето ми туптеше, започнах да дишам шумно. Хвърлих петица. Четворка. Едно. Шестица. Бързо дръпнах конците, но Луциан беше още по-бърз. Чашата му изсвистя и падна върху фигурката ми, от която сега се виждаше само конецът.

Луциан издуха кичур коса от челото си и протегна ръка към чипа с подигравателна усмивка на победител.

— Е — изръмжах аз, — само не си въобразявай кой знае какво! Беше чист късмет, като за начало.

И бутнах един от чиповете си към него.

Луциан се усмихна и аз продължих да хвърлям: три, пет, четири, шест. Светкавично дръпнах конеца, но отново закъснях. Луциан вдигна чашката и хвърли състрадателен поглед към зара ми.

— Не се натъжавай, бабче! Следващия чип, моля.

Ръмжейки, го хлъзнах към него и хвърлих шестица.

Луциан се засмя:

— Следващия чип.

Хвърлих двойка, тройка, единица, тройка, шестица. Дръпнах конеца и погледнах възмутено обърнатата чашка.

— Това не важи — изпъшках.

— О, да. Важи и още как.

Бутнах петия си чип и ядосана му се изплезих. Твърдо реших, че вече е крайно време да поема кормилото. Стиснах конеца между палеца и показалеца, хвърлих една четворка, после шестица. Чашката тропна върху поставката и аз изругах:

— Да те вземат дяволите!

— Моля, моля, без обиди! — Луциан вдигна едната си вежда и прибра предпоследния ми чип.

Хвърлих една тройка, отново тройка, и пак тройка, шестица — и изгубих и последния си чип.

— Не мога да повярвам — изфучах аз.

Котката скочи от люлеещия се стол, запъти се към нас, спря се за миг, вирна опашка, гордо и леко презрително ни обърна гръб и се изгуби в мрака.

— Сега си ти — наредих борбено аз.

Подадох зара на Луциан и протегнах ръка за чашката.

Луциан постави фигурката върху подложката, опъна конеца и хвърли зара. Фиксирах го с поглед и изръмжах тихо. После преглътнах и се разсмях. Луциан остана безизразен и аз се концентрирах. Той хвърли пет и после шест. Дръпна конеца и в същия момент чашката ми изсвистя.

— Аха! — триумфираща протегнах ръка към първия чип.

Малко след това поисках и втория и десет минути по-късно Луциан трябваше да ми отстъпи своите седем чипа.

Облегнах се доволна назад.

— Знаеш защо го можем, нали?

Кимнах и изведнъж ми се зави свят. Луциан чувстваше това, което чувствах аз. Аз чувствах това, което чувстваше той.

Бяхме в същия унисон, както винаги досега, и действаше точно, до частица от секундата.

Гледахме се със светнали очи.

— Наравно — казах. — А сега какво?

— Струва ми, че ще трябва да се договорим за това, кой какви желания има. — Луциан наклони глава. — Какво беше твоето?

Посочих езерото.

— Да отидем да плуваме.

Той се засмя тихичко.

— Е, добре. По една случайност и аз исках тъкмо това.

Съблякохме се, увихме се с две одеяла и се затичахме към кея.

Беше хладно, бяха се появили облаци, не се виждаше и луната. Нямаше дори звезди. Вятърът духаше в косите ми, галеше кожата ми и изведнъж във въздуха замириса на дъжд.

— Пак на три ли? — Попита Луциан, когато застанахме на ръба на кея.

Кимнах. Пуснахме ръцете си, изпънахме ги напред и се хвърлихме с главите надолу във водата.

Обви ни мрак. Но Луциан беше непосредствено до мен. Усещах го, дори по-силно от студената вода, която ме беше обвила като втора кожа. Със силни махове се стрелнахме в дълбините, в пълна хармония, докато почти не ми остана въздух в дробовете, а исках да отида още по-надълбоко. Топли и студени, водните пластове се сменяха и против волята си се оставих да ме изтласкат нагоре. Луциан също се появи, ние едновременно се оказахме на повърхността и започнахме да плуваме кроул. Един до друг цепехме водите на нощното езеро със спокойни, силни движения, без да говорим, без да мислим, просто бяхме тук заедно, на това омайно място.

Сега вятърът шумеше по върховете на дърветата, къдреше езерната повърхност и когато стигнахме в средата на езерото, тежко и колебливо започнаха да падат първите капки дъжд. С лек плясък те срещаха повърхността, където оставяха малки кръгчета, докато накрая цялата вода се раздвижи. Капките станаха по-големи, те плющяха по кожата ни, по главите ми, по голите ни рамене и ръце. Усещах вода навсякъде; над нас, под нас, около нас. Тя ни обгръщаше с все по-

силни барабанни звуци и докато стояхме в средата на всички тези мънички фонтанчета, които капките оставяха по повърхността, аз си спомних за нощта в Хамбург, в която сънувах тъкмо този момент.

Дъждът взе да намалява съвсем бавно, както висок глас преминава първо в шушукане, сетне в тих шепот, докато накрая спря. Езерото сякаш въздъхна с една-единствена дълбока въздишка. Спусна се мъгла; тя сякаш изпълзя от горите и започна да витае над водата. На едно място облаците се разкъсаха и оттам проблесна една-единствена звезда.

Капките, които сега се стичаха по бузите ми, бяха горещи и солени.

— Какво има? — попита ме Луциан уплашен. — Защо плачеш?

— Защото съм щастлива — прошепнах през сълзи и се разсмях.

След като взехме горещ душ, се сгушихме под топлата завивка.

— Обичам те, Ребека — прошепна Луциан. — Обичам те повече от живота си.

Притиснах главата му към гърдите си и казах:

— Аз също те обичам, Луциан.

Заспахме здраво прегърнати.

---

[1] „Spitz, pass auf“ — настолна игра с фигурки и зарче. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Чух звъна като в сън. Идваше отдалеч, после постепенно взе да се чува все по-близо и по-близо, ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая ми запищя в ушите.

Отворих очи. Навън беше вече съмнало, в стаята беше хладно и аз зъзнях.

Луциан беше буден. Държеше ръката ми, но не помръдваше, аз също не мърдах.

Звънеше телефонът. Беше най-ужасният, най-чуждият и едновременно с това най-реален звук, който бях чувала някога. Продължи безкрайно. Когато спря, ние все още мълчахме.

Котката лежеше при краката ни в края на леглото. Тя се прозина и отвори едното си око, сякаш искаше да се убеди дали още сме там.

— Ще се случи отново.

Луциан беше този, който наруши мълчанието.

— Какво имаш предвид? — шепнех, макар да нямаше причина за това.

— Сънят — каза Луциан.

Той лежеше на една страна и ме гледаше втренчено. Никога досега очите му не бяха изглеждали толкова светли и никога сенките под тях — толкова дълбоки. Изведнъж кожата му ми се стори съвсем нежна, почти прозрачна.

— Сънят, който бяхме сънували и двамата. Отново ще се случи.

Тръснах глава. Беше първото движение, което направих, откакто се събудих, и то беше много рязко.

— Не — отговорих и гласът ми прозвуча толкова остро в стаята, че котката скочи уплашена от кревата и изчезна през вратата. — Не, защото ние ще му попречим.

— Ние не можем да му попречим, Ребека.

Гласът на Луциан остана спокоен.

— Какви ги говориш? — седнах. — Разбира се, че можем да го спрем. Ще останем тук. Тук няма полилей. Няма и зелен килим. Ти сам каза. Тук сме на сигурно място.

— Ще се случи — повтори Луциан беззвучно.

— Откъде можеш да знаеш? — сега вече крещях. По дяволите, как можеше просто да лежи тук и да ми говори такива неща? Свих юмруци. С удоволствие щях да го заудрям по гърдите. — Откъде?

Луциан сложи ръка на рамото ми и ме привлече към себе си.

— Ребека — зашепна той в косите ми. — Ребека, хайде, изслушай ме! Моля те. Чуй ме.

Не успях да си надвия на ината и да кимна.

— Вчера, когато бяхме на онази планина и гледахме опашката на дракона — продължи шепнешком Луциан, — ти ме попита дали мога да си спомня какво съм бил. Отговорих ти, че не си спомням с разума, но бих могъл да го усетя. И това наистина е така. Усещам откъде идвам, Ребека. И чувствам, че това, което се е случило, ще се случи отново. Само че не намирам думи, за да ти го обясня.

Той се поотдалечи малко от мен, за да може да ме гледа в лицето. Скулите му изпъкваха повече от друг път.

— Не мога да го изразя с думи. Но чувствам, че се е случило. Не мога да ти обясня.

Издърпах края на постелката и я заусуквах в тясна спирала, докато кожата на пръстите ми не започна да гори.

— Опитай се — казах. — Моля те, поне опитай!

Сега и Луциан седна в леглото и облегна главата си на стената. Изглеждаше изтощен.

— Вчера ти ми разказа за това момиче — отвърна той. — Момичето на плажа с червената коса, бавачката на твоята сестричка.

— Фей — промърморих.

— Тази нощ я сънувах отново.

Ръцете на Луциан лежаха върху скута му с длани, обърнати към тавана. Гледаше ги замислен.

— Седяхме с нея на плажа, но този път имаше и още някой с нас. Малко момиченце с руси къдрици.

— Вал — казах. — Тя е сестричката ми.

Луциан кимна едва забележимо. Гледаше втренчено дланите си.

— Тя седеше в скута на Фей и дърпаше червените ѝ коси. Внезапно я попита:

— Ако умра, сама ли ще остана?

Фей се усмихна на сестра ти и каза:

— Не, няма.

После погледна към теб, към теб и мен. Каза:

— Ти никога не си сама. Винаги има някой при теб.

Погледите ни се срещнаха, впиха се един в друг и се опитаха да се задържат.

— Когато Фей вдигна ръка, за да махне кичур коса от лицето си — продължи Луциан, — аз погледнах повърхността на дланите ѝ и те бяха точно както ти ми разказа снощи. Фей нямаше линии по ръцете и аз разбрах, че тя не е човек, а е... като мен. Но тя нямаше никого до себе си.

Луциан взе ръката ми и прокара крайчетата на пръстите си по линиите на дланите ми.

— Какво се е случило с човека на Фей? — попита той тихо.

Простенах измъчено. Не исках това. Исках всичко да си остане така, както си беше.

Въпреки това му разказах. Разказах му как Фей и Фин бяха избягали от къщата, преди да я обхванат пламъците. Те останали живи. Натъртих предизвикателно на това. Луциан нежно ме погали по бузата.

— И после? — попита той меко.

— После останали заедно — отговорих аз.

— Колко дълго? — попита Луциан.

Прехапах устни.

— Десет години — измънках.

Стори ми се, сякаш казах десет минути.

— И какво станало после?

Затворих очи.

— Фин се разболял — прошепнах. — Фей поискала да доведе лекар. Когато се върнала, Фин бил мъртъв.

— И Фей останала сама.

Луциан не каза това изречение като въпрос.

— Да — потвърдих.

Беше ми гадно. Не исках да мисля за Фей и Фин. Не исках да мисля за смъртта. Изобщо не исках да мисля. Исках да дръпна завивката върху нас и да си пожелаая да изчезнем отдолу завинаги.

— Какво ще стане сега с теб? — попитах аз Луциан. — Какво ще стане сега с нас?

Болеше ме, когато го казвах, беше истинска физическа болка, но различна от тази, която беше причинила раздялата ни. Но подобно на нея непоносима.

— Можеш ли... искаш ли... да се върнеш?

Спомних си за думите на Фей. „Трябва и двамата да го искат“, беше казала тя. Вкопчих се в Луциан и той обви ръка около мен, но този път и той ме държеше здраво, така както го държах и аз.

— Не — прошепна той във врата ми. — Не, не искам да се върна. Няма да те оставя сама. Станах човек, защото те обичам. Станах човек, защото исках да спася живота ти. А ангелите не могат да спасяват, нали така?

Той взе лицето ми в шепите си.

— Трябва да се опитаме да останем заедно, докато се случи. Трябва да внимаваме да не се разделяме. Това е единственият ни шанс.

— Какво значи да се опитаме? — извиках ужасена. — Престани най-накрая да говориш, че това ще се случи. Не трябва да се случва! При Фин къщата е била изгоряла. Ловел се е самоубил. Пожарът не може да бъде предотвратен, а аз не планирам самоубийство. При нас е различно, Луциан. При нас става въпрос за някакво помещение, което ние изобщо не сме виждали, което няма нищо общо с моя живот! Кой е казал, че трябва да се озова в него отново?

— Ребека — Луциан ме галеше по косата. — Току-що ме попита за това. И аз ти казах, че ще се случи.

— Откъде знаеш?

Не можех и не исках да се задоволя с неговите обяснения, а такива и нямаше!

Луциан погледна през прозореца. Навън беше вече светло.

— Откъде знаеш, че животът ти има край? — попита той, вместо да ми отговори. — Откъде знаеш, че един ден неизбежно ще умреш?

— Какви ги говориш? — изфучах. — Не може да има сравнение. Всеки... човек знае, че някога ще умре.

— Правилно — каза Луциан. — Но откъде знае?

— Ами, защото всеки някога умира.

— А ти откъде знаеш, че и с теб ще е така? Че ти няма да си изключение?

— Защото... защото... ах, дявол да го вземе! — изпъшках аз, притисната в ъгъла. — Все ми е тая дали някога ще умра, изобщо да не

говорим за това. Става дума за сега. Става дума за нас. Ако вярвах в това, че нищо не може да се промени, нямаше да бъда тук. Щях да си остана в Лос Анджелис и щях да се примиря със скапаната си съдба. Но не го направих, няма да го направя и сега!

Мълчах упорито, докато Луциан кротко ме галеше по косите. Той мълчеше различно от мен, по-меко, но с мълчанието си ми казваше всичко. Моите думи не бяха достигнали до него.

В стаята сякаш ставаше по-студено.

Когато посегнах към пуловера си, изведнъж си спомних съня на Луциан за маймуната от папиемашето и съда с боя.

Окей, това беше най-доброто доказателство!

Разказах на Луциан за ателието в Хамбург и за мръсната кухня.

— Не се случи така, както ти беше сънувал. Бях подготвена. И предотвратих съдът да падне върху мен. Значи...

Погледнах триумфиращо Луциан.

— ... значи не се случи. Ние знаем съвсем точно как изглежда помещението от съня. При нас не може да се стигне дотам, докдето се е стигнало с Фей и Фин. Дори и да съществува такова помещение, ние просто трябва да внимаваме да не влезем в него!

Отново се изпълних с енергия. Сложих длан върху ръката на Луциан.

— Ще се върнем при татко и ще говорим с него — казах твърдо аз. — Той не е като Яне. Той също иска да ме закриля, но ще ме изслуша. Той ще ни изслуша и после ще се опита да ни помогне.

— Той знае ли изобщо къде си? — попита Луциан.

— Не — отговорих и за пръв път, откакто бях тук, осъзнах напълно, че баща ми не знаеше нищо за мен от два дена и две ноци.

— Ние можем да говорим с него — повторих аз вироглаво. — Той ще ни помогне. Той ще се погрижи ние двамата да останем заедно!

— Откъде знаеш? — попита Луциан.

Навън запя птичка. Аз погледнах Луциан.

— Просто знам — отговорих. — Също като теб.

Изражението на Луциан се промени. По лицето му отново се появи руменина, в очите му отново се върна блясъкът, а сенките изсветляха. Лявото ъгълче на устата му потрепна и премина в онази кротка усмивка, която толкова обичах в него.

Поех дълбоко въздух.

— Искам втори шанс, Луциан! Искам шанс с теб!
Луциан отново легна и се загледа в тавана.
— Добре — каза, без да ме погледне.
Той седна.
— Хайде да тръгваме!

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Пристигнахме в Лос Анджелис следобед. Въздухът беше тежък и потискащ, небето — мръсносиво, а морето — оловна маса, почти неразличаваща се от асфалта по улицата. Луциан и аз бяхме мълчали през цялото време, докато пътувахме, а и сега, когато завихме по улицата към татковата къща, продължавахме да мълчим. Без да продумам, посочих входната врата.

Луциан се колебаеше. После натисна спирачката, даде заден ход и обърна.

— Смятам, че не бива да пристигнем с крадена кола — каза той. — Още повече с такава — той се усмихна криво. — Наистина не пасва на този квартал.

Той паркира колата в един закътан ъгъл на тясна горска пътечка, която водеше към планината. После слязохме и тръгнахме към къщата хванати ръка за ръка. Краката ми тежаха като олово.

Колата на татко беше паркирана пред входната врата. В открития гараж видях спортната кола на Мишел, отпред беше паркирано Бентлитото на Фей.

Луциан ме погледна.

— Готова ли си? — попита той.

Помислих си, че не съм, но после поех дълбоко въздух и кимнах. Пред вратата се впих в ръката на Луциан и позвъних. Звънът беше също толкова отвратителен, колкото и позвъняването на телефона, което ни беше изплашило на разсъмване край езерото. И двамата отскочихме назад, когато следващия момент вратата се отвори.

Пред нас стоеше Мишел, с бледо лице и без грим, свила тънките си устни. Докато погледът ѝ се спря за съвсем кратко върху Луциан, то мен тя изгледа така, сякаш би искала да ми тресне вратата под носа и да не ме вижда никога повече. Но може би изглеждаше така, защото аз самата исках това в момента. В следващия миг вратата се отвори широко, а на мен внезапно ми се прииска да се обърна и избягам.

Но Луциан ме тласна напред и изведнъж се почувствах като избягала затворничка, която се предава доброволно на полицията.

Баща ми седеше в кухнята, която вонеше на пот и цигарен дим. Върху масата имаше половин бутилка водка, а отпред, в една чинийка, имаше дузина смачкани фасове. Баща ми беше отказал пушенето преди седем години. Самата аз бях тази, която го накара да обещае.

До хладилника, в другия край на кухнята, стоеше Фей. Червената ѝ коса беше разрошена, бледосинята рокля — измачкана. Изглеждаше, сякаш току-що я бяха измъкнали от леглото. Зад нея беше клекнала Вал. Малката ми сестричка се беше хванала за прасците на Фей и кръглото ѝ личице се подаваше между краката като между решетки.

Възприех всички тези детайли за секунди.

Беше като театрална пиеса, в която режисьорът беше заповядал на актьорите да замръзнат на сцената.

Единственото нещо, което се движеше, беше семейство Симпсън на телевизионния екран, които явно седяха в своята студена стая, защото тракаха със зъби.

— Татко, замръзвам — цвърчеше Барт Симпсън с гласа си от комикса.

— Не се тревожи, дете — отговори баща му Хоумър и му подаде чифт вълнени чорапи и суичър с качулка. — Тези вълнени чорапи и този суичър ще те сгреят.

Вреценето на съпругата на Хоумър беше заглушено от високото гласче на моята малка сестра.

— Татко, този ли е убиецът? — попита Вал, като посочи с пръст Луциан измежду краката на Фей.

От телевизионния екран Хоумър Симпсън отговори:

— Смятах, че глобалното затопляне ще се занимае с това. Точно сега Ал Тор не може да направи нищо.

— Фей, моля те — чух Мишел да вика с пронизителен глас, — заведи Вал горе, чуваш ли?

Фей моментално се обърна и взе Вал на ръце, която се съпротивляваше, мятайки се и пиццейки, и излезе с нея от кухнята.

Погледнах безпомощно подире ѝ.

Баща ми изключи телевизора с дистанционното. Фамилия Симпсън изчезна. Настъпи необикновена тишина.

— Татко, трябва да говоря с теб.

Това мое изшептяване прокъртя в ушите ми.

Баща ми се повдигна толкова бавно, че ми се стори, че никога няма да спре. Ризата му беше закопчана накриво. Ненадейно си спомних, че тази риза му я бяхме купили с Яне преди години от Шанцата, в Хамбург.

„Толкова му отива — беше казала тя. — Засилва блясъка на очите му.“

Сега очите му бяха кръвясали. Той постави длан върху масата, после помете с един-единствен замах бутилката водка, чашата и паничката с фасове. Пепелта се разнесе из въздуха. Угарките паднаха на пода, където се разпръснаха, образувайки неправилна фигура. Чашата се строши на хиляди парченца. Част от тях полетяха към полицата, а другите се плъзнаха като ледени кристали по пода. Пепелникът се разцепи на две големи части. Звукът беше различен от този на счупено. Беше по-ясен и по-кънтящ.

Единствено бутилката водка остана цяла. Тя се изтъркала по гладкия кухненски под и се спря на няколко метра от краката ни.

Усетих Мишел зад гърба си. От нея се излъчваше студенина и когато се вгледах в лицето на баща си, осъзнах каква ужасна грешка съм направила, като съм се появила тук с Луциан.

— Татко, моля те, изслушай ме — започнах отново аз.

Езикът ми беше като парализиран. Баща ми ме отрязва, преди да кажа и дума повече.

— Не, Ребека — каза той. Звучеше толкова спокойно, че ме обзе паника. — Не желая да чуя нищо от теб. Нито една дума.

Той пристъпи към Луциан, който все още стоеше като закован до мен.

— Остави я — изсъска той и сви ръката си в юмрук. — Долу ръцете от дъщеря ми, веднага!

— Не, сър — гласът на Луциан прозвуча още по-спокойно от този на баща ми. — И ако не желаете да изслушате дъщеря си, то ще изслушате мен.

— Струва ми се, че не сме се разбрали добре.

Юмрукът на баща ми излетя напред, но вместо да удари Луциан в лицето, се заби в яката на якето му. Той го разтърси и едновременно разтърси и мен. Чувствах как цялото ми тяло вибрира. Ледените пръсти на Луциан държаха здраво ръката ми. Сякаш се беше концентрирал единствено върху това, да не ме пусне.

Погледът ми се стрелна встрани. Фей отново се беше появила в кухнята. Тя остана изправена до баща ми със спокоен, съсредоточен израз на лицето. Мишел се беше облегла на един кухненски шкаф недалеч от нея. Но изглежда нито Мишел, нито баща ми я забелязваха.

Фей гледаше Луциан, гледаше го право в очите, а погледът на Луциан мина покрай баща ми и срещна нейния. После отново се обърна към татко.

— Каквото и да сте решил, ние с Ребека ще останем заедно — каза той.

От очите на баща ми летяха искри. Той бръкна с ръка в джоба на панталона си и аз издадох сподавен вик. За момент наистина реших, че баща ми ще извади оръжие, и той донякъде го направи. Той тикна джиесема си под носа на Луциан.

— Уведомил съм полицията — каза. — Те знаят, че дъщеря ми е изчезнала безследно и вероятно се намира в ръцете на един психопат. Трябва само да натисна това копче и ще пристигнат.

Баща ми отвори телефона.

— Не го прави! — извиках извън себе си. Разтърсих ръката му, но той ме отърси, сякаш бях прашинка, докато с другата ръка продължаваше да държи здраво Луциан.

— Татко, моля те! — разридах се аз. — Остави ме да ти кажа. Всичко ще ти обясня. Луциан не е убиец, той е... той... той е...

— Знам кой е — прекъсна ме баща ми. — Нямам нужда от обяснения. Говоря сериозно, Ребека. Затвори си устата. Една дума от някой от вас — и ще извикам полицията.

Отдръпнах се. Погледнах умолително към Фей, но тя само поклати глава, съвсем лекичко, без да изпуска от очи Луциан, който ме държеше в желязна хватка.

Сега и Мишел ме приближи. Тя сложи ръка върху рамото на татко и погледна Луциан, сетне мен.

— Майка ти пътува към нас, Ребека — каза тя. — Вчера й се обадох, вече лети и ще кацне всеки момент.

— Не — обърнах се към татко. — Не, Мишел не може да е направила това.

— Да, Ребека — баща ми беше много спокоен. — Направи го. С пълното ми съгласие. Яне ни разказа всичко.

— Мама се заблуждава — продумах. — Тя не знае цялата история. Моля те, татко, изслушай ме поне за момент...

Баща ми натисна бутона на джиесема си.

— Тук е Алек Рийд — чух аз секунда по-късно. — Моля, изпратете веднага кола на „Деламор стрийт“, номер 11. Дъщеря ми се завърна. И младежът е с нея... да, точно... да... благодаря... до скоро.

Баща ми прибра телефона в джоба си и пусна яката на Луциан.

— Играта свърши — каза той. — Каквото и да се върти в болния ти мозък, както и да си успял да последваш Ребека дотук, няма да позволя косъм да падне от главата ѝ.

— Единственото нещо, което се върти в мозъка ми — спокойно отвърна Луциан, — е желанието да спася живота на Ребека. Затова трябва да останем заедно. Ако сега вие отделите Ребека от мен, сър, не аз, а вие ще станете нейният убиец.

Сега баща ми замахна да го удари, но ръката му увисна във въздуха. Лицето му доби объркано изражение. Той отпусна ръка, погледна към Луциан, после ме погледна с недоумение, сякаш току-що бях направила някакъв фокус. Опитах с неимоверни усилия да остана спокойна. Знаех какво се беше случило.

Сега баща ми гледаше право към Луциан, но не го виждаше. Погледът му се луташе наоколо, сякаш беше загубил сетивата си и явно беше станало така, защото също както и Фей, Луциан беше в кухнята, до мен. Усещах топлината на тялото му и ръката му, която здраво обвиваше пръстите ми, усещах дори дъха му.

Мишел също беше напълно объркана, а откъм вратата се чуваше гласчето на Вал.

— Къде изчезна той? — писукаше уплашено тя. — Как го направи?

— Вал! — Мишел се спусна към дъщеря си. — Какво търсиш пак тук долу? Къде е Фей?

— И къде...? — заекна баща ми.

На вратата се позвъни. Два, три, четири пронизителни иззвънявания едно след друго. Баща ми изскочи от кухнята, Мишел го последва.

Вал беше пропъзляла под масата. Докато Фей беше обърнала леко глава към вратата. Почувствах как Луциан ме пуска. Опитах се отчаяно да го възпра. Но Луциан се измъкна. После се обърна към мен.

Погледът му беше спокоен и в този миг усетих как ми върна вярата, че всичко ще свърши благополучно. Че той по някакъв начин ще оправи нещата. Със своята усмивка отново ми вдъхна кураж, а после се отправи към кухненската врата. Фей го последва.

По коридора отекнаха стъпки. Чух непознат мъжки глас, после гласовете на баща ми и на Мишел.

— Току-що беше още...

— Изчезна безследно...

— Преди секунда...

В кухнята, след баща ми и Мишел, влезе един полицаи, набит мъж с рижка коса. На лявото му рамо, точно до значката, се мъдреше размазано петно, май от дрискавица на чайка.

Със събрани вежди той премести погледа си от мен върху баща ми.

— Аз не мога... — каза със запъване баща ми. — Не мога да си обясня, господин полицаи. Допреди малко младежът беше още тук.

— Какво, по дяволите, става? — просъска Мишел. — Къде е този тип?

„Тъкмо излиза от кухнята“, отговорих мислено.

— Не знам — казах на глас, като при това се опитвах да не гледам в посока Фей, която също напускаше в момента кухнята. — Нямам представа къде е.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Баща ми ме мъкнеше из цялата къща. Повече от час; нагоре, надолу. Беше почти като в деня след рождения ми ден, когато като луда препусках сама из къщата, за да разгледам всички стаи. Успях да избягам от мислите си, докато баща ми продължаваше упорито претърсването.

Въпроса, какво е станало с Луциан, ми го зададе почти дузина пъти и аз повтарях като дресиран папагал: „не знам, не знам, не знам“, докато думите не започнаха да звучат като монотонно опяване.

Разбира се, баща ми не възприемаше нито една от моите думи, също както и Мишел. Докато полицаят се колебаеше относно тяхната вменяемост.

— Не мога да съставя протокол за младеж, изпарил се във въздуха — заяви той и повдигна безпомощно рамене. После ме попита къде съм била.

— Просто офейках — отговорих на полицаия и след като баща ми отчаяно описа още веднъж Луциан — слаб, блед, остри черти, черна коса, черни очи, блуждаещ поглед, полицаият си тръгна.

Тъй като Фей не се появи повече, а Мишел се беше оттеглила с Вал в детската стая, аз направих за последен път опит да говоря с баща си. Какво би станало, ако Луциан не е моят убиец, а моя единствено възможен спасител? И какво би станало, ако изпаднех в смъртна беда, защото никой не бе поискал да ни повярва? И ако трябваше да умра, само защото са ни разделили?

Изразът по лицето на баща ми омекваше след всеки от тези мои въпроси, докато накрая разбрах, че ме смята за откачила. После погледна часовника си и каза, че самолетът на майка ми е кацнал преди час.

Когато чух тези думи, аз се предадох. Не можех да си представя дори в мечтите си, че при тези обстоятелства Яне ще се съгласи да разговаря с мен. А разума си бях загубила единствено в момента, в който си въобразих, че бих могла да обясня цялата тази история.

Баща ми не ми повярва. Яне пък съвсем нямаше да го направи. Дори и да ѝ станеше ясно, че Луциан има свръхестествени способности — тя никога нямаше възприеме тази история с ангела.

Той е моят ангел. Ако го загубя, ще умра.

Защо тези думи, превърнали се в клише, звучаха толкова ужасно недостоверно? Никога не бях размишлявала върху това.

Дори и ако Тайгър — където и да се намираше сега, направеше опит да се намеси, моята майка психоложка щеше да го обяви за луд, също както и мен.

С една-единствена разлика, че не можех да ставам невидима.

— Бих искала да си отида в стаята — казах аз.

Баща ми ме изгледа тъжно.

— Смятам, че е по-добре да останеш при мен, докато пристигне Яне.

— Ако искаш, ме заключи.

Излязох спокойно. Баща ми ме последва. Аз мълчах дори когато мина край мен, влезе в стаята, хвърли поглед в гардеробната, а после огледа и банята. Накрая надникна и под леглото.

Минута по-късно чух ключът да се завърта в ключалката.

Баща ми беше огледал много основно под леглото. А кой седеше върху него, не беше видял.

Луциан и Фей бяха приклекли в гънката на одеялото. Чакаха ме.

Изгледах ги мълчаливо и за пръв път осъзнах колко различни бяха.

Досега бях виждала Тайгър, Фей и Луциан поотделно. Но сега разбрах, че нещо свързваше Луциан и Фей, нещо, което не знаех, което никога не бях преживяла и което никога не бих могла да разбера.

Колкото и през последните два дена и две нощи да изглеждаше човешки и реален; колкото и да беше от плът и кръв, със сърце и чувствени устни, Луциан не беше като мен. Той приличаше на Фей. Това е имал предвид днес сутринта. Той, както и Фей, принадлежеше към друга действителност, част от която аз нямаше да бъда никога.

— Какво ще правим сега? — наруших най-накрая тишината, шепнейки.

Фей и Луциан се спогледаха.

— Трябва да останете заедно — каза Фей. — Няма значение къде. Без значение как... докато се случи.

Преглътнах. Но не възразих. Пък и този път нямах план, нямах решение, нямах никаква идея. Репертоарът ми се беше изчерпал.

— Ти какво предлагаш? — попитах аз Луциан.

Той беше се втренчил в разтворените си ръце, сякаш там можеше да прочете отговора.

— Ще се опитаме да намерим помещението. Поне ще влезем в него. И там ще можем да разберем какво ни очаква.

Той колебливо обърна лице към мен. Сърцето ми се разтуптя, сякаш Луциан току-що беше предложил да търсим скала, от която да се хвърлим в бездната. Прозвуча като подготовка за самоубийство. Но същевременно знаех, че има някакъв смисъл в това предложение. Майка ми не беше още тук. Все още имахме шанс заедно да оживеем. Или да умрем заедно.

Отидох при прозореца. Той гледаше към западната част на двора. Навън вече се стъмваше. Морето беше като сребърна ивица, а градината под нас беше потънала в тишина. Вгледах се в дървото пред моя прозорец, после нататък към храстите, които заслоняваха пътя към улицата. На един клон, между дебелите свежозелени листа беше кацнала птичка, един малък врабец. Той изцвърча нахално, после разпери крилца. Когато литна във въздуха, ме обзе чувство, подобно на това, което изпитах на Сузиното парти за рождения ѝ ден край Елба. Там то се беше проявило като *déjà vu*. Днес се убедих, че вече съм била тук, че точно този момент вече го бях изживявала. Бил е щастлив миг и аз го чувствах. Вътрешно се смеех и този смях беше като ехо от изминали дни.

Обърнах се бавно към Луциан.

— Окей — казах. — Ще се измъкнем оттук и ще потърсим това помещение.

Луциан беше станал от леглото. Той се приближи към мен, сложи ръка на кръста ми и аз отпуснах глава на неговото рамо. Поседяхме още малко мълчаливо, после Луциан посочи дървото. Беше липа с големи светлозелени листа. Един от клоните беше доста близо до прозореца, но за да се стигне до ствола, трябваше да се измине едно доста голямо разстояние, висейки на ръце.

— Ще се справиш ли? — попита Луциан.

Кимнах.

Фей отиде при вратата и заслухтя. Но в коридора беше тихо.

— Има ли нещо, което ти се иска да вземеш? — попита Луциан.

— Теб — отвърнах и обвих ръце около врата му.

Изад раменете му виждах Фей. Тя ми се усмихваше и тази усмивка изразяваше толкова много: скръб, копнеж, желания.

Погледът ми падна върху гъбата на щастieto от Врабеца. Лежеше върху възглавницата ми и аз се запътих, за да я взема. Пъхнах я в чантата си.

— Хайде — казах.

Луциан нежно ме целуна.

— Първо аз — каза той и се усмихна лекичко. — Аз — Тарзан, ти — Джейн.

После скочи пъргаво върху перваза на прозореца, с един скок се хвана за клона, увисна на него и с плавни движения на ръцете стигна до дънера, по който заслиза безшумно като котка.

Моето спускане не беше чак толкова елегантно. Когато се качих на перваза, сърцето ми затуптя чак в ушите. За да мога да хвана клона, трябваше да се наведе силно напред, и ако не го хванех, щях да тупна долу.

— Не мисли — извика Луциан отдолу. — Просто скачай!

Поех си въздух, после протегнах ръце, направих скок и се вкопчих в клона. Той беше точно толкова дебел, че да мога да го обхвана с ръце, но когато изпука, изпищях тихичко. Краката ми се залюляха във въздуха, тялото си усещах сякаш разкъсано на две. Със стиснати зъби успях да се добера до стеблото.

Клонът устоя. Ръцете ми бяха толкова потни, че едва се задържах. Треперейки, затърсих с крак по-долния клон, опитвах се да се захвана с длани за кората и последните метри ги изминах, плъзгайки се като мокър чувал. Краката ми се огънаха и аз паднах като бръмбар по гръб. Луциан ме хвана под мишниците и ме вдигна от земята.

Зад нас се чу шумолене.

Стоях все още полуседнала, здраво хваната от Луциан, който ме теглеше и дърпаше, когато откъм храстите някой тръгна към нас.

Не беше татко.

Не беше и Яне.

В градината на баща ми, на по-малко от метър, стоеше Себастиан.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

— Ти?

И двамата изпъхтяха едновременно, Луциан и Себастиан. Надигнах се, а Луциан застана като щит пред мен.

— Какво правиш тук? — избълва Себастиан. — Какво искаш от нея?

— Да спася живота и — отвърна Луциан. — И заради това сега ще ни пуснеш да вървим.

— Не — каза Себастиан. — Случайно аз също имам намерение да направя това. Ребека ми се обади. Каза ми, че ще умре. Тя ми каза също и къде, само не каза как, но сега научих и това.

Луциан ме заобиколи. Черните му вежди бяха събрани, в погледа му се четеше дълбоко недоверие.

— Какво каза той? — промълви напрегнато.

Наведох глава.

— Истината. Но не е, както мислиш ти. Аз му разказах само за това помещение, за кошмара, бях съвсем откачила, аз...

Млъкнах. Господи, какво бях направила? Бях извикала в ухото на Себастиан тези думи, без дори да ги обясня, и в следващия момент бях вече забравила за истеричното си избухване. Бях помислила също толкова малко за него, колкото и за всички други. Изобщо не осъзнавах какво бях забъркала с думите си.

Тръснах глава. Всичко това беше голяма грешка, беше излязло извън контрол, не трябваше да се случва.

Направих крачка към Себастиан. Лицето му изглеждаше толкова наскърбено, така объркано.

— Себастиан, ти трябва да ни оставиш да вървим — умолявах го паникьосана. — Луциан е прав. Всичко ще ти обясня по-късно, но сега трябва да се махаме оттук, веднага! Майка ми...

— ... може да пристигне всеки момент — довърши изречението ми Себастиан. — Тя ми се обади вчера и ме попита дали имам някаква вест от теб. Някакъв признак на живот, както се изрази. И за него — той стрелна Луциан с поглед — също ми говори.

— Не! — изкрещях. — Не! — погледнах ужасена Себастиан. — Разказал си й за телефонния ни разговор?

— Нямах време за това — отвърна ми той. — Отправих се към летището, също като майка ти. Бяхме в различни класи, но в същия самолет. Тя не ме видя.

Той протегна ръка.

— Аз ще те отведа оттук. На сигурно място, където майка ти няма да те намери. Хайде, ела. Ела с мен, Бекс — гласът му секна. Беше толкова отчаян, че чак усетих физическа болка.

За секунда импулсивно ми се прииска да погала ръката му, която той все още държеше протегната към мен. Уплашена от самата себе си, се отдръпнах назад и се вкопчих в Луциан.

— Ребека, идвай с мен — изплю думите Луциан. — А ти ще изчезнеш оттук, и то веднага.

— Това определено няма да го направя — лицето на Себастиан пламтеше от омраза. — Твърде дълго я оставих сама.

Затворих очи. Спомних си думите, които Тайгър беше казал на Себастиан. Че има неща, за които трябва да се бориш, защото понякога животът е по-кратък, отколкото си мислим.

— Откъде знаеш, че не е бил той?

Луциан се обърна към мен и посочи с глава Себастиан. В първия момент не разбрах какво имаше предвид, но когато се сетих, сложих ръце пред устата си. Помещението, многото парчета, аз на пода, кръвта...

— Не — изпъшках аз, не... не... това е невъзможно! Себастиан не е...

Себастиан направи скок към Луциан.

— Ти, проклета свиньо! — кресна му той.

После замахна. Едно изстенване се изтръгна от него и малко след това чух как юмрукът му се стоварва върху скулата на Луциан.

Луциан се хвана за бузата и се вгледа замислено, почти учудено в кръвта по пръста си, която веднага изчезна. Себастиан беше направо извън себе си, така че не обърна никакво внимание на това.

Този път Луциан не са направи на невидим. Той отвърна на удара. Хвана здраво Себастиан за рамото и заби юмрук в корема му. Себастиан се сви, залитна назад, но после бързо се засили и започна да

налага Луциан с юмруци. Ударите му бяха диви и неконтролирани, но уцелваха раменете, главата и стомаха на Луциан.

Сега в очите на Себастиан се четеше нещо повече от омраза и аз с ужас разбрах, че това, което го подтикваше да действа, съвсем не беше само страха за мен. Себастиан беше побеснял от ревност. Изглежда изкарваше така всички чувства, които се бяха натрупали през последните месеци в него.

— Престани — умолявах го аз. — Правиш грешка, не разбираш, трябва да го пуснеш! Луциан е тук, за да ми помогне. Той е единственият, който може, той е...

Но Себастиан изглежда не ме забелязваше. Когато поисках да го хвана за раменете, той ме отблъсна от себе си и отново се нахвърли върху Луциан, който се сниши под юмрука му. После Луциан се стрелна като див звяр върху Себастиан. Започна да сипе точни удари в лицето му, между ребрата, докато Себастиан едва си поемаше въздух.

— Полудяхте ли? — изкрещях. — Трябва да се махаме оттук!

Вдигнах поглед към прозореца, но той беше вече затворен.

Фей ли го беше затворила? Дали беше още в стаята? Или баща ми беше отключил вратата. Дали щеше да се появи на прозореца?

Себастиан нападна отново и свали Луциан на земята. Пъшкайки, те започнаха да се борят, търкаляха се по тревата, докато Себастиан не взе надмощие. Той седна върху гръдния кош на Луциан, натисна лактите му с колена и здраво хвана китките му.

— Къде е тя? Къде е дъщеря ми?

Сърцето ми спря. Гласът на Яне. Идваше от улицата, звучеше панически и веднага след това чух баща си.

— Оттук!

Поисках да се нахвърля върху Себастиан, да измъкна изпод тялото му Луциан, но просто не можех да контролирам мускулите си. Всичко изглеждаше като на забавен кадър. Не усещах как стъпвам. Сякаш плувах във въздуха.

Луциан все още лежеше на земята. От гърлото му излезе дълбок хрип и той се нахвърли с всички сили върху Себастиан. Но Себастиан беше по-силен.

В ухото ми отекнаха риданията на Яне. Бяха съвсем близо. Легнах в тревата пред Себастиан и Луциан.

— Трябва да повярваш в това, което ще ти кажа сега — хванах аз Себастиан за ръката. — Погледни ме. Погледни ме!

Себастиан колебливо обърна очи към мен, докато тялото му все още лежеше върху Луциан. Поех дълбоко въздух и казах:

— През лятото на 1963-та се влюбих и баща ми се удави.

— Какво? — Себастиан беше абсолютно объркан.

— „Солена вода“ — отвърнах. — Това беше първото изречение от романа, което ти тогава беше изнамерил във връзка с домашното, което ни беше дал Тайгър. Прочете ми го. И ми обясни как с това изречение авторът отваря една врата. Знае се какво ще се случи, не се знае само как.

Себастиан се втренчи в мен.

— Аз също знам какво ще се случи с мен — заговорих. — И знам единствената възможност да го предотвратя — стиснах ръката на Себастиан. — Ето моето първо изречение: „Луциан не е човек, а моят ангел, и ако той не ме спаси, аз ще умра.“

Себастиан продължаваше да ме гледа.

— Трябва да ми вярваш! — продължих аз. — Не мога да измисля друго.

Дали Себастиан повярва, или не, не мога да кажа, защото в този момент Луциан се надигна. И отхвърли Себастиан с такъв замах, че той излетя в тревата. С един скок Луциан се изправи на крака.

Но вече беше късно.

Майка ми беше тук.

Баща ми я беше прегърнал, а тя притискаше с ръце устата си. Гледаше ту Луциан, ту мен. Косите ѝ бяха разрошени, лицето ѝ пламтеше като в треска, а в очите ѝ се четеше такава паника, каквато никога преди не бях виждала у никого.

Погледът ѝ срещна татковия поглед и докато Луциан успее да ме хване за ръка, те се намериха при мен, в пълен синхрон, сякаш бяха две части от едно цяло.

Майка ми отляво, баща ми отдясно. Те ми хванаха ръцете и ме задърпаха към улицата. Ритах с крака във въздуха, но не можех да се съпротивлявам. Обувките се изхлузиха от краката ми, а от джоба на дънките гъбата на щастиято изпадна в тревата. Чух Яне да изхлипва, но двамата с баща ми продължиха да ме влачат. И докато улицата се

виждаше все по-близко и по-близко, моят поглед се впи в Луциан. Той ме следваше стъпка по стъпка.

Когато се приближи плътно до мен и се опита да ми протегне ръка, майка ми и баща ми едновременно спряха. Докато ръцете на Яне се стегнаха като менгемета около китката ми, аз я чух да казва:

— Само ако падне косъм от косата на дъщеря ми, ще те убия.

Луциан издържа на погледа ѝ.

— Вие не можете да ме убиете — каза той. — Но можете да убиете дъщеря си. И ако нещо такова се случи, аз ще остана, за да ви напомням цял живот за това. Сега знам кой съм, госпожо Волф. Погледнете. Погледнете, ето тук.

Луциан обърна ръцете си и ги вдигна нагоре. Те трепереха.

Спомняте ли си стиха, който бяхте избрали за раждането на дъщеря си? — попита Луциан.

Майка ми мълчеше. Себастиан, Мишел, Фей, Вал, които бяха изтичали от къщата и ни бяха наобиколили, мълчаха. В градината цареше мъртва тишина:

— Живот, така мистериозно изтъкан — започна Луциан — от хора като мен и вещества незнайни...

Погледът му се плъзна край мен към майка ми.

— Аз бях едно от тези непознати вещества, госпожо Волф. Когато родихте Ребека, аз също се появих на този свят. Спомних си, знам всичко и вашата дъщеря ми помогна да си припомня. Винаги съм бил около нея, от първото ѝ изплакване. Бях около нея и в болницата, когато за малко не умря. Тя ме наричаше Лу. Сега вече знам и за това помещение, за което ви разказах. Знам какво съм правил там. Не съм искал да убивам дъщеря ви. Опитвах се да спася живота ѝ. И точно това искам да направя и сега. Отново ще се случи, госпожо Волф. Затова трябва да бъда при нея. Моля ви. Умолявам ви. Ако обичате дъщеря си, оставете ме да бъда с нея.

Дланта на Яне върху ръката ми започна да трепери. Татковата ръка също се разтрепери. Гъбата на щастieto сияеше в тревата като звезда.

Помогна. Луциан успя. Те му повярваха. Най-сетне имахме сигурност.

Започнах да се задушavam, когато дланите на моите родители отново се впиха в ръцете ми. Този път още по-силно от преди.

— Имате право — твърдо заяви майка ми. — Аз обичам дъщеря си. Обичам я повече от всичко на света. И ако не ставаше въпрос за живота на Ребека, щях да се опитам да ви помогна. Вие сте болен, Луциан. Опасно болен и застрашавате живота на дъщеря ми. Ребека ви вярва. Тя ви обича и би дошла с вас навсякъде. Но аз няма да допусна да ѝ се случи нещо. Алек също. Не се и съмнявайте, че ние ще направим всичко, за да държим детето си далеч от вас.

С тези думи Яне и баща ми ме повлякоха към колата, все по-бързо и по-бързо.

Луциан тичаше след нас. Виждах лицето му, виждах отчаяното му усилие да стане невидим и видях, че не му се удаде. Цялото му тяло трепереше, колкото повече се напрягаше и се опитваше да се контролира, толкова по-малко успяваше.

Яне и баща ми ме набутаха в колата. Беше червен миниван. Върху вратата от другата страна на шофьорската се мъдреше жълто слънце с надпис: „Sunnycars“.

Баща ми затръшна вратата. После се извърна и хвана Луциан за врата. Яне запали колата.

Виждах Луциан да се гърчи в ръцете на баща ми. Виждах Мишел, която държеше за ръка Вал и гледаше занемяла Луциан. Видях и Фей, която отвори уста и извика нещо, което не можах да разбера.

Видях лицето на Луциан. Баща ми все още го държеше здраво за врата. Погледът на Луциан беше впит в мен. Той плачеше.

После Яне натисна педала за газта и потегли със свистящи гуми.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Хотелът се намираше в Бевърли хилс. Беше висок горе-долу колкото хотел „Атлантик“ в Хамбург. Но не беше боядисан в бяло, а в розово, и имаше кули, еркери и зидове, които го правеха да прилича на кичозен замък. Спокойно можеше да се извисява и в Дисниленд. Тъмнокафява дървена табела приветстваше гостите с: Добре дошли, в хотел Старият свят, изписано със златни заврънкулки.

Минахме по една алея с палми и цъфтящи храсти покрай рампата за коли и спряхме пред входа. Портиер в тъмносиня униформа излезе и отвори вратата на колата откъм майка ми. Тя слезе и изтича от моята страна, за да ми помогне да сляза.

Колко дълго бяхме пътували, не знаех. Може би половин час. Не ни бяха забавили задръствания, нито пък червени светофари. Само плачът ми накара майка по някое време да намали скоростта. Трябва да е било уморително за нея. Беше уморително и за мен.

Малко след като потеглихме се започна. И не престана. Не можех да движа краката си, плачът ми взе и последните сили. Майка ми трябваше да сложи ръката ми на раменете си, за да ме измъкне от колата. Парфюмът ѝ преобладаваше над миризмата на пот. Тялото ѝ беше топло. Облегната на нея, се заклатушках из фойето.

В камината пращеше огън. По тежките кресла седяха възрастни дами и пиеха чай. На рецепцията имаше голяма стъклена ваза с лилии. Въздухът беше сладникав и тежък.

Яне ме заведе до един диван, тапициран с червено кадифе. Грижовно свали ръката ми от рамото си и ми помогна да седна. Отне ѝ няколко секунди.

Плачът ме разтърси като земетресение, но не можех да се съпротивявам.

На една стена висяха маслени платна в тежки златни рамки. Подрънкваха чаени чаши. Прозвуча извънпяване. Беше приветлив, топъл звук.

— Добър вечер, госпожо, с какво мога да ви помогна?

— Моят... моят съпруг е резервирал двойна стая. На името на Волф. Една нощувка за двама.

— Един момент, госпожо Волф.

Дочух стъпки. Беше ситнещо потропване, което приближаваше. Някой седна до мен. Усетих как меката тапицерия се раздвижи. Замириса ми на спрей за коса и лавандула. Усетих как една длан ме гали по ръката. Гласът, старчески и хрипкав, заглушаваше гласа на Яне, въпреки че беше много по-тих.

— Казват, че всичко ще бъде добре — прозвуча в ухото ми. — Но те нямат никаква представа за какво говорят, нали? Пък и откъде можеха да знаят? Те изобщо не можеха да си представят, че Джим не е бил в Бункера.

Видях една сбръчкана ръка, с лакирани в розово нокти и обсипана с пръстени. Те блестяха като очите на старата жена, които ме гледаха от сбръчканото лице. Тя извади една носна кърпичка и ми я подаде. Беше светлозелена на малки червени точки. Не, не бяха точки. Бяха рози. Истински червени малки рози.

— Какво значи това? — гласът на мама отново прониза съзнанието ми. Тя възбудено протестираше. — Стаята е резервирана вчера и аз настоявам вие да ни...

— Разбира се, мадам, разбира се. Дайте ми само още една секунда.

Сега отново прозвуча треперливият глас на старата жена.

— Можеш да задържиш носната кърпичка, мила. Не помниш ли какво казваше винаги баба Бети? „Понякога в този живот може да ни потрябва носна кърпичка“. Така казваше. И е вярно, нали? — Старата жена ме погледна. Внезапно придоби объркано изражение. — Ти Мей ли си? — попита. — Миличка, не бива да плачеш така. Това няма да ти върне твоя Джим. — И тя отново помилва ръката ми.

Една по-млада жена се наведе над нея.

— Не, мамо, това не е Мей — каза меко тя и хвана ръката на старата жена. — Хайде, ела сега. Ще те заведа в твоята стая. — И ѝ помогна да стане.

— Моля, извинете за безпокойството. — каза тя. — Майка ми е още замаяна от дългото пътуване.

Стисках носната кърпичка, гледайки след тях. Дори не можех да я повдигна. Плачът беше толкова изтощителен.

Мъжкият глас прозвуча отново, спокоен и професионално учтив.

— Безкрайно съжалявам, мис Волф, явно има някакво недоразумение относно резервацията. Няма никаква регистрация на ваше име. Ние обаче бихме могли да ви предложим апартамент-„Парижки теменужки“ или „Стара Англия“. Естествено разликата в заплащането ще е за наша сметка. Така че ако сте съгласна...

— Няма проблем.

В такъв случай кой предпочита дамата, „Парижки теменужки“ или „Стара Англия“?

— Абсолютно ми е все едно! Просто искам да отида в някоя стая, независимо коя, главното е да стане веднага. На дъщеря ми не ѝ е добре, така че бихте ли побързали, моля?

— Разбира се, мадам. Ето ви ключа и тук отпред е асансьорът. Апартаментът ви е на седмия етаж.

Майка ми дойде при мен.

— Хайде, вълченце. Ела. Аз ще ти помогна. Хайде, ще те заведа до асансьора, той е само на няколко крачки.

Килимът беше оранжев със зелени кленови листа, а плащът толкова изтощителен.

Чу се кратък звън, две врати се отвориха. Около мен имаше огледала, встрани — копчета. Нещо издрънча. Вратите на асансьора се затвориха. Майка ми ме обгърна с двете си ръце. Сега миризмата на пот беше по-силна от парфюма.

Асансьорът потегли. Ние се издигахме. Започна да ми се вие свят, усещах, че ми става зле. Аз трябваше, трябваше... Наведох се напред и заповръцах.

— Милата ми, съкровище мое, всичко е наред. Не се тревожи. Някой ще почисти. Ела, стигнахме. Опри се на мен. Така, така е добре, още една крачка.

Отново прозвуча звън. След мен вратите на асансьора се затвориха.

Краката ми отказаха и аз се свлякох на пода. Килимът беше дебел, мек и син. Майка ми коленичи до мен. После почувствах ръцете ѝ под гърба и свивките на коленете си. Тя изпъшка. После ме вдигна.

— Всичко ще е наред, милинка! Ще те нося. Хвани ме с две ръце за врата.

Косите ѝ ме гъделичкаха по бузата. Обвих здраво ръце около врата ѝ.

Усещах мирис на почистващ препарат... Миришеше и на печен шпек... Чувах музика... Чувах гласове. На жена. На мъж. Той попита:

— Имате ли нужда от помощ?

Чувах майка ми да стене:

— Да, ако обичате, да отключите. Ето... ключа... благодаря. Номер 714. Благодаря. Много благодаря.

Чух да се затваря врата. Чух майка ми да казва:

— Пристигнахме, милинка. Хайде, ще те сложа в леглото. Веднага ще ти стане по-добре. Направи последни крачки, препъвайки се, политна напред и аз паднах върху леглото. Майка ми се строполи до мен, като дишаше тежко. Изтърколих се настрани. Покривката върху леглото беше щампована с ездачи на коне върху червен фон.

Яне се посъвзе. Махна косата ми от челото. Аз също поисках да седна. Не бях спряла да плача, но не беше вече така изтощително.

Стаята беше много голяма. Срещу леглото имаше диван. Беше тапициран с грапава кожа в крещящ червен цвят. Над него висеше портрет на кралицата. На отсрещната страна имаше тъмнокафяв скрин с табла, кофичка с шампанско и много чаши. Стените бяха облицовани с тухли в канелено кафяв цвят.

Извърнах се. Над леглото висеше картина, на която се виждаше Лондон бридж. Лампите на тавана бяха фенери от зелено и жълто стъкло. Килимът сякаш светеше в наситено розово. Този цвят беше в дисонанс с червеното на кожения диван.

Погледнах към майка си, която се беше вторачила в мен. Долната ѝ устна трепереше, очите ѝ — сякаш не беше спала дни наред. Тя ме галеше по косата, без да спира.

— Вълченце, мило. Всичко ще се оправи. Обещавам ти. Всичко ще се нареди.

— Да — отвърнах и гласът ми прозвуча някак чужд. — Може би имаш право.

Лицето на Яне потрепна. В началото лекичко, после се усили. Тя притисна устата си с ръце и започна да върти глава като полудяла. Изглеждаше така, сякаш се мъчеше с всички сили да не изпадне в нервна криза.

Затворих очи за миг. Не трябваше да се разплаква. Не исках да я гледам как плаче.

— Мамо — сложих длан върху ръката ѝ, — моля те... би ли ме оставила за момент да полежа тук сама?

По същия начин, по който майка ми въртеше глава, сега започна да кима.

— Да — промълви. — Разбира се, съкровище.

Тя стана от леглото и излетя в банята. На вратата се обърна още веднъж към мен.

— Ребека?

— Да, мамо?

— Обичам те. Обичам те повече от всичко на света.

Опитах да се усмихна.

— Знам, мамо. Знам това.

Отпих глътка вода от шишето, поставено върху нощното шкафче. После махнах покривката от леглото, свалих обувките от краката си, пъхнах се под одеялото и затворих очи.

Чух вратата на банята да се затваря.

Останах да лежа със затворени очи.

Шумът на водата откъм банята действаше успокояващо. Шумеше като водопад и заглушаваше това, което в момента изобщо не исках да чувам, обладаващия, потискащия звук, от който ме боляха ушите. Исках да чувам само ромолящата вода.

Концентрирах се твърдо върху това.

Дишах съвсем спокойно, докато накрая всичко се успокои под ромоленето на водата в банята.

Аз също бях тиха. Стъпките ми не вдигаха шум по килима, когато се отправих към вратата на стаята. Тя се отвори безшумно. Оставих я отворена и продължих да вървя спокойно и енергично, с поглед, отправен само напред.

Асансьорът не дойде. Светеше само лампичката, но той не потегляше.

Направих крачка назад. На стената имаше табелка с нарисувана стълба и стрелка, която сочеше наляво. Нашата стая беше вдясно.

Тръгнах наляво и минах покрай около осем врати. Пред една имаше количка за сервиране с остатъци от храна. Миришеше на пържени картофи и печено месо. Коридорът беше доста тесен.

Завиваше надясно. Още много врати отдясно и отляво, но пред мен, в края му, се появи изходът за стълбището. Над него имаше зелена табела с бягащи човечета. Стълбата се виеше кръгообразно надолу като спирала. Стъпалата бяха застлани с плетени конопени килимчета. Стъпките ми отекваха тъпо, нищо друго не помръдваше.

Шести етаж. Пети етаж. Четвърти етаж. Трети етаж.

Спрях се. Погледнах през рамо нагоре. Ослушах се. Нямахе никой.

Но тогава защо започнах да треперя? Защо това треперене се усещаше толкова странно, толкова чуждо и едновременно така познато? Защо идваше отвътре, макар да знаех, че едновременно ще дойде и отвън, като ехо. Или може би това, което усещах отвътре, беше ехо?

Погледнах нагоре. Всичко беше спокойно. Погледнах надолу. Поклатих глава. Тръгнах надясно. Минах през вратата на стълбището и се намерих на третия етаж. Килимът беше с цвят на люляк. Пред мен се редяха врати. Четири отдясно, четири отляво. Третата врата вляво беше отворена.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Помещението. Беше тук. Добрах се. Бях в „Суис бел суит“, в „Олд уърлд хотел“ в Лос Анджелис.

И щеше да се случи. Щеше да се случи ей сега.

Движех се като насън, макар че бях будна, съвсем будна.

Стоях на тъмнозеления килим. Огледах стените. Бяха облицовани с дърво. От тавана висеше полилей. Видях леглото с пъстрата покривка. Ето и картината с планинския пейзаж. Тъмни ели, поляна, осветена от слънцето. Можех да се чуя. Можех да чуя самата себе си, как си тананикам песента за Хайди. Можех и да се видя.

Седях в тази стая и се виждах сама в нея. Видях това, което веднъж се беше случило. Чувах смеха си, бях сама, бях щастлива.

Можех да чувствам това, което бях чувствала. Можех да мисля това, което бях мислила: майка ми беше долу на рецепцията и чакаше багажа, който портиерът трябваше да донесе от колата. Веднага щеше да се качи горе. Тази вечер щях да спя при нея, за да не прекара сама нощта сред „Швейцарското блаженство а ла Лос Анджелис“ с намигващите поздрави от баща ми. Яне и той винаги са имали еднакво чувство за хумор. Баща ми знаеше, че ще ѝ стане смешно. Както и на мен.

На сутринта искахме да отидем при него. Искахме да го вземем, него и малката ми сестричка Вал, и да отпътуваме за къщата на езерото Насименто.

Мишел беше в командировка. Баща ми беше загубил месеци да я убеждава да приеме нашето посещение.

Щяхме да останем три седмици, а последната седмица щяха да дойдат Сузи и Себастиан. Така го бяхме планирали.

Виждах отсега радостта по усмихнатото си лице. Обикалях из помещението и си тананиках песента на Хайди. Въртях се насам-натам и после се видях да спирам, защото бях усетила някого.

Някого, когото познавах, бях го срещнала преди много време, още когато бях малко момиченце. Усетих този силен копнеж в себе си, това изгарящо желание да го видя отново, да го видя наистина. Да го

докосна. Но той не беше тук. Видях по лицето си дълбокото разочарование. Приблжих се към огледалото, огледалото на стената, пред което сега стоях отново. То започна да трепери.

Случи се, стана, превърна се в действителност. Треперенето отново започна, точно под краката ми, които се приковаха върху пода, като че ли се бяха сраснали с него. Не можех да се движа, не можех да избягам, не можех — както можеха да направят другите хора от стаите — да извикам за помощ.

Можех само да стоя тук и да чакам да се случи.

Сега.

Огледалото се строши. Видях лицето си в хиляди парченца и то шеметно полетя към мен. Паднах напред върху пода, проснах се по корем, с разтворени ръце върху парчетата стъкло. Остра болка прониза китката ми. Случваше се и ставаше бавно.

Погледнах към вратата, която се беше затръшна. Погледнах към нощната масичка до леглото, към телефона, който още висеше на стената. Само слушалката беше паднала и се люлееше безшумно във въздуха. Телефонът беше на разстояние от мен — около четири, може би пет метра. Но това не бяха метри, това бяха вечности.

Допълзях на колене дотам. И сега вече мислех само за него. За Луциан, който не беше при мен. За Луциан, който беше останал сам. За Луциан, който беше неуспял ангел и трябваше да живее вечно. Дали и той го чувстваше?

Чувстваше ли Луциан какво се случва?

Кръвта беше толкова топла. Течеше от ръката ми и капеше върху зеления килим, все повече, все повече кръв. И това ме уморяваше, правеше ме да се чувствам ту тежка, ту лека и така бавно, толкова... бавно.

Рухнах. Първа се отпусна китката ми. Беше глупаво да се облягам върху нея, много глупаво. От това кръвта започна да блика побързо, раната запулсира по-силно. Паднах върху лакътя си, тялото ми бавно го последва. Сега лежах обърната на една страна. Изтъркалях се на гръб. Всичко беше мокро и топло.

Видях тавана на стаята. Беше небесносин. Полилеят над главата ми се клатеше във въздуха, люшкаташе се бавно насам-натам.

Хайди, Хайди...

Ела у дома...

намери щастието си...
върни си го...
Твоята Клара...
Рисувам ти догат...
Толкова кръв...
Луциан... Луциан... Луциан...
Моля...
Моля те, недей...
Луциан...
Не искам да бъдеш сам...
Моля те, недей, моля те, моля те, не...
Не искам ти да...
Лу...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Аз съм тук...
Ребека, аз съм тук...
Чуваш ли ме?
Върни се...
Ребека, обичам те...

Отвори очи...
Погледни ме...
Ребека, моля те, недей... Моля те... моля те...
Не ме оставяй...
... сам...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Беше някакъв глас.

Много далечен, после заглъхна.

Не исках да заглъхне, исках да го чуя отново. Опитах се да отворя очи.

Всичко се въртеше наоколо, всичко беше разлято, размазано. И ето, над мен едно лице. То също се въртеше, бързо, много бързо. Исках да престане да се върти.

— Къде съм? — попитах прегракнало и затворих очи, за да спре въртенето.

— Аз съм при теб. Ти си в хотела. Ти си в помещението, което бяхме сънували. И аз съм при теб.

Да, това беше гласът, който бях чула преди. Сега го чувах съвсем близо, до ухото си. Познавах този глас. Обичах този глас. Не можех да повярвам, че е истински.

— Аз съм, Луциан. Всичко мина, Ребека. Ние успяхме. Отвори очи!

Но аз не можех.

— Какво тупти? Какво тупка така?

— Раната на китката ти. Превързах я. Не кърви вече. Ти си в безопасност, Ребека. Отвори очи. Погледни ме.

Опитах.

Световъртежът беше спрял.

Той наистина беше тук. Луциан лежеше до мен на килима. Лицето и ръцете му бяха изцапани с моята кръв, но той се усмихваше и ме държеше в прегръдката си. Целуна ме по слепоочията. Целуна ме по бузите. Целуна устните ми.

После внимателно повдигна ранената ми ръка и целуна превръзката на китката. Тя беше дебела и мека, видях пакетче кърпички „Темпо“ и платнена носна кърпа, завързана около тях. Носната кърпичка беше светлозелена, с щамповани червени рози.

Чух стъпки в коридора. Отвън се носеше вой на сирена.

Целунах Луциан по слепоочията. Целунах бузите, устните. После целунах дланите му.

— Как успя? — прошепнах.

Луциан ми се усмихна.

— Помогна ми Себастиан. Той крещеше като луд на баща ти. Не измъкна нищо от него, но поне отвлече вниманието му от мен дотолкова, че отново да мога да започна да се контролирам.

Въздъгнах.

— Но как намери хотела?

Отново ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Мишел ми каза.

— Мишел? Нима именно Мишел?

— Съвсем неочаквано тя ми тикна една бележчица в ръката. Струва ми се, че беше усетила по някакъв начин, че говорим истината, също както и Себастиан. А струва ми се още, че беше разбрала колко много те обича майка ти.

В коридора се хлопна врата. Отново чух гласове. Някой викаше.

— Мамо, мамо! Тук съм! Добре съм!

Опитах да си поема въздух.

— Мама беше във ваната, когато избягах от стаята. Оставих я сама. О, божичко, какво, ако тя...

— Шшшт... — Луциан сложи пръсти върху устните ми. — Тя е добре, Ребека. Видях я във фойето. Беше страшно възбудена и непрекъснато те викаше. Но не е ранена. Мисля, че никой не е сериозно ранен.

Опитах да повдигна глава, но не ми се удаде. Всичко ме болеше.

— Тя видя ли те? — прошепнах.

Луциан поклати глава.

Прехапах устни. Китката ми запулсира още по-силно. Той ме гледаше. И аз си припомних всички тези негови погледи; иронични, яростни, бодри, невъзмутими, учудени, объркани, спокойни, възбудени, тъжни, нежни.

Но толкова щастлив не го бях виждала никога.

И никога толкова отчаян.

— Не ни остава още много време, Ребека — зашептя той.

Затворих очи.

— Звучи ми като сбогуване, Луциан.

— Да — отвърна тихо той. — Време е да тръгвам.

Усетих ръцете му върху лицето си и си помислих: Не. Не. Не.

Луциан ме погали по лицето. Само с пръст. Не каза нищо. Аз знаех, разбира се. Знаех, че бяхме в началото, че това начало беше край.

— Как? — прошепнах, когато мълчанието натежа.

— Как ще се случи ли?

Луциан ми се усмихна тъжно.

— С една проста човешка мисъл. Какво би станало, Ребека? Какво би станало, ако аз отново стана твой ангел? Можеш ли да си го представиш? Би ли могла да си го пожелаеш?

Погледнах го. Гледах вените по челото му, в които течеше кръв, топла, човешка кръв. Галех кожата, която беше мека, и сложих ръка върху гърдите му, за да усещам ударите на сърцето. Спокойно и равномерно то туптеше под нея.

— Тогава ти ще си тръгнеш — прошепнах. — И аз ще остана сама.

Луциан погали косите ми.

— Спомняш ли си какво ти казах при езерото? — попита ме нежно. — Че те обичам повече от живота си? Ако искам да се превърна отново в това, в което съм бил, то е само по една-единствена причина. Искам да бъда до теб завинаги, Ребека. Но това може да стане само по един-единствен начин. Разбираш ли?

Мълчах. Кимнах. Да, бях разбрала.

Луциан отпусна глава върху гърдите ми и за момент останахме така. В коридора беше настъпило спокойствие. Дъхът на Луциан галеше врата ми.

— Какво би станало — чух гласа му в ухото си. — Какво би станало, ако се гмурнем заедно още веднъж?

Залепих устни на бузата му.

— Къде? — попитах. — Къде да го направим?

— В Драконското езеро.

— Но ние сме тук, тук в хотела.

— Тогава да опъваме платната — каза Луциан, вдигна глава и ми се усмихна. — Както в книжката с картинки за Макс и диваците.

Кимнах, този път през сълзи. Прошепнах:

— Вечерта, когато Макс навлече вълчата кожа и в главата му закръжаха само лудории, майка му му викна: „Дивак!“

Сега и очите на Луциан светнаха.

— И тогава трябваше да си легне гладен — допълни тихо той. — И тъкмо в тази нощ в стаята му поникна гора, която растеше и растеше, докато покривът обрасна със зеленина и стените се разшириха колкото целия свят...

— ... И изведнъж се появи един кораб — продължих аз шепнешком. — Само за Макс, и той отплува...

Луциан кимна:

— Така ще направим и ние, Ребека. Ще отплаваме към езерото. Но преди това трябва да свършим още нещо.

Той внимателно се откъсна от мен и тръгна към телефонната слушалка, която все още се поклащаше във въздуха.

Затворих очи. Чувах как направи това, което можеше да направи само като човек. Повика помощ.

После усетих ръцете му. Той ме вдигна от пода и ме занесе на леглото. Внимателно легна до мен и ме привлече в прегръдката си. Чувах сърцето му да бие и гласа му в косите си.

— Ребека?

— Да?

— Ще дойдеш ли с мен?

Кимнах. Съвсем бавно, докато дишането ми ставаше по-дълбоко и по-спокойно.

— Да — отвърнах, — ще дойда.

Вдигнах глава и ние се погледнахме. Очите на Луциан бяха станали по-светли, а лицето му ми се стори по-бледо от всякога.

— Целуни ме — прошепнах.

Той ме целуна. После и двамата затворихме очи.

Помещението се разшири, стана широко колкото света. И изведнъж се появи кораб, за мен и за Луциан, и ние отплавахме. Плавахме ден и нощ, седмици наред, почти цяла година, до мястото, където трябваше да се сбогуваме.

Беше тъмно, но на небето светеше луната.

Гмурнахме се заедно във водата. Един до друг навлизахме навътре, все по-надълбоко и по-надълбоко, докато всичко утихна.

Докато не съществуваше вече нищо и никой, освен нас. Нито светът, нито небето, нито луната; само ние двамата.

Беше тъмно, но се виждахме.

Хванахме се за ръце и се засмяхме.

Още веднъж Луциан ме привлече към гърдите си. Целунахме се още веднъж и още веднъж дъхът му се сля с моя и моят с неговия. После натискът на устните му отслабна. Ръцете му бавно се отпуснаха и аз го оставих да отплува.

Погледнах надолу и после се заиздигах нагоре, леко, без усилие, носена само от водата.

Луциан се отдалечаваше. Оставаше все по-назад, докато тялото ми изплуваше нагоре към повърхността.

После заплувах обратно, пътувах почти цяла година и още много седмици, и още цял ден до помещението, в което цареше тъмна нощ, и ето че чух гласа на майка си.

Яне седеше върху леглото ми. Бузите ѝ бяха мокри. Носеше тъмнозелена хавлия, която се беше смъкнала от раменете ѝ. Зад нея видях баща си. Беше сложил ръка върху рамото ѝ. В края на леглото стоеше Себастиан.

Той ме гледаше и се усмихваше.

Прозорецът беше отворен и навън тихичко ръмеше дъждът.

— Беше Луциан, нали? — пошепна майка ми. — Той ти спаси живота. Бях несправедлива. Къде е той? Защо си тръгна? Трябва да му кажа, че...

— Той не си е тръгнал — прекъснах я тихичко. — Луциан е тук. Той е тук при мен.

БЛАГОДАРЯ!

Какво ли щеше да излезе, ако трябваше да напиша сама този роман?

Отговорът е прост: нямаше да се получи такъв какъвто е сега.

Благодаря на художничката Сибил Мейр, която ми предостави своите художествени произведения за романа. Художничката Шпац^[1] е измислена героиня в романа, но нейните серии „Преждата на моряка“, „Органични обекти“, както и серията „Гъби на щастието“ в действителност принадлежат на Сибил Мейр, която всъщност е и виновник за историята с „Гъбите на щастието“. Мога да потвърдя прекрасните размисли на Сибил: в присъствието на нейните *Spongilia beatificaе* моите страхове при писането на романа нямаха никакъв шанс да оцелеят!

Благодаря и на художника от „Хайката“, който не може да бъде объркан с измисления художник от романа. Той ми даде възможност да хвърля поглед върху ателието му.

Благодаря и на отзивчивата чиновничка от хотел „Атлантик“ в Хамбург, с която се качихме на покрива на хотела, за да мога да наблюдавам града отгоре.

Благодарност и на моята приятелка Биргит Пермантиер, която ми помогна с умни съвети, наведе ме на идеята, че на ангелите не е позволено да се колебаят, и направи с мен едно приказно пътуване, което няма да забравя.

Благодаря и на своята приятелка и колежка Силвия Енглерт, която от самото начало беше винаги готова със съвет и много безценни идеи, окуражаваше ме и преди всичко се оказа прекрасен спаринг-партньор по време на развитието на фабулата в романа.

Благодарности и към д-р Михаел Дюринг и д-р Александра Шулце-Рор, които оказаха първа помощ по въпроса „кръв и парчета“, така че „обезпечиха“ в края Ребека да бъде обгрижена реално.

Благодаря на Рене Кок, на когото можех да изпращам по всяко време мейли с въпроси за Лос Анджелис и който по-късно на място ми даде многобройни указания и ми препоръча езерото Насименто.

Благодарност към Кедра Кок, която отговаряше изчерпателно на дългия ми списък с въпроси и ми показва Пасифик Палисейдс чартър хайскул, както и района Пасифик палисейдс.

Благодаря на Корнелия, Анна Лена, Оливър, Паула, Анджи, Рокс Анн, Ролф Каир и Надя, които направиха времето, в което писах в Лос Анджелис, още по-хубаво. Те се погрижиха от време на време да ставам от писалището и ме лекуваха с много разговори, и откъсвайки ме за кратко от писането, ме отвличаха от моите съмнения.

Също и на Андреа Хенце за неговото присъствие и коментарите му зад кулисите.

На Йоки Маурит-Мориц, вълшебния лечител на моя компютър, за готовността му да работи с мен и за помощта му.

Благодаря на Мария Регина Хайниц за многото беседи, за нейното търпение, за готовността ѝ да ме изслушва винаги и за това, че е моята най-добра приятелка.

Благодарности към агентката ми Тамара Щег, която стоеше като буфер пред мен и ми осигуряваше необходимото спокойствие за писане, а също и за това, че ѝ се доверявах сякаш, защото се грижеше за всички останали неща, с които по това време не можех да се занимавам.

Благодарности и към персонала на кафене „Матилде“, които с храна и напитки се грижеха да не умра от глад и на които дължа моя писателски остров с кафето и литературата.

Благодаря на майка си Барбара Абеди, която и този път беше до мен „live“, четеше всяка глава, даваше ми попътен вятър и кураж, като ме уверяваше, че ще се справя!

Благодаря на дъщеря си София за подарените думи, умни мисли и за огромната и порция търпение към нейната пишеща майка.

Благодаря и на дъщеря си Инай за конструктивната критика и подкрепа.

Благодаря на съпруга си Едуардо Мацедо, че и този път беше зад гърба ми и се грижеше да не мутирам в „риеща къртица“. И помагаше да бъдат отстранявани навреме различните спънки и прегради. И беше винаги до мен, когато се нуждаех.

Благодаря и:

На Мори Сендак за картинната книжка „Където живеят диваците“.

На Моника Трап за луната и магическите думи, изказани в точното време.

На графичката Фраукс Шнайдер за прекрасната корица.

На научните сътрудници към издателството Катрин Велер и Йохана Предигер за тяхната намеса и важни коментари на точните места, за един по-добър финал.

Благодарност към издателя ми Албрехт Олденбург за доверието към мен, за това, което продължи дълго, но все пак накрая свърши благополучно.

Благодарност към целия колектив на издателство „Арена“: Регине Брунс от пресата; на ръководителя на отдел „Пласмент“ Михаел Бьоме и целия му колектив; на работещите в отдел „Реклама и производство“, които с безценната си работа допринесоха от многото листа хартия да се получи истинска готова книга, която сега поема своя път из книжарниците; и накрая на търговците, които ще я предадат в ръцете на читателите.

Най-дълбока благодарност и към Христиане Дюринг, моята сътрудничка и ръководител на проекта в издателство „Арена“. Тя беше моя най-близка спътница от началото до края. И аз не зная къде ще започна и къде ще трябва да завърша, без да напиша тук още някой роман. Тя беше тази, която най-добре разбра за какво пишех всъщност в тази книга, тя беше и тази, която ми помогна да го изразя. И да го кажа с думите на Тайгър: Тя четеше и думите, които никой друг няма да прочете, защото ги отхвърляхме, за да създадем нови, и на местата, където разказът ми се проваляше като къща, която се срутва, защото основите не бяха добри, тя участваше в построяването ѝ отново. И с всичко това тя беше тази, която, докато пишех, ми даваше увереността, че не съм сама.

---

[1] Врабеца. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.